

Copyright:
Terry Goodkind: Stone of Tears
1995

Fordította: Ottohál Andrea
Olvasószerkesztő: Pál Dániel
Kiadja: Az Excalibur Könyvkiadó
2000

A kiadásért felel a kiadó vezetője.
Műszaki szerkesztő: Savanya Zsolt
Nyomdai munkálatok: Novum KFT.
A borítón Szendrei Tibor és Székelyhidi Zsolt festménye látható.

ISBN: 9639285080 9639285099

1. FEJEZET

Rachel szorosabban ölelte magához a babáját, és mereven bámulta azt a sötét dolgot, ami a bokrok mögül nézte őt. Legalábbis úgy gondolta, hogy őt nézi. Nehéz volt megállapítani, mert a szemei ugyanolyan sötétek voltak, mint a többi része. De amikor a fény egyenesen beléjük világított, arany színben ragyogtak.

A kislány látott már állatokat az erdőben, nyulakat, mosómedvéket, mókusokat és efféléket, de ez nagyobb volt. Olyan nagy, mint ő, talán még nagyobb. A medvék voltak ilyen sötétek. A lány azon morfondírozott, hogy ez is biztosan medve lehet.

De nem a vadonban, hanem az erdő szélén táboroztak. A kislány még soha nem járt ilyen ritkás erdőben. Kíváncsi volt, vajon ugyanolyan állatok élnek-e itt, mint a sűrűben.

Talán félt volna, ha Chase nincs mellette. Tudta, hogy vele biztonságban van. Ő volt a legbátrabb ember, akit valaha látott. Mégis félt egy kicsit. Chase már többször mondta neki, hogy ő a legbátrabb kislány, akit ismer. Nem akarta, hogy a férfi azt higgye, megijed valami nagobbacska nyúttól.

Lehet, hogy csupán az volt, valami nagy nyúl egy sziklán vagy valami ilyesmin ülve. De a nyulaknak hosszú fülük van. Talán tényleg medve lehet. Rachel a szájába vette a babája lábát.

Megfordult, és végignézett a gyalogösvényen, ami a szép virágokon, a kúszónövényekkel borított alacsony falakon és a fűvön át oda vezetett, ahol Chase Zedd-del, a varázslóval beszélgetett. Egy kőasztal mellett álltak, nézték a szelencéket, és arról beszélgettek, mit csináljanak velük. Rachel örült, hogy a gonosz Darken Rahl nem szerezte meg őket, és hogy már soha többé nem lesz képes bántani senkit.

Rachel visszafordult, hogy meggyőződjön róla, a sötét dolog nem jött közelebb hozzá. Eltűnt. A kislány körülnézett, de sehol nem látta.

- Sára, mit gondolsz, hová tűnhetett? - suttogetta.

A babája nem tudott válaszolni. Rachel beleharapott Sára lábába, és elindult Chase felé. Legszívesebben futott volna, de nem akarta, hogy Chase azt gondolja róla, gyáva. A férfi korábban azt mondta, hogy bátor, és ez jólesett neki. Ellenőrzésképpen menet közben még egyszer hátranézett a válla fölött, de a sötét dolgot nem látta sehol. Talán egy lyukban lakott, és oda húzódott vissza. A kislány lábai még mindig futni szerettek volna, de nyugalmat erőltetett magára.

Amikor Rachel odaért. Chase-hez, hozzásimult, és átölelte a lábát. A férfi és Zedd beszélgettek. A kislány tudta, hogy udvariatlanság félbeszakítania, úgyhogy Sára lábát harapdálva várt.

- Nos, mi történhet, ha egyszerűen lecsukod a tetejét? - kérdezte Chase a varázslótól.

- Bármí! - emelte a levegőbe Zedd sovány karját. Hullámos fehér haja le volt simítva, helyenként mégis kuszán elállt a fejétől. - Honnan tudjam? Csak azért, mert ismerem Orden szelencéit, nem jelenti, hogy azt is tudom, mi legyen velük most, hogy Darken Rahl kinyitott egyet. Orden mágiája megölte, amiért kinyitotta. Elpusztíthatta volna a világot. Megölhet, ha becsukom. Vagy történhet még rosszabb.

- Mégsem hagyhatjuk őket csak így szanaszét heverni! - sóhajtott Chase. - Nem kellene tennünk valamit?

A varázsló a szemöldökét ráncolta, és töprengve nézte a szelencéket. Több mint egy percnyi csend elteltével Rachel meghúzogatta Chase ruháját. A férfi lenézett rá.

- Chase...

- „Chase”? Elmondtam a szabályokat. - Kezét csípőre tette, és a fejét felfelé fordította, utálatos arcot próbált magára erőltetni, egészen addig, amíg a kislány kuncogni nem kezdett, és még szorosabban ölelte a lábát.

- Csak néhány hete vagy a lányom, és máris megszeged a szabályokat. Mondtam már, hogy úgy szólíts: „Apa”. Egyik gyermekemnek sem engedem meg, hogy Chase-nek hívjon. Világos?

Rachel szélesen mosolygott és bólintott.

- Igen, Ch... Apa.

A férfi forgatta a szemeit és a fejét rázta. Aztán megborzolta a kislány haját.

- Mi van?

- Van valami nagy állat a fák között. Azt hiszem, talán medve lehet, vagy valami még rosszabb. Szerintem elő kellene vinned a kardodat, és odamenned megnézni.

A férfi nevetett.

- Medve? Itt? - Megint nevetett. - Ez az erdő széle, Rachel. Ilyen helyen nincsenek medvék. Talán egy árnyék volt. A fény különös dolgokat művel itt.

- Nem hiszem, Ch... Apa - rázta fejét a kislány. - Engem nézett.

A férfi mosolygott. Megint megborzolta a kislány haját, arcát hatalmas kezébe fogta, a fejét combjához ölelte.

- Akkor csak maradj mellettem, és nem fog bántani.

A kislány Sára lábát harapdálta és bólintott, miközben a férfi magához ölelte. Most, hogy Chase fogta, nem félt annyira,

úgyhogy megint a fák felé nézett.

A sötét dolog, amelyet nagyrészt eltakart az egyik kúszónövényekkel borított fal, közelebb jött. Rachel erősebben harapott Sára lábába, és halkán nyöszörögve felnézett Chase-re. A férfi a szelencékre mutatott.

- Pontosan mi az a dolog, az a kő, vagy ékkő, vagy micsoda? A szelencéből jött ki?

Zedd bólintott.

- Igen. De nem akarom kimondani, hogy micsoda, amíg biztos nem vagyok benne. Legalábbis nem hangosan.

- Apa - nyafogta Rachel -, közeledik.

A férfi lefelé nézett.

- Jó. Csak tartsd rajta a szemed helyettem! - Visszanézett a varázslóra. - Mi az, amit nem akarsz elmondani? Gondolod, hogy valami köze van ahhoz, amit említettél, hogy az Alvilágot elválasztó Fátyol valószínűleg elszakadt?

Zedd a szemöldökét ráncolta, miközben sima állát dörzsölgette sovány ujjával. Lenézett a fekete ékkőre, ami a nyitott szelence előtt hevert.

- Igen, ettől félek.

Rachel a fal felé pillantott, hogy megnézzé, hol van a sötét dolog. Összerezcent, amikor látta, hogy a kezek átnyúlnak a fal peremén. A lény jóval közelebb volt.

De nem is kezek voltak. Karmok. Hosszú, görbe karmok.

A kislány felnézett Chase-re, a férfi fegyvereire, csak hogy meggyőződjön róla, van nála elég. Voltak kései, sok kés a dereka körül, egy kard, szíjjal átvetve a lapockáján, egy nagy bárd az övére akasztva, és néhány más dolog is lógott az övéről, amik olyanok voltak, mint a bunkósbot és hegyes tüskék álltak ki belőlük, valamint egy nyílpuska a vállán. A kislány reménykedett, hogy mindez azért elég lesz.

A sok fegyver az embereket megrémítette, de úgy tűnt, a sötét lény, amely közeledett, nem ijedt meg tőlük. És a varázslónál még egy kés sem volt. Csak azt az egyszerű, cserszínű köpenyt viselte. Ráadásul nagyon sovány. Nem olyan jól megtermett, mint Chase. De a varázslóknak mágikus erejük van. Talán a varázsereje elijesztheti a sötét lényt.

Mágia! Rachelnek eszébe jutott a bűvös tűzpálca, amelyet Giller varázsló adott neki. Belenyúlt a zsebébe, és átkulcsolta az ujjával. Lehet, hogy Chase-nek szüksége lesz a segítségére. Nem fogja hagyni, hogy az a lény bántsa az ő új apukáját. Megfogadta, hogy bátor lesz.

- Veszélyes?

Zedd a szemöldöke alól nézett fel Chase-re.

- Ha tényleg az, aminek gondolom, és ha rossz kezekbe kerül, akkor a „veszélyes” szó nem is kifejezés.

- Talán bele kellene dobunk egy mély gödörbe, vagy el kellene pusztítanunk.

- Nem lehet. Esetleg szükségünk lesz rá.

- Mi lenne, ha elrejténénk?

- Ezen gondolkodom. A kérdés az, hogy hová. Bizonyos dolgokat figyelembe kell vennünk. El kell vinnem Adie-t Aydindrilbe, hogy vele együtt tanulmányozzam a próféciaikat, hogy biztosan tudjam, mit csináljunk a kővel, és mi legyen a szelencékkel.

- És addig? Amíg nem tudod biztosan?

Rachel a sötét dolog felé nézett. Ismét közelebb volt, egészen a falnál. Mancaival átnyúlt a fal peremén, felemelte a fejét, és egyenesen a kislány szemébe nézett.

A lény, kimutatva hosszú, hegyes fogait, vigyorgott rá. A lánynak elakadt a lélegzete. A lénynek rázkódott a válla. Röhögött. Rachel akkora szemeket meresztett, amekkorákat csak tudott. Hallotta szívdobogását visszhangozni a fülében.

- Apa... - nyöszörögte halkán.

A férfi nem nézett le. Csak csitította a kislányt. A lény átrakta lábát a falon, és lepottyant elé, még mindig a lányt figyelte és nevetett. Világító szemével Chase-re és Zeddre nézett. Sziszegett, aztán kacagva lekuporodott.

Rachel Chase nadrágszárát rángatta, és erőlködött, hogy meg tudjon szólalni.

- Apa... jön!

- Minden rendben van, Rachel. Zedd, még mindig nem tudom...

A sötét lény hahotázva előugrott a tisztásra. Úgy szaladt, mint a villám, csak egy fekete folt látszott, ahogy mozgott. Rachel sikított. Chase megperdült, ahogy a lény nekivágódott. Karmok villantak a levegőben. Chase a földre esett, a lény pedig ráugrott Zeddre.

A varázsló hadonászni kezdett a karjaival. Fény csillant meg Zedd ujjain, ahogy visszapattantak a sötét lényről, felszakítva a sarat vagy követ, ahol érték. A lény a földhöz csapkodta Zeddet.

Hátborzongató nevetéssel visszaugrott Chase-re, miközben ő éppen a bárdját húzta ki az övéből. Rachel megint sikított, amint a karmok Chase-t kezdték szaggatni. A lény gyorsabb volt, mint bármelyik állat, amit a kislány valaha látott. A mancsai elmosódottan látszottak.

Rachel megrémült, hogy Chase megsérült. A lény kiütötte Chase kezéből a baltát, és közben borzalmasan nevetett. Marcangolni kezdte. Rachelnek a kezében volt a tűzpálca.

A kislány előreugrott, és a pálcát a lény hátára tette. A varázsigét sikoltotta, hogy működésbe hozza a tűzpálcát.

- Gyűlj meg, láng!

A sötét lény lángra lobbant. Rettenetes üvöltést hallatott, miközben a lány felé fordult. A szája szélesre nyílt, a fogai csattogtak, közben lángolva égett. Megint nevetett, de nem úgy, ahogyan akkor szoktak az emberek, amikor mulatságosnak tartanak valamit. A röhögés hallatán borzongott a kislány bőre. A lény összegörnyedt, és elindult felé, még mindig lángolva. Rachel hátrált.

Chase felmordult, és elhajította az egyik tuskés buzogányt. A szörny hátát találta el a fegyver, és belefűrödött a vállába. Az hátranézett Chase-re, nevetve kihúzta a buzogányt a vállából. Ismét Chase felé indult.

Zedd már állt. Tűz lövellt az ujjából, ami még jobban lángba borította a lényt. Az egyszerűen kiröhögte Zeddét. A tűz végül teljesen kialudt. Füst szállt fel a helyéről. A lény teste most ugyanolyan volt, mint mielőtt meggyulladt. Valójában akkor is olyan sötét volt, mintha megégett volna.

Chase már talpon volt. Vér borította. Rachel sírva fakadt, ahogy meglátta. Chase lekapta a nyílpuskát a válláról, és egy szempillantás alatt kilőtt egy nyílveesszőt. A lény mellkasába fűrödött, de az iszonyatos nevetéssel letörte a nyilat.

Chase elhajította a nyílpuskát, és a válla fölött kirántotta a kardját. A lény felé rohant, és átugorva azt, döfött egyet a karddal. A másik olyan gyors mozdulatot tett, hogy Chase elvétette. Zedd csinált valamit, amitől a lény bukfencet vetett a fűvön. Chase Rachel elé állt, és egyik kezével hátratólta a lányt, miközben a másikkal kinyújtotta a kardot.

A lény ismét talpra ugrott, és vizslatta őket.

- Menjetek! - kiáltott rájuk Zedd. - Ne fussatok! Ne is álljatok mozdulatlanul!

Chase megragadta Rachel csuklóját, és hátrálni kezdett. Zedd úgyszintén. A sötét lény abbahagyta a nevetést, és hunyorítva szemügyre vette mindegyiküket. Chase zihálva lélegzett. A páncélingén és az alatta lévő cserszínű bőrtunikáján nagy szakadásokat okoztak a karmok. Rachel még jobban sírt, mert látta, hogy a férfi vérzik. Vér folyt végig a karján, le a kezére. A kislány nem akarta, hogy baja essen. Valami vad odaadással szerette. Erősebben szorította Sárát és a tűzpálcát.

Zedd megállt.

- Menjetek tovább! - utasította Chase-t.

A sötét lény nézte Zeddét, ahogy ott állt, és hegyes fogait vicsorítva ismét szélesen elvigyorodott. Az iménti borzalmas röhögéssel rontott a varázslóra, közben felszakította a földet.

Zedd a magasba emelte a kezét. Föld és fű repült szanaszét a lény körül. Felemelkedett a levegőbe. Kék villámok sújtottak le rá minden irányból. Hahotázott, miközben füstölögve a földre huppant.

Történt valami más is. Rachel nem tudta megállapítani mi, amitől a lény kinyújtott mellső lábakkal megállt, mintha futni próbálna, de a lábai lecövekeltek. Üvöltött és vonaglott, de mozdulni nem tudott. Zedd a karjaival köröket rajzolt, és újra kinyújtotta őket. A föld rázkódott, mint amikor mennydörög, és villámok csapkodtak a lénybe. Az nevetett, és olyan recsegő hang hallatszott, mint amikor a fa eltörik. Majd ismét elindult Zedd felé.

Zedd megint lépkedni kezdett. A szörnyeteg megállt, és hunyorított. Ekkor a varázsló megtorpant, és ismét kinyújtotta a karját. Egy rettenetes tűzgolyó haladt a levegőben a lény irányába, miközben az Zedd felé rohant. A tűzgolyó hangos süvöltést hallatott, majd továbbra is a lény felé tartva megnőtt.

A tűz olyan erővel sújtott le, hogy belerázkódott a föld. A kék és sárga fény úgy ragyogott, hogy miközben hátrált, Rachelnek hunyorítania kellett. A tűzgolyó egy helyben maradt, ahol a lény hangos üvöltéssel égett.

A sötét lény füstölögve kilépett a tűzből, és úgy nevetett, hogy rázkódott a válla. A lángok apró szikrákban hunytak ki, amelyek szerteszét szálltak a levegőben.

- A kutya fáj! - morogta a varázsló, közben hátrálni kezdett.

Rachel nem tudta, mi az a „kutya fáj”, de Chase már mondta Zeddnek, hogy ne beszéljen így ilyen fiatal fülek előtt. A lány azt sem tudta, hogy ez mit jelent. A varázsló hullámos fehér haja teljesen összekuszálódott, és csomókban állt szerteszét.

Rachel és Chase a gyalogúton voltak, amely a fák között vezetett, majdnem az ajtóig. Zedd hátrált feléjük, miközben a sötét lény figyelte. Zedd megállt, a lény ismét elindult.

Lángfalak csaptak fel előtte. A levegőnek füstszaga volt, és morajlás hallatszott. A lény átlépett a tűzfalon. Zedd csinált még egy lángfalat, de a lény azon is átlépett.

Amikor a varázsló ismét elindult, a lény megállt egy alacsony, kúszónövényekkel borított fal mellett és figyelt. Vastag növények váltak le maguktól a falról, és hirtelen hosszabbra nőttek. A sötét lény köré tekeredtek, és miközben ott állt, alaposan körbefonták. Zedd már majdnem utolérte a többieket.

- Hová megyünk? - kérdezte tőle Chase.

Zedd megfordult. Fáradtnak látszott.

- Lássuk, be tudjuk-e zárni ide?

A lény szaggatta magáról a kúszónövényeket, miközben azok húzták lefelé a földre. Amíg hegyes karmaival keresztülvágott rajtuk, ők hárman áthaladtak a nagy ajtónyíláson. Chase és Zedd megfogta az aranyszínű fémajtó egy-egy szárnyát, és egy lökéssel becsapta.

A másik oldalról üvöltés, majd hangos csattanás hallatszott. Hirtelen nagy domborulat keletkezett az ajtón, ami Zeddet a földre döntötte. Chase az ajtószárnyakra tette a kezét, és teljes súlyával nekifeszült. Eközben a lény erősen püfölte a másik oldalról.

Borzalmas csikorgás hallatszott a fémén, ahogy karmolászta az ajtót. Chase testét izzadság és vér borította. Zedd talpra ugrott, és segítette Chase-nek csukva tartani az ajtót.

Egy karom átfürödött a két ajtószárny közötti résen és lesiklott, aztán egy másik jelent meg alul. Rachel az ajtón keresztül hallotta a lény nevetését. Chase morogva feszült neki. Az ajtó csikorgott.

A varázsló hátrább állt, felfelé tartott ujjakkal kinyújtotta a karjait, mintha tolná a levegőt. A csikorgás megszűnt. A lény hangosabban üvöltött.

Zedd megragadta Chase ruhaujját.

- Menjetek ki innen!

Chase hátrált az ajtótól.

- Vissza fogja tartani?

- Nem hiszem. Ha jön feléd, sétálj! A futás vagy mozdulatlanság felkelti a figyelmét. Mondd el mindenkinek, akivel csak találkozol!

- Zedd, mi ez a lény?

Újabb hangos csattanás hallatszott, és újabb dudor keletkezett az ajtón. A karmok vége áttört a fémén, és felhasogatta az ajtót. Hangja sértette Rachel fülét.

- Induljatok! Most!

Chase felkapta a kislányt. Az egyik karjával átfogta a derekát, és elkezdett futni, keresztül a termen.

2. FEJEZET

Zedd hasztalan tapogatta a követ a köpenye durva anyagán keresztül, ahol egy belső zsebben volt elrejtve. Közben nézte, ahogy a karmok visszahúzódnak a fém hasadékaiból. Megfordult és a határjárót nézte, amint Rachelt vitte át a termen. Nem tettek meg többet néhány tucat lépésnél, amikor az egyik ajtószárny szörnyű robajjal leszakadt a forgópántjairól. Az erős pántok darabokra törtek, mintha csak cserépből lettek volna.

Zedd elvetődött az útból, ahol az aranybevonatú vasajtó - őket éppen csak elkerülve - átzúgott a termen, és a fényes gránitfalnak csapódott. Fémdarabok repültek és köpor kavargott a csarnokban. Zedd a talpára ugrott és futott.

A férclény beszökdécselt az Élet Kertjéből a terembe. A teste alig volt több egy zömök csontváznál, amelyet száraz, ropogósra sült, elfeketedett bőrréteg borított. Mint valami tetem, amely évekig száradt a napon. Helyenként kitüremkedett a fehér csont, ahol a küzdelemben felszakadt bőr cafatokban lifegett ide-oda. Ám úgy tűnt, mintha ez nem zavarná a lényt; az Alvilág teremtménye volt, melyet nem korlátoztak az élők gyengeségei. Nem vérzett.

Ha eléggé szét lehetne szaggatni, vagy feldarabolni, talán meg lehetne állítani, de rettenetesen gyors volt. A mágia nyilvánvalóan nem sokat ártott neki. A Pusztító Mágia teremtménye volt; az Alkotó Mágiát elnyelte, mint a szivacs.

Talán a Pusztító Mágiával ártani lehetne neki, de Zedd a Tehetségnek ezzel az oldalával nem rendelkezett, ahogy egyetlen varázsló sem az utóbbi néhány évezredben. Néhányuknak talán volt hajlama iránta - Darken Rahl volt a bizonyosság erre -, de senkinek nem volt meg a Tehetsége hozzá.

Nem, az ő varázsereje nem fogja feltartóztatni ezt a lényt. Legalábbis, gondolta a varázsló, nem közvetlen módon. De talán közvetve?

Zedd hátrált, miközben a férclény hunyorgó, zavaros szemekkel nézte. *Most*, gondolta, *amíg mozdulatlanul áll.*

Zedd összpontosítva levegőt gyűjtött, és eléggé összesűrítette ahhoz, hogy felemelje a nehéz ajtót. Fáradt volt; nagy erőfeszítésbe került. Hatalmas erővel kibocsátotta a levegőt, és ráborította az ajtót a férclény hátára. Por szállt fel és gomolygott át a csarnokon, ahogy az ajtó a földre terítette a lényt. Az üvöltött. Zedd azon tűnődött, vajon fájdalomában vagy dühében ordít-e?

Az ajtó felemelkedett, és ködarábok csúsztak le róla. A férclény feltartotta a súlyos ajtót az egyik karmos mancsával, és közben nevetett. Egy inda, amellyel a varázsló próbálta megfojtani, még mindig a nyakára volt tekeredve.

- A kutyafáját! - dünnyögte Zedd. - Semmi sem egyszerű!

Zedd tovább hátrált. Az ajtó a földre csapódott, ahogy a férlény kilépett alóla, és követte őt. Kezdett rájönni, hogy az emberek, akik mennek, ugyanolyanok, mint akik futnak vagy mozdulatlanul állnak. Ismeretlen világ volt ez a számára. Zeddek ki kellett találnia valamit, mielőtt még többet megtanul róla. Csak ne lett volna annyira fáradt!

Chase egy széles márványlépcsőn ment lefelé. Zedd gyors léptekkel követte. Ha biztos lett volna abban, hogy a férlény nem Chase vagy Rachel nyomában van, más úton ment volna, hogy elhárítsa róluk a veszélyt, de a lény könnyen utánuk is mehetett, és a varázsló nem akarta, hogy Chase egyedül küzdjön vele.

Egy férfi és egy nő - mindketten fehér köpenyben - jött felfelé a lépcsőn. Chase megpróbálta rábírní őket, hogy forduljanak vissza, de elsurrantak mellette.

- Menjetek! - üvöltött rájuk Zedd. - Ne fussatok! Menjetek vissza, különben meghaltok! - Azok rosszállóan néztek rá zavarodottságukban.

A férlény a lépcső felé csoszogott, a karmai csattogtak és csikorogtak a márványpadlón. Zedd hallotta, ahogy zihál az idegtépő majdnem-nevetéstől.

A két ember meglátta a sötét lényt és megdermedt, kék szemük tágra nyílt. Zedd visszafordította és kényszerítette, taszigálta őket, hogy menjenek le a lépcsőn. Mindketten hirtelen elkezdtek szaladni, hármával ugrálva le a lépcsőn, szöke hajuk és fehér köpenyük lobogott mögöttük.

- Ne fussatok! - ordította Zedd és Chase egyszerre.

A férlény karmos lábujjaira emelkedett; felkeltette figyelmét a hirtelen mozgás. Vihogott egyet, és a lépcső felé iramodott. Zedd küldött egy fuvallatot, amely mellbe vágva a lényt, egy lépésnyivel visszalökte. Alig vette észre. Átkémlt a fenti kőből faragott kerítésen, és látta az embereket futni.

Vihogva markolta meg és ugrotta át a kerítést. Jó húsz lábnyit zuhant, majd a két futó, fehér köpenyes alak után iramodott. Chase azonnal a vállához húzta Rachel arcát, és irányt változtatva jött vissza, felfelé a lépcsőn. Tudta, mi fog történni, és hogy semmit nem tud tenni.

Zedd fent várta.

- Siess, amíg le van kötve!

Nagyon rövid viaskodás és ugyanolyan rövid sikoltozás hallatszott. Harsogó nevetés visszhangzott a lépcső alján. Vér fröccsent fel ívben a fehér márványra. Majdnem odáig, ahol Chase rohant fel a lépcsőn. Rachel belefúrta az arcát a vállába, és szorosan ölelte a nyakát, de egy hangot sem adott ki.

Zeddet elbűvölte a kislány. Még soha nem látott senkit, aki ilyen fiatal, és ennyire a helyén van az esze, mint neki. Értelmes. Eszes és bátor. Megértette, Giller miért őt használta arra, hogy megpróbálja távol tartani Orden utolsó szelencéjét Darken Rahltól. A varázslók módszere, gondolta Zedd - olyan dolgokra használni az embereket, amelyeket mindenképpen meg kell tenni.

A három ember átszaladt a csarnokon, amíg a férlény meg nem jelent a lépcső tetején. Ezután lassítva hátráltak. A férlény vértől pirosuló fogakkal vigyorgott, halhatatlan fekete szemei arany színben ragyogtak a magas, keskeny ablakon beáradó napfényben. A fény hatására a lény megrázkódott, a karmairól lenyalogatta a vért, majd szökdécselve utánuk eredt. Az üldözöttek a következő lépcsőn mentek le. A teremtmény követte őket, néha zavartan megállt egy kis időre, láthatóan bizonytalan volt abban, kiket is üldöz.

Chase az egyik karjában Rachelt tartotta, a másikban pedig egy kardot. Zedd köztük és a férlény között maradt, miközben egy kis terembe hátráltak. A férlény a sima követ karmolva felmászott a falakra, és ahogy követte a három embert, a falikárpitokon átugrálva felhasította karmaival a szöveteiket.

A fényes diófa asztalkák, amelyek gazdagon díszített háromágú lábába kúszónövény-mintákat faragtak, és mindegyiküket aranyozott formák tarkították, felborultak a teremben. A férlény a mancsával meglökte őket, vigyorgott és nevetett a hangra, ahogy a csiszolt üvegvázák darabokra törtek a kőpadlón. Víz ömlött és virágok borultak mindenütt a szőnyegekre. A férlény ráugrott, és darabjaira szaggatott egy felbecsülhetetlen értékű kék-sárga tanimurai szőnyeget, miközben továbbra is hahotázott, majd felszaladt a falon a mennyezetre.

Úgy haladt előre, mint egy pók, a fejét lefelé lógatta, és őket nézte.

- Hogyan lehet képes erre? - suttogetta Chase.

Zedd csak rázta a fejét. Közben hátráltak a Népek Palotájának hatalmas központi termeibe. A mennyezet itt jóval magasabb volt ötven lábnál, mindegyik boltív szegletében egy-egy oszlop egy sor négycsúcsú bordázott boltívet tartott.

A férlény hirtelen végigszökött a kis terem mennyezetén, és nekikugrott.

Zedd elindított egy tüzes villámot. A lény a levegőben repült. A villám elvétette. A tűz a gránitfalat megperzselve fekete koromcsíkot hagyott maga után, mielőtt kihunyott.

Chase most először nem hibázta el. Egy erős kardcsapással lenyeste a férlény egyik mellső lábát. A férlény üvöltött a fájdalomtól. Hánykolódott a földön, és berohant egy zöld erezetű szürke márványoszlop mögé. A rideg kar a kőpadlón hevert

összerándulva és ökölbe szorulva.

Katonák futottak keresztül a hatalmas csarnokon, kezük a kardjukon. Ahogy elhaladtak a fal mellett, a páncéljuk és a fegyvereik csörömpölése visszaverődött a magas boltíves mennyezetről, csizmájuk kopogását visszhangozták az áldozati medencét körülvevő mozaiklapok. A d'harai katonák kegyetlen harcosok voltak, és méginkább annak látszottak most, hogy felfedezték, betolakodó van a Palotában.

Zedd különös nyugtalanságot érzett a katonák láttán. Néhány nappal korábban elhurcolták volna a hajdani Rahl Nagyúrhoz, hogy megöljék; most hűséges alattvalói voltak az új Rahl Nagyúrnak, Zedd unokájának, Richardnak.

Ahogy Zedd megpillantotta a katonákat, ráébredt, hogy a terem tele vannak emberekkel. A délutáni imádság éppen befejeződött. Még ha csak egy karja is van a férclénynek, iszonyatos vérfürdőt rendezhet. Megölhet néhány tucat embert, mielőtt még eszükbe jutna elfutni. És azután még többet megölne, amikor szaladni kezdenének. El kell távolítani innen az összes embert.

A katonák sietve a varázsló köré gyűltek, kemény, fürkésző, szolgálatkész tekintettel várva, hogy megtudják a nyugtalanság okát. Zedd a parancsnokhoz fordult, egy erős izomzatú férfihoz, aki bőrruhát és fényes mellvértet viselt dombornyomású *R* betűvel díszítve, ami a Rahl-dinasztia szimbóluma volt. A rangfokozat jele a felső karján kapott helyet, amit csak durva páncéling fedett. Ragyogó sisakja alól fenyegetően nézett élénk szemeivel.

- Mi történik itt? - kérdezte gyanakvóan. - Mi ez?

- Távolítsátok el ezeket az embereket a teremből! Mindannyian veszélyben vannak.

A parancsnok arca elvörösödött a sisakja védőlemeze mögött.

- Katona vagyok, nem hitvány juhász!

Zedd csikorgatta a fogát.

- És egy katona legfőbb kötelessége megvédeni az embereket. Ha nem távolítod el őket a teremből parancsnok, gondom lesz rá, hogy juhász legyen belőled!

A parancsnok gyors mozdulattal tisztelgésképpen a szívére tette az öklét, a hangját hirtelen visszafogta, ahogy ráébredt, kivel vitatkozik.

- Ahogy parancsolod, Zorander varázsló. - A dühét inkább az embereire irányította. - Mindenkit fordítsatok vissza! Ebben az átkozott pillanatban! Sorakozó! Tisztítsátok meg a termet!

A katonák legyezőállást vettek fel, és tolták maguk előtt a megriadt emberek áradatát. Zedd reménykedett, hogy mindenkit ki tudak terelni, és aztán a katonák segítségével talán be tudják keríteni és darabokra szabdalni a szörnyeteget.

De ekkor a férclény kilódult az oszlop mögül, fekete csikként szelve át a padlót. Bámészkodók összeverődött csoportjára vetette magát, akiket a katonák éppen visszafelé tereltek, és sokukat egymásra döntött a padlón. Sikoltozás és jajveszékélés, valamint a férclény irtóztató nevetése hallatszott a teremben.

Katonák vetették rá magukat a teremtményre, és lódultak vissza véresen, miközben mind többen jöttek a segítségükre. A fejvesztett embertömegben a katonák nem tudták eredményesen forgatni a kardot vagy a baltát, és a férclény véres utat tört a testeken keresztül. Nem volt óvatosabb a felfegyverzett katonákkal szemben sem, mint a fegyvertelen ártatlanokkal. Egyszerűen bárkinek nekirentett, aki elég közel volt.

- A kutya-fáját! - morgott Zedd. Chase-hez fordult. - Maradj szorosan mellettem! Nekünk kell elterelni a figyelmét. - Körülnézett. - Ott, az áldozati medencénél.

Odaszaladtak a négyszögletes, vízzel teli medencéhez, ami a tető egy nyílása alatt helyezkedett el. Napfény áradt be, és hullámos mintával tükröződött vissza az egyik saroknál lévő oszlopról. Egy harang pihent a sötét üregekkel teli sziklán, amely nem pontosan a víz közepéből emelkedett ki. Narancsszínű halak siklottak a sekély medencében, mit sem törődve a fenti mézszárlással.

Zeddek támadt egy ötlete. A férclényt nyilvánvalóan nem zavarta a tűz; a legtöbb, amit ártott neki, hogy egy kicsit megsütötte. A varázsló figyelmen kívül hagyta a fájdalom és haldoklás hangjait, s karjait a víz fölé nyújtotta, hogy összegyűjtse a meleget, és a felkészüljön arra, amit tenni fog. Láta a hő vibráló hullámaikat közvetlenül a víz felszíne felett. A felemelkedő hőt ott tartotta, éppen a gyulladáspont alatt.

- Amikor jön - magyarázta Chase-nek -, a vízbe kell taszítanunk.

Chase bólintott. Zedd örült, hogy a határjáró nem olyan ember, akinek mindig el kell magyarázni a dolgokat, és több esze van annál, hogy értékes másodperceket pazaroljon kérdésekre. Chase a földre tette Rachelt.

- Maradj mögöttem! - mondta neki.

A kislány sem kérdezősködött. Bólintott, és szorosan ölelte a babáját. Zedd látta, hogy a másik kezében a tűzpálcát szorongatta. Igazán bátor gyerek. A varázsló a teremben lévő zűrzavar felé fordult, felemelte az egyik kezét, és ingerlő lángnyelveket küldött a középen hadonászó sötét lénybe. A katonák hátráltak.

A férclény felegyenesedett, és miközben megfordult, egy leszakított kart ejtett ki a fogai közül. Gőz csapott fel onnan, ahol a lángok érték. Sziszegve vihogott a varázslón, aki mozdulatlanul állt a napfényben a medencénél.

A katonák a bent rekedt embereket tolták át a termeken, bár azoknak már nem kellett biztatás. Zedd tűzgolyókat gördített végig a padlón. A férlény félrelökte őket az útból, és azok szikrázva kihunytak. Zedd tudta, hogy a tűz nem fog kárt tenni benne, csupán fel akarta kelteni a figyelmét. Sikert.

- Ne feledd - mondta Chase-nek -, a vízbe!

- Ugye nincs ellene kifogásod, ha már halott lesz, amikor belekerül?

- Annál jobb.

A férlény átrohant a termen. Karmai csattogtak a kövön, végük felhorzsolta a padlót, s szilánkokkal és törmelékkel vegyes apró kőporfelhők emelkedtek fel mögötte. Zedd összesűrített légáramlatokkal sújtotta és terítette le, hogy lekösse a figyelmét, és megpróbálta megfelelően lelassítani ahhoz, hogy el tudjanak bánni vele. A lény minden alkalommal gyorsan talpra ugrott, és rohant tovább. Chase készenlétbe helyezkedve egy kicsit lejjebb hajolt. Ezúttal a kard helyett hatélú buzogányt tartott a kezében.

A férlény hihetetlen nagy ugrással a levegőben termett, és a varázslóra vetette magát, mielőtt még annak lehetősége lett volna kitérni. Zedd elterült a padlón. Levegőhálókat szőtt, hogy kordában tartsa a csapkodó mancsot. A torkánál fogak csattogtak gonoszán.

Az ember és a szörnyeteg hemperedett egyet, és amikor a férlény került felülre, Chase meglendítette a buzogányt, és gyors csapást mért a fejére. A lény feléje fordult, és a férfi egyenesen mellbe vágva leütötte a varázslóról. Úgy látszott, a férlény ezt alig vette észre.

Egyetlen karját kinyújtva hirtelen kirántotta Chase lábát, aztán a mellkasára ugrott, miközben a férfi keserves nyögéssel a padlóra zuhant. Zedd erőlködött, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét. Rachel a férlény hátára tette a tűzpálcát, és lángok csaptak fel. Zedd légáramlattal megtaszítva próbálta belelökni a vízbe, de a férlény makacsul kapaszkodott Chase-be. Dühös fekete szemei ragyogtak a tűz mögöl. Ajkai viczorogva széthúzódtak.

Chase mindkét kezével felemelte a buzogányt, és hátra vágta a szívós teremtményt. Az ütés a medencébe lökte a férlényt. Sístergő gőz emelkedett fel a tűz és a víz találkozásakor. Zedd nyomban felhevítette a víz fölött a levegőt, a vízben lévő hőt használva a táplálására. A varázsló tüze minden meleget felszippantott a vízből. Az egész medence szilárd jégtömbbé fagyott. A férlény bezáródott. A tűz sercegve kihunyt, amikor elfogyott a hő, amely táplálta. Hirtelen csend támadt, eltekintve a csarnokban lévő sebesültek nyöszörgésétől.

Rachel Chase-re vetette magát, a sírástól elcsuklott a hangja.

- Chase, Chase, jól vagy?

A férfi átölelte őt az egyik karjával, miközben ülő helyzetbe emelkedett.

- Igen, kicsim.

Zedd látta, hogy ez nem volt teljesen igaz.

- Chase, menj és ülj le arra a padra! Segítenem kell azoknak az embereknek, és nem akarom, hogy fiatal szemek lássák, mi történt ott.

Tudta, hogy ez a kérés hatásosabb lesz, mintha azt mondta volna Chase-nek, nem akarja, hogy járkáljon, amíg a sérülései nincsenek ellátva. Zedd egy kicsit mégis meglepődött, amikor Chase ellenkezés nélkül bólintott.

A parancsnok és nyolc embere odaszaladt. Néhányan véresek voltak; az egyiknek csipkés szélű, karom ejtette hasadások keresztettk a fém mellvértjét. Mindannyian rápillantottak a medencébe fagyott férlényre.

- Szép munka, Zorander varázsló. - A parancsnok elismerése jelöl biccentett a fejével és mosolygott. - Vannak ott néhányan, akik még élnek. Tud segíteni rajtuk?

- Megnézem. Parancsnok, utasítsa az embereit, hogy a harci szekercéikkel aprítsák darabokra ezt a lényt, mielőtt rájön, hogyan lehet felolvasztani a jeget!

A férfi tekintete elsötétedett.

- Úgy érte, még mindig él?

Zedd morgással jelezte, hogy igen.

- Minél előbb, annál jobb, parancsnok.

Az emberek már leakasztották az övükről a félkör alakú szekercét, és a parancsra vártak. A parancsnok bólintott. A jégre rohantak, mielőtt megálltak, csúszkálva egyensúlyoztak.

A férfi visszafogta a hangját.

- Zorander varázsló, mi ez a lény?

Zedd a férfiről Chase-re tekintett, aki figyelmesen hallgatott. Állta a határjáró tekintetét.

- Férlény.

Chase nem reagált; a határjáró ritkán tett ilyet. Zedd visszafordult a parancsnokhoz.

A természetes ember kék szemei elkerekedtek.

- A férclények elszabadultak? - suttogta. - Zorander varázsló... nem mondhatja komolyan!

Zedd a férfi arcát fürkészve olyan sebhelyeket pillantott meg, amelyeket korábban nem vett észre, olyan sebhelyeket, amelyeket élethalálharcban szerzett. Egy d'harai katonának aligha volt másfajta sérülése. Ez az ember az a fajta, aki nem hagyja, hogy a félelem kiüljön a szemébe. Még a halál torkában sem.

Zedd felsóhajtott. Napok óta nem aludt. Miután jött a quad, és megpróbálták elkapni Kahlant, aki azt hitte, Richardot megölték, s belemerült a Con Darba, a Vérdűhbe, és megölte a támadóikat. Ő, Chase és Zedd három nap és három éjjel gyalogoltak, hogy elérjenek a Palotába, és bosszút állhassanak. Nem lehetett megállítani egy Inkvizítort a Con Dar szorításában, ami a varázslatok ősi keveréke. Aztán fogságba estek, és megtudták, hogy Richard él. Mindez csupán tegnapi történet, de egy örökkévalóságnak tűnt.

Darken Rahl egész éjszaka azon ténykedett, hogy előhívja Orden mágiját a három szelencéből, miközben ők tehetetlenül nézték, és csak ma reggel halt meg annak következtében, hogy a rossz szelencét nyitotta ki. A Varázslók Első Szabálya ölte meg, Richardnak köszönhetően. Ez bizonyosság volt arra, hogy Richardnak a birtokában volt a Tehetség, még ha azt nem is hitte. Hiszen csak egy Tehetiséggel megáldott ember tudta alkalmazni a Varázslók Első Szabályát egy Darken Rahl erejű varázsló ellen.

Zedd egy pillanatra a férfiakra tekintett, akik a férclényt szabdalták a jégben.

- Mi a neve, parancsnok?

A férfi büszkén vigyázallásba vágta magát.

- Trimack főparancsnok, a Palotaőrség Első Osztagából.

- Első Osztag? Mi az?

A büszkeségtől még jobban megfeszült a férfi állkapcsa.

- Mi vagyunk az acélgyűrű Rahl Nagyúr körül, Zorander varázsló. Kétezer erős ember. Rávetjük magunkat bárkire, mielőtt még ártani próbálna Rahl Nagyúrnak.

Zedd bólintott.

- Trimack főparancsnok, a maga pozíciójában lévő ember tudja, hogy a tisztséggel járó egyik kötelesség, hogy csendben és egyedül viselje a tudás terhét.

- Tudom.

- Ilyen teher a tudomása arról, hogy ez a teremtmény egy férclény. Legalábbis egyelőre.

Trimack nagyot sóhajtott.

- Értem. - A terem padlóján heverő emberek felé nézett. - És a sérültek, Zorander varázsló?

Zedd becsülte az olyan katonát, aki törődik az ártatlan sebesültekkel. A korábbi nemtörődömsége kötelesség volt, nem érzéketlenség. Az ösztöne diktálta, hogy végrehajtsa a támadást.

Zedd elindult a csarnokon át Trimackkel az oldalán.

- Tudja, hogy Darken Rahl halott?

- Igen, voltam ma már a nagy udvarban. Láttam az új Rahl Nagyurat, mielőtt elrepült a vörös sárkányon.

- És fogja olyan hűségesen szolgálni Richardot, ahogyan eddig szolgált?

- Ő Rahl, nem?

- Rahl.

- És van Tehetisége?

- Van.

Trimack bólintott.

- Az utolsó csepp véremig. Mielőtt még a baj árnyéka rávetődne.

Zedd a távolba tekintett.

- Nem lesz könnyű őt szolgálni. Önféjű.

- Rahl. Ez ugyanazt jelenti.

Zedd az akarata ellenére elmosolyodott.

- Ő az unokám is, bár még nem tudja. Ami azt illeti, még azt sem tudja, hogy Rahl. Vagy Rahl Nagyúr. Talán Richard nem is nagyon vonzódik ahhoz a pozícióhoz, amibe kerül. De egy napon szüksége lesz magára. Személyes megtiszteltetésnek tekinteném, Trimack főparancsnok, ha egy kis megértéssel lenne iránta.

Trimack tekintete a terepet pásztázta, folyvást készenlétben állt az újabb veszedelemre.

- Az életemet adnám érte.

- Úgy gondolom, kezdetben nagyobb szolgálatot tesz neki a megértés. Azt hiszi magáról, nem több, mint egy erdei vezető. A természeténél és születésénél fogva vezető, az önértékelése szerint viszont nem az. Nem akar majd élni vele, mégis ez rendeltetett a számára.

Végre mosoly jelent meg Trimack arcán.

- Rendben. - Elhallgatott, és a varázslóhoz fordult. - D'harai katona vagyok. Rahl Nagyurat szolgálom. De Rahl Nagyúrnak is szolgálnia kell bennünket. Én karddal harcolok kard ellen. Neki mágiával kell mágia ellen. A kard nélkül azért életben maradhat, de mi nem fogunk a mágia nélkül. Most pedig árulja el nekem, mit keres itt egy férclény az Alvilágból?

Zedd sóhajtott, végül pedig bólintott.

- Az előző Rahl Nagyúr veszélyes mágiába ártotta bele magát. Alvilági mágiába. Elszakította a Fátylat a mi világunk és az Alvilág között.

- Átkozott bolond! Szolgálnia kellett volna bennünket, nem az örök éjszakába taszítani! Valakinek meg kellett volna ölnie.

- Valaki megtette. Richard.

- Akkor Rahl Nagyúr máris szolgál bennünket - mormogta Trimack.

- Néhány nappal ezelőtt ezt a gondolatot még felségárulásnak tekintették volna.

- Nagyobb árulás átadni az élőket a holtaknak.

- Tegnap még megölte volna Richardot, hogy ne árthasson Darken Rahlnek.

- És tegnap megölt volna engem, hogy hozzáférjen az ellenfeléhez. De most egymást szolgáljuk. Csak egy bolond halad háttal a jövőbe.

Zedd bólintott, és egy halvány, de barátságos mosollyal nyilvánította ki a tiszteletét, utána azonban hunyorítva közelebb hajolt.

- Ha a Fátyol elszakad, főparancsnok, és az Őrző kiszabadul a világba, mindenkire ugyanaz a sors vár. Nemcsak D'Hara, hanem az egész világ elpusztul. Aszerint, amit a próféciákból olvastam, Richard az egyetlen, aki helyre tudja hozni a Fátylat. Csak jusson eszébe ez, ha Richardot valami veszély fenyegeti!

Trimack tekintete fagyos volt.

- Acél acél ellen, hogy ő lehessen a mágia a mágia ellen.

- Jó. Helyesen látja.

3. FEJEZET

Zedd a halottakat és haldoklókat szemlélte, ahogy közeledett. lehetetlen volt elkerülnie, hogy vérben gázoljon. Fájt a szíve a sebesültek láttán. Pedig csak egyetlen férclény volt. Mi lett volna, ha több jön?

- Parancsnok, küldj gyógyítókért! Többen vannak itt, mint amennyivel foglalkozni tudok.

- Már megtettem, Zorander varázsló.

Zedd elkezdte vizsgálni az élőket. Az Első Osztag katonái szétszéledtek a testek között, félrehúzták az útból a halottakat, akik közül sokan az ő emberei voltak, és vigasztalták a sebesülteket. Zedd a halántékukra tette az ujjait, hogy kitapintsa a sérüléseiket, és érezze, miről tud gondoskodni egy gyógyító, és ki igényel többet.

Megtapintott egy fiatal katonát, aki felbugyogó vérrel küszködve lélegzett. Zedd felmordult attól, amit érzett. Lenézett, és látta, hogy a férfi bordái egy ökölnyi lyukon lógnak ki a mellvértjén keresztül. Zednek felfordult a gyomra. Trimack térdelt a fiatalember másik oldalán. A varázsló felpillantott a parancsnokra, aki megértően bólintott. A fiatalember az utolsókat lélegezte.

- Menjen tovább! - mondta a parancsnok csendesen. - Én itt maradok a fiúval.

Zedd továbbhaladt, Trimack pedig megfogta a fiatalember kezét, és meggyőzően hazudni kezdett. Három nő jött fel sietve, hosszú barna szoknyát viseltek, több sor rávarrt zsebbel. Sokat próbált arcuk meg se rezdült a látványtól.

A három asszony leereszkedett a sebesültek közé, kötszereket és kenőcsöket húztak elő a nagy zsebekből, majd elkezdtek varrni és kezelni a sebeket. A legtöbb sérülés olyan volt, melynek ellátására képesek voltak a gyógyító asszonyok, vagy pedig olyan súlyosak, hogy a varázsló sem tudott velük mit kezdeni. Zedd megkérte az egyik gyógyítót, akiről a legkevésbé feltételezte, hogy tiltakozni fog: menjen és nézze meg Chase-t. Zedd látta, hogy lehorgasztott fejjel ült a padon a terem másik oldalán. Rachel a férfi lábát átkarolva térdelt a földön.

Zedd és a másik két gyógyító a földön fekvő emberek között járkált, segítettek, ahol tudtak, és továbbhaladtak, ahol nem. Az egyik gyógyító odahívta a varázslót. Egy középkorú nő fölé hajolt, aki az intésével próbálta elküldeni őt.

- Kérlek - mondta erőtlen hangon -, a többiekén segíts! Én jól vagyok. Csak pihennem kell. Kérlek! A többiekén segíts!

Ahogy a nő mellé térdelt, Zedd érezte a véráztatta köpeny nedvességét. A nő az egyik karjával eltolta a varázsló kezét. A másikkal a beleit tartotta, hogy ki ne bukjanak a hasán lévő tépett sebből.

- Kérlek. Vannak mások, akiken segíteni kellene.

Zedd felpillantott a nő hamuszürke arcára. Finom aranylánc volt a hajában, amelyről egy kék színű kő lógott a homlokába. A kék kő annyira illett a szeméhez, hogy úgy látszott, mintha három szeme lett volna. A varázsló felismerni vélte a kék követ, és azon tűnődött, vajon valódi-e, vagy csak értéktelen, szeszélyből vásárolt csecsebecse. Régóta nem látott senkit, aki elhivatottságból viselte volna a Követ. Ez a fiatal nő biztosan nem tudhatta, mit jelent.

- Zeddicus Zu'l Zorander varázsló vagyok. És te ki vagy, gyermekem, hogy parancsokat adsz nekem?

A nő arca még jobban elsápadt.

- Bocsásson meg, varázsló!

Megnyugodott, ahogy Zedd az ujjával megérintette a homlokát. A fájdalomtól hirtelen elállt a varázsló lélegzete, úgyhogy elkapta az ujjait. Igyekeznie kellett, hogy visszatartsa a fájdalom könnyeit.

Most már kétséget kizáróan tudta: a nő elhivatottságból viselte a Követ. A Követ, amely illett a szeme színéhez, és amelyet a homlokán viselt, mintha lelki szeme lett volna. Talizmán volt, hogy hirdesse a nő belső látását.

Hirtelen egy kéz rángatta meg a köpenye hátulját.

- Varázsló! - hallatszott mögötte egy kellemetlen hang. - Először engem fogsz ellátni! - Zedd az arc felé fordult, amely illett a hanghoz, talán még egy kicsit túl is tett rajta. - Ordith Condath de Dackidvich úrhölgy vagyok a Burgalass-házból. Ez a nőszemély egy senki, csak a cselédem. Ha olyan gyors, mint amilyennek lennie kellett volna, most nem szenvednék ennyire! Akár meg is halhattam volna, annyira lassú volt! Először engem fogsz ellátni! Bármelyik pillanatban kimúlhatok!

Anélkül, hogy hozzáért volna, Zedd meg tudta állapítani, hogy a nő sérülései jelentéktelenek.

- Bocsásson meg, hölgyem! - A látszat kedvéért a nő fejére tette az ujjait. Úgy volt, ahogy gondolta: erős zúzódás a bordáin, néhány kisebb a lábain, és egy kicsi nyílt seb a karján, ami legfeljebb egy-két öltést igényelt.

- Nos? - a nő megmarkolta a nyakán lévő ezüst fodrot. - Varázslók - mormolta. - Szinte semmit sem érnek, ha tudni akarod az igazat. És ezek az örök! Szerintem aludtak az őrhelyükön. Rahl Nagyúr értesülni fog róla. Nos? Mi van a sérüléseimmel?

- Hölgyem, nem hiszem, hogy bármit is tudok tenni önért.

- Micsoda? - ragadta meg a nő a köpenye nyakát, és nagyot rántott rajta. - Jobban tennéd, ha úgy találnád, tudsz, mert különben gondoskodom róla, hogy Rahl Nagyúr lándzsára tűzze a fejed! Akkor meglátod, mennyit segít az ócska mágiád!

- Természetesen, hölgyem. Minden tőlem telhetőt el fogok követni.

Elszakította a kis fodrot a sötét gesztenyebarna szatén ruhaujjon, így az nagy, lógó zászlóvá vált, aztán az egyik kezét visszatette a kék követ viselő nő vállára. Az nyöszörgött, ahogy a varázsló enyhítette a fájdalmát és erőt adott neki. Szaggatott légzése egyenletessé vált. A varázsló rajta tartotta a kezét, és csepegtetett bele egy kis megnyugtató és vigasztaló varázslatot.

- A ruhám! Tönkretetted! - sikította Ordith úrhölgy.

- Sajnálom hölgyem, de nem kockáztathatjuk, hogy a seb elfertőződjön. Én inkább a ruhát veszíteném el, mint a karomat. Nem ért egyet?

- Nos, de, azt hiszem...

- Tíz vagy tizenöt öltés kellene neki - mondta Zedd az erős testalkatú gyógyítónak, aki a két földön fekvő nő közé hajolt. A nő hideg, kékesszürke szemeivel a kis sebre pillantott, aztán vissza a varázslóra.

- Biztos vagyok benne, hogy igaza van, Zorander varázsló - mondta higgadtan, csak a pillantásával áruva el, hogy megértette a valódi szándékát.

- Micsoda! Hagyod, hogy ez a tehén bába végezze el a munkádat?

- Hölgyem, én öreg ember vagyok. Soha nem volt tehetségem a varráshoz, és borzalmasan remeg a kezem. Attól félek, többet ártanék, mint használnék, de ha ragaszkodik hozzá, megteszem a tőlem telhetőt...

- Ne - fintorgott a nő. - Csinálja ez a tehén!

- Nagyon helyes. - A varázsló felnézett a gyógyítóra. A vonásai semmiféle érzelmet nem tükröztek, de piros foltok jelentek meg az arcán. - Attól tartok, a fájdalmait figyelembe véve csak egy gyógymód van a többi sérülésére. Van vesszőgyökér azokban a nagy zsebeidben?

A nő tanácstalanul ráncolta a homlokát.

- Igen, de...

- Jó - szakította félbe. - Azt hiszem, két kockának elegendőnek kell lennie.

A nő felhúzta a szemöldökét.

- Kettő?

- Ne próbálj fukarkodni velem! - rikácsolta Ordith úrhölgy. - Ha nincs elegendő mindenkinek, akkor egyszerűen meg kell vonni egy kevésbé fontos személytől! Nekem a teljes adagot add!

- Rendben van - pillantott fel Zedd a gyógyítóra. - Add neki a teljes adagot! Három kockát. Összetörve, nem egészben.

A gyógyító szeme egy kicsit tágabbra nyílt, és hitetlenkedve grimaszolt, *összetörve?* Zedd egy pislantással és bólintással erősítette meg a szándékát. A nő szája szegletében visszafogott mosoly bujkált.

A vesszőgyökér csillapítaná a kisebb sérülések fájdalmát, de csakis egészben lenyelve. Mindössze egy kis kocka szükséges. Összetörve és ekkora mennyiségben lángra lobbantja Ordith úrhölgy beleit. A jó hölgy a jövő hét nagyobb részét az árnyékszéken fogja tölteni.

- Mi a neved, kedveském? - kérdezte a varázsló a gyógyítót.

- Kelley Hallick.

Zedd fáradtan sóhajtott.

- Kelley, vannak még, akik igényt tartanak figyelemreméltó tehetségedre?

- Nem, uram. Middea és Annalee most végeznek az utolsókkal.

- Akkor légy szíves, vidd el Ordith úrhölgyet valahová, ahol nem fog... ahol kényelmesebb lesz számára, amíg ellátod!

Kelley lenézett a nőre, akinek Zedd a fájdalmát enyhítette, a hasán lévő mély vágásra, aztán vissza a férfi szemébe.

- Természetesen, Zorander varázsló. Nagyon fáradtnak látszik. Ha később eljönne hozzám, készíték magának vidítófű teát. - A kis mosoly megint ott bujkált a szája szegletében.

Zedd önkéntelenül szélesen elmosolyodott. A vidítófű teát az élénkítés mellett használták a szerelmesek állóképességének fokozására is. A nő szemének csillogásából a varázsló úgy ítélte meg, kiváló készítője lehet a vidítófű teának.

- Lehet, hogy elmegyek - kacintott Kelleyre. Bármely más alkalommal talán komolyabban megfontolta volna. Kelley csinos nő volt, de most talán éppen ez volt a legtávolabbi gondolata.

- Ordith úrhölgy, mi a szolgálója neve?

- Jebra Bevinvier. És ráadásul semmirekellő lány. Lusta és szemtelen.

- Nos, nem lesz többé terhére az elégtelen szolgálatával. Hosszú időre lesz szüksége, hogy felépüljön, ön pedig el fogja hagyni a Palotát.

- Elhagyni? Mit akarsz ezzel mondani? - Az orrát a magasba emelte. - Nem áll szándékomban elhagyni.

- A Palota többé nem biztonságos egy ilyen tekintélyes hölgy számára. A saját biztonsága érdekében kell távoznia. Ahogyan már mondta, az örök az idő felét átalusszák. A maga útját kell járnia.

- Nos, egyszerűen nem áll szándékomban...

- Kelley - nézett szigorúan a nőre -, kérlek, kísérd Ordith úrhölgyet olyan helyre, ahol el tudod látni!

Kelley elvonszolta Ordith úrhölgyet, mint egy rakás szennyest, mielőtt még több bajt tudott volna okozni. Zedd szívélyesen rámosolygott Jebrára, és kisöpörte a nő arcából rövid, vörössesszőke haját. A nő az egyik karját sajgó sebén tartotta. Zeddnek nagyrészt sikerült elállítania a vérzést, de ez még nem fogja megmenteni őt; ami kívül volt, azt vissza kellett tenni belülről - a helyére.

- Köszönöm, uram. Már sokkal jobban érzem magam. Ha talpra tudna segíteni, nem leszek a terhére.

- Feküdj nyugodtan, gyermekem! - mondta csendesen. - Beszélünk kell.

Zedd egy szigorú pillantással visszafordította a bámészkodókat. Az Első Osztag katonáinak elég volt látni ezt a röpke pillantást, és már terelték vissza az embereket.

A nő ajka remegett, miközben mind gyorsabban emelkedett és süllyedt a mellkasa. Sikerült biccentenie.

- Ugye, meg fogok halni?

- Nem foglak becsapni, gyermekem. A sebed határán van annak, hogy meg tudjam gyógyítani, még akkor is, ha pihent lennék. Nincs annyi idő, hogy tétlenkedjek. Ha nem teszek valamit, meg fogsz halni. Ha megpróbálom, talán siettetem a véget.

- Mennyi időm van?

- Ha nem csinálok semmit, talán órák. Talán az éjszaka. Legalább annyira tudnám enyhíteni a fájdalmadat, hogy a vége elviselhető legyen.

A nő becsukta a szemét, és könny szivárgott a sarkából.

- Soha nem gondoltam, hogy érdekel az élet.

- A Látnok Köve miatt, amit viselsz?

A nő szeme felpattant.

- Tudja? Felismerte a Követ? Tudja, mi vagyok?

- Igen régen volt az az idő, amikor az emberek a Kőről ismerték fel a Látnokot, de én öreg vagyok. Láttam már ilyet. Ezért nem akartad, hogy segítsék? Félsz attól, amit az érintése okozhat nekem?

A nő erőltlenül bólintott.

- De hirtelen úgy érzem, érdekel az élet.

Zedd megveregette a vállát.

- Ezt akartam tudni, gyermekem. Ne aggódj miattam! Az Első Rend Varázslója vagyok, nem valami kezdő.

- Első Rend? - suttogta tágra nyílt szemmel. - Nem tudtam, hogy él még valaki. Kérlek uram, ne kockáztass az én kedvemért!

Zedd mosolygott.

- Nem nagy kockázat, csak egy kis fájdalom. És a nevem Zedd.

A nő gondolkodott egy pillanatig, aztán a szabad kezével megragadta a férfi karját.

- Zedd... ha van választási lehetőségem... szeretném az életet választani.

Zedd egy kicsit elmosolyodott, és megsimította a nő hideg, verejtékes homlokát.

- Akkor megígérem, hogy minden tölem telhetőt megteszek érted. - A nő bólintott, és megszorította a varázsló karját, megragadta az egyetlen esélyét. - Tudsz valamit tenni, Jebra, hogy a látomások okozta fájdalmat távol tartsad?

A nő az alsó ajkába harapott és rázta a fejét, miközben ismét könny szökött a szemébe.

- Sajnálom - suttogta alig hallhatóan. - Talán nem kellene ...

- Csitt, gyermekem - nyugtatta.

Zedd mély lélegzetet vett, és az egyik kezét ráhelyezte a nő karjára, amellyel a beleit tartotta. A másik tenyerét gyengéden a nő szemére tette. Ez nem olyan dolog volt, amit kívülről rendbe tudott hozni. Ezt belülről kellett kezelni, a nő saját tudatának segítségével. Ez pedig megölheti őt. És a varázslót is.

Zedd nekigyürkőzött, és felszabadította a korlátok alól a tudatát. A fájdalom kipréselte a levegőt a tüdejéből. Nem mert energiát pazarolni arra, hogy levegőt vegyen. Csikorgatta a fogát, és az erőfeszítéstől kőkeménnyé vált izmaival küzdött ellene. És még nem is került érintkezésbe a sebből sugárzó kinnal. A nő vízióiból eredő fájdalommal kellett foglalkoznia, túllépni rajtuk, mielőtt meg tudna birkózni a másik problémával.

A kín sötét folyamként szívta magába a tudatát. A nő látomásainak szellemei kavargtak tova. A varázsló csak találgatni tudta a jelentésüket, de a létezésük okozta fájdalom túlságosan is eleven volt. Könny folyt szorosan összezárt szeméből; az egész teste remegett, miközben igyekezett átküzdeni magát a gyötrelem áradatán. Tudta, nem szabad hagynia, hogy magával ragadja, mert különben elpusztul.

A nő látomásaiból fakadó érzelmek dobálták a varázslót, miközben egyre beljebb sodródott Jebra tudatába. Éppen a felfogóképességén túli sötét gondolatok csimpaszkodtak akaratarejébe, és próbálták elragadni őt a reménytelen öntudatlanság mélységeibe. Saját fájdalmas emlékei úsztak a tudata felszínére, hogy a szörnyű kín és örület elegyében Jebra egész életének szomorúságával egyesüljenek. Csak a tapasztalata és elszántsága tartotta vissza a józan eszét és szabad akaratát attól, hogy lemerüljön a keserűség és bánat feneketlen mocsarába.

Végül átjutott a nyugalomba, a nő lényének középpontjában lévő fehér fénybe. Zedd örült annak, hogy a nő életét fenyegető seb viszonylag enyhe fájdalmat sugárzott. A valóság ritkán volt összhangban a képzelettel, és a képzeletben a fájdalom valóságos volt.

A nyugodt központ körül az örök éjszaka hideg sötétsége korlátozta Jebra életének csökkenő melegét és fényét, türelmetlenül várva, hogy Jebra lelkét örökre halotti lepelbe burkolja. Zedd visszahúzta ezt a leplet, és hagyta, hogy Tehetségének fénye étellel és életerővel melegítse át a nő lelkét. Az árnyak meghátráltak az Alkotó Mágia ereje előtt.

Ennek a mágiának az ereje és az egészséges élet követelése visszahúzta a kitüremkedő szerveket oda, ahová a Teremtő is szánta őket. Zedd még mindig nem mert takarékoskodni erejével, hogy véget vethessen a nő szenvedésének. Jebra háta meggörbült. A nő nyöszörgött a fájdalomtól. A varázsló is érezte a fájdalmát. Az ő hasát ugyanaz a gyötrelem égette, mint amit a nő érzett. A varázsló remegett a perzselőn éles kintől.

Amikor túl volt a nehezén, amely kis híján már meghaladta a felfogóképességét, végre szentelt egy kicsit a mágiából arra, hogy enyhítse a nő fájdalmát. Jebra egy megkönnyebbült sóhajjal a földre hanyatlott. A varázsló a saját testében érezte a megkönnyebbülést.

A mágia áradatát továbbítva Zedd befejezte a gyógyítást. Az erejét arra használta, hogy összehúzza a sebet, hagyta, hogy oly módon illeszkedve forrjanak össze a szövetek, a hús, egészen a bőr felszínéig, egyik réteg a másik után, mintha soha nem váltak volna szét.

Miután végre befejezte, Zeddek már csak a nő tudatából kellett kilépnie. Ez ugyanolyan veszélyes volt, mint belépni, és az

ereje már majdnem elfogyott; átadta a nőnek. Ahelyett, hogy még több időt pazarolt volna emiatti aggodalmaskodásra, átadta magát a fájdalom áramlásának.

Csaknem egy órával később, hogy elkezdte, arra eszmélt, hogy összegörnyedve térdel, és fékezhetetlenül sír. Jebra felült, és őt átkarolva a vállához húzta a fejét. Amint tudatára ébredt a varázsló, hogy visszatért, igyekezett uralkodni magán, és kiegyenesedni. Körülnézett a teremben. Mindenkit tisztes távolságba, hallótávolságon túlra szorítottak vissza. Senki sem törte magát, hogy egy varázsló közelében legyen, amikor az olyan mágiát alkalmaz, ami kiáltozásra készíti az embereket, ahogyan Jebra is tette.

- Na lám - mondta végül Zedd a visszatért méltóság egy kis szikrájával -, ez nem is volt olyan szörnyű. Azt hiszem, most már minden rendben van.

Jebra halkán, rázkódva nevetett, és szorosan átölelte a férfit.

- Nekem úgy tanították, egy varázsló nem tud meggyógyítani egy Látnokot.

Zeddek sikerült az egyik csontos ujját a levegőbe emelnie.

- Egy közönséges varázsló nem, kedvesem. De én Zeddicus Zu'l Zorander vagyok, az Első Rend varázslója.

Jebra letörölt egy könnyecseppet az arcáról.

- Semmi értékem nincs, amivel meg tudnám fizetni a tartozásomat, csak ez. - Levette a haját körülölelő aranyláncot, leengedte, és a varázsló kezébe tette. - Kérlek, fogadd el ezt a szerény ajándékot!

Zedd lenézett a kék köves láncra.

- Nagyon kedves tőled, Jebra Bevinvier. Megható. - Zeddek büntudata támadt, hogy elültette a sugallatot a nő elméjében. - Értékes lánc ez, és én úgy fogadom, mint a hála alázatos jelét. - Fonal vékonyságú energia-áramlattal leválasztotta a Követ a foglalatáról. Visszaadta; csak a lánc kellett neki. - De a lánc elegendő fizetség. Tartsd meg a Követ; te vagy a jogos tulajdonosa.

A nő egy bólintással a markába zárta a Követ, és egy csókot nyomott a varázsló arcára. Az mosolyogva fogadta a pusztit.

- És most kedvesem, pihened kell. Az erőd jó részét elhasználtam arra, hogy rendbehozzam a dolgokat. Néhány ágyban töltött nap után valószínűleg olyan jól leszel, mintha újjászülettél volna.

- Attól félek, nemcsak meggyógyítottál, hanem munka nélkül is maradtam miattad. Munkát kell találnom, hogy fenntartsam magam - Lenézett a véres, tépett hasítékra a zöld ruháján. - És hogy ruházkodni tudjak.

- Miért viseltesd a Követ, ha Ordith úrhölgy szolgálója voltál?

- Nem sokan tudják, mit jelent a Kő. Ordith úrhölgy sem. A férje, a herceg, tudta. Azt akarta, hogy őt szolgáljam, de a felesége soha nem engedte volna, hogy nőt alkalmazzon, ezért helyezte az ő szolgálatába.

- Tudom, nem a legmegtisztelőbb dolog egy Látnok számára, hogy titokban vállaljon munkát, de nagy az éhezés Burgalassban. A családom ismerte a képességemet, és becsukták az ajtót előttem, mert féltek az esetleges velük kapcsolatos látomásoktól. Mielőtt a nagymamám meghalt, a kezembe adta a Követ és azt mondta, megtiszteltetés lenne számára, ha viselném.

Jebra a Követ tartó markát az arcához szorította.

- Köszönöm - suttogetta -, hogy nem fogadtad el. És a megértést is.

Zeddben újra felébredt egy kis büntudat.

- És ez a herceg, aki így befogadott a saját céljaira használt?

- Igen. Úgy tizenkét évvel ezelőtt. Mivel Ordith úrhölgy szolgálólánya voltam, szinte mindig jelen lehettem mindenféle összejövetelen, vagy szertartáson. A herceg később felkeresett, és én elmondtam neki, amit az ellenségeiről megtudtam. A segítségemmel nagyobb hatalomra és vagyonra tett szert.

- Jóformán már senki nem ismeri a Látnok Kövét. Ő megvetette azokat az embereket, akik semmibe vették az ősi tudást. Az ellenségei tudatlanságát figurázta ki azzal, hogy nyíltan viseltette velem a követ.

- Arra is rávett, hogy tartsam szemmel Ordith úrhölgyet. Ez megakadályozta az asszonyt abban, hogy sikerüljön megözevgyülnie. Így most beéri azzal, hogy amikor csak teheti, távol tartja magát a herceg házatól. Nem fogja bánni, ha megszabadul tőlem; a herceg a hatalma révén tudott megtartani engem az alkalmazásában, Ordith úrhölgy azonban ezt másképpen szerette volna.

- Miért lenne elégedetlen a szolgálatoddal? - mosolygott a férfi. - Lusta vagy és durva, ahogyan ő állítja?

Jebra visszamosolygott, amitől elmélyültek a finom ráncok a szeme sarkában.

- Nem. A látomások az okai. Néha, amikor jönnek - nos, részben éreztem a fájdalmat, amikor gyógyítottál, bár azt hiszem, úgy nem olyan erősek, mint nálam. A fájdalom egy ideig akadályoz a szolgálatában.

Zedd megdörzsölte az állát.

- Nos, mivel nincs munkád, amíg fel nem épülsz, vendég leszel itt a Népek Palotájában. Van itt egy kis befolyásom. -

Elcsodálkozott ennek a váratlan igazságán, és előhúzott egy erszényt a köpenye zsebéből. Megcsörgette. - A kiadásaidra és munkabér gyanánt, ha meg tudnák győzni, hogy keress új munkaadót.

A nő méregette a tenyerében az erszény súlyát.

- Ha ez réz, akkor senkinek nem jó, csak neked. - A nő mosolygott és egy kicsit közelebb hajolt, a tekintete egyszerre volt vidám és dorgáló. - Ha pedig ezüst, akkor túl sok.

Zedd komoly arccal nézte.

- Arany. - A nő elképedve pislogott. - De elsősorban nem nekem fogsz dolgozni.

A nő a kezében lévő erszény aranyra meredt, aztán visszanézett a varázslóra.

- Akkor kinek?

- Richardnak. Az új Rahl Nagyrának.

Jebra elsápadt, és behúzott nyakkal élénken rázta a fejét. Visszatette az erszényt Zedd kezébe.

- Nem - rázta megint a fejét még sápadtabban. - Nem. Sajnálom. Nem akarok neki dolgozni. Nem.

Zedd a homlokát ráncolta.

- Nem gonosz ember. Valójában egészen jó szándékú.

- Tudom.

- Tudod, ki ő?

A nő lefelé nézett és bólintott.

- Tudom. Láttam őt tegnap. A tél első napján.

- És látomásod volt, amikor láttad őt?

A nő hangja erőtlenséggel volt és félelemmel teli.

- Igen.

- Jebra, mondd el, mit láttál! Minden apró részletét. Kérlek! Fontos.

A nő a szemöldöke alól nézett fel rá egy hosszú pillanatig, aztán alsó ajkát harapdálva ismét lesütötte a szemét.

- A tegnap reggeli imádságon történt. Amikor szólt a harang, egy térre mentem, és ő ott állt, a medencébe bámult. Felfigyeltem rá, mert a Kereső kardját viselte. És mert magas volt és jóképű. És nem térdelt, mint a többiek. Ott állt, nézte a gyülekező embereket, és ahogy közeledtem, találkozott a tekintetünk. Csak egy pillanatra. A belőle áradó erőtlől elakadt a lélegzetem.

- Egy Látnok megérez bizonyos fajta erőket, ami sugárzik valakiből. A Tehetséget is. - Felnézett Zeddre. - Láttam már olyan embereket, akikben megvan Tehetség. Láttam az aurájukat. Mind olyan volt, mint a tiéd; van bennük melegség, szelídség. A te aurád csodálatos. Az övé más volt. Az is megvolt benne, de más is.

- Tűz - mondta csendesén Zedd. - Ő a Kereső.

A nő bólintott.

- Lehet. Nem tudom; még soha nem láttam hozzá foghatót. De azt el tudom mondani, milyen érzés volt. Kedvem támadt az arcomat egy jeges vízzel teli medencébe nyomni, mielőtt levegőt tudtam volna venni.

- Olykor egyáltalán nincs látomásom valakiről. Olykor van. Soha nem tudom megállapítani, mikor fog jönni. Néha, amikor valaki bajban van, erősebben sugározza az aurákat és látomásokat. Ő úgy vetette az aurákat, mint zivatarban a villámlás. Nagy lelki fájdalom volt. Mint egy csapdában lévő állat, ami próbálja lerágni a saját lábát. Annak borzalma töltötte el, hogy el kell árulnia a barátait, hogy megmentsse őket. Ezt nem értettem. Ennek nem volt semmi értelme.

Megjelent egy nő képe, egy gyönyörű, hosszú hajú fiatal nőé. Talán Inkvizitor, bár nem tudom, ez hogyan volt lehetséges. Az aurája olyan erősen lángolt az iránta érzett aggodalomtól, hogy éreztem az arcomon, és attól féltem, megperzselődik a bőröm. Ha nem imádságon lettem volna, térdre zuhanok az aurájából áradó kintől.

Majdnem odarohantam hozzá, hogy enyhítsem a gyötrelmét, amikor két Mord-Sith közeledett, és észrevették, hogy ő áll, nem pedig térdel. Nem érzett félelmet, de azért térdre ereszkedett. Beletörődött a szörnyű árulásba, amibe kényszerítették. Megkönnyebbültem, amikor letérdelt; azt hittem, ez lesz a vége. Hálás voltam, hogy többnyire csak aurákat láttam, nem igazi látomásokat. Nem akartam, hogy bármiféle vízióim legyenek erről az emberről. - A nő tekintete elrévedt, láthatóan elmélyedt ebben az emléken.

- De ezzel még nem volt vége?

Jebra tekintete visszatért a valóságba.

- Nem. Azt hittem, a nehezén túl vagyok, de amit addig láttam, meg sem közelítette azt, ami következett.

Jebra egy pillanatra összedörzsölte a kezét.

- Rahl Atya dicsőségét kántáltuk, és ő hirtelen felugrott. Mosoly volt az arcán. Megfejtette a rejtélyt, amelynek a kelepcéjében volt. A helyére került az utolsó mozaik. Az auráját a nő képe és az iránta érzett szerelme töltötte be.

Jebra a fejét rázta.

- Sajnálom azt az embert, aki valaha egy ujjal is el akarja választani őket. Elveszíti az ujját, talán a kezét, vagy esetleg az egész karját, mielőtt ideje lesz visszahúzni.

- A lány neve Kahlan - mondta Zedd halvány mosollyal. - És azután mi történt?

Jebra keresztbefonta a karjait a hasán.

- Aztán elkezdődtek a látomások. Láttam, hogy megöl egy férfit, de azt nem tudtam megállapítani, hogyan. Nem folyt vér, mégis megölte. Aztán láttam azt a férfit, akit megölni készült: Darken Rahl. Majd láttam, hogy ő az apja volt, de Richard nem tudta. Akkor jöttem rá, ki ő: Darken Rahl fia, a következő Rahl Nagyúr. Az aura szörnyű konfliktusoktól villódzott. Közemberből uralkodóvá lett.

Zedd megnyugtatóan a nő vállára tette a kezét.

- Darken Rahl rettenetes mágiával akarta uralni a világot. A megfékezésével Richard számtalan lelket megmentett a szenvedéstől vagy haláltól. Bár ölni szörnyűség, ezzel a tetteivel sok más életet mentett meg. Biztosan nem emiatt félsz Richardtól.

A nő a fejét rázta.

- Nem. Amiatt, ami ezután következett. A két Mord-Sith felpattant, mert ő távozni készült az imádságról. Az egyik felemelte az Agieljét, hogy rájesszen. Meglepve láttam, hogy Richard is visel egyet a nyakában, vöröset, mint az övék. A markába fogva előrenyújtotta. Azt mondta nekik, ha nem engedik távozni, megöli őket. Az erőszak aurája, ami körülvette, elállította a lélegzetemet. Azt akarta, hogy megpróbálják. Azok megéreztek, és hagyták elmenni.

Amint megfordult, hogy távozzon... jött a többi látomásom. - A nő a szívére tette a kezét, miközben könny folyt végig az arcán. - Zedd... a vízióim nem mindig világosak. Olykor nem tudom, mit jelentenek. Egyszer látomásom volt egy földművesről. Madarak csipkedték az ő és a családtagjai gyomrát. Nem tudtam, mit jelent. Kiderült, hogy jött egy feketeirigő raj, és kiettek a magot, amit ő elültetett. A férfi újra tudta ültetni, és őrizni a földet. Ha nem figyelmeztetem, ő és a családja éhezett volna.

A nő az ujjával letörölte a könnyet az arcáról.

- Néha nem tudom megmondani, mit jelentenek a látomások, vagy hogy valóra válnak-e; nem mindegyik szokott. - A nő a haját babrálta. - Olykor viszont pontosan úgy valósulnak meg, ahogyan látom őket. Meg tudom állapítani, amikor igazak és kétségkívül bekövetkeznek.

Zedd megveregette a nő vállát.

- Értem, Jebra. A vízió a jóslás egy formája, és tudom, milyen homályos lehet a prófécia. Miféle víziód volt Richardról? Homályos vagy tiszta?

A nő mélyen a varázsló szemébe nézett.

- Láttam mindenfélét. Volt mindenféle vízióm, amelyet valaha láttam, a homályostól a tisztáig; a lehetségestől a bizonyosig. Gyorsan követték egymást. Ilyen még soha nem történt. Többnyire csak egyetlen látomásom van, és vagy tudom, mit jelent és igaz-e, vagy nem értem, és nem tudom megmondani, megvalósul-e. Ettől az embertől özönlöttek a látomások. Úgy száguldottak tova, mint az eső a szélben. De mindegyikben szenvedés, fájdalom és veszedelem volt.

Azok voltak a legrosszabbak, amelyek a legélesebben rajzolódtak ki, és tudtam, hogy igazak. Az egyikben volt valami a nyaka körül. Nem tudtam megállapítani, mi az, de valami, ami nagy fájdalmat fog okozni neki, és elszakítja a nőtől... azt mondtad, Kahlan a neve ... elszakítja őt mindenkitől, akit szeret. Elzárja őt.

- Richardot foglyul ejtette és megkínozta egy Mord-Sith. Talán ezt láttad - vélekedett Zedd.

Jebra hevesen rázta a fejét.

- Nem arról szólt, ami megtörtént; arról, ami lesz. És nem Mord-Sith okozta a fájdalmat. Más. Biztos vagyok benne.

Zedd elgondolkodva bólintott.

- És még?

- Láttam őt egy homokórában. Az alsó részében térdelt, sírt a gyötrelmetől. Hullott köré a homok, de egyetlen szem sem ért hozzá. A felső részben mindazok sírkövei voltak, akiket szeret. Ahol a hulló homok miatt nem tudta elérni őket.

- Láttam egy kést a szívének szegezve, gyilkos kést, amit a saját remegő keze tartott. Mielőtt láthattam volna, mi fog történni, egy újabb látomás jött - nem mindig az események sorrendjében követik egymást. A finom vörös kabátjában volt, melynek arany gombjai vannak és brokát szegélye. Arccal lefelé feküdt... késsel a hátában. Halott is volt, meg nem is. Letette a kezét, hogy megforduljon, de mielőtt láttam volna a halott arcát, újabb látomás jött.

- Ez volt a legrosszabb. A legerőteljesebb. - Megint kibuggyant a nő könnye, és csendesen zokogni kezdett. Zedd megszorította a vállát, hogy a folytatásra ösztönözze. - Láttam, hogy ég a húsa. - Letörölte a könnyeit, és sírva előre-hátra hintázott. - Ordított. Még az égett bőr szagát is éreztem. Bármilyen égette is meg - nem tudtam megállapítani, mi -, de amikor

visszavonult, Richard eszméletlenül feküdt, és egy jel volt rajta. Egy beleégetett jel.

Zedd mozgatta a nyelvét a szájában, próbálta megnedvesíteni.

- Láttad, mi volt a jel?

- Nem, nem láttam, milyen. De olyan bizonyosan tudtam, mi az, ahogyan megismerem a napot, amikor látom. A holtak jele volt, az Alvilág Őrzőjének jele. A Őrző jelölte meg, hogy az övé legyen.

Zedd igyekezett fegyelmezni a légzését és remegő kezeit.

- Voltak még látomások?

- Igen, de nem olyan erősek, és nem értettem őket. Olyan gyorsan elrohantak, hogy nem tudtam megragadni az alakjukat, csak a fájdalmukat. Aztán Richard eltűnt.

- Amíg a két Mord-Sith elfordulva nézett utána, én visszaszaladtam a szobámba és bezárkóztam. Órákig feküdtem az ágyon, és fékezhetetlenül sírtam annak a fájdalomtól, amit láttam. Ordith úrhölgy dörömbölt az ajtómon, mert szüksége volt rám, de kiszóltam neki, hogy beteg vagyok, így végül haragosan odébbállt. Addig sírtam, hogy bensőm megdermedt. Abban a férfiban láttam a jót, és sírtam a gonosztól való félelmemben, amit láttam érte nyúlni.

Bár a látomások mind mások voltak, ugyanarról szóltak. Ugyanazt az érzést közvetítették: veszedelmet. A veszély olyan erővel szorongatja azt a férfit, ahogyan a víz préseli a halat. - A nő valamennyire összeszedte magát, miközben Zedd csendesen ült és nézte őt. - Ezért nem fogok neki dolgozni. A jó szellemek oltalmaznak, és nem akarok kapcsolatba kerülni a veszedelemmel, amely azt az embert öleli körül. Az Alvilággal.

- Talán a tehetségeddel tudnál segíteni neki, segíteni a veszély elkerülésében. Mindenesetre ezt reméltem - szólt csendesen Zedd.

Jebra a ruhaujja hátuljával felitatta az arcáról a könnyet.

- A herceg minden aranyáért és hatalmáért sem szeretnék Rahl Nagyúr közelében lenni. Nem vagyok gyáva, de nem vagyok megénekelt hölgnő, sem bolond. Nem szeretném, ha a helyükre került belső szerveim megint kiszakadnának, és ezúttal velük együtt a lelkem is.

Zedd csendesen nézte, ahogy szipogás közepette a nő visszanyeri önuralmát, és elhessegeti a riasztó látomásokat. Jebra mély lélegzetet vett, és kifújta a levegőt. Végül kék szemével belenézett varázslóéba.

- Richard az unokám - mondta egyszerűen a férfi.

A nő behunyta a szemét.

- Ó, jó szellemek, irgalmazzatok! - Egy hosszú pillanatra a szája elé kapta a kezét; aztán kinyitotta a szemét, és a rémülettől összevonta a szemöldökét. - Zedd... annyira sajnálom, hogy elmeséltem amit láttam. Bocsáss meg! Ha tudtam volna, soha nem mondtam volna el. - A kezei remegtek. - Bocsáss meg! Ó, kérlek, bocsáss meg!

- Ami igaz, az igaz. Nem vagyok olyan ember, aki elhallgattatna azért, mert látod a bajt. Jebra, varázsló vagyok; már ismerem a veszélyt, ami fenyegeti. Ezért kértem a segítségedet. Az Alvilágot elv拉斯ztó Fátyol elszakadt. Az a lény, ami feltépte a tested, a hasadékon keresztül szökött ki az élők világába. Ha a Fátyol eléggé elszakad, kiszabadul a Őrző. Richard olyan dolgokat tett, amik a próféciák szerint őt jelölik ki, mint egyetlen lehetséges személyt, aki képes bezárni a hasadékot.

A varázsló felemelte az erszény aranyát, és lassan a nő ölébe helyezte, aki követte a tekintetével. Visszahúzta az üres kezét. A nő úgy meredt az erszényre, mintha harapós állat lett volna.

- Nagyon veszélyes lehet? - kérdezte végül erőtlen hangon.

Zedd mosolygott, amikor a nő felnézett.

- Nem veszélyesebb, mint délutáni sétára menni egy palotában.

A nő önkéntelen mozdulattal összekulcsolta a kezeit a hasán, ahol a seb volt. Felnézett, hogy végigpillantson a széles, ragyogó termeken, mintha menekülési lehetőséget keresne, vagy esetleg támadástól félne. Anélkül, hogy a varázslóra nézett volna, megszólalt.

- A nagymamám Látó volt, és az egyetlen útmutatóm. Ő mondta egyszer, hogy a látomások egy életre szóló szenvedést fognak okozni nekem, és nem tehetek semmit, hogy véget vessek nekik. Azt mondta, ha egyszer lehetőséget kapok arra, hogy jó célra használjam a látomásokat, kárpótolni fog valamennyire a terhéért, hogy élek ezzel a lehetőséggel. Azon a napon tette a Kövét a kezembe.

Jebra felemelte az erszényt, és visszatette Zedd ölébe.

- Nem D'Hara minden aranyáért fogom megtenni. Hanem érted.

Zedd megpaskolta a nő arcát.

- Köszönöm, gyermekem. - Visszatette az aranyat a nő ölébe, miközben az érmék tompán megcsörrentek. - Szükséged lesz erre. Lesznek kiadásaid. Ami megmarad, az a tiéd. Így kívánom.

A nő megadóan bölintott.

- Mit kell tennem?

- Nos, először mindkettőnknek egy jót kell aludnunk. Neked, néhány napig pihened kell, hogy visszanyerd az erődöt. Aztán egy kis utazást kell tenned, Bevinvier kisasszony. - Mosolygott, ahogy a nő felhúzta a szemöldökét. - Most mindketten nagyon fáradtak vagyunk. Holnap, miután pihentem, fontos ügyben el kell mennem. Mielőtt elindulok, eljövök hozzád, és még beszélünk erről. De arra kérnélek, hogy mostantól kezdve ne viseld a Követ olyan helyen, ahol látják. Semmi jó nem származik abból, ha a sötétben leskelődőknek elárulod a tehetségedet.

- Szóval az új gazdám is titokban fog alkalmazni? Nem túl tisztességes dolog.

- Akik most felismerhetnek, nem az aranyért lelkesednek. A Őrzőt szolgálják. Ők sokkal többet akarnak az aranyból. Ha felfedeznek, azt fogod kívánni, bárcsak ne mentettelek volna meg.

A nő megrázkódott, ám végül bólintott.

4. FEJEZET

Zedd kezével a térdére támaszkodva felállt. Felsegítette Jebrát. Jól gondolta, a nő csak úgy volt képes állni, hogy erősen rátámaszkodott. Jebra mentegetőzött. A varázsló mosolyt csalt az arcára azzal a megjegyzéssel, hogy bármilyen ürügyet felhasználna, hogy átkarolhassa egy csinos hajadon derekát.

Az emberek kezdtek visszavonulni a dolgukra. Csendes beszélgetésbe merültek, miközben a tekintetükkel pásztázták a hirtelen nem túl biztonságossá vált Palotát. A sérülteket kitámogatták, a halottakat pedig elvitték. Nehéz szoknyás szolgálólányok könnyes szemmel fáradoztak a vér feltakarításán, pirosra színeződő vízzel teli vödörökben öblögették ki a felmosóruhákat. Az Első Osztag katonái szétszéledtek. Zedd intett a terem másik oldalán tartózkodó Trimack főparancsnoknak.

- Mindenesetre boldog leszek ettől a helytől távol - mondta Jebra. - Olyan aurákat láttam itt, hogy kiver tőlük a víz álmomban.

Amikor a tiszt elindult feléjük, Zedd megkérdezte:

- Látsz valamit ezzel az emberrel kapcsolatban, aki felénk tart?

A nő tanulmányozta őt egy pillanatig, amint nagy léptekkel közeledett feléjük, és ellenőrizte az emberei elhelyezkedését.

- Gyenge aura. Szolgálat. - A nő a homlokát ráncolta, ahogy nézte. - Mindig teher volt számára. Erősen reméli, hogy talán most megtalálja benne a dicsőséget. Segít ez valamelyest?

Zedd halványan mosolygott.

- Igen. Látomások?

- Semmi. Csak a gyenge aura.

A varázsló elgondolkodva bólintott, aztán felderült az arca.

- Igaz is, miért nem talált magának férjet egy ilyen bájos nő, mint te?

Jebra a szeme sarkából nézett rá.

- Hárman kértek meg. Amikor térdeltek előttem, látomásom volt, hogy más nővel hálnak majd.

Zedd szélesen mosolygott.

- Megkérdezték, miért mondtál nemet?

- Nem mondtam nemet. Csak akkora pofont adtam nekik, hogy csengett bele a fülük.

Zedd úgy nevetett, hogy félbeszakította a nőt.

Végül megállt előttük Trimack.

- Trimack főparancsnok, hadd mutassam be Bevinvier kisasszonyt. - Trimack elegánsan meghajolt. - Ahogyan ön és én, ez a hölgy is képes távol tartani a veszedelmet Rahl Nagyúrtól. Azt szeretném, ha állandóan erős védelmezője lenne, amikor a Palotában van. Rahl Nagyúrnak szüksége van a segítségére, és nem akarom, hogy újra veszélybe kerüljön az élete, mint ma.

- Amikor a Palotában tartózkodik, olyan biztonságban lesz, mint egy csecsemő az édesanyja karjában. Becsületesemre. - Megfordult, és a vállá veregetésével jelt adott. Az Első Osztag jó két tucat embere lélekszakadva futott oda, vigyázállásba vágta magukat, még levegőt se nagyon vettek. - Ez a hölgy Bevinvier kisasszony. Mindannyian az életetekkel feleltek érte.

Hirtelen mozdulattal valamennyien egy emberként páncéllal fedett szívükhöz emelték az öklüket. Ketten átvették Zeddtől Jebra támogatását. A nő szorosan az egyik tenyerébe zárva tartotta a Követ. Az erszény arany hosszú, zöld szoknyája zsebében dudarodott. A szoknyát szinte teljes hosszában alvadt vér borította.

Zedd a nőt támogató emberekhez szólt.

- Megfelelő szállásra lesz szüksége, és hogy bevigyék neki az ételt. Gondotok legyen rá, hogy rajtam kívül senki ne háborgassa! - A nő fáradt kék szemeibe nézett, és gyengéden megérintette a karját. - Pihenj jól, gyermekem! Reggel meglátogatlak.

A nő erőtlenül mosolygott.

- Köszönöm, Zedd.

Amikor a katonák eltámogatták Jebrát, a varázsló Trimackhoz fordult.

- Tartózkodik a Palotában egy nő, bizonyos Ordith Condatith de Dackidvich úrhölgy. Rahl Nagyúrnak lesz elég baja az ő kedves jelenléte nélkül is. Azt akarom, hogy távozzon innen, még mielőtt lemegy a nap. Ha nem akar elmenni, ajánlja fel a kocsi és a kötél közötti választás lehetőségét!

Trimack kajánul vigyorgott.

- Személyesen fogom elintézni.

- Ha vannak mások is a Palota környékén, akikről tudja, hogy hasonló a természetük, nyugodtan ajánlja fel nekik ugyanezt. Az új hatalom változást hoz. - Zedd nem látott aurákat, de biztos volt benne, ha Jebra ott áll, látta volna felragyogni Trimackét.

- Egyeseket nyugtalanít a változás, Zorander varázsló.

A férfi többet árult el a puszta szavainál.

- Van önnél magasabb rangú parancsnok a Palotában? Rahl Nagyurat nem számítva.

Trimack összekulcsolta kezeit a háta mögött, és tekintete a termet pásztázta.

- Van egy Demmin Nass nevű, a quadok parancsnoka, aki Darken Rahl kivételével mindenkinek dirigált.

Zedd nagyot sóhajtott az emléktől.

- Ő halott.

Trimack úgy bölintott, mintha megkönnyebbült volna.

- A Palota alatti szinten lévő szobákban a hadseregnek úgy harmincezer embere van elszállásolva. Az ő tábornokaik magasabb rangúak nálam a csatamezőn, de a Palotában az Első Osztag főparancsnokának a szava törvény. Azok közül, akiket ismerek, néhányan örömmel fogják fogadni a változást. Mások nem.

- Richardnak elég nehéz lesz a kardból származó szenvedés nélkül harcolni mágiával mágia ellen, alvilági mágia ellen. Szabad kezét kap, parancsnok, hogy úgy cselekedjen a védelme érdekében, ahogy jónak látja.

Trimack dűnnyögve tudomásul vette, aztán folytatta:

- Bár egy fedél alatt van, a Népek Palotája egy igazi nagyváros. Emberek ezrei élnek itt. Kereskedők és szállítók, kocsisorok jönnek magányos kufárokhoz, és végtelen áradatban mennek az Azrith Síkságon keresztül, Keletet kivéve minden irányba. A bevezető utak az artériák, melyek D'Hara szívét, a Népek Palotáját táplálják. A Palota alatti szinten kétszer annyi szoba van, mint a felszín felett. Az ide áramló tömegek szándékát lehetetlen teljes pontossággal megítélni, mint bármely ilyen méretű nagyváros esetében. Be fogom zárni a nagy belső ajtókat, és elszigetelem a Palotát a föld felett. Ehhez hasonló már néhány évszázada nem fordult elő, és nyugtalanságot fog kelteni D'Hara népe körében, de megkockáztatnám az aggodalmaskodó szóbeszédet. A belső bejáratokat nem számítva, magához a Palotához a fenti sziklás út marad az egyetlen a keleti oldalon. A hidakat felvonva fogom tartani.

Még így is több ezer emberrel maradunk itt a szűkebb értelemben vett Palotában. Bármelyiküknek lehetnek tetszésünk ellenére való elgondolásai. És ami még rosszabb, harcedzett katonák ezrei vannak a Palota gyomrában, akik közül sokat olyan férfiak vezetnek, hogy nem szeretném, ha akár egy pillantást vetnének Rahl Nagyúrra. Az az érzésem, az új Rahl Nagyúr nem az a fajta Rahl, akivel eddig dolguk volt, és ők nem fognak örülni a változásnak.

D'Hara hatalmas birodalom, az ellátmány hosszú utat tesz meg. Talán itt az ideje kivezényelni néhány hadosztályt, hogy ügyeljenek az utak biztonságára, különösen a messze délen lévőkére, a Vadvidék közelében, ahol a szóbeszéd szerint nyugtalanság és zűrzavar van. És esetleg azok soraiból, akikben bízom, a háromszorosára lehetne növelni az Első Osztag létszámát.

Zedd Trimack arcát tanulmányozta, miközben a férfi továbbra is a termet fürkészte.

- Nem vagyok katona, de az elképzeléseinek van értelme. A Palotát olyan biztonságossá kell tenni, amilyenné csak lehet. Magán áll, hogyan valósítja meg.

- Reggel adok egy listát azokról a tábornokokról, akikben bízni lehet, és azokról, akiktől tartani kell.

- Miért lenne szükségem ilyen listára?

Trimack továbbra is érdeklődően figyelt.

- Mert az ilyen utasításoknak olyasvalakitől kell származniuk, akiben megvan a Tehetség.

Zedd dűnnyögve rázta a fejét.

- A varázslók nem irányíthatják az embereket. Ez nem helyes.

- D'Harában ez a megoldás. Mágia és acél. Meg akarom védeni Rahl Nagyurat. Szerintem ezt kell tenni.

Zedd mereven nézett a távolba, és érezte, hogy a kimerültségtől fájnak a csontjai.

- Tudja, Trimack, hogy harcoltam olyan varázslók ellen - és pusztítottam őket -, akik uralkodni akartak az emberek felett?

Mivel nem érkezett válasz, Zedd visszafordult a tiszthez. Trimack őt nézte.

- A lehetőség adott, Zorander varázsló, és én inkább azt szolgálom, aki kötelességének tekinti az irányítást, mint aki jussaként viseli a palástot.

Zedd sóhajtott és bólintott.

- Akkor reggel. Van még egy dolog, a legfontosabb: azt akarom, hogy őrizzék az Élet Kertjét. Ott támadt először a félclény. Nem tudom, lesz-e még. Van ott fönt egy ajtó, amit meg kell javítani. Állítson erős gyűrűt a kert köré! Annyi embert, hogy csak a bárdjuk lendítésére legyen hely. Senki, egyáltalán senki nem mehet be, csak én és Richard, vagy ha valakinek mi parancsoljuk. Bárkit, aki megpróbálja betenni a lábát arra a helyre, ártalmasnak kell tekinteni Rahl Nagyúrra nézve. Még azt is, aki azt mondja, csak gyomlálni megy oda. És fogadhat az édesanyja tisztességére, hogy ami megpróbál kijutni, még ártalmasabb.

Trimack páncéllal fedett mellkasához kapta az öklét.

- Az utolsó emberig, Zorander varázsló!

- Rendben. Rahl Nagyúrnak szüksége lehet arra, ami azon a helyen van. Én egyelőre nem merem mozdítani azokat a dolgokat. Rendkívül veszélyesek. Vegye nagyon komolyan annak a helynek az őrzését, főparancsnok! Jöhetnek még félclények. Vagy még rosszabb.

- Mikor?

- Nem gondoltam, hogy egy éven - legfeljebb néhány hónapon - belül látjuk az elsőt. Nagyon aggasztó, hogy az Őrző ilyen hamar ki tudta engedni az egyik orgyilkosát. Nem tudom, kiért küldte. Talán csak azért, hogy megölje, aki az útjába kerül. Az Őrzőnek nem kell indíték, hogy öljön. Holnap el kell hagynom a Palotát, hogy megtudjam mit tehetek, mielőtt újabb megsejtetés ér bennünket.

Trimack aggodalmas tekintettel töprengett ezen.

- Tudja, mikor fog visszatérni Rahl Nagyúr?

Zedd a fejét rázta.

- Nem. Azt hittem, lesz időm, hogy megtanítsam néhány dologra, amit tudnia kell, de most azonnal érte kell küldenem, hogy találkozzunk Aydrindrilben, és lássuk, rájövünk-e, mit kell tenni. Óriási veszélyben van, és mit sem sejt róla. Az események megelőztek. Fogalmam sincs, mit fog tenni az Őrző ezután, de most félek, milyen messzire érhetnek a csápjai. Hogy Darken Rahl körül is voltak, még mielőtt a Fátyol elszakadt, azt mutatja, hogy ebben az ügyben tudatlan bolond voltam.

Ha Richard esetleg váratlanul hazatérne, vagy ha valami történe velem... segítsen neki! Ő erdei vezetőnek hiszi magát, nem Rahl Nagyúrnak. Bizalmatlan lesz. Mondja meg neki, én kérem, hogy bízson magában!

- Ha bizalmatlan lesz, miként győzzem meg, hogy bízson bennem?

Zedd mosolygott.

- Mondja meg neki, én állítom, hogy ez az igazság! Mondja azt, hogy „veszett kutya legyek, ha nem igaz!”

Trimack szemei hitetlenkedve tágra nyíltak.

- Azt kívánja, hogy az Első Osztag főparancsnoka ilyen gyerekes dolgot mondjon Rahl Nagyúrnak?

Zedd komoly arckifejezést öltött, és megköszönte a torkát.

- Ez titkos jel, főparancsnok. Ő érteni fogja.

Trimack bólintott, de kétkedőnek látszott.

- Inkább az Élet Kertjével és a többi dologgal foglalkozom. Nem akarok tiszteletlen lenni, de látszik magán, hogy jól tenne egy kis pihenés. - Arra fordult, amerre a szolgálólányok sokasága még mindig a vért takarította fel a márványpadlóról. - A sok gyógyítás láthatóan kifárasztotta.

- Így van. Köszönöm, Trimack főparancsnok. Megfogadom a tanácsát.

Trimack a szívéhez kapta az öklét, tisztelgését egy kis mosoly lágyította. Majdnem megfordult, de tétovázott. Élénk, kék szemeit visszafordította a varázslóra.

- Szabad megjegyezmem, Zorander varázsló, milyen öröm, hogy végre akad olyan Tehetséggel megáldott ember a Palotában, aki azzal törődik inkább, hogy az emberek belső szervei visszakerüljenek a helyükre, mint azzal, hogy kiontsa őket. Még soha nem láttam hasonlót.

Zedd nem mosolygott. A hangja csendes volt.

- Sajnálom, főparancsnok, hogy nem tehettem semmit azért az ifjúért.

Trimack szomorúan bólintott.

- Tudom, hogy ez az igazság. Veszett kutya legyek, ha nem az.

Zedd nézte, ahogy a parancsnok nagy léptekkel áthalad a termen, és magához vonzza a páncélruhás férfiakat, mint egy hatalmas mágnes. A varázsló felemelte a kezét, és a pálcikavékony ujjai köré csavart aranyláncot bámulta. Fájdalmasan sóhajtott. A varázsló dolga: használni az embereket. És ezúttal a legrosszabb dologra. Előhúzta a fekete, könnycsepp alakú követ a köpenye mélyén rejtőző zsebből. Átok a szellemekre azokért a dolgokért, gondolta, melyeket egy varázslónak tennie kell.

Tartotta a foglalatot, amelyben a kék Kő volt, és beleszorította a sima, fekete kő hegyét. Elemi erő áradt mindkét keze ujjából, középen egyesült, és odaforrasztotta a követ a foglathoz. Remélve, hogy téved, Zedd felidézte régóta halott felesége emlékét. Miután Jebra tudata szétzúzta emlékei korlátait, nem volt nehéz. Amikor egy könnycsepp gördült végig az arcán, megnedvesítette vele a hüvelykujját, és a lehető legnagyobb erőfeszítéssel elzárta az emléket. Egy kicsit mosolygott annak iróniáján, hogy a varázslónak még saját magukat is használniuk kell, és hogy a borzalmas emlék legalább egy kis örömet is felidézett, ami valamennyire ellensúlyozta a szenvedést.

Az egyik tenyerében tartotta a fekete követ, és a könnyel megnedvesített hüvelykujjával végigsimította a felületét. Ahogy megdörzsölte, áttetsző borostyánkővé vált. Egy kicsit elszorult a szíve. Most már nem volt kétséges, hogy mi az.

Beletörődve, mit kell tennie, Zedd varázshálót szőtt a kő köré. A varázslat szerepe, hogy Richardot kivéve mindenki elől elrejtse a kő valódi természetét. Még fontosabb, hogy a háló felhívja Richard figyelmét a kőre. Ha egyszer látja, a vonzerő mélyen beépül a tudatába.

Chase felé pillantott, aki a hátán feküdt kinyújtózva egy márvány padon a terem másik oldalán. Egyik lába a padlón volt, és Rachel a földön ülve átkarolta a férfi lábszárát, a fejét pedig térdének döntötte. Chase másik lába a padon volt. Bekötözött alkarja a homlokán nyugodott.

Zedd sóhajtott, és elindult feléjük a fényes márványpadlón. Egy pillanatig azon morfondírozott, mit kell most őriznie a határjárónak, mivel a Határ megszűnt. Megállt kettejük fölött.

Anélkül, hogy az alkarját levette volna a szeméről, Chase megszólalt.

- Zedd, öreg barátom, ha még egyszer ráveszel egy könyörtelen, erőszakos, gyógyító boszorkányt, hogy olyan kotyvalékot öntsön le a torkomon, aminek ilyen átkozottul undorító íze van, megcsavarom a fejed, hogy hátrafelé kelljen lépkedned, ha látni akarsz, merre mész.

Zedd szélesen mosolygott. Most már tudta, hogy a megfelelő asszonyt választotta ki a feladatra.

- Tényleg olyan förtelmes ízű volt az orvosság, Chase? - kérdezte Rachel.

A férfi egy kicsit megemelte a karját, és a szeme fölött tartotta, ahogy lenézett a kislányra.

- Ha még egyszer Chase-nek szólítasz, megtudod.

- Igen, Apa - vigyorgott. - Sajnálom, hogy megitatta veled azt a szörnyű orvosságot. - Az arca elfintorodott. - De rettenetesen megrémít, ha vért látok rajtad. - A férfi felmordult.

A kislány figyelmesen nézte őt.

- Talán ha legközelebb akkor rántasz kardot, amikor szólok, nem fogsz vérezni, és nem kell pocsék orvosságot innod.

Zeddet elbűvölte a tökéletesen megfogalmazott éles szemrehányás gyermeki ártatlansága. Chase egy kicsit felemelte a fejét a padról, a karja megállt a levegőben néhány centiméterrel a szeme fölött, és rosszallóan nézett a kicsi lányra. Zedd még soha nem látott embert ennyire igyekezni, hogy visszatartsa a nevetést. Rachel ráncolta az orrát, úgy kuncogott a férfi erőltetett arckifejezésén.

- A jó szellemek legyenek irgalmasak a leendő férjedhez - morogta Chase -, és adjanak neki legalább néhány békés évet, mielőtt szemet vetesz szegény, elveszett bolondra.

- Ez mit jelent? - ráncolta a kislány a homlokát.

Chase lelógatta a lábát és felült. Felemelte a kislányt, és a térdére ültette.

- Elmondom, mit jelent. Azt jelenti, hogy van egy új szabály. És jobban teszed, ha ezt nem szeded meg.

- Nem, Apa, nem fogom. Mi az?

- Mától fogva - hajolt komoly arccal a kislányhoz -, ha mondanod, hogy tennem kell valami fontosat, és én nem figyelek, rugjál belém! Amilyen erősen csak tudsz. És addig rugdossál, amíg nem figyelek! Érted?

- Igen, Apa - mosolygott a kislány.

- Nem tréfálok. Komolyan gondolom.

- Megígérem, Chase - bólintott a kislány komolyan.

A természetes férfi forgatta a szemét, és fél karral a mellkasához lendítette a kislányt, úgy szorítva magához, mint az a babáját. Zedd lenyelte a torkában lévő gombócot. Abban a pillanatban nem nagyon szerette magát, és a választási lehetőségeket még sokkal kevésbé.

A varázsló féltérde ereszkedett a kislány előtt. Az alvadt vértől a térdénél merev volt a köpenye.

- Rachel. Meg kell kérjelek, hogy tegyél meg nekem valamit.

A kislány bólintott.

- Mi az, Zedd?

A varázsló felemelte a kezét, ujjain az aranylánc csüngött. A kő ide-oda himbálózott a levegőben.

- Ez valaki másnak a tulajdona. Viselnéd most te? Vigyáznál rá? Egy napon talán eljön Richard és elveszi tőled, hogy elvigye a tulajdonosának, de nem tudom, hogy mikor.

Chase vad, sólyomszerű szemei olyanok voltak, amilyeneket Zedd elképzelése szerint egy egérnek kell látnia közvetlenül a vég előtt.

- Nagyon szép, Zedd. Soha nem viseltem ilyen szép dolgot.

- Nagyon jelentős is. Olyanjelentős, mint a szelence, amit Giller varázslótól kaptál megőrzésre.

- De Darken Rahl halott. Te mondtad. Többé már nem tud bántani bennünket.

- Tudom, gyermekem, de ez akkor is fontos. Olyan remekül és bátran teljesítetted a feladatot a szelencével kapcsolatban, hogy szerintem te leszel a legalkalmasabb ennek a nyakláncnak a viselésére, amíg nem jön érte a tulajdonosa. Addig állandóan viselned kell. Ne engedd, hogy más akár csak játékból is felpróbálja! Ez nem játék.

A kislány arca elkomolyodott a szelence említésére.

- Nagyon fogok rá vigyázni, Zedd, ha azt mondd, hogy fontos.

- Zedd - sziszegte Chase, miközben Rachel fejét magához húzta, a kezét pedig a kislány fülére tette, hogy ne hallja -, tudod mit teszel? Ez az, aminek gondolom?

Zedd vészjóslóan nézett a férfira.

- Megpróbálom a világ összes gyermekét megóvni a borzalmas rémálmoktól. Örökre.

- Zedd, nem akarom... - csikorgatta a fogát Chase.

Zedd félbeszakította.

- Chase, mióta ismersz? - Chase mereven nézett, de nem válaszolt. - Tapasztaltad valaha is, hogy ártok másoknak, különösen egy gyereknek? Olyannak ismertél meg, aki valami ostobaságért veszélybe sodor egy másik embert?

- Nem - felelte Chase fogcsikorgatva. - És nem szeretném tapasztalni, hogy most kezded el.

Zedd hangja határozott maradt.

- Bíznod kell abban, hogy tudom, mit csinálok. - Zedd arra pillantott, ahol a férclény megölte az embereket. - Ami ma történt, meg sem közelíti azt, ami hamarosan történni fog. Ha nincs lezárva a Fátyol, a szenvedés és a halál felül fogja múlni a képzeletedet. Azt teszem, amit varázslóként tennem kell. Mint varázsló, éppen úgy nagyra becsülöm ezt a kicsi lányt, ahogyan Giller tette. Ő egy hullám a tóban. Arra született, hogy fontos dolgokat tegyen.

Amikor korábban Panis Rahl sírboltjában voltunk ellenőrizni, hogy megfelelően falazták-e, tanulmányoztam néhány titkos jelet a falakon. Még nem tűnt el mind. Fel-d'harai nyelven voltak írva, mit nem nagyon értek, de elég sok mindenre rájöttem. Utasítások voltak arról, hogyan lehet lejutni az Alvilágba. Ismered azt a köasztalt az Élet Kertjében? Áldozati oltár. Darken Rahl használta, hogy lejusson az Alvilágba, hogy átlépje a határokat.

- De ő halott. Mit...

- Gyermeket ölt, és makulátlan lelküket felkínálta ajándékként az Alvilág Őrzőjének, hogy bebocsátást nyerjen. Érted, amit mondok? Szerződést kötött az Őrzővel.

Ez azt jelenti, hogy az Őrző evilági embereket használ. Miután egyet sikerült, bizonyosan többet is megnyer magának. És most a Fátyol elszakadt. Ezt vitathatatlanul bizonyítja, hogy egy férclény volt itt.

Azt hiszem, a legősibb próféciaik közül sok szól Richardról, valamint arról, ami most történni fog. Bárki írta is őket, az volt a szándéka, hogy segítséget küldjön neki az időn át. Úgy hiszem, az a céljuk, hogy segítsék őt az Őrző elleni harcban. Ám sok minden történt az elmúlt néhány évezredben, ami zavarossá tette azokat a szövegeket. Attól félek, az Őrző kitartó munkája homályosította el a próféciaik jelentését.

Nincs figyelemreméltóbb képessége a türelemnél. Abból viszont végtelen sok van. Alighanem csápokat küldött ebbe a világba, hogy befolyásolják az embereket, olyan varázslókat, mint Darken Rahl, hogy végrehajtsák a parancsait. Az a tény, hogy nekünk most van igen nagy szükségünk a próféciaikra, és hogy már nem élnek olyan varázslók, akik értik őket, nem lehet véletlen egybeesés. Fogalmam sincs, hol leselkedik az Őrző, vagy mit szándékozik tenni legközelebb.

Még mindig tűz égett Chase szemében, de más, mint az előbb.

- Mondd meg, hogyan segíthetek! Mit vársz tőlem?

Zedd szomorúan mosolygott, és megveregette a hatalmas ember vállát.

- Szeretném, ha úgy tanítanád ezt a gyermeket, hogy olyan legyen, mint te. Tudom, hogy értelmes. Hozd ki belőle! Legyen a tanítványod! Tanítsd meg minden fegyver használatára, amit ismersz! Tanítsd, hogy erős legyen és gyors!

- Ilyen kicsi harcos - sóhajtott Chase, és bólintott.

- Reggel el kell mennem Adie-ért, és elvinni Aydindrilbe. Szeretném, ha elmennél a Sár Népéhez. Olyan gyorsan lovagolj, amennyire csak tudsz! Richard, Kahlán és Siddin ma éjjel a sárkánynál lesznek, és holnap oda fogja vinni őket. Hetekbe fog telni, míg eljutsz Richardhoz. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy vesztegessük az időt.

- Mondd meg Richardnak és Kahlannak, hogy azonnal jöjjenek el hozzám Aydindrilbe! Beszélj nekik a veszedelemről, ahogy elmondtam neked. Aztán talán biztonságba kellene helyezned ezt a gyermeket. Ha egyáltalán van ilyen.

- Mást nem tudok tenni?

- A legfontosabb dolog, hogy eljuss Richardhoz. Ostoba voltam, hogy azt hittem, lesz időnk. Soha nem lett volna szabad szem elől tévesztenem. - Zedd elgondolkodva dörzsölte az állát egy pillanatig. - Esetleg megmondhatnád neki, hogy én vagyok a nagyapja, és hogy Darken Rahl volt az apja. Talán így lesz ideje lecsillapodni, mire eljut hozzám.

Zedd felhúzta a szemöldökét és mosolygott.

- Tudod, hogy hívják őt a Sáremberek? „Indulatos Richardnak” Képzeld el! Mindenki Richardja. Ő az egyik legszelídebb ember, akit valaha ismertem. De félek, hogy az Igazság Kardja előhozta a másik énjét.

Chase kivételesen biztatóan nézett.

- Nem fog haragudni, ha megtudja, hogy te vagy a nagyapja. Szeret téged.

Zedd sóhajtott.

- Talán így van, de nem hiszem hogy örülni fog, ha megtudja, valójában ki az apja. És hogy ezt eltitkoltam előle. George Cypher nevelte, és nagyon szerették egymást.

- Ez az igazság, és ezen semmi nem változtat.

Zedd bólintott. Felemelte a nyakláncot.

- Bizni fogsz bennem?

Chase egy pillanatig nézte a varázslót, aztán megigazította Rachelt, hogy egyenesen üljön a térdén.

- Majd én bekapcsolom helyetted.

Miután Chase a nyakába akasztotta, Rachel felvette a borostyánkővet kis kezeibe, és lehajtotta a fejét, hogy lássa.

- Nagyon fogok vigyázni rá, Zedd.

A varázsló megborzosolta a gyermek haját.

- Ebben biztos vagyok. - A kislány halántékára tette egy-egy ujját, hagyta, hogy áradjon bele a mágia. Átadta neki a gondolatot, hogy milyen fontos a nyaklánc, és hogy ne beszéljen róla, sem arról, hogy hol kapta. Továbbá, hogy vigyáznia kell rá, mint Orden szelencéjére.

Elvette az ujjait, a kislány pedig kinyitotta a szemét és mosolygott. Chase felemelte őt, két kézzel a derekát fogva, és maga mellé állította a padra. Átkutatta a saját derekán lévő kiegészítőket, és rátalált a legkisebb tokjára. Kioldotta a bőrszíjat és kihúzta az elrejtett pengét. Feltartotta a lány arca elé.

- Mivel most már a lányom vagy, kést fogsz hordani, mint én. De nem akarom, hogy elővedd, amíg meg nem tanítalak a használatára. Csúnyán megvághatod magad. Megtanítom neked, hogyan lehet biztonságosan használni. Meg fogom tanítani, hogyan tudod megvédeni magad, hogy ne essen bajod. Rendben?

Rachelnek ragyogott az arca.

- Megtanítasz arra, hogy olyan legyek, mint te? Nagyon-nagyon szeretném, Chase!

Chase morgott, miközben a kislány derekára kötötte a bőrszíjat.

- Nem tudom, mennyire leszek sikeres a tanításodban. Úgy tűnik, még arra sem tudlak megtanítani, hogy Apának szólíts.

A kislány szégyenlősen mosolygott.

- Chase és Apa ugyanazt jelenti nekem.

Chase megadóan mosolyogva csóválta a fejét. Zedd felállt, és megigazította az öltözkét.

- Chase, ha szükséged lesz valamire, Trimack főparancsnok gondoskodni fog róla. Vigyél annyi embert, amennyit csak akarsz!

- Egyet sem akarok. Sietek. Nincs szükségem arra, hogy fölösleges teherre kelljen vigyáznom. Ezenkívül egy férfi és a lánya véleményem szerint kevésbé vonja magára a figyelmet. Nem ez a lényeg? - Szándékosan a Rachel nyakában lévő köre pillantott.

Zedd mosolyával méltányolta a határjáró éles elméjét. Ők ketten tökéletes páros lesznek.

- Veletek fogok tartani, amíg az Adie-hoz vezető úthoz nem érek. Reggel még lesz néhány tennivalóm, aztán elindulhatunk.
- Jó. Látszik rajtad, hogy használna egy kis pihenés, mielőtt elindulunk.
- Azt hiszem, igazad van.

Zedd hirtelen rádöbbsent, miért olyan fáradt. Eddig úgy gondolta, azért, mert napok óta nem aludt. De nem így volt. Azért volt fáradt, mert hónapokig küzdöttek, hogy megállítsák Darken Rahlt, és amikor azt hitte vége, végre győztek, akkor értette meg, hogy csak most kezdődött. És nem csupán egy veszélyes varázsló ellen harcoltak, hanem az Alvilág Őrzője ellen.

Darken Rahllal kapcsolatban ismerte az összes szabályt: hogyan működnek Orden szelencéi, és mennyi idejük van. Most szinte semmit nem tudott. Az Őrző akár győzhet a következő öt percben is. Zedd kétségbeesetten tudatlannak érezte magát. Nagy levegőt vett. Úgy vélte, tud néhány dolgot, és csak erre a tudására kell majd építenie.

- Igaz is - szólalt meg Chase, miközben megigazította a kést Rachel derekán -, az egyik gyógyító, aki azt mondta, Kelley a neve, üzenetet hagyott neked. - Hátradőlt, és két nagy ujjával a zsebében kotorászva előhúzott egy kis papírdarabot. Átadta a varázslónak.

- Mi ez? - A papíron ez állt: *Nyugati Gyűrű, Észak Felföldi út, Harmadik Sor.*

Chase a papírra mutatott, amit Zedd olvasgatott.

- Azt mondta, ott találhatod meg. Kérte, hogy mondjam meg, szerinte pihenésre van szükséged, és ha elmennél hozzá, készítené neked vidítófü teát. Olyan gyengére főzi, hogy jól fogsz aludni. Mond ez neked valamit?

Zedd csak halványan mosolygott magában, miközben a markába gyűrte az üzenetet.

- Egy keveset. - Gondolkodva ütögette az alsó ajkát. - Pihenj egy kicsit! Ha gondolod, hogy a sajgó sebeid nem hagynak aludni, főzethetek neked az egyik gyógyítóval egy kis...

Chase felemelte az egyik kezét.

- Ne! Remekül fogok aludni.

- Nagyszerű. - A varázsló megveregette Rachel karját és Chase vállát, aztán elindult. Eszébe jutott valami és visszafordult. - Láttad már Richardot vörös kabátot viselni? Vörös kabátot arany gombokkal és szegéllyel?

Chase prüszkölve nevetett.

- Richardot? Zedd, félig te nevelted. Jobban kellene tudnod, mint nekem, hogy Richardnak nincs ilyen vörös kabátja. Van egy barna ünneplő kabátja. Richard erdei vezető. Jobban szereti a föld színeit. Még vörös inget viselni sem láttam. Miért?

Zedd figyelmen kívül hagyta a kérdést.

- Ha találkozol vele, mondd meg neki, én üzenem, hogy ne viseljen vörös kabátot! - Az ujjával fenyegette Chase-t. - Soha! Nagyon fontos, ne felejtse el! Semmiféle vörös kabátot.

Chase bólintott.

- Úgy lesz. - Tudta, mikor nem szabad provokálni az idős férfit.

Zedd rámosolygott Rachelre, és gyorsan megölelte, mielőtt elindult keresztül a csarnokon. Hasztalan tűnődött azon, eszébe jut-e, hol van az ebédlő. Nagyjából vége lehetett a vacsoraidőnek.

Az eszébe ötlött valami: nem tudta, hová megy. Nem tett semmit annak érdekében, hogy hálóhelyet találjon magának. Hát se baj, gondolta, a Palotában vannak vendégszobák. Beszélt róluk Chase-nek. Ő is mehet oda.

Kisimította és nézte a kezében lévő összegyűrt papírdarabot. Egy gondosan nyírt ősz szakállat és arany színű szolgálati köpenyt viselő előkelő férfi haladt el mellette. Zedd nyájasan megszólította.

- Elnézést, meg tudná mondani, hol... - a papírt nézte - hol van a „Nyugati Gyűrű, Észak Felföldi út, Harmadik Sor”?

A szakállas férfi udvariasan bólintott.

- Természetesen, uram. Azok a gyógyítók szállásai. Nincs messze. Hadd kísérjem el egy darabon, aztán megmutatom a további utat.

Zedd elmosolyodott. Hirtelen nem érezte annyira fáradtnak magát.

- Köszönöm. Nagyon kedves öntől.

5. FEJEZET

Ahogy Margaret Növér befordult a sarkon a kőlépcső tetején, egy felmosóruhát és vödört cipelő idős szolgáló meglátta őt, és térdre omlott előtte. A Növér megállt egy pillanatra, hogy megérintse az idős asszony lehajtott feje tetejét.

- A Teremtő áldása legyen az Ő gyermekén!

Az asszony felnézett, az arcán barátságos, fogatlan mosoly ráncai jelentek meg.

- Hála neked, Növér, és légy áldott az Őerte végzett munkában!

Margaret visszamosolygott, és nézte, ahogy az idős asszony vonszolja a nehéz vödröt végig a termen. Szegény asszony, gondolta, dolgoznia kell az éjszaka közepén. Ám ő maga is ébren és talpon van az éjszaka közepén.

A ruhája válla kényelmetlenül húzott. Lenézett és látta, hogy sietségében félregombolta a felső három gombot. Megigazította, majd kinyitotta a sötétségbe kivezető nehéz tölgyfaajtót.

Egy járkáló őr meglátta őt, és futva közeledett. A nő a szája elé tartotta a könyvet, hogy elrejtse az ásitását. A férfi hirtelen megállt.

- Nővér! Hol van a Prelátus? Kiáltozik érte. Borsószik tőle a hátam. Hol van?

Margaret Nővér haragosan nézett az őrre, amíg annak eszébe nem jutott az illem, és gyorsan meg nem hajolt. Amikor kiegyenesedett, a nő elindult a bástyafalon, ő pedig a nyomában loholt.

- A Prelátus nem jön csak azért, mert a Próféta üvöltözik.

- De kimondottan őt hívta.

A nő megállt, és a könyvet tartó kezét átkulcsolta a másikkal.

- És te szeretnél lenni az, aki az éjszaka kellős közepén zörget a Prelátus hálósobájának ajtaján, és felébreszti, csak azért, mert a Próféta érte kiáltozik?

A férfi arca elsápadt a holdfényben.

- Nem, Nővér.

- Épp elég az, hogy egy Nővért ki kell rángatni az ágyból a zagyaságai miatt.

- De nem tudja, miket mond, Nővér! Azt kiabálta, hogy...

- Elég! - figyelmeztette a nő fojtott hangon. - Emlékeztetnem kell téged arra, hogy ha egy szó is elhagyja az ajkad abból, amit ő mond, a fejedet veszik?

A férfi a torkához kapott.

- Nem, Nővér. Soha nem ejteném ki egy szavát sem. Csak egy Nővérnek.

- Még egy Nővérnek sem. Soha nem veheted a szádra.

- Bocsáss meg, Nővér! - Az őr hangszíne bocsánatkérővé vált. - Csak eddig még soha nem hallottam őt így kiáltozni. Soha nem hallottam a hangját, csak amikor Nővért hívatott. Megrémített, amiket mondott. Soha nem hallottam tőle ilyen dolgokat.

- Megegett már vele, hogy a hangja átjutott a védelmünkön. Történt már ilyen. Néha sikerül neki. Ezért esketik meg az őreit, hogy soha nem ismételnék el semmit, amit esetleg hallanak. Bármit hallottál is, a legjobban teszed, ha elfelejtetted, mielőtt ez a beszélgetés véget ér. Ha csak nem akarod, hogy segítsünk elfelejteni. - A férfi rázta a fejét, túl rémült volt ahhoz, hogy megszólaljon. A Nővér nem akarta megijeszteni, de azt nem tudták megakadályozni, hogy egy korsó sör mellett, a cimborái körében eljárjon a szája. A prófécia ismerete nem közönséges elméknek való. A nő szelíden az őr vállára tette a kezét.

- Mi a neved?

- Kevin Andellmír katona vagyok, Nővér.

- Ha a szavadat adod, Andellmír katona, hogy egészen a sírodig tudod tartani a szád arról, amit most hallottál, elintézem, hogy áthelyezzenek. Nyilvánvalóan nem vagy alkalmas erre a feladatra.

A férfi térdre borult.

- Hála néked, Nővér! Inkább szembeszállok száz pogánnyal a vadonból, mint hogy hallgatnom kelljen a Próféta hangját. Esküszöm neked az életemre.

- Akkor így legyen! Menj vissza az őrhelyedre! A szolgálatod végén mondd meg az örök kapitányának, hogy Margaret Nővér megparancsolta, helyezzenek át! - Megérintette a férfi fejét. - A Teremtő áldása legyen az Ő gyermekén!

- Köszönöm a kedvességedet, Nővér.

A nő továbbment a bástyafal végén lévő kis oszlopsorig, le a csigalépcsőn, a Próféta lakosztályába vezető ajtó előtti kis, fáklyákkal megvilágított terembe. Két lándzsás őr állt az ajtó két oldalán. Egyszerre meghajoltak.

- Hallom, a Próféta szavai áthallatszanak a védelmünkön.

Hideg, sötét szemek néztek vissza rá.

- Igazán? Én nem hallottam semmit - mondta az egyik őr a másiknak, miközben állta a Nővér tekintetét. - Te hallasz valamit?

A másik őr a lándzsájára támaszkodott, és a fejét elfordítva köpött egyet. A kézfejjével megtörölte az állát.

- Egy szót sem. Síri csönd van.

- Jártatta a száját fönt az a fiú? - kérdezte az első.

- A Próféta már régen nem talált módot arra, hogy bármit átjuttasson a védelmünkön azon kívül, hogy hívat egy Nővért. A

fiú még soha nem hallotta a Próféta szavait, ez minden.

- Akarod, hogy elintézzük, hogy többé ne halljon semmit? Vagy meggyőzzük?

- Erre nem lesz szükség. Megesküdött nekem, és parancsot adtam, hogy helyezték át.

- Eskü. - A férfi savanyú képet vágott a szó hallatán. - Az eskü nem több üres fecsegésnél. A penge szava megbízhatóbb.

- Igazán? Azt kell feltételeznem, hogy a ti hallgatási fogadalmatok sem több, mint „üres fecsegés”? Akkor „megbízhatóbb” módon kellene gondoskodnunk a hallgatásokról? - Margaret Nővér szigorúan nézett egy darabig, mígnem végre megkönnyebbült a pillantása.

- Nem, Nővér. Az én esküm elég megbízható.

A nő bólintott.

- Hallotta esetleg valaki más is az ordítózását?

- Nem, Nővér. Amint elkezdte hívogatni a Prelátust, ellenőriztük a környéket, hogy bizonyosak legyünk, senki nincs a közelben. Sem a személyzet tagjai közül, sem bárki más. Amikor úgy találtuk, hogy minden üres, öröket állítottam minden távoli bejáráshoz, és elküldtem egy Nővérért. Eddig soha nem hívta a Prelátust, csak egy Nővér. Azt hiszem, egy Nővér feladatának kell lennie, nem az enyémnek, hogy eldöntse, fel kell-e ébreszteni a Prelátust az éjszaka közepén.

- Helyes gondolat.

- Most, hogy itt vagy Nővér, el kellene mennünk ellenőrizni a többieket. - A férfi arckifejezése megint elkomorodott. - Hogy megbizonyosodjunk arról, senki nem hallott semmit.

A nő bólintott.

- És jó lesz, ha reménykedtek, hogy Andellmír katona óvatos, és nem zuhan le egy falról és töri ki a nyakát, mert különben én indulok a felkutatásotokra. - A férfi bosszúsán dűnyögött. - Ám ha meghalljátok, hogy akár egyetlen szót is elismétel azok közül, amit ma éjjel hallott, kerestek egy Nővér, mielőtt bármit tesztet.

A nő az ajtón belépve megállt a belső terem felénél, és megtapintotta a védőfalakat. Mindkét karjával a melléhez szorította a könyvet, miközben a rés keresésére összpontosított. Elmosolyodott, amikor megtalálta: egy parányi hiba a szövedéken. A férfi valószínűleg évekig bibelődött vele. A Nővér behunyta a szemét, és beszötte a hasadékokat, és megtoldotta egy olyan varázslattal is, mely meggátolná a férfit, ha ismét ugyanezzel a trükkel próbálkozna. Elszorult a szíve a férfi leleményességére és állhatatosságára gondolva. Nos, sóhajtott magában, mi mást tehetett volna?

A tágas lakosztályban égtek a lámpák. Az egyik falon gobelinek függtek, a padlót pedig gazdagon borították a környéken szokásos kék és sárga színekben pompázó szőnyegek. A könyvespolcok félig üresek voltak. Az odatartozó könyvek kinyitva heverték mindenfelé; néhány a székeken és díványokon, néhány lefelé fordítva a földön lévő párnákon, néhány pedig rendetlen kupacokba halmozva a hideg kandallónál, a férfi kedvenc széke mellett.

Margaret Nővér odament az elegáns, fényes rózsafa íróasztalhoz, amely a szoba egyik oldalán kapott helyet. Leült a párnázott székre, és kinyitotta az asztalon fekvő könyvet. Végiglapozta, amíg üres oldalhoz nem ért az írás után. A prófétát sehol nem látta. Valószínűleg a kertben volt. A kis kertbe vezető kétszárnyas ajtó nyitva állt, így beáramlott a meleg levegő lágy fuvallata. A nő az íróasztal egyik fiókjából elővett egy tintásüveget, tollat, egy kis doboz finom homokot, és a próféciaák nyitott könyve mellé tette.

Amikor felnézett, a férfi a kertbe vezető ajtó félhomályában állt, és őt nézte. Feketébe volt öltözve, és csuklya volt a fején. Mozdulatlanul állt az ellenkező ruhaujjakba dugott kezeivel. Nemcsak a méretével, hanem a jelenlétével is betöltötte az ajtónyílást.

A nő kihúzta a dugót a tintásüvegből.

- Jó estét, Nathan.

A férfi három határozott, lassú lépést tett a homályból a lámpafénybe, és hátrátolta a fekete csuklyát, hogy felfedje az egész arcát, széles válláig érő hosszú, egyenes, ősz hajával együtt. A fémszínű gallér teteje éppen csak látni engedte a nyakát. Erős, frissen borotvált állkapcsán megfeszültek az izmok. Fehér szemöldök árnyékolta mélyen ülő, sötét, azúrkék szemét. Életerős, jóképű férfi volt, bár a legidősebb ember, akit a nő valaha ismert.

És meglehetősen örült volt. Vagy meglehetősen agyafúrt, és azt akarta, mindenki örüljön higggye. A nő nem tudta, mi az igazság. Senki nem tudta.

Bárhogy is volt, valószínűleg ő a legveszedelmesebb élő ember.

- Hol van a Prelátus? - kérdezte mély, vészjtjósló hangon.

A nő felemelte a tollat.

- Az éjszaka közepén vagyunk, Nathan. Nem fogjuk felébreszteni a Prelátust csak azért, mert jelenetet rendezel, és követeled, hogy jöjjön ide. Bármelyik Nővér le tud írni egy próféciaát. Ül le, és elkezdhetjük.

A férfi odalépett az asztalhoz a Nővérrel szemben, és fölé magasodott.

- Ne leckéztess, Margaret Nővér! Ez fontos dolog.

A nő mogorván nézett fel rá.

- Te se leckéztess engem, Nathan! Emlékeztetnem kell rá téged, hogy úgyis te fogsz veszíteni? Most, hogy az éjszaka közepén kirángattál az ágyamból, legyünk túl rajta, hogy visszamehessek, és próbálkozhassak egy kis éjszakai alvással!

- A Prelátust kérettem. Ez fontos dolog.

- Nathan, még mindig dolgozunk azoknak a próféciaiknak a megfejtésén, amiket évekkkel ezelőtt adtál. Mit számít, ha ezt most nekem mondd el, és a Prelátus reggel olvassa el vagy a jövő héten, vagy éppenséggel jövőre.

- Nincs prófeciám.

A nő haragosabb lett.

- Azért keltettél fel, hogy társaságod legyen?

Széles mosolyra húzódtak a férfi ajkai.

- Lenne kifogásod ellene? Szép éjszaka van. Te pedig elég csinos nő vagy, ha egy kicsit vaskos is. - Oldalra hajtotta a fejét.
- Nem? Nos, mivel eljöttél, és próféciát akarsz, szeretnéd, ha mesélnék a halálodról?

- A Teremtő akkor vesz magához, amikor úgy dönt. A belátására bízom.

A férfi bólintott, és elnézett a nő feje fölé.

- Margaret Nővér, elintéznéd, hogy küldjenek nekem egy nőt? Magányos vagyok mostanában.

- Nem a Nővérek feladata, hogy szajhákat kerítsenek neked.

- Pedig eddig gondoskodtak a számomra kurtizánról, amikor jóslatokat közöltem.

A nő szándékos gondossággal az asztalra helyezte a tollat.

- És az utolsó távozott, mielőtt még beszélni tudtunk volna vele. Félig meztelenül, félig tébolyodottan rohant el. Még ma sem tudjuk, hogyan juthatott át az örökön.

Megígérted, hogy nem mondasz neki jóslatokat. Megígérted, Nathan. Mielőtt megtalálhattuk volna, továbbadta, amit tőled hallott. Futótűzként terjedt. Polgárháborút robbantott ki. Csaknem hatezer ember halt meg amiatt, amit annak a fiatal nőnek mondtál.

A férfi aggodalmasan felhúzta fehér szemöldökét.

- Igazán? Soha nem értesültem róla.

A nő mély lélegzetet vett, és halkán beszélt, hogy uralkodjon a dühén.

- Nathan, én magam mondtam már háromszor.

A férfi szomorú szemekkel nézett lefelé.

- Sajnálom, Margaret.

- Margaret *Nővér*.

- Nővér? Te? Túlságosan fiatal és vonzó vagy ahhoz, hogy Nővér legyél. Bizonyára csak novícia vagy.

A nő felállt.

- Jó éjszakát, Nathan. - Becsukta a könyvet, és fel akarta emelni.

- Ül le, Margaret! - utasította megint a férfi erőteljes és fenyegető hangon.

- Nincs semmi mondanivalód a számomra. Visszamegyek az ágyamba.

- Azt nem mondtam, hogy nincs semmi mondanivalóm a számodra. Azt mondtam, nincs közölnivaló prófeciám.

- Ha nem volt látomásod és nincs jóslatod, mi mondanivalód lehetne a számomra?

A férfi kihúzta kezét a ruhája ujjából, és az öklével az asztalra támaszkodva közel hajolt a nő arcához.

- Ül le, mert különben nem mondom el!

Margaret az ereje használatát fontolgatta, de úgy döntött, könnyebb és gyorsabb, ha egyszerűen a kedvére tesz és leül.

- Rendben van, ülök. Mi lenne az?

A Próféta még közelebb hajolt, és nagy szemeket meresztett.

- Létrejött egy elágazás a próféciaikban - suttogta.

A nő önkéntelenül felemelkedett a székből.

- Mikor?

- Éppen ma. Pontosan ezen a napon.

- Akkor miért hívtál az éjszaka közepén?

- Amint megláttam, kiáltottam.

- És miért nem vártál reggelig azzal, hogy ezt elmondd nekünk? Voltak már elágazások.

A férfi lassan csóválta a fejét és mosolygott.

- Ilyenek nem.

Margaret nem repesett az örömtől, hogy neki kell majd elmondania többieknek. Senki nem fog ennek örülni. Kivéve Warrent, aki boldog lesz, hogy van egy mozaik, ami illeszkedik a próféciaik talányába. A többiek azonban nem fognak örülni. Ez többéves munkát jelent.

Egyes próféciaik „ha” és „akkor” jóslatok voltak, számos lehetőség felé elágazók. Voltak próféciaik, amelyek mindegyik ágat követték. Olyan jóslatok, amelyek mindegyik ág eseményeit megjövendölték, mivel még a próféciaik sem mindig tudták, mely események fognak bekövetkezni.

Ha egyszer egy ilyen prófécia beteljesült, és megmutatta, melyik ág bizonyult igaznak, és az egyik lehetőség bekövetkezett, úgy mondták, a prófécia elágazott. Ekkor valamennyi jóslat, amely a megszűnt utat követte, hamis próféciaivá vált. Ezek maguk is megsokszorozódtak, mint egy fa ágai, zavart keltő, ellentmondásos és hamis információval hátráltatva a szent próféciaikat. Ha egyszer megjelent egy elágazás, már tudták, hogy a hamisnak bizonyuló próféciaikat addig kell követni, ameddig lehet, és ki kell iktatni.

Ez hatalmas feladat volt. Minél távolabb volt a kérdéses esemény az elágazástól, annál nehezebb volt kideríteni, hogy a hamis vagy az igaz ágon helyezkedett-e el. És ami még rosszabb, nehéz volt megállapítani, vajon két egymást követő prófécia összetartozik-e, vagy egy évezred különbséggel fognak beteljesülni? Olykor maguk az események segítettek megfejteni, időrendben hová kell őket helyezni, de csak ritkán. Minél távolabb voltak az elágazástól, annál nehezebb volt megtalálni köztük az összefüggést.

Évekbe is telhet az erőfeszítés, és még akkor is csak abban lehetnek biztosak, hogy egy részét megismerték. A mai napig nem tudhatják teljes bizonyossággal, hogy igaz próféciait olvastak-e, vagy egy korábbi hamis ág származékát. Ezért egyesek a legjobb esetben megbízhatatlannak, a legrosszabb esetben használhatatlannak tartották a jóslatokat. De ha már tudnának elágazásról, és ami még fontosabb, ismernék az igaz és a hamis ágakat, értékes útmutatójuk lenne.

A nő visszasüppedt a székbe.

- Mennyire jelentős az elágazó prófécia?

- Alapvető prófécia. Nem létezhet ennél fontosabb.

Évtizedek. Nem éveket, évtizedeket vehet igénybe. Egy alapprofécia csaknem mindenre kiterjedt. A nő vibrált belül az izgalomtól. Olyan volt ez, mint megvakulni. Amíg nem lehetett eltávolítani a hamis ág romlott gyümölcsét, nem bízhattak semmiben.

A nő felnézett a férfi szemébe.

- Tudod, melyik ágazott el?

A férfi büszkén mosolygott.

- Ismerem a hamis ágot és az igazat. Tudom, mi fog bekövetkezni.

Nos, legalább ez megvolt. A nő egy kis izgatottságot érzett. Ha Nathan meg tudná mondani neki, melyik ág volt igaz, és melyik hamis, valamint mindegyik ágnak a lényegét, az igazán értékes információ lenne. Mivel a jóslatok nem időrendi sorrendben voltak, lehetetlen egyszerűen követni egy ágot, de ez nagyon jó kezdés lehetne: tudnák, hogy pontosan hol kezdjék. Mégis jobb, hogy most szereztek róla tudomást, amikor megtörtént, és nem évekkel később.

- Szép munka volt, Nathan. - A férfi úgy vigyorgott, mint egy gyermek, aki örömet szerzett az édesanyjának. - Hozz ide egy széket, és mesélj nekem az elágazásról!

Látszott, hogy Nathan fel volt dobva az izgatottságtól, odahúzta a széket az íróasztal oldalához. Belehuppant, és fészkelődött, mint egy kölyökkutya bottal a szájában. A nő remélte, hogy nem kell bántania, hogy kiessen ez a bot a szájából.

- Nathan, elmondanád nekem a próféciait, amely elágazott?

A férfi szemeiben pajkosság csillogott.

- Biztos vagy benne, hogy tudni akarod, Margaret Nővér? A próféciaik veszélyesek. A legutóbb, amikor elmeséltem egyet egy csinos hölgynek, ezek haltak meg. Te magad mondtad.

- Nathan, kérlek. Késő van. Ez nagyon fontos.

A jókedv eltűnt a férfi arcáról.

- Nem emlékszem pontosan a szavakra.

A nő kételkedett ennek az igazában; amikor jóslatokra került sor, Nathan az elméjével látta a szavakat, mintha azok kőtablába lettek volna írva. A nő biztatásképpen a férfi karjára tette a kezét.

- Ez érthető. Tudom, hogy nehéz minden szóra emlékezni. Mondd el, amilyen jól csak tudod!

- Hát, lássuk! - A férfi a mennyezetet nézte, miközben az ujjai begyével az állát simogatta. - Ez az, amelyik arról a d'harai emberről közöl valamit, aki árnyak számlálásával borítaná sötétbe a világot.

- Ez remek, Nathan. Emlékszel még valamire? - A nő tudta, hogy a Próféta valószínűleg szó szerint emlékszik rá, csak szereti kéretni magát. - Hatalmas segítség lenne nekem.

A férfi nézte őt egy pillanatig, aztán bólintott.

- *A tél leheletétől kivirulnak a megszámlált árnyak. Ha D'Hara bosszújának örököse helyesen számlálja az árnyakat, az ő árnyéka sötétíti el a világot. Ha rosszul számol, az életével lakol.*

Valóban elágazó jóslat. Ez volt a tél első teljes napja. A nő nem tudta, mit jelent a prófécia, de ismerte. Sok tanulmányozás, messzire vezető vita és aggodalom tárgya volt ez azt illetően, melyik évben teljesülhet be a jóslat.

- És melyik ágat követi a jóslat?

A férfi arca elkomorodott.

- A legrosszabbat.

A nő ujjai egy gombot babráltak.

- Ennek a d'harai embernek az árnyéka borul ránk?

- Közelebről kellene tanulmányoznod a próféciákat, Nővér. A következő jóslat így folytatja: *Ha a pusztítás erői elszabadulnak, a világot még sötétebb szenvedély árnyékolja be azon keresztül, ami elszakadt. A megváltás reménye oly keskeny lesz akkor, mint annak fehér pengéje, ki Igaznak született.* - A férfi közelebb hajolt és suttogott. - A még sötétebb szenvedély pedig nem más, mint a Zűrzavar Ura, Margaret Nővér.

A nő egy fohászt suttogott.

- A Teremtő fénye oltalmazzon bennünket!

A férfi kényszeredetten mosolygott.

- A prófécia nem szól arról, hogy a Teremtő a segítségünkre lesz, Nővér. Ha védelmet keresel, kövesd inkább az igaz ágat! Ilyen módon kínálja Ő az elkövetkezendők elleni védekezés halvány reménysugarát.

A nő kisimította az ölében ruhája ráncait.

- Nathan, nem tudom, mit jelent ez a prófécia. Nem tudjuk követni az igaz és a hamis ágat, ha nem ismerjük a jelentését. Azt mondtad, te ismered ezeket az ágakat. Elmondanád? Elmesélnél egy-egy jóslatot mindegyik ágról, ami egy-egy irányba vezet, hogy követhessük az útjukat?

- *A bosszú a Mester uralma alatt elpusztít minden ellenfelet. Rémület, reményvesztettség és kétségbeesés lesz úrrá mindenben.* - Fél szemmel fürkészően pillantott a nőre. - Ez a hamis ágon folytatódik.

A nő azon morfondírozott, miképpen lehetséges, hogy az igaz prófécia rosszabb.

- És egy az igaz ágról?

- Egy közeli prófécia az igaz ágról így szól: *Mindazok közül, kik voltak, csupán egyetlenegy marad életben a sötétség fenyegetésének megszűnte után, hogy érvényre juttassa az igazságot; a mágia szülötte. Ennek következtében eljön a holtak nagyobb sötétsége. Hogy az életnek legyen esélye, ezt a fehér ruhást fel kell ajánlani népének, hogy elhozza nekik a boldogságot és jólétet.*

Margaret fontolgatta ezt a két jóslatot. Egyiket sem zárta ki. Az első elég könnyen érthetőnek tűnt. Ebből kiindulva valahogyan tudnák követni egy darabig a hamis ágat. A második homályosabb volt, de egy kis töprengéssel megfejtetőnek tűnt. Egy Inkvizítorról szóló jóslatnak vélte. A „fehér ruhás” említése az Inkvizitor Anyára utalt.

- Köszönöm, Nathan. Ez megkönnyíti a hamis ág követését. A másik, az igaz ág egy kicsivel nehezebb lesz, de ennek a jóslatnak az útmutatásával képesnek kellene lennünk kiokoskodni. Csak keresnünk kell olyan jóslatokat, amelyek ebből az eseményből indulnak ki. Valami módon neki kell boldogságot hoznia a népének. - Ez egy kis mosolyt csalt a nő ajkára. - Úgy hangzik, mintha esetleg férjhez kellene mennie, vagy ilyesmi.

A Próféta rápillantott, aztán hátravetette a fejét, és harsogó nevetésbe kezdett. Felállt, és addig hahotázott, amíg köhögni és fuldokolni nem kezdett. Kivörösödött arccal fordult vissza a nőhöz.

- Nagyképű bolondok! Ti, Nővérek olyan fontoskodva jártok-keltek, mintha értelmes dolgot csinálnátok, és mintha még értenétek is ahhoz, amit csináltok. Egy baromfiudvarnyi csirkére emlékeztettek, akik úgy kotkodácsolnak egymással, mintha azt hinnék, értik a felsőbb matematikát. A lábad elé vetem a prófécia egy morzsáját, te pedig kotkodácsolsz és kaparod a földet, aztán megcsípsz egy kavicsot!

Amióta Nővér lett, Margaret első alkalommal érezte magát kicsinek és tudatlannak.

- Nathan, most már elég lesz!

- Ostobák! - sziszegte a férfi.

Olyan sebesen rontott a nőre, hogy megijesztette. Mielőtt végiggondolhatta volna mit tesz, Margaret egy energiahullámot

engedett szabadjára. Ez térdre vetette a férfit. Az a mellkasához kapott, és zihálva lélegzett. Margaret szinte azonnal visszahívta a hatalmát, és sajnálta, hogy félelmében így reagált.

- Bocsáss meg, Nathan! Megijesztettél. Jól vagy?

A férfi megragadta a szék támláját, felhúzta magát és beleült. Közben zihálva kapkodta a levegőt. Bólintott. A nő mozdulatlanul ült, zavarban volt. Várta, hogy Nathan összeszedje magát.

A férfi ajkai erőltetett mosolyra húzódtak.

- Ugye megijesztettelek? Szeretnél igazán megrémülni? Szeretnéd, ha *megmutatnék* egy prófécia? Nem a szavakat mondanám el, hanem megmutatnám? Megmutatnám úgy, ahogyan beteljesül! Még soha nem mutattam ilyet Nővérek. Bár mindannyian tanulmányozzátok őket, és azt hiszitek, a szavakból meg tudjátok fejteni a jelentésüket, mégsem értitek őket. Nem így működnek.

A nő előredőlt.

- Mit értesz azon, hogy nem így működnek? Arra valók, hogy jövendőljenek, és ezt is teszik.

A férfi a fejét rázta.

- Csak részben. Olyanok adják őket tovább, akikben megvan a Tehetség, mint bennem: próféták. Arra valók, hogy olyanok olvassák, és a Tehetség segítségével értelmezzék őket, akikben megvan a Tehetség, mint bennem. Nem arra, hogy a te képességeddel rendelkezők kedvük szerint válogassanak belőlük.

Miközben a Próféta összeszedte magát, ismét maga köré vonva a tekintély auráját, a nő az arcát fürkészte. Margaret még soha nem hallott ilyesmiről. Nem volt benne biztos, hogy a férfi igazat mond, vagy csak dühében beszél. De ha ez volt az igazság...

- Nathan, nagy segítség lenne bármi, amit mondani vagy mutatni tudnál nekem. Mindannyian a Teremtő oldalán harcolunk. Az Ő ügyének kell diadalmaskodnia. A Névtelen erői mindig azon igyekeznek, hogy elnémitsanak bennünket. Igen, szeretném, ha megmutatná úgy egy prófécia, ha tudsz, ahogyan az beteljesül.

A férfi kihúzta magát, és igen alaposan szemügyre vette a nőt. Végül csendesen megszólalt.

- Nagyszerű, Margaret Nővér. - Olyan szigorú arckifejezéssel hajolt a nő felé, hogy annak majdnem elállt a lélegzete.

- Nézz a szemembe! - suttogta. - Nézz mélyen a szemembe!

Margaret elmerült a férfi mély, azúrkék tekintetében, ami betöltötte a látóterét, amíg úgy tűnt, hogy a tiszta égboltra néz fel. Úgy érezte, mintha a férfi lélegezne helyette.

- Elmondom újra az igaz ág próféciját, de ezúttal úgy mutatom meg, ahogyan lennie kell. - A nő lebegett, amint hallgatta. - *Mindazok közül, kik voltak, csupán egyetlenegy fog életben maradni, hogy érvényre juttassa az igazságot, a mágia szülte ...*

A szavak szertefoszlottak, és helyettük Margaret látta a prófécia, mintha látomása lett volna. Elmerült benne. Már nem a Palotában volt, hanem magában a látomásban.

Látott egy gyönyörű, hosszú hajú nőt fényes fehér ruhában: az Inkvizitor Anyát. Látta, hogy a többi Inkvizitort D'Harából küldött quadok ölik meg, és érezte ennek a végtelen borzalmát. Látta, amint a nő legjobb barátja és Inkvizitor-nővére a karjaiban hal meg. Érezte az Inkvizitor Anya fájdalmát.

Aztán látta az Inkvizitor Anyát az előtt a d'harai előtt, aki a quadokat küldte, hogy öljék meg a többi Inkvizitort. A jóképű, fehér ruhás férfi három szelence előtt állt. Margaret meglepetésére mindegyik szelence eltérő számú árnyékot vetett. A fehérbe öltözött férfi szertartásokat végzett, gonosz varázslatokat üzött, alvilági varázslatokat, késő este és egész éjszaka, amíg fel nem kelt a nap.

Amint kivilágosodott, Margaret tudta valahonnan, hogy ez a mai nap. Látta, mi történt ezen a bizonyos napon.

A fehér ruhás férfi végzett az előkészületekkel. A szelencék előtt állt. Mosolyogva kinyújtotta a kezét, és kinyitotta a középsőt, amelyik két árnyékot vetett. A szelencéből kicsapó láng először a fényében fürdette őt, de aztán a felvillanó energia, a szelence mágiaja örvénylett körülötte, és kioltotta az életét. Rosszul választott; az életét adta a mágának, amit meg akart szerezni.

A nő látta az Inkvizitor Anyát egy férfi mellett. Egy férfi mellett, akit szeretett. Érezte a boldogságát. Olyan öröm volt ez, amit a nő még soha nem tapasztalt. Margaret szívét betöltötte az a mennyei boldogság, amit az Inkvizitor Anya érzett ennek a férfinak az oldalán. Annak a látomása volt ez, ami éppen abban a pillanatban történt.

Aztán Margaret gondolatai kavargva száguldottak előre. Látta, hogy háború és halál söpör végig az országon. Halált látott, amit az Alvilág Örzője hozott az élők világába gonosz kéjjel, és amitől rémület fojtogatta a nőt.

A prófécia ismét továbbsodorta őt egy nagy tömeghez. Középen állt az Inkvizitor Anya egy masszív emelvényen. Az emberek izgatott, ünnepélyes hangulatban voltak.

Ez volt az az örömteli esemény, ami a prófécia elágazását eredményezi, az egyik ágat, aminek pontosan meg kell valósulnia, hogy a világ megmeneküljön a fenyegető sötétségtől. A tömeg ünnepélyes hangulatával a látomás félbeszakadt. A Nővért felvillanyozta a reményteli várakozás, és azon morfondírozott, vajon ahhoz a férfinak megy-e feleségül az Inkvizitor Anya, akit szeret, és hogy ez volt-e az az örömteli esemény, ami a Prófécia szerint boldogságot hoz az embereknek. Nagyon vágyott rá,

hogy így legyen.

De valami nem volt rendben. Margaret lázas öröme úgy lehült, hogy a teste jeges libabőrtől borzongott.

Aggodalmasan látta, hogy az Inkvizítor Anya keze össze van kötve, és egy férfi áll mellette, nem az, akit szeret, hanem egy fekete csuklyás alak. A férfi egy hatalmas bárdot tartott. Margaret aggodalma borzalommá vált.

Egy kéz arra kényszerítette az Inkvizítor Anyát, hogy letérdeljen, a haját megragadta, az arcát pedig a tőkére fektette. A haja ekkor már rövid volt, nem hosszú, mint azelőtt, de ugyanaz a nő volt. Könny szivárgott az Inkvizítor Anya csukott szeméből. Fehér ruhája csillogott a tündöklő napfényben. Margaretnek elállt a lélegzete.

A hatalmas félhold alakú bárd a levegőbe emelkedett. Megcsillant a napfényben, és erőteljesen a tőkébe csapódott. Margaret levegőért kapkodott. Az Inkvizítor Anya feje a kosárba hullt. A tömeg éljenzett.

Vér buggyant a ruhára és átázta. Közben a fej nélküli, élettelen test a fapadozatra omlott. Csillogó vértócsa nőtt a test alatt, és pirosra színezte a fehér ruhát. Rengeteg vér. A tömeg harsogott a lelkesedéstől.

Margaret feljajdult a borzalomtól. Úgy érezte, mindjárt háyni fog. Nathan kapta el, amint zokogva előrebukott. Úgy ölelte magához, mint apa rémült gyermekét.

- Jaj, Nathan, ez az az esemény, ami boldogságot fog hozni embereknek? Ennek kell megtörténnie, hogy az élők világa megmeneküljön?

- Igen - mondta csendesen a férfi. - Majdnem minden prófécia elágazik ezen az igaz ágon. Hogy az élők világa megmeneküljön az Alvilág Őrzőjétől, minden eseménynek a megfelelő ágon kell lennie. Ebben a próféciaiban az embereknek örvendeznie kell az Inkvizítor Anya halála láttán, mivel a másik ágon az Alvilág sötétsége található. Nem tudom, miért van így.

Margaret a férfi karjaiban zokogott, miközben az magához szorította őt erős karjaival.

- Ó, drága Teremtő! - sírta. - Irgalmazz szegény gyermekednek! Adj neki erőt!

- A Őrzővel való harcban nincs irgalom.

- Jaj, Nathan, olvastam már próféciaikat emberek haláláról, de azok csak szavak voltak. A tényleges látványa megsebezte a lelkemet.

A férfi kedvesen hátba veregette őt, ahogy átkarolva tartotta.

- Tudom. Mennyire jól tudom!

Margaret felegyenesedett, és letörölte a könnyeket az arcáról.

- Ez az igaz prófécia amögött, ami ma elágazott?

- Igen.

- És így kell látni őket?

- Igen. Így jutnak el hozzám. Megmutattam neked, ahogyan én látom őket. A szavak is a próféciaival jönnek, és azokat kell leírni. Úgyhogy, akik nem látják a próféciaikat, azok nem a maguk valóságában érzékelik őket, csak azok, akik látni fogják őket, amikor olvassák a szavakat. Még soha senkinek nem mutattam prófeciát.

- Akkor nekem miért mutattál?

A férfi szomorú szemei egy pillanatig figyelték a nőt.

- Margaret, harcban állunk az Őrzővel. Ismerned kell a veszedelmet, ami fenyeget.

- A Őrzővel állandó harcban állunk.

- Azt hiszem, ez talán más.

- El kell mondanom a többieknek. El kell mondanom, mit tudsz mutatni nekik. Szükségünk van a segítségedre, hogy értsük a prófeciákat.

- Nem. Senki másnak nem mutatom meg, amit neked. Nem számít a fájdalom, amit okoznak nekem, nem fogok együttműködni. Soha többé nem fogom ezt megtenni sem neked, sem más Nővérek.

- De miért nem?

- Ti nem láthatjátok őket. Csak olvashatjátok.

- De ez nem lehet...

- Így kell lennie; máskülönben a tehetségek arra fog törekedni, hogy elárulja őket. Éppen úgy nem láthatjátok őket, ahogyan gyakran mondjátok nekem, hogy más közönséges elméjű emberek nem hallhatják őket.

- De mi tudnánk segíteni.

- Nem többet, mint az, akinek az említett lány segített, vagy azok az ezrek, akik meghaltak. Pontosan úgy kell nekem a próféták kivételével mindenkit a tudatlansága fogságában tartanom, ahogyan ti fogolyként őriztek itt engem, hogy mások ne hallják, amit nem kell hallaniuk. Ez az Ő akarata, aki a Tehetséget adta és minden egyebet. Ha kiválasztott lennél, adott volna

kulcsot a tehetségedhez, de nem tette.

- Nathan, vannak olyanok, akik kínoznának, amíg fel nem feded előttük.

- Nem fogom felfedni nekik, bármennyire kínoznak is. Inkább meghalok, mint hogy megtegyem. - A nő felé hajtotta a fejét.
- És nem fogják megpróbálni, amíg el nem mondom nekik.

A nő figyelmesen nézte őt, és másnak látta, mint bármikor azelőtt. Eddig soha senki nem volt olyan fondorlatos, mint ő. Nathan volt az egyetlen, akiben soha nem tudtak megbízni. A többiek mind elmondták az igazat a Tehetségükről és annak lehetőségeiről, de azt tudták, hogy Nathan hazudik, tudták, hogy nem mond el mindent, amire képes. Margaret kíváncsi volt, mit tud, mire képes.

- Magammal viszem a sírba, amit mutattál, Nathan.

A férfi becsukta a szemét és bólintott.

- Köszönöm, gyermekem.

Voltak olyan Nővérek, akik bántották volna azért, hogy így szólít egy Nővért. Margaret nem ilyen volt. Felállt és megigazította a ruháját.

- Reggel beszélni fogok az alagsorban lakóknak a próféciáról, ami elágazott, és azokról, amik a hamis és az igaz ágakon vannak. A legjobb tudásuk szerint kell megfejteniük, valamint annak segítségével, amit a Teremtő adott nekik.

- Így kell lennie.

A nő visszatette a tintát, a tollat és a homokszórót az íróasztal fiókjába.

- Nathan, miért akartad, hogy a Prelátus jöjjön? Nem emlékszem, hogy valaha is kéretted volna.

Amikor a nő felnézett, a férfi hűvös tárgyilagossággal tanulmányozta őt.

- Ez, Margaret Nővér, szintén nem tartozik rád. Kínozni akarsz azzal, hogy megkísérled kiszedni belőlem?

A nő felemelte a próféciák könyvét az asztalról.

- Nem, Nathan, nem fogom ezt tenni.

- Akkor elvinnél tőlem egy üzenetet a Prelátusnak?

A nő bólintott, visszanyelve a könnyeket, amik még mindig égették a szemét.

- Mit kívánsz üzeni neki?

- Légy szíves, ezt is vidd magaddal a sírba, és ne mondd el senkinek, csak a Prelátusnak!

- Ha úgy kívánod, bár nem értem, miért. Megbízhat az Nővérekben.

- Nem, Margaret, azt akarom, hogy hallgass rám. Amikor az Őrzővel harcolsz, nem szabad megbíznod senkiben. Veszedelemes kockázatot vállalsz azzal, hogy bízom benned és a Prelátusban. Ne bízz senkiben! - A férfi bozontos szemöldöke ijesztővé tette a külsejét. - Csak azok tudnak elárulni, akikben megbízol.

- Rendben van, Nathan. Mi az üzenet?

A férfi átható pillantással vizsgálta a nőt. Végül suttogva megszólalt.

- Mondd meg neki, hogy a kavics már a tóban van!

Margaret ferdén nézett rá.

- Mit jelent ez?

- Már elég nagy rémületben volt részed, gyermekem. Ne tedd megint próbára a szívósságodat!

- Margaret Nővér, Nathan - mondta halkan a nő. - Nem „gyermek” vagyok, hanem Margaret Nővér. Kérlek, add meg nekem a tiszteletet, ami jár!

A férfi mosolygott.

- Bocsáss meg, Margaret Nővér! - A pillantásától néha végigfutott a hideg Margaret hátán. - Még egy dolog, Margaret Nővér.

- Mi lenne az?

A férfi kinyújtotta a kezét, és letörölt egy könnyecseppet a nő arcáról.

- Nem igazán tudok a halálodról. - A nő megkönnyebbülten beszívta a levegőt. - De tudok egy fontos dolgot, ami veled kapcsolatos. Fontos az Őrzővel folytatott harcban.

- Ha segít nekem abban, hogy a Teremtő világosságát a földre hozzam, akkor mondd el!

Úgy tűnt, a férfi magába húzódik, és úgy néz ki a nőre, mintha nagyon messze lenne.

- Hamarosan eljön az idő, amikor véletlenül rábukkansz valamire, és tudni akarod a választ egy kérdésre. Nem tudom a

kérdést, de amikor meg akarod találni a választ, gyere el hozzám, és én tudni fogom. Ezt sem szabad elmondanod senkinek.

- Köszönöm, Nathan. - Kinyújtotta a kezét, és megérintette a férfit. - A Teremtő áldása legyen az Ő gyermekén!

- Ne, köszönöm ne, Nővér. Már semmi többet nem kívánok a Teremtőtől.

A nő meglepetten meresztette rá a szemét.

- Mert bezárva tartunk itt?

A férfi halvány mosolya visszatért.

- Sokféle börtön van, Nővér. Ami engem illet, az Ő áldása igencsak terhes. Csak egy dolog rosszabb a Teremtő érintésénél: az Őrző érintése. És arra még fel sem készültem.

A nő visszahúzta a kezét.

- Én azért imádkozni fogok érted, Nathan.

- Ha annyira törödsz velem, akkor szabadíts ki!

- Sajnálom, azt nem tehetem.

- Úgy érted, nem fogod megtenni.

- Tekintsd, ahogy akarod, de itt kell maradnod.

Végül a férfi elfordult tőle. A nő elindult az ajtó felé.

- Nővér? Küldenél nekem egy nőt? Hogy eltöltsön velem egy-két éjszakát?

A férfi hangjában lévő fájdalomtól Margaret majdnem elsírta magát.

- Azt hittem, már túl vagy azon a koron.

A férfi lassan feléfordult.

- Neked is van szeretőd, Margaret Nővér.

Margaret megtántorodott. Honnan tudhatta? Nem tudta; csak találgatott. Hiszen fiatal volt, és egyesek szerint szemrevaló. Persze, hogy érdekelhetik a férfiak. Nathan csak találgatott. Mégis, egyetlen Nővér sem tudta, mire képes valójában.

Ő volt az egyetlen varázsló, akinek az erejét illetően nem bízhattak az őszinteségében.

- Ennyire odafigyelsz a szóbeszédre, Nathan?

A férfi mosolygott.

- Mondd, Margaret Nővér, előre eltervezted a napját, amikor túl öreg leszel a szerelemre, még ha csupán egy múlt éjszakáról is van szó? Pontosan mely életkorban múlik el a szerelem iránti igény, Nővér?

A nő szótlánul, szégyenkezve állt egy ideig.

- Magam fogok bemenni a városba, Nathan, és hozok egy nőt, aki felkeres egy időre. Még ha magamnak kell is kifizetnem az árát. Azt nem tudom megígérni, hogy szépnek fogod találni, mivel nem ismerem az ízlésedet. De arra megesküdhetek, hogy nem lesz üresfejű, mivel szerintem ezt többre becsüled, mint bevallanád.

A nő látott egy könnycseppet legördülni a férfi szeme sarkából.

- Köszönöm, Margaret Nővér.

- De Nathan, meg kell ígéred, hogy nem mondasz el neki egy prófécia sem.

A férfi biccentett a fejével.

- Természetesen, Nővér. Varázslói szavamra esküszöm.

- Nem tréfálok, Nathan. Nem akarok részt vállalni abból, hogy emberek haláláért legyek felelős. Nemcsak férfiak haltak meg azokban a csatákban, hanem nők is. Nem tudnám elviselni, hogy részem legyen benne.

A férfi felvonta a szemöldökét.

- Még akkor sem, Margaret Nővér, ha azok közül az asszonyok közül az egyik szülne egy fiúgyermeket, aki könyörtelen zsarnokká cseperedne, és ártatlanok tíz-, meg tízezreit kínozná meg és mészárolná le, köztük nőket és gyermekeket? Még akkor sem, Nővér, ha lehetőséged lenne eltávolítani egy szörnyű jóslatnak ezt az ágát?

A nő kábán, dermedten állt. Végül pislogásra kényszerítette magát.

- Nathan - suttogta -, azt mondod...

- Jó éjszakát, Margaret Nővér. - A férfi megfordult, és menet közben felhúzva a fekete csuklyáját, nagy léptekkel kiballagott aprócska kertjének magányába.

Kahlant tépázta a szél. Ruháját cibálta, és belekapott libegő széleibe. Ahhoz képest, ahogy tegnap kinézett, Kahlan már annak is örült, hogy eszébe jutott összefogni hátul a haját. Halálra rémülten kapaszkodott Richardba, fél arcát a férfi hátához nyomta, és szorosan csukva tartotta a szemét.

Megint ugyanaz történt - az elnehezülés erős érzésétől a gyomorszájában lévő csomó magától lejjebb süllyedt. Úgy érezte, mindjárt hányni fog. Nem merte kinyitni a szemét; tudta, mi történt minden alkalommal, amikor ilyen nehéznek érezte magát.

Richard hátraszólt neki, hogy figyeljen.

Csak egy kicsit nyitotta ki a szemét, és a keskeny, ferde résen át kukucskált. Amint gyanította, a világ furcsa szögben megdőlt. Szédült a hányingertől. Miért kellett átfordulnia a sárkánynak, amikor kanyarodott? Kahlan érezte, hogy a vörös pikkelyekhez préselődik. Nem értette, miért nem esik le.

Richard korábban magyarázta már neki, hogy szerint ez éppen olyan, mint amikor az ember egy vödör vizet forgat a feje fölött, és a víz nem ömlik ki. Kahlan még soha nem forgatott vízzel teli vödröt a feje fölött, és nem volt teljesen biztos abban, hogy a férfinak igaza van, és a víz nem folyik ki. Vágyakozva nézett le a földre, és megpillantotta, amit Richard mutatott: a Sáremberek faluját.

Siddin örömeiben sikított a helyén, Richard ölében, miközben Scarlet hatalmas börszerű szárnyai belekaptak a levegőbe, és szűk csigavonalban rántotta őket magával. Amint a vörös sárkány zuhant a föld felé, Kahlan úgy érezte, mintha a csomó feljött volna a gyomrából a torkába. Nem értette, hogyan szerethetik ezt a többiek. Ők élvezték. Igazán tetszett nekik! A karjukat feltartották a levegőbe, és mindketten nevettek a gyönyörűségtől. Úgy viselkedtek, mint a kisfiúk. Végül is, az egyikük kisfiú volt, és Kahlan úgy vélte, neki megengedhető.

Hirtelen elmosolyodott, aztán maga is nevetni kezdett. Nem azért, mert sárkányon repültek, hanem mert látta, milyen boldog Richard. Akár mindennap repülne sárkányon, csak hogy nevetni és örülni lássa őt. Kihúzta magát, és megcsókolta hátul a nyakát. A férfi leengedte a kezét, és mindkettővel végigsimította a lány lábait. Az szorosabban átkulcsolta velük a férfit, és egy kicsit megfeledkezett a rosszulértről.

Richard előreszólt Scarletnek, hogy a falu központi terén szálljon le. A nap már majdnem lenyugodott, és a ferde fényben élesen kirajzolódtak a falu sárgásbarna, vakolt, agyagtéglából készült épületei. Kahlan érezte a tűzhelyek füstjének édes illatát. A hosszú árnyékok követték az embereket, akik futva kerestek menedéket. Az asszonyok elszaladtak a fedett tűzhelyektől, a férfiak pedig a fegyverek készítését hagyták ott. Mindenki kiabált és a többieket szölongatta.

Kahlan remélte, hogy nem fognak túlságosan megijedni. Amikor Scarlet utoljára jött ide, Darken Rahl hozta, aki, mivel Richardot nem találta meg, embereket ölt. Ezek az emberek nem tudták, hogy Rahl azzal kényszerítette Scarletet a szállítására, hogy ellopta a sárkány tojását. Természetesen, ha Darken Rahl nem utazott volna rajta, akkor sem gondolt volna senki másképpen egy vörös sárkányra, csak mint halálos veszedelemre. Ha jobban belegondolt, ő is mentette volna az irháját, ha vörös sárkányt lát. A vörös volt a legrémesegebb mind között. Soha senki nem tudott volna elképzelni mást egy vörös sárkánnyal kapcsolatban, mint hogy megpróbálja megölni, vagy hogy mentse az irháját.

Senki más, csak Richard. Rajta kívül ki más gondolt volna arra, hogy barátkozzon eggyel is? Ő kockára tette az életét, hogy visszaszerezze Rahlról a tojást, és ezért cserébe a sárkány segítsen neki. Közben pedig életre szóló barátságot kötött vele, bár Scarlet még mindig hangoztatta azt a szándékát, hogy egy napon megeszi őt. Kahlan gyanította, hogy ez valami magántermészetű tréfa volt kettőjük között, mivel Richard mindig nevetett, amikor a sárkány ezt mondta. Legalábbis Kahlan remélte, hogy csak tréfa, de nem volt teljesen biztos benne. Lenézett a falura, és reménykedett, hogy a vadászok nem kezdenek mérgezett nyilakkal lövöldözni, mielőtt meglátják, ki utazik a vörös sárkányon.

Siddin egyszerre csak megismerte az otthonát. Izgatottan mutogatott és csacsogott Richardnak a Sáremberek nyelvén. Richard egy szót sem értett belőle, de mosolyogva bólogatott, és összeborzolta; Siddin haját. Mindketten erősen kapaszkodtak a Scarlet hátán lévő tüskékbe, miközben a sárkány befejezte a meredek leszállást. Por kavargott körülöttük, amit Scarlet hatalmas szárnyainak csapkodása vert fel, ahogy földet ért.

Richard megragadta Siddint, és felültette a kisfiút széles vállaira, aztán felállt Scarlet hátán. Az erős, hűvös szél elvitte a port, és láthatóvá vált a vadászok rendezetlen gyűrűje. Felajzott íjaik és mérgezett nyilaik hármukra szegeződtek. Kahlan visszatartotta a lélegzetét.

Siddin szélesen mosolyogva mindkét kezével integetett a feje fölött, ahogyan Richard utasította. Scarlet lehajtotta a fejét, hogy a Sáremberek világosan láthassák, kik utaznak a sárkányon. A vadászok elképedve, óvatosan leengedték az íjaikat. Kahlan kifújta a levegőt, amikor látta, hogy leengedik íjaikat.

Egy szarvasbőr nadrágot és tunikát viselő alak lépett át a vadászok gyűrűjén. Hosszú, ezüstös haja leomlott és szétterült a vállán. A Madarak Atyja volt, napbarnított arcán megdöbbenés tükröződött.

- Én vagyok az, Richard! Visszatértem! A segítségetekkel legyőztük Darken Rahl, és visszahoztuk Savidlin és Weselan fiát.

A Madarak Atyja Kahlanra nézett, aki fordított. Ragyogó mosoly terjedt szét az arcán.

- *Tárt karokkal üdvözl mindkettőtöket a népetek.*

Nők és gyerekek gyülekeztek a vadászok alkotta gyűrűbe, ámuló arcukat sötét, sárral lesimított haj keretezte. Scarlet a földre eresztette természetes testét, és Richard lecsúszott a válláról, a csizmája puffanva ért földet. Az egyik karjában Siddint tartotta, a másikkal pedig felnyúlt és lesegítette Kahlant. A lány csendben örült, hogy a lába ismét a földön van.

Weselan utat tört magának a tömegben, és futott feléjük, közvetlenül a nyomában Savidlinnel. A fia nevét sikította. Siddin

ujjongva kinyújtotta a karját, és gyakorlottan ugrott az anyja karjába. Weselan felváltva sírt és nevetett, miközben megpróbálta egyszerre átölelni a fiát, Richardot és Kahlant. Savidlin a fia hátát simogatta, és nedves szemmel nézett a lányra és Richardra.

- *Bátor volt, mint bármelyik vadász* - mondta neki Kahlan.

A férfi egyszerűen, határozottan és büszkén bólintott. Egy pillanatig elismerően nézett a nőre, aztán közelebb lépett, és finoman arcul ütötte.

- *Erőt Kahlan Inkvizítornak!*

Kahlan viszonzta a pofont és az üdvözlést, aztán a férfi átölelte őt, és szinte az összes levegőt kipréselte belőle. Amikor befejezte a nő ölelését, megigazította a vállán az őse prérifarkas prémjét, és felnézett Richardra. A fejét rázta bámulatában. Aztán erőteljesen állba vágta Richardot, amivel kinyilvánította szívből jövő tiszteletét ereje iránt.

- *Erőt Indulatos Richardnak!*

Kahlan azt kívánta, bárcsak ne tette volna. Láta Richard szemében, hogy fáj a feje. Már tegnap óta fájt neki, és azt remélte, jobban lesz egy kiadós alvás után, múlt éjszaka Scarlet barlangjában. Siddin a kis vörös sárkánnyal játszott, míg halálosan el nem fáradt, aztán odakuporodott közéjük és elaludt. Mivel napok óta le sem hunyta a szemét, a nő azt gondolta, nem lesz nehéz elaludnia, de rájött, hogy nem tudja levenni a szemét Richardról. Végül a férfi vállára hajtotta a fejét, kezait a két kezébe vette, és mosolyogva álomba merült. Mindannyiuknak szüksége volt a pihenésre. Rossz álmai miatt Richard többször hideg verejtékben riadt fel, és ha nem is mondott semmit, Kahlan látta a szemében, hogy még mindig fáj a feje. Richard azonban nem törődött vele, és kedvesen visszaadta Savidlin ütését.

- Erőt Savidlinnek! Üdvözöllek, barátom!

Most, hogy már túl voltak a megfelelő üdvözléseken és megnyugodott, hogy mindenki épségben visszatért, Siddin szabadjára engedte széles mosolyát, és kiadósan hátba veregetett mindenkit. Miután üdvözölték egymást a Madarak Atyjával, Richard a tömeghez szólt.

- Ez a bátor és nemes lelkű sárkány, Scarlet - kiáltotta, hogy mindenki hallja, még ha nem értették is a szavait -, segített nekem megölni Darken Rahl-t és bosszút állni a meggyilkolt embereinkért. Ő hozott ide bennünket, így hát Siddin visszatérhetett, mielőtt a szülei egy újabb éjszakát aggódtak volna érte. Ő a barátom, a Sáremberek barátja.

Mindenki elképedt, amikor Kahlan fordított. A vadászok büszkélkedtek, ahogy hallották, hogy a Sáremberek ellenségét az ő emberük ölte meg. Még ha nem is születésénél fogva volt közülük való, hanem ők nyilvánították annak. A Sáremberek nagyra becsülték az erőt, és számukra erőt jelentett megölni valakit, aki ártott a népüknek.

Scarlet hirtelen leengedte a fejét, a fülei rángatóztak. Egyik sárga szemével fenyegetően nézte Richardot.

- Barát! A vörös sárkányok egyetlen embernek sem a barátai! Mindenki fél tőlünk!

- A barátom vagy - mosolygott Richard. - Nem vagyok akárki.

Scarlet egy füstfelhőt fújt rá.

- Paah. Akkor is meg foglak enni.

Richard még szélesebben mosolygott. A Madarak Atyjára mutatott.

- Látod ezt az embert? Ő adta nekem a sípot, amit használtam, hogy megmentsem a tojásodat. Ha nincs az a síp, a gárok megehették volna a kicsinyedet. - Egyik kezével végigsimította az élénkvörös orrot. - Igazán csodálatos kis sárkány.

Scarlet megbillentette a fejét, és egyik nagy sárga szemével a Madarak Atyjára pillantott.

- Úgy vélem, elég sovány falat lenne. - Újra Richardot méregette, és kuncogott. - Az egész falu nem tenne ki egy tisztességes étkezést. Többet ártana, mint használna. - Közelebb hajolt a férfihoz. - Ha ők a barátaid, Richard Cypher, akkor az én barátaim is.

- És Scarlet, őt azért hívják a Madarak Atyjának, mert szereti a repülő élőlényeket.

Scarlet felhúzta pikkelyes szemöldökét.

- Igazán? - Odadugta fejét a Madarak Atyjához, és újra szemügyre vette. Scarlet nagy fejének közelsége arra készítetett néhány körülötte álló embert, hogy hátráljon egy-két lépést. A Madarak Atyja nem hátrált. - Köszönöm, Madarak Atyja, hogy segítettél Richardnak. Megmentette a kicsinyemet. A Sár Népe nem őrül meg tőlem. Sárkány becsületemre.

A Madarak Atyja Kahlant nézett, ahogy az fordított. Scarletre mosolygott, aztán a néphez fordult.

- *Amint Indulatos Richard mondja, ez a nemes lelkű sárkány a Sáremberek barátja. Bejárhatja az országunkat, és mi nem fogunk ártani neki, ahogy ő se nekünk.*

A tömeg éljenzésben tört ki. A Sár Népe számára az ereje iránti tiszteletnek számított, hogy egy sárkány a barátja. Úgy látszott, mindenki izgatottan kiabál. A karjaikkal integettek a levegőben, és kis táncokat jártak. Scarlet azzal kapcsolódott be a vigadózásba, hogy hátravetette a fejét, és zúgó lángoszlopot bocsátott az ég felé. Az emberek hangosabban éljeneztek.

Kahlan észrevette, hogy Richard oldalra pillant. Követte a férfi tekintetét a vadászok egy kis csoportja irányába, akik mozdulatlanul, egy helyben álltak. Egyikük sem éljenzett. A nő felismerte a vezetőjüket. Ő volt az, aki Richardot hibáztatta, hogy bajt hozott a falujukra, amikor Darken Rahl Sárembereket ölt.

Miközben a fűtülés és kiabálás folytatódott, Richard magához intette Scarletet. Amikor az leengedte a fejét, a férfi közvetlenül a füléhez hajolt. A sárkány meghallgatta, amit mondott, aztán visszahúzta a fejét, és figyelmesen nézte őt a nagy sárga szemével. Bölintott.

Richard feltartotta a faragott csontsípót, ami bőrszíjon lógott a nyakában, és a Madarak Atyjához fordult.

- Te adtad ezt nekem ajándékba, de azt mondtad, soha nem fog megvédeni, mert csak egyszerre tudja hívni az összes madarat. Azt hiszem, talán a jó szellemek akarták így. Ez az ajándék segített megmentenem mindenkit Darken Rahltól. Ez segített megmentenem Kahlant. Köszönöm.

A Madarak Atyja mosolygott a fordítás hallatán. Richard Kahlan fülébe súgta, hogy hamarosan visszajön, és felmászott Scarletre.

- Tiszteletre méltó vén, Scarlet és én szeretnénk adni neked egy kis ajándékot. Szeretnénk felvinni a levegőbe, hogy láthassad, hol szállnak a szeretett madaraid. - Egyik kezét a Madarak Atyja felé nyújtotta.

Miután hallotta a fordítást, az idős ember aggódva nézett Scarletre. A sárkány lélegzésétől vibráló vörös pikkelyei csillogtak a késő délutáni napsütésben. A farka majdnem elérte az agyagtéglából készült házakig a tér másik oldalán. A sárkány szétnyitotta és lustán kiterjesztette a szárnyait. A férfi Richardra nézett, aki még mindig nyújtotta felé a kezét. Kisfiús vigyor látszott az idős ember arcán. Kahlant nevetésre készítette. Megmarkolta Richard karját, és felhúzta magát.

Savidlin nagy léptekkel odament Kahlához és megállt mellette. Ezalatt a sárkány a levegőbe emelkedett. Az emberek elismerően éljeneztek, miközben nézték, ahogy a sárkány a levegőbe emeli az ő köztiszteletben álló előljárójukat. Kahlan nem látta a sárkányt. Csak Richardot látta. Hallotta a Madarak Atyjának nevetését, amint Scarlet repítette őket fel és alá. Remélte, hogy még akkor is nevetett, miután Scarlet fordult egyet.

Savidlin rápillantott.

- *Kivételes személy ez az Indulatos Richard.*

A nő mosolyogva bölintott. Abba az irányba nézett, ahol az az ember állt, aki nem éljenzett és örvendezett.

- *Savidlin, ki az a férfi?*

- *Chandalen. Richardot okolja, amiért Darken Rahl idejött és embereket ölt.*

Eszébe jutott a Varázslók Első Szabálya: Az emberek bármit elhisznek.

- *Ha nem lenne Richard, Darken Rahl uralkodna most mindannyiunk felett. Az a Darken Rahl, aki megölte azokat az embereket.*

Savidlin vállat vont.

- *Nem mindenki lát, akinek van szeme. Emlékszel a vénre, akit megöltél? Toffalarra? Ő volt a nagybátyja.*

A nő szórakozottan bölintott.

- *Várj itt!*

Kahlan átment a mezőn, és közben kibontotta a haját. Még mindig kába volt a tudattól, hogy Richard szereti, és hogy neki nem tud ártani a varázsereje. Nehezen lehetett elhinni, hogy ő, egy Inkvizítor, valaha is érezhet szerelmet. Ez mindennel ellenkezett, amire valaha tanították. Egyszerűen csak szeretete volna Richardot egyedül elvinni valahová, és csókolni és ölelni őt, amíg meg nem öregszenek.

Szó sem lehetett arról, hogy hagyja ennek az embernek, Chandalennek, hogy bajt hozzon Richardra. Most, hogy ő és a szeretett férfi valahogyan, varázslatos módon együtt lehetnek, nem fogja hagyni, hogy ezt bármi veszélyeztesse.

Annak a pusztá gondolata, hogy valaki árt Richardnak, felforralt benne a Vérdühöt, a Con Dart. Korábban nem ismerte a Con Dart. Amíg felszínre nem hozta, amikor azt hitte, Richardot megölték, nem tudta, hogy a mágiája része. Azóta érezte magában, ahogyan az Inkvizítor mágiája többi részét mindig is érezte.

Chandalen a mellkasán keresztbefont karokkal nézte a közeledőt. A vadászai mögötte álltak, és a földre szúrt dárdáikra támaszkodtak. Szemmel láthatóan éppen vadászatról tértek vissza; sovány testük ragacos sárral volt összekelve. Nyugodtan, de éberén álltak. Íj volt a vállukra vetve, és tegez lógott az övük egyik oldalán, a másikon pedig hosszú kés. Néhányan vérfoltosak voltak. A felső karjukra és a fejük köré fűcsomókat kötöttek, ami - ha úgy akarták - segített láthatatlanná válniuk a környező füves vidéken. Kahlan megállt Chandalen előtt, és a férfi sötét szemébe nézett.

Arcul ütötte a férfit.

- *Erőt Chandalennek!*

A férfi levette róla a tekintetét. Még mindig keresztbefont karral elfordította a fejét, és köpött egyet. Kegyetlen szeméit ismét a nőre emelte.

- *Mit akarsz, Inkvizítor?*

A vadászok sártól maszatos arcán kis feszes mosoly jelent meg. A Sáremberek földje volt talán az egyetlen hely, ahol sértésnek számított, ha valakit nem legyintettek arcon.

- *Indulatos Richard többet áldozott, mint amit képes vagy felfogni, hogy megmentse a népünket Darken Rahltól. Miért*

gyűlölöd?

- *Ti ketten bajt hoztatok a népemre. Megint ezt fogjátok tenni.*

- *Népiünk* - javította ki Kahlan. Kigombolta az inge mandzsettáját, és feltúrta az ujját a válláig. A karját a férfi arca elé tolta.
- *Toffalar megvágott. Ezt a sebhelyet hagyta, amikor meg akart ölni. Ez akkor történt, mielőtt megöltem. Nem utána. Magát ölte meg azzal, hogy rám támadt. Nem én mentem utána.*

Chandalen a sebhelyről szenvtelenül a nő szemébe bámult.

- *A bácsikám soha nem bánt jól a késsel. Sajnos.*

Kahlan mereven összeszorította az állkapcsát. Most nem hátrálhatott meg.

Megcsókolta az ujjai végét, miközben állta a férfi tekintetét. Kinyújtotta a karját, és a megcsókolt ujjával megérintette a férfi arcát, ahol meglegyintette. A vadászok dühös suttogásba kezdtek, és kirántották a dárdaikat a földből. Chandalen tekintete gyűlölködővé vált.

Ez volt a legnagyobb sértés egy vadász számára. Tiszteletlenül megalázta a nőt azzal, hogy nem ütötte arcon. Ez nem arra utalt, hogy nem ismeri el az erejét, csak arra, hogy nem akarja ezt kimutatni. Azzal, hogy csókot helyezett oda, ahol tisztelete jeléül meglegyintette, Kahlan visszavonta a férfi ereje iránti tiszteletét. A csók érintése azt üzenté, nem tiszteli az erejét, és nem tartja őt többre egy ostoba gyereknél. Ez annyit jelentett, hogy nyilvánosan köp a férfi becsületére.

Bár a Sáremberek körében veszélyes dolog volt így tenni, még veszélyesebb volt gyengének mutatkozni egy ellenféllel szemben. Ez felhívás lett volna arra, hogy az illetőt álmában öljék meg. A gyengeség kimutatása megvonta az embertől a jogot, hogy világosan szembeszálljon az ellenféllel. A becsület megkívánta a nyílt erőpróbát. Mivel a nő mások szeme láttára így tett, a becsület ugyanilyen erőpróbát követelt a férfitől.

- *Mostantól fogva* - mondta a nő -, *ha a tiszteletemet akarod, ki kell érdemelned.*

Chandalen visszarántotta a füléhez ökölbe szorított kezét, és arra készült, hogy megüti a nőt.

Kahlan odatartotta neki az állát.

- *Lám-lám. Úgy döntöttél, kimutatod az erőm iránti tiszteletedet?*

A férfi tekintete rávillant valamire a nő mögött. A vadászaik meghökkenek, és vonakodva visszadöfték a dárdaik végét a földbe. Kahlan megfordult, és körülbelül ötven embert látott felajzott íjakkal. Mindegyik nyíl Chandalenre vagy a kilenc embere valamelyikére szegeződött.

- *Lám-lám* - gúnyolódott Chandalen -, *nem is vagy olyan erős. Másoktól kell segítséget kérned.*

- *Engedjétek le a fegyvereket!* - szólt hátra a férfiaknak. - *Senki ne emeljen értem fegyvert ezekre az emberekre! Senki. Ez csak Chandalenre és rám tartozik.*

Vonakodva leeresztették az összes íjat, a nyilak pedig zörögve visszakerültek a tegezékbe.

Chandalen újra keresztbefonta a karjait.

- *Nem vagy olyan erős. Még a Kereső kardja mögé is el fogsz bújni.*

Kahlan rácsapott a férfi alkarjára, és szorosan megragadta. Chandalen szeme egy kicsit kitágult, miközben megdermedt. Egy Inkvizitor részéről nyilvánvaló fenyegetés az, ha ilyen módon teszi valakire a kezét, és a férfi ezt annak tekintette. Ellenszegül vagy sem, bölcsebb volt annál, hogy akár egyetlen izmát is mozdítsa; nem tudott olyan gyorsan mozdulni, mint az Inkvizitor gondolatai. Kahlannak pedig csupán ennyi idő kellett. A hangja mély sziszegés volt.

- *Az elmúlt év során több férfit öltem meg, mint amennyi megölésével te egész életedben hazug módon eldicsekedtél. Ha valaha megpróbálsz ártani Richardnak, megöllek.* - Közelebb hajolt. - *Még ha csak a gondolatát is hangosan ki mered nyilvánítani, és az eljut a fülemhez, megöllek.*

Szándékosan pásztázó tekintettel nézett végig a vadászokon.

- *A kezemet mindig barátsággal fogom nyújtani mindegyikőtök felé. Ha bárki késsel nyúl felém, azt megölöm, ahogy Toffalart megöltem. Én vagyok az Inkvizitor Anya - ne gondoljátok, hogy nem vagyok képes rá. Vagy hogy nem akarom.*

Addig tartotta a tekintetét sorban mindegyik vadászon, míg azok nem bólintottak, hogy tudomásul vették. Szigorú szemeivel végül Chandalenre nézett. A szorítása erősödött. A férfi nyelt egyet. Végül ő is bólintott.

- *Ez a kettőnk ügye. Nem fogok beszélni róla a Madarak Atyjának.* - Levette a kezét a férfi karjáról. A távolban a sárkány a visszatérését üvöltötte.

- *Ugyanazon az oldalon állunk, Chandalen. Mindketten a Sár emberek életéért harcolunk. Ezt a feladatodat tisztelem.*

Egy nagyon kicsi pofont adott a férfinak. Arra nem adott ne lehetőséget, hogy viszonozza vagy elmulassza, inkább hátat fordított neki. Chandalen az emberei szemében az ütéstől visszanyerte a tisztelet egy kis részét. Ostobának vagy gyengének látszana, ha most az erőteljes támadást választaná. Apró felajánlás volt, de azt mutatta, a nő tisztességesen cselekedett. A férfi embereire bízta a döntést, ha támadna. Senki sem vált ki tiszteletet a durva bánásmód egy nővel szemben.

De Kahlan nem egyszerűen nő volt. Inkvizitor volt.

Kahlan mélyet sóhajtott, amikor visszatért Savidlinhez, és megfordult, hogy megnézze a sárkány földetérését. Weselan állt a férfi mellett, és még mindig szorosan ölelte Siddint. Ami Siddint illeti, úgy látszott, nem akart semmi mást a világon, mint az édesanyja karjaiban ringatózni. Kahlan még a gondolatától is borzadt annak, ami a fiúval történhetett volna.

Savidlin a nő felé fordult, és felhúzta a szemöldökét.

- *Jó előjáró lennél, Inkvizitor Anya. Tudnál leckéket adni becsületből és irányításból.*

- *Jobban szeretném, ha nem lenne szükség leckékre.*

Savidlin egyetértően morgott. A sárkány szárnyainak csapkodása port és szelet kavart fel, amitől hullámozott a nő köpenye. Kahlan a mandzsettáját gombolgatta, amikor a két férfi lecsúszott Scarlet hátáról.

A Madarak Atyja egy kicsit zöldnek látszott, de fülig ért a szája. Tiszteletteljesen megsimított egy vörös pikkelyt, és mosolygott a sárga szembe, ami őt nézte. Kahlan közeledett, és a Madarak Atyja kérte őt, hogy fordítson le egy üzenetet Scarletnek.

A nő mosolyogva felnézett a sárkány hatalmas fejére, a füleire, amik most felé fordultak.

- A Madarak Atyja szeretné, ha tudnád, hogy ez volt az egyik legnagyobb megtiszteltetés életében. Azt mondja, új látásmóddal ajándékozta meg. Azt mondja, ha ettől a naptól fogva bármikor menedékre lesz szüksége a kicsinyednek, mindig üdvözölve és biztonságban leszel ezen a földön.

Scarlet pofája afféle sárkánymosolyra húzódott.

- Köszönöm, Madarak Atyja. Boldog vagyok! - Leengedte a fejét, hogy Richardhoz szóljon. - Most mennem kell. A kicsinyem már elég régóta egyedül van, és biztosan éhes.

Richard mosolygott, és megsimított egy vörös pikkelyt.

- Köszönöm, Scarlet. Mindent. Köszönöm, hogy megmutattad nekünk a kicsinyedet. Még nálad is szebb. Vigyázz mindkettőtökre! Éljen boldogan!

Scarlet nagyra tátotta az állkapcsát, és benyúlt a szája hátsó részébe. Csattanás hallatszott, kivett egy foghegyet, és fekete végű karmai közt tartotta. Csak hegy volt, de jó hat hüvelyk hosszú.

- A sárkányoknak is megvan a maguk mágiája - mondta a férfinak. - Tartsd a kezed! - Richard tenyerébe ejtette a foghegyet. - Úgy tűnik, érted a módját, hogyan sodord bajba magad. Ezt őrizd meg! Ha egyszer nagy szükséged lesz rá, hívj ezzel, és én jövök! Jól gondold meg, mert csak egyszer fog működni!

- De hogyan tudlak ezzel hívni?

A sárkány feje közelebb került hozzá.

- Megvan benned a Tehetség, Richard Cypher. Csak tartsd a kezeden, és hívj engem! Meg fogom hallani. Ám ne feledd: csak nagy szükség esetén!

- Köszönöm, Scarlet, de bennem nincs meg a Tehetség.

Scarlet hátravetette a fejét, és hahotázott. Beleremegett a föld. A pikkelyek vibráltak a torkán. Amikor a nevetési rohama elcsendesedett, megbillentette a fejét, hogy a férfira nézzen egyik sárga szemével.

- Ha benned nincs meg a Tehetség, akkor senkiben. Éljen boldogan, Richard Cypher!

A faluban mindenki csendben nézte, amint a vörös sárkány egyre kisebb lett az aranyló égbolton. Richard egyik karjával átfogta Kahlan derekát, és közelebb húzta magához.

- Remélem, utoljára hallottam ezt a képtelenséget, hogy megvan bennem a Tehetség - mormolta félig magának. - Láttalak fentről, a levegőből. - Az állával a tisztás másik oldala felé bökött. - El akarod mondani, mi volt ez az egész ott a barátunkkal?

Chandalen ügypelt arra, hogy ne nézzen a nőre.

- Nem. Nem fontos.

- Leszünk mi valaha kettesben? - kérdezte Kahlan félénk mosollyal. - Hamarosan itt, az összes ember szeme láttára kell elkezdenem csókolgatni téged.

Az alkony kellemes félhomályt bocsátott a rögtönzött ünnepségre. Richard körülnézett a szalmatető menedékhelyen, a prérifarkas prémet viselő véneken. Mind mosolyogtak és vidáman beszélgettek. A feleségek és néhány gyerek csatlakozott a csoporthoz. Emberek álltak meg a menedékhelynél, hogy üdvözöljék kettőjüket, mosolyogtak és gyengéd pofonokat váltottak.

Kisgyerekek barna csirkéket kergettek az úton, amelyek csupán helyet akartak találni, hogy elüljenek éjszakára. A csirkék lármásan tiltakoztak, miközben szárnycsapkodva menekültek. Kahlan nem értette, hogyan bírják a gyerekek ezt a hideget meztelenül. Világos ruhát viselő asszonyok táva kenyeret és sült paprikát hoztak fonott tálcákon, rizstortákat, főtt zöldbabot, sajtot és sült húsokat mázas cseréptálakban.

- Igazán azt gondolod, hogy elengednek bennünket anélkül, hogy elmeséljük nagy kalandunk egész történetét?

- Miféle nagy kaland? Csak arra emlékszem, hogy mindvégig halálra voltam rémülve, és nagyobb bajban voltam annál,

hogy tudjam, miként lehet kimászni belőle. - A nő belül összerándult a fájdalmas emléktől, mikor megtudta, Richard egy Mord-Sith fogságában volt. - És azt gondoltam, meghaltál.

A férfi mosolygott.

- Nem tudtad? Ez a kaland: bajban lenni.

- Elég kalandom volt már, hogy kitartson életem végéig.

Richard szürke szemei a távolba meredtek.

- Nekem is.

Kahlan tekintete a vörös bőrpálcára vetődött, az Agielre, ami arany láncon függött a férfi nyakában. Kinyújtotta a kezét, és elvett egy darab sajtot a tálból. Felderült az arca. A férfi szájához tartotta a sajtot. - Lehet, hogy ki tudunk találni egy történetet, ami úgy hangzik, mint egy igazi kaland. Egy rövid kalandot.

- Tetszik az ötlet - mondta a férfi, és jókorát harapott a szájához emelt sajtból.

Azonnal ki is köpte a tenyerébe, és fanyar képet vágott. - Ez borzalmas - suttogta.

- Igazán?

Kahlan megszagolta a darabot, amit még mindig tartogatott. Harapott egy kicsit. - Nos, én nem szeretem a sajtot, de nekem ez semmivel nem rosszabb, mint máskor. Nem hiszem, hogy romlott. - A férfi még mindig fintorgott. - Számomra ugyanolyan az íze, mint eddig.

Kahlan egy percig gondolkodott, aztán a szemöldökét ráncolta.

- Tegnap a Népek Palotájában sem szeretted a sajtot. És Zedd azt mondta, nem volt semmi baja.

- Nem volt semmi baja? Romlott íze volt! Én csak tudom. Szeretem a sajtot. Állandóan azt eszem. Megismerem a rossz sajtot.

- Nos, én utálom a sajtot. Talán csak felveszed a szokásaimat.

A férfi becsavart egy sült paprikát egy darab tava kenyérbe, és szélesen mosolygott.

- Rosszabb sorsot is el tudnék képzelni.

Amikor a nő visszamosolygott, két vadászt látott közeledni. Megmerevedett a háta. Richard észrevette a reakcióját, és kihúzta magát.

- Ez Chandalen két embere. Nem tudom, mit akarnak. - A nő rákacsintott. - Jó fiú leszel? Ne keveredjünk kalandba!

Anélkül, hogy mosolygott vagy válaszolt volna, a férfi megfordult és nézte a két közeledőt. A vadászok megálltak a nő előtt, az emelvény szélénél. Erőteljesen a földbe szúrták a dárdáik végét, és mindkét kezükkel arra támaszkodtak. Mindketten kissé hunyorítva és nem teljesen barátságosan, kis, feszes mosollyal méregették őt. A közelebb álló egy kicsit feljebb tolta a vállán az íjat, aztán nyitott tenyerrel felfelé a kezét nyújtotta a nő felé.

A nő lenézett a kézre. Tudta, mit jelent - felkínált nyitott kéz fegyver nélkül. Zavarodottan felnézett a férfira.

- Chandalen helyesli ezt?

- Chandalen emberei vagyunk. Nem a gyerekei. - A férfi kinyújtva tartotta kezét.

Kahlan nézte egy pillanatig, aztán belecsapott a sajátjával. A férfi egy kicsit szélesebben mosolygott, és gyengéden arcon legyintette a nőt.

- Erőt Kahlan Inkvizitornak! Prindin vagyok. Ő a fivérem, Tossidin.

A nő meglegyintette Prindint, és erőt kívánt neki. Tossidin odatartotta neki a nyitott tenyerét. A nő belecsapott. A férfi meglegyintette őt, és erőt kívánt neki. Szép mosolya volt, akárcsak a fivérének. A férfi kedvességétől meglepve viszonzta Kahlan a pofont és az üdvözlést. Aztán Richardra pillantott. A fivérek ezt észrevették, és válaszképpen mindketten arcon ütötték és üdvözölték Richardot.

- Szerettük volna elmondani, hogy határozottan és becsületesen beszéltél ma - mondta Prindin. - Chandalen kemény férfi, nehéz kiismerni, de nem rossz ember. Mélységesen törődik a népünkkel, és csak meg akarja védeni őket a bajtól. Ezt csináljuk mi - óvjuk a népünket.

Kahlan bólintott.

- Richard és én is Sáremberek vagyunk.

A fivérek mosolyogtak.

- A vének kihirdették, hogy mindenki tudja. Ugyanúgy megvédünk mindkettőtöket, mint bárki mást a népünkől.

- Chandalen is?

Mindketten vigyorogtak, de egyikük sem válaszolt. Távozásra készülve kihúzták a dárdáikat.

- Mondd meg nekik, hogy szerintem remek ijaik vannak! - szólt Richard.

A nő oldalra pillantott, hogy lássa őt, amint a két férfit nézi. Tolmácsolta a szavait Prindinnek.

Azok mosolyogtak és bólintottak.

- *Nagyon jól tudunk bánni velük.*

Richard üres tekintete megállapodott a két fivéren.

- Mondd meg nekik, látszik az íjaikon, hogy remekművek! Kérdezd meg, láthatnám-e az egyiket!

Kahlan rosszállóan nézett rá, mielőtt fordított a vadászoknak.

A fivérekről sugárzott a büszkeség. Prindin kihúzott egy nyilat a tegezéből, és Richardnak nyújtotta. Kahlan észrevette, hogy a vének mind hallgatnak. Richard sodorgatta a nyilat az ujjai között. Úgy nézte meg a rovátkát, aztán a nyilat megfordítva a lapos fémhegyet, hogy nem árult el érzelmet.

Visszaadta a nyilat.

- Igen kiváló munka.

Miközben Prindin visszahelyezte a nyilat a tegezébe, Kahlan tolmácsolta neki Richard szavait. A férfi feljebb csúsztatta kezét a dárdáján, és egy kicsit rátámaszkodott.

- *Ha tudsz ijjal lőni, meghívnánk, hogy tarts velünk holnap.*

Mielőtt a nő fordítani tudott volna, Savidlin szólott hozzá.

- *Richard mondta nekem korábban, amikor utoljára itt jártatok, hogy ott kellett hagynia az íját Nyugatföldön, és hogy hiányzott neki. Meglepetésként készítettem neki egyet akkorra, amikor mindketten visszatértek. Ez ajándék neki azért, amiért megtanított olyan tetőt készíteni, ami nem ázik be. A házamban van. Holnap szándékoztam átadni neki. Mondd meg neki, és azt is, hogy ha beleegyeznek, holnap szeretném elvinni néhány vadászsímat és őt is.* - A férfi mosolygott. - *Meglátjuk, van-e olyan jó íjász, mint a vadászaink.*

A fivérek vigyorogtak, és lelkesen bólogtak. Magabiztosnak látszottak a verseny eredményét illetően. Kahlan tolmácsolta Richardnak, amit Savidlin mondott.

Richard meglepődött, és meghatottnak látszott attól, amit Savidlin tett.

- A Sáremberek készítik a legkiválóbb nyilakat azok közül, amiket valaha láttam. Megtiszteltetés a számomra, Savidlin. Nemeslelkű vagy. Nagyon szeretném, ha ott lennél velem. - Richard szélesen mosolygott. - Megmutatjuk ennek a kettőnek, hogyan kell lőni.

A fivérek nevettek a fordítás utolsó szavain.

- *Akkor holnap* - mondta Prindin távozáskor.

Richard komor arccal nézte a két távolodót.

- Mi volt ez az egész a nyilakkal? - kérdezte a nő.

A férfi végül ránézett.

- Kérdezd meg Savidlint, hogy megnézhetem-e a nyilait, és megmutatom neked.

Savidlin átnyújtotta a tegezét. Richard kihúzott egy maréknyi nyilat, és kiválogatta azokat, amelyeknek vékony, megerősített fahegye volt. Kahlan tudta, hogy mérgezetek. Richard fogott egy lapos fémvégű nyilat, a többit pedig visszatette.

Átnyújtotta a nőnek.

- Mondd meg, mit látsz!

A nő sodorgatta az ujjai közt, ahogy a férfi tette a másikkal. Nem tudta, mit jelenthet ez a valójában, ezért megnézte a hegyét és a rovátkát.

Vállat vont.

- Számomra éppen olyan, mint egy közönséges nyíl. Pontosan olyan, mint bármely másik.

Richard mosolygott.

- Pontosan olyan, mint bármely másik? - A rovátkás végével kirántott egy nyilat a tegezből, és a kis kerek hegyét felfelé tartotta, hogy a nő lássa. Felhúzta a szemöldökét. - Úgy néz ki, mint ez?

- Hát, nem. Az a hegy kicsi, hosszú, vékony és kerek. Ennek viszont fémhegye van. Éppen olyan, mint Prindiné volt.

Richard lassan csóválta a fejét.

- Nem. Ez nem. - Visszatette a fahegyű nyilat, és megfogta azt, ami a nőnél volt. - Látod itt? Ahol az íjhúr halad? Úgy illeszkedik a húr, hogy a rovátka függőleges. Mond ez neked valamit? - A nő összevonta a szemöldökét és rázta a fejét. - Néhány nyílnak spirál alakú tolla van, hogy forogjon. Egyesek azt hiszik, ez növeli az erejét. Nem tudom, igaz-e vagy sem, de ez lényegtelen. Az összes Sáremler nyilainak egyenes a tolla. Ez stabilan tartja őket repülés közben. Ugyanolyan állásban érnek célba, ahogyan kilőtték őket.

- De még mindig nem értem, miben különbözik ez a nyíl Prindinétől?

Richard a hüvelykujja körmét a rovátkába helyezte.

- Ily módon illeszkedik a nyíl a húrra. Függőleges rovátkával, mint ez. Amikor a nyíl a húron van, és amikor célba ér, éppen olyan, mint ez. Most nézd meg az élet! Látod, hogy az is függőleges? Akárcsak a rovátká. Az él és a húr egy síkban van. Savidlin éles nyilai ilyenek.

Ennek az oka az, hogy ő ezekkel a nyilakkal olyan nagytestű állatokra vadászik, mint a vaddisznó vagy az őz. Az állatok bordái függőlegesen állnak, éppen úgy, mint az él. Ez nagyobb esélyt ad a nyílnak arra, hogy behatoljon a bordák közé, ahelyett, hogy megakadna bennük.

A férfi egy kicsit közelebb hajolt.

- Prindin nyilai mások. Az élek derékszögben el vannak forgatva. Amikor a nyilai a húron vannak, az él vízszintes. Az ő nyilai nem arra készültek, hogy állatok bordái közé hatoljanak. Az élek vízszintesek, mert valami másra vadászik. Aminek vízszintesek a bordái. Emberre.

Kahlan érezte, hogy végigfut a karján a libabőr.

- Miért tennék ezt?

- A Sáremberek nagyon védelmezik a földjüket; nem sűrűn engednek be idegeneket. Úgy vélem, Chandalen és az emberei azok, akik a határaikat őrzik a betolakodóktól. Valószínűleg ők a legkegyetlenebb vadászok és a legjobb lövők a Sáremberek között. Kérdezd meg Savidlint, jól bántak-e az íjkkal!

A nő tolmácsolta a kérdést.

Savidlin kajánul nevetett.

- Közülünk soha senki nem győzi le Chandalen embereit. Még ha Indulatos Richard kiváló is, veszíteni fog. Ők azonban ügyelnek arra, hogy ne nagyon szégyenítsenek meg bennünket. Nagylelkű győztesek lesznek. Richardnak nem kell aggódnia, élvezni fogja a napot. Meg fogják tanítani őt ügyesebben löni. Ezért szeretném elvinni az embereimet: Chandalen emberei mindig arra tanítanak bennünket, hogyan legyünk jobbak. A Sáremberek között a legjobbnak lenni, győzni felelősséget jelent azok iránt, akiket legyőzöl. Tanítanod kell őket, hogy ügyesebbek legyenek. Mondd meg neki, hogy nem léphet vissza most, hogy elfogadta a kihívást!

- Mindig úgy gondoltam, javára válik az embernek, ha tanul valamit - mondta Richard. - Nem fogok meghátrálni.

Richard érdeklődő tekintetén úgy mosolygott a nő, hogy belefájdult az állkapcsa. A férfi maga is mosolygott, megfordult, magához húzta a csomagját a deszkapadlón, és kivett egy almát. Kettévágta, eltávolította a magházát, és a felét a nőnek nyújtotta.

A vénék idegesen fészkelődtek. Középföldön a piros gyümölcs - egy gonosz varázslat következtében - méreg. Nem tudták, hogy Nyugatföldön, ahonnan Richard jött, lehet enni olyan piros dolgokat, mint az alma. Egyszer látták már őt almát enni, amikor ravaszul rávette őket, ne kényszerítsék arra, hogy a falujukból válasszon feleséget. Meggyőzte őket arról, ha eszik az almából, mérgezővé válhat a magja az arája számára. Ők azonban izzadtak, miközben nézték, hogy a két ember ismét ezt teszi.

- Mit csinálsz? - kérdezte Kahlan.

- Csak edd meg az almádat, aztán fordíts nekem!

Amikor befejezték, Richard felállt, és intett a nőnek, hogy álljon mellé.

- Tisztelt vénék, visszatértem, miután megállítottam a népünket fenyegető veszedelmet. Most, hogy annak vége, szeretném a beleegyezéseket kérni valamihez. Remélem, méltónak találtak rá. Szeretném, ha hozzájárulnátok, hogy Sárasszony legyen a feleségem. Amint látjátok, Kahlannak megtanítottam fogyasztani ezeket a dolgokat, ahogyan én teszem. Nem fog ártani neki, és nekem sem. Bár Inkvizitor, ő sem fog ártani nekem. Szeretnék együtt lenni, és szeretnék, ha a népünk adna össze bennünket.

Kahlan alig tudta kipréselni összeszorult torkán az utolsó szavakat, és alig tudta megállni, hogy átölelje a férfit. Érezte, hogy ég és megtelik könnyekkel a szeme. Meg kellett köszörsznie a torkát, hogy be tudja fejezni a mondandóját. Átkarolta Richard derekát, hogy megtámaszkodjon.

A vénék arca hirtelen felragyogott a meglepetéstől. A Madarak Atyja szélesen mosolygott.

- Azt hiszem, végre megtanultok Sáremlernek lenni - mondta. - Semminek sem örülnék jobban, mint ha összeházasodnátok.

Richard nem várta meg a fordítást, hanem megcsókolta a lányt, amitől elállt annak a lélegzete. A vénék és a feleségeik tapsoltak.

Annál különlegesebb volt Kahlan számára, hogy a Sáremlerek előtt fognak összeházasodni. Kahlan otthon érezte magát itt. Amikor korábban jöttek, és segítséget kerestek a Rahl megállításáért folytatott küzdelmükben, Richard megmutatta a Sáremlereknek, hogyan kell olyan tetőt készíteni, ami nem ázik be. Barátságokat kötöttek, együtt vívtak csatákat, ahol életek menekültek meg és veszték el. Eközben ők ketten összebarátkoztak ezekkel az emberekkel. Az áldozataik elismeréseként a Madarak Atyja Sáremlernek nyilvánította őket.

A Madarak Atyja felállt, és atyai ölelésben részesítette Kahlant. Érezni lehetett, mintha a férfi azt mondaná, megért

mindent, amin a nő keresztülment, és örül, hogy végre megtalálta a boldogságot. Kahlan hullatott néhány könnyecseppet a férfi vállára, amint az erős karjaiban tartotta őt. A kalandjuk, a hosszú megpróbáltatás a fájdalom és kétségbeesés mélységeiből emelte őt a boldogság magaslataira. A harc csak tegnap ért véget. Nem látszott valószínűnek, hogy teljesen befejeződhet.

Mivel folytatták a lakomát, Kahlan mindennél jobban szerette volna, hogy hamar véget érjen, és egyedül lehessen Richarddal. A férfit több mint egy hónapig fogva tartották, és csak előző nap találkoztak. Még nem is nagyon volt lehetősége, hogy beszélgesse vele. Vagy hogy igazán megölelje.

Gyerekek táncoltak és játszottak a kis tűz mellett, miközben felnőttek fáklyák körül csoportosultak, ettek, beszélgettek és nevetgéltek. Weselan odasietett Kahlanhoz, megölelte és azt mondta, majd ő készít neki igazi menyasszonyi ruhát. Savidlin megcsókolta a nő arcát, és megveregette Richard hátát. Nehéz volt Kahlannak másfelé nézni, mint Richard szürke szeméibe. Nem is akart. Soha többé.

A vének emelvénye körül kószáltak a vadászok, akik kint voltak a síkságon azon a napon, amikor a Madarak Atyja próbálta megtanítani Richardot, hogyan kell bizonyos madarakat hívni azzal a különleges síppal, amit ajándékba adott neki. Richard akkor csak olyan hangot tudott produkálni, ami egyszerre hívta az összes madarat, nem pedig egyenként a különböző fajokat. A vadászok aznap megállás nélkül nevettek.

Mivel most is figyeltek, Savidlin győzködte Richardot, hogy mutassa meg a sípot, és mondja el újra, hogyan hívta az összes madarat, amelyek a gárokkal teli völgyben fészkeltek. Az éhes madarak ezrei pánikot keltve megették a gárok vérbölglyeit. A gárok figyelmének elterelése lehetővé tette Richard számára, hogy megmentsse Scarlet tojását.

A Madarak Atyja nevetett, bár eddig már háromszor hallotta a történetet. Savidlin is kacagott és Richard hátát veregette. A vadászok hahotáztak és a combjukat csapkodták. Richard nevetett, miközben figyelte, hogyan reagálnak Kahlan fordítására.

Kahlan nevetett, mivel látta, hogy Richard is nevet.

- Azt hiszem, találtunk egy kalandot, ami tetszik nekik. - A nő elgondolkodott ezen és a szemöldökét ráncolta. - Hogyan tudott Scarlet elég közel a tojáshoz úgy leszállni, hogy a gárok ne lássák meg?

Richard a semmibe meredt, és egy pillanatig hallgatott.

- A hegyek másik oldalán, a völgyben tett le, a Tűzforrás környékén. Átmentem a barlangon.

A férfi nem nézett rá. Kahlan a füle mögé igazított egy kevés haját.

- És tényleg volt egy szörnyeteg a barlangban? Egy Shadrin?

Richard mélyet sóhajtott, miközben átnézett a nyílt térségen.

- Volt. És más is. - Ahogy Kahlan a férfi vállára tette a kezét, az megfogta és megcsókolta a kézfejét, és még mindig a távolba meredt.

- Azt hittem, egyedül fogok ott meghalni. Azt gondoltam, soha többé nem látlak. - Látszott, hogy elhessegette az emléket, hátradőlt az egyik könyökére, és a lányt bámulta félszeg mosollyal az arcán.

- A Shadrin hagyott néhány sebet, amik még nem gyógyultak be. De le kellene vennem a nadrágomat, hogy megmutassam neked.

- Igazán? - Kahlan gurgulázva nevetett. - Azt hiszem jobb lesz, ha megnézem... hogy lássam, minden rendben van-e.

Amint mélyen a férfi szemébe nézett, egyszerre csak ráeszmélt, hogy a vének többsége őket nézi. Hirtelen melegnek érezte az arcát. Felkapott egy darab rizstortát, gyorsan beleharapott, és megkönnyebbült a tudattól, hogy nem értik a szavaikat. Remélte, hogy a többiek nem értik a tekintetüket. Szemrehányást tett magának, hogy fordíthatna több figyelmet arra, hol van. Richard ismét felegyenesedett. Kahlan egy kis tál sült oldalasért nyúlt, ami vaddisznónak látszott, és letette a férfi ölébe.

- Tessék. Egyél belőle!

A nő a feleségek egy csoportjára nézett. Felemelte a rizstortát és mosolygott.

- *Ez nagyon finom.* - Azok elégedetten bólintottak. Kahlan ismét Richardra nézett. A férfi a tál húst bámulta. Az arca fehér volt.

- Vidd innen! - suttozta.

Kahlan összevonta a szemöldökét, felemelte a tálat a férfi öléből, és maga mögé tette. Közelebb hajolt hozzá.

- Richard, mi a baj?

A férfi még mindig az ölébe bámult, mintha a tál még mindig ott lett volna.

- Nem tudom. Lenéztem a húsrá, aztán megéreztem a szagát. Felkavarodott tőle a gyomrom. Csak a döglött állatot láttam benne. Mintha valami döglött állatot készülnék megenni, ami ott fekszik előttem. Hogyan tudhat bárki megenni egy döglött állatot, ami csak úgy ott hever?

Kahlan nem tudta, mit mondjon. A férfi nem volt jó színben.

- Azt hiszem, tudom mire gondolsz. Egyszer rosszul voltam, és etettek velem egy kis sajtot. Mind visszajött. Azt hitték, jót fog tenni, és mindennap adtak még. Mindaddig kijött belőlem, amíg ismét jól nem lettem. Ezért nem eszem sajtot a mai napig.

Ez valami ilyesmi lehet, mivel fáj a fejed.

- Lehet - mondta halkan a férfi. - Hosszú időt töltöttem a Népek Palotájában. Ott nem esznek húst. Darken Rahl nem eszik - evett - húst, ezért senkinek sem szolgáltak fel a Palotában. Talán csak megszoktam, hogy nem eszem húst.

A nő megdörzsölte a férfi hátát, miközben az a fejét a tenyerébe hajtotta, és az ujjával végigszántotta a haját. Először a sajt, most pedig a hús. Az étkezési szokásai kezdenek olyan különössé válni, mint... egy varázslóé.

- Kahlan... sajnálom, de el kell mennem valahova, ahol csend van. Igencsak fáj a fejem.

A nő Richard homlokára tette a kezét. A bőre hideg volt és nyirkos. Látszott, hogy közel van az összeeséshez. A nő remegett belül az aggodalomtól.

Kahlan leguggolt a Madarak Atyja elé.

- *Richard nem érzi jól magát. Csendes helyre kell mennie. Rendben van?*

Először azt gondolta, tudja, miért akarnak eltávozni. Lehervadt a mosolya, amikor meglátta az aggodalmat a nő arcán.

- *Vidd őt a Szellemek Házába! Ott csend van. Senki nem fogja háborgatni. Keresd meg Nisselt, ha gondolod, hogy szükség lesz rá!* - Egy apró mosoly visszatért a férfi arcára. - *Talán túl sok időt töltött a sárkányon. Hála a szellemeknek, az én ajándék repülésem rövid volt.*

A nő bólintott, nemigen tudott mosolyogni, és gyorsan jó éjszakát kívánt a többieknek. Felvette mindkettőjük csomagját. Egyik kezét Richard karja alá tette, és felsegítette őt. A férfi összeszorította a szemeit, a fájdalomtól ráncolta a szemöldökét. Úgy tűnt, szűnik egy kicsit a fájdalom, így kinyitotta a szemét, mély lélegzetet vett, és elindultak, keresztül a nyílt térségen.

Az árnyékok igen sötétek voltak az épületek között, de a Hold elég fényt adott, hogy lássák az utat. Az ünnepség hangjai fokozatosan elhaltak a hátuk mögött, és csak Richard csizmáinak lassú súrlódása maradt, ahogy csoszogott a száraz földön.

Egy kicsit kihúzta magát.

- Azt hiszem, valamelyest enyhült.

- Gyakran fáj a fejed?

- Híres vagyok a fejfájásaimról. - Rámosolygott Kahlanra a holdfényben. - Apám mondta, hogy anyámnak voltak olyan fejfájásai, mint nekem, amikor annyira fáj, hogy émelyeg a gyomrom. De ez más. Azelőtt soha nem volt ehhez hasonló. Ez olyan, mintha valami próbálna kijönni a fejemből. - Elvette a csomagot Kahlantól, és feltette a vállára. - Ez jobban kínoz, mint a többi fejfájásom.

A keskeny utakról a Szellemek Háza körüli nagy térre jutottak. A ház magában állt, a holdfény visszatükröződött a cseréptetőről, amit Richard segített megépíteni a Sárembereknek. Füstgomolyok szálltak fel a kéményből.

A ház oldala mellett, az ajtónál egy sor csirke pihent egy alacsony falon. Nézték, ahogy a nő kinyitja az ajtót, a forgópántok nyikorgására egy kicsit megriadtak, majd leültek, amint azok ketten bementek.

Richard leroskadott a kandalló elé. Kahlan elővett egy pokrócot, és összehajtva, majd a férfi feje alá téve lefektette őt. Richard a csuklóját a szemére tette, a lány pedig törökülésben ült mellette. Kahlan tehetetlennek érezte magát.

- Azt hiszem, el kellene mennem Nisselért. Talán egy gyógyító tud tenni érted valamit.

A férfi a fejét rázta.

- Rendbe jövök. Csak távol kell lennem minden zajtól. - Richard mosolygott, a karja még mindig a szeme előtt volt. - Észrevetted már, milyen rosszul viseljük a mulatságokat? Mindig történik valami, amikor ilyen helyen vagyunk.

Kahlan visszagondolt minden összejövetelre, ahol együtt voltak.

- Azt hiszem, igazad van. - Egyik kezével megdörzsölte a férfi mellkasát. - Azt hiszem, az egyetlen megoldás számunkra, hogy egyedül legyünk.

Richard megcsókolta a nő kezét.

- Ezt szeretném.

Kahlan a férfi nagy kezét a sajátjába fogta, érezni akarta a melegét, és közben nézte, ahogy pihen. A tűz lassú pattogásától eltekintve halotti csend volt a Szellemek Házában. Kahlan hallgatta a férfi lassú, egyenletes lélegzését.

Egy idő múlva Richard elhúzta a kezét, és felnézett a nőre. A tűz fénye tükröződött a szemében. Volt valami az arcán, a szemében; valami, amit próbált megfejteni Kahlan elméje. Másnak látszott, mint akit megismert, de kinek? Egy név motoszkált a gondolatai mélyén, de nem hallotta jól. Hátrasimította a férfi haját a homlokából. Már nem volt annyira hideg a bőre.

Richard felült.

- Csak eszembe jutott valami. A vénektől kértem engedélyt, hogy feleségül vegyelek, de valójában téged még nem is kérdeztelek.

Kahlan mosolygott.

- Nem, még nem.

Richard egyszerre csak zavartnak látszott, és mintha bizonytalan lett volna magában. A tekintete egy kicsit elkalandozott.

- Tényleg ostobaság volt. Sajnálom. Nem ez a megfelelő módja. Remélem, nem haragszol. Azt hiszem, ebben nem vagyok valami ügyes. Eddig még soha nem tettem.

- Én sem.

- És szerintem ez nem a legromantikusabb hely, hogy megtegyem. Valami szép helyen kellene.

- Bárhol is vagy, számomra az a legromantikusabb hely a világon.

- És úgy vélem, bizonyára bolondnak látszom egy kissé, hogy ilyesmit kérek tőled, miközben itt fekszem fejfájással.

- Ha nem kérsz meg nagyon gyorsan, Richard Cypher - suttogta Kahlan -, kipróbálok belőled.

A férfi tekintete végre megtalálta az övét, olyan átható pillantással, hogy szinte elállt tőle a lélegzete.

- Kahlan Amnell, feleségül jössz hozzám?

Kahlan egészen váratlanul úgy érezte, nem tud beszélni. Becsukta a szemét, megcsókolta a férfi puha ajkait, miközben egy könnycsepp gördült le az arcán. Richard körbezárta a karjaival, szorosan ölelte saját forró testéhez. Kahlan lélegzetvisszafojtva elhúzódt. Végre visszatért a hangja.

- Igen. - Ismét megcsókolta a férfit. - Örömmel, igen.

Kahlan a férfi vállára fektette a fejét. Richard finoman végigsimította a haját, Kahlan pedig hallgatta a férfi lélegzését és a tűz pattogását. Richard gyengéden tartotta őt, és megcsókolta a feje búbját. Szavakra nem volt szüksége. Kahlan biztonságban érezte magát a karjaiban.

Kahlan szabadjára engedte a fájdalmát: a fájdalmat attól, hogy jobban szereti őt, mint magát az életet, és attól a gondolattól, hogy a férfit halálosan megkínózta a Mord-Sith, mielőtt még elmondhatta volna neki, mennyire szereti; a fájdalmat attól a gondolattól, hogy soha nem lehetne az övé, mert Inkvizitor, és az ereje elpusztítaná őt; a fájdalmat attól, hogy mennyire szüksége van rá, és milyen fékezhetetlenül szereti.

Amint a fájdalom elenyészett, felváltotta az öröm, ami várt rá: az együtt töltött élet. Ennek a lélegzetelállító izgalma átjárta őt. A férfiba kapaszkodott, szeretett volna beleolvadni, eggyé válni vele.

Kahlan mosolygott. Ezt jelentené a feleségének lenni: eggyé válni vele, ahogy Zedd mondta neki egyszer - mintha megtalálná önmaga másik felét.

Amikor végre felnézett, a férfi arca könnyes volt. Kahlan letörölte a könnyet a saját arcáról, és Richard is így tett. A nő remélte, hogy a férfi könnyei azt jelentették, ő is elengedte a démonjait.

- Szeretlek - suttogta Kahlan.

Richard szorosan magához húzta őt. Az ujjait végighúzta a nő hátgerincén.

- Olyan elégedetlennek érzem magam, hogy nem találok jobb szót annál, hogy „szeretlek” - mondta. - Kevésnek tűnik ahhoz, ahogy kifejezze, amit irántad érzek. Sajnálom, de nincsenek megfelelőbb szavak, amiket mondhatnék.

- Ezek a szavak elegendőek nekem.

- Akkor szeretlek, Kahlan. Ezerszer, milliószor szeretlek. Mindörökké.

Kahlan hallgatta a tűz ropogását és pattogását, és Richard szívverését. A saját szívverését. A férfi finoman ringatta őt. Szeretett volna örökre ott maradni a karjaiban. Egyszerre csak csodálatos helynek tűnt a világ.

Richard megragadta Kahlan vállait, és eltartotta magától, hogy jobban lássa őt. Csodálatos mosoly terjedt szét az arcán.

- Nem hiszem el, hogy ennyire szép vagy. Még soha nem láttam ilyen szép teremtetést, mint te vagy. - Végighúzta a kezét a nő haján. - Olyan boldog vagyok, hogy akkor nem vágtam le a hajad. Gyönyörű hajad van. Soha ne változtasd meg!

- Inkvizitor vagyok, emlékszel? A hajam a hatalmam szimbóluma. Egyébként én nem tudom levágni. Csak más.

- Jó. Én soha nem vágnám le. Olyannak szeretlek, mint amilyen vagy, a hatalmaddal és mindennel. Soha ne engedj senkinek, hogy levágja! Szeretem a hosszú hajad az első naptól fogva, amikor megláttalak a Szarvasföldi erdőben.

Kahlan mosolygott, ahogy felidézte azt a napot. Richard segített megmenekülnie a quadtól. Megmentette az életét.

- Olyan régnek tűnik. Hiányozni fog az az élet? Egyszerű, gondtalan erdei vezetőnek lenni? - A nő kacéran mosolygott. - És egyedülállóan?

Richard vigyorgott.

- Egyedülállóan? Nem veled, a feleségemmel. Ám erdei vezetőnek? Talán egy kicsit. - A tüzet bámulta. - Akár jobbnak, akár rosszabbnak tartom azt, én vagyok az igazi Kereső. Én viselem az Igazság Kardját és a kötelezettségeket, amik ezzel járnak, legyenek bármik is azok. Gondolod, hogy boldog tudsz lenni a Kereső feleségeként?

- Boldogan élnék egy faodúban, ha velem lennél. De Richard, attól tartok, én még mindig az Inkvizitor Anya vagyok, és nekem is vannak kötelezettségeim.

- Nos, elmondtad, mit jelent Inkvizitornak lenni. Hogy amikor megérintesz valakit az erőddel, miként pusztítja el örökre azt,

aki volt, és váltja fel a feltétel nélküli, mágikus hódolat irántad, az óhajaid iránt. Ily módon bevallathatod velük a bűneiket, vagy ráveheted őket egyébként is, hogy bármit megtegyenek, amit kívánsz. De milyen más kötelezettségeid vannak?

- Azt hiszem, soha nem beszéltem neked semmi másról, amit az Inkvizitor Anyának tennie kell. Akkor nem volt fontos; nem hittem, hogy valaha együtt lehetünk. Azt hittem, meg fogunk halni vagy még ha valami módon győzünk is, te haza fogsz menni Nyugatföldre, és soha többé nem látlak.

- Úgy érted, ez részben azt jelenti, hogy több vagy, mint egy királynő?

A nő bólintott.

- Középföld Főtanácsa Ayndirilben Középföld legfontosabb országainak képviselőiből áll. A Főtanács többé-kevésbé együtt irányítja Középföldet. Bár az országok önállóak, mégis meghajlanak a Főtanács szava előtt. Így az Államszövetségen keresztül védik a közös célokat és tartják fenn a békét. Ez lehetővé teszi, hogy az emberek tárgyaljanak ahelyett, hogy harcolnának. Ha az egyik ország meg akarna támadni egy másikat, azt az egység, az összes állam elleni támadásnak tekintenék, és együttesen fojtának el az agressziót. Királyok, királynők, uralkodók, tisztviselők, kereskedők és mások jönnek a Főtanácshoz, hogy kérelmezzék, amire szükségük van: kereskedelmi egyezmények, államközi szerződések, mágiával foglalkozó megállapodások - igények és kívánságok végtelen listáját.

- Ez olyasmi, mint Nyugatföldön. A tanács nagyjából ugyanúgy irányít. Bár Nyugatföld korántsem elég nagy ahhoz, hogy királyságai legyenek. Kerületek vannak, amelyek önmagukat irányítják, de tanácsnokok képviselik őket Hartlandben.

Mivel a bátyám tanácsnok volt, majd Első Tanácsnok, a kormány ügyeinek közelében voltam. Találkoztam a tanácsnokokkal, akik különféle helyekről jöttek, hogy kérjenek dolgokat. Mivel erdei vezető voltam, mindig én vezettem őket szarvasföldre és vissza. Velük beszélgetve sokat megtudtam erről.

Richard összefonta a karjait.

- Szóval, mi az Inkvizitor Anya szerepe ebben?

- Nos, a Főtanács irányítja Középföldet... - Kahlan megköszörülte a torkát és lenézett az ölében nyugvó kezére. - ...és az Inkvizitor Anya irányítja a Főtanácsot.

Richard széttárta a karjait.

- Azt akarod mondani, hogy te irányítod az összes királyt és királynőt? Minden országot? Te irányítod Középföldet?

- Hát... igen, bizonyos értelemben, azt hiszem. Tudod, nem minden ország képviselteti magát a Főtanácsban. Néhány túl kicsi, mint Miléna királynő Tamarangja és a Sár Népe, néhány másik pedig a mágia földje, mint például a Fénylények országa. Az Inkvizitor Anya a pártfogója ezeknek a kisebb országoknak. Ha a tanács kénye-kedvére lenne bízva, úgy döntene, hogy feldarabolja ezeket a kisebb országokat. És vannak hadseregeik, hogy ezt könnyedén megtegyék. Csak az Inkvizitor Anya védi azokat, akiknek nincs beleszólásuk az ügyekbe.

A másik probléma az, hogy ezekben az országokban gyakori a széthúzás. Néhánynak emberemlékezet óta elkeseredett ellenségei vannak. A tanács gyakran holtpontra jut, mivel az uralkodók, vagy a képviselők mindegyike makacsul kitart a maga álláspontja mellett, Középföld magasabb érdekeinek a rovására. Az Inkvizitor Anyának nincs más érdeke, mint Középföld javát szolgálni.

Irányítás nélkül a különböző országokat csak az érdekelné, hogy a Főtanács révén versengjenek a hatalomért. Az Inkvizitor Anya nagyobb rálátással, útmutatással és irányítással szembeszáll ezekkel a helyi érdekekkel. Éppen úgy, ahogy az Inkvizitor Anya a mágiája által az igazság végső ura, ő a hatalom végső ura is. Az Inkvizitor Anya szava törvény.

- Szóval te vagy az, aki megmondja az összes királynak és királynőnek, az összes országnak, hogy mit tegyen?

Kahlan megfogta a férfi egyik kezét.

- Én, és előttem az Inkvizitor Anyák többsége hagyta, hogy a Főtanács maga döntse el, mit szeretnének, hogyan akarják Középföldet irányítani. De amikor nem sikerül megegyezésre, vagy igazságos megállapodásra jutniuk, az hátrányára van azoknak, akik nincsenek képviseltetve. Én csak ekkor lépek közbe, és megmondom, hogyan kell lennie.

- És mindig úgy tesznek, ahogy mondd?

- Mindig.

- Miért?

Kahlan mély lélegzetet vett.

- Nos, tudják, hogy ha nem vetik alá magukat az Inkvizitor Anya irányításának, egyedül lesznek, és sebezhetőek bármelyik erősebb szomszéd számára, aki hatalomra vágyik. Háború lenne, amíg a legerősebb le nem győzi az összes többi, ahogyan Darken Rahl apja, Panis Rahl tette D'Harában. Tudják, hogy végtére a saját érdekük, hogy a tanácsnak legyen egy független vezetője, aki nem pártolja egyik országot sem.

- De a legerősebbnek nem ez a legfőbb érdeke. Bizonyára valami más, nem pedig a jó szív vagy a józan ész tartja kordában a legerősebb országot.

Kahlan mosolyogva bólintott.

- Jól érted a hatalom játékeit. Igazad van. Tudják, hogy ha elég bátrak lennének, hogy szabadjára engedjék az ambícióikat,

én, vagy bármely Inkvizitor a mágiánk segítségével a hatalmunkba tudnánk keríteni az uralkodójukat. De ez nem minden. A varázslók segítik az Inkvizitor Anyát.

- Azt gondoltam, a varázslók nem akarnak semmit erőszakkal tenni.

- Ez pontosan így van. A közbelépésükkel való fenyegetés ezt szükségtelenné teszi. A varázslók ezt a hatalom paradoxonának nevezik: ha valakinek hatalma van, és kész, képes és hajlandó azt használni, nincs szüksége rá, hogy gyakorolja a hatalmát. Az országok tudják, hogy ha nem működnek együtt, és az Inkvizitor Anya pártatlan vezetését veszik igénybe, akkor a varázslók mindig ott vannak a háttérben, készen arra, hogy a mértéktelenség és mohóság hátrányaira tanítsanak.

Az egész nagyon összetett, szövevényes viszony, de az a lényege, hogy én irányítom a Főtanácsot, és ha nem vagyok ott ebből a célból, akkor a gyengéket, a védteleneket és a békés szándékúakat végül lerohanják, és a többieket háborúba hajszolják, ami addig tart, amíg a legerősebb kivételével mind össze nem roppan.

Richard a homlokát ráncolva elgondolkodott ezen az egészen. Kahlan nézte a tűz fényének játékát az arcán. Érezte, min gondolkodik: felidézte, ahogy a nő egyetlen kézmozdulattal megkövetelte, hogy Miléna királynő omoljon térdre, csókolja meg az Inkvizitor Anya kezét, és esküdjön hűséget. Kahlan azt kívánta, bárcsak ne kellett volna megmutatnia neki a hatalmat, amit gyakorol, és azt, hogy egyesek mennyire félnek tőle, de tudta, hogy elkerülhetetlen volt. Néhányan csak a hatalomnak engedelmesskednek. Amikor szükséges, a vezetőnek meg kell mutatnia ezt a hatalmat, hogy erős maradjon.

Amikor Richard végre felnézett, komoly volt az arca.

- Baj lesz. A varázslók mind meghaltak; megölték magukat, mielőtt téged elküldtek megkeresni Zeddet. Az Inkvizitor Anya támaszának fenyegetése megszűnt. A többi Inkvizitor mind halott, Darken Rahl ölte meg őket. Te vagy az utolsó. Nincs senki, aki a helyedbe lép, ha történik veled valami. Zedd meghagyta, hogy találkozzunk vele Aydindrilben. Bizonyára ő is tudja ezt.

Az alapján, amit a szülőföldem tanácsnokaitól, sőt a saját bátyámtól az itteni királynőig, Darken Rahlig a hatalommal rendelkező emberekkel kapcsolatban tapasztaltam, ők magányos akadálnak fognak tekinteni, aki az útjukba áll. Ha meg kell óvni Középföldet a részekre szakadástól, az Inkvizitor Anyának kell parancsolnia, és segítségre lesz szükséged. Neked és nekem egyaránt az igazságot kell szolgálnunk. Én segíteni fogok neked. - Huncut mosolyra húzódtak a férfi ajkai. - Ha azok a tanácsnokok a varázslók miatt féltek összeesküvést szervezni az Inkvizitor Anya ellen, már alig várják, hogy a Keresővel találkozzanak.

Kahlan az ujjával megérintette a férfi arcát.

- Kivételes ember vagy te, Richard Cypher. Középföld legtekintélyesebb személyével vagy. Mégis azt az érzést kelted bennem, mintha a kabátod szélein ülve száguldanék a nagyság felé.

- Nem vagyok több, csak egy ember, aki teljes szívéből szeret téged. Ez az egyetlen nagyság, aminek meg akarok felelni. - Richard sóhajtott. - Sokkal egyszerűbbnek tűnt, amikor csak te és én voltunk az erdőben, teljes magányban, és vacsorát készítettem neked nyárson, szabad tűz fölött. - A férfi sanda pillantást vetett rá.

Ugye azért meg fogod még engedni, hogy elkészítsem a vacsorádat, Inkvizitor Anya?

- Nem hiszem, hogy Sanderholt asszony örülne neki. Nem szereti, ha van valaki a konyháiban.

- Van szakácsod?

- Végül is, ha jól meggondolom, még soha nem láttam, hogy főzött volna valamit. Többnyire csak sűrög-forog és irányítja a birodalmát egy fakanállal, amit úgy hordoz, mint egy jogart, kóstolgatja az ételt, és megdorgálja a szakácsokat, a segédek és a kukták. Ő a főszakács.

Borzasztóan idegesítő, amikor lemegyek főzni a konyhába. Sanderholt asszony könyörög, hogy válasszak más foglalatosságot. Azt mondja, megijesztem az embereit. Azt mondja, reszketnek a nap hátralévő részében, valahányszor lemegyek a konyhába edényekért. Ezért igyekszem nem túl gyakran megtenni ezt. De annyira szeretek főzni.

Kahlan mosolygott, felidézve Sanderholt asszonyt. Hosszú hónapok óta nem volt otthon.

- Szakácsok - mormolta Richard magának. - Rám soha senki nem főzött. Mindig én főztem magamnak. - Visszatért a mosolya. - Nos, úgy vélem, ez a Sanderholt asszony tud majd szorítani nekem egy kis helyet, ha valami különlegeset akarok főzni neked.

- Fogadni mernék, hamar ráveszed, hogy bármit megtegyen neked, amit csak akarsz.

A férfi megszorította Kahlan kezét.

- Megígérsz valamit? Ígérd meg, hogy egy napon elvihetlek Nyugatföldre, és megmutathatok néhány gyönyörű helyet a Szarvasföldi erdőben. Olyan helyeket, amiket csak én ismerek. Arról álmodom, hogy elviszlek oda.

- Szeretném - suttogta Kahlan.

Richard előrehajolt, hogy megcsókolja őt. Mielőtt az ajkai megérintették az övéit, mielőtt a karjai átölelhetnék volna, a férfi összerándult a fájdalomtól. A feje előrebukott a nő vállára, és felnyögött, Kahlan ijedten magához szorította őt, aztán visszafektette. Közben a férfi a fejére szorította a karjait, és képtelen volt levegőt venni. Kahlan pánikba esett. Richard felhúzta a térdét a mellkasához, és az oldalára fordult.

Kahlan a vállára tette a kezét, és fölémelt.

- Elmegyek Nisselért. Sietek, amennyire csak tudok.

Richard csupán bólintani tudott, miközben remegett.

Kahlan az ajtóhoz szaladt, egy lökéssel kinyitotta, s kilépett a nyugodt éjszakába. Láta a lehelete páráját a fagyos levegőben. Az alacsony falon túlra vetődött a pillantása. A holdfény ezüst színében fürdött a fal teteje.

A csirkék elültek.

A fal mögött egy sötét alak kuporgott mozdulatlanul.

Kissé megmozdult a holdfényben, és hirtelen megcsillantak ragyogó, aranyszínű szemei.

7. FEJEZET

A sötét lény felkelt, karmai csikorogtak az alacsony fal tetején. Halkan vihogott, amitől Kahlan karján egészen a nyakáig végigfutott a libabőr. A nő megdermedt. Torkán akadt a lélegzete. Az alak sötét folt volt a sápadt holdfényben. A rövid felvillanás után a szemek belevesztek az éjszaka tengerébe.

Kahlan elméje sebesen járt, próbálta összerakni, amit tudott, és amit látott. Futni akart, de nem tudta, merre. Richard felé, vagy el tőle..

Bár nem látta a szemeket, érezte őket, mint a jeges halált. Csupán egy halk nyögés jött ki a torkán. A sötét alak hátborzongató nevetéssel a fal tetejére ugrott.

Kahlan mögött kivágódott a nehéz ajtó, és a Szellemek Háza falának csapódott. A nő ugyanebben a pillanatban meghallotta a dühvel kirántott Igazság Kardjának semmi máséhoz sem hasonlítható csengését. A fekete fej Richard felé fordult, a szemek megint arany színben csillogtak a holdfényben. Richard kinyújtotta a kezét, karjánál fogva megragadta Kahlant, és visszalökte, be az ajtón. Ahogy az ajtó a falnak ütődve visszapattant, a férfi egy rúgással becsapta maga mögött.

Kahlan üvöltő nevetést hallott, aztán valami nekicsapódott az ajtónak. Kahlan talpra állt, és kihúzta a kését. Az ajtón keresztül hallotta a kard hegyének suhogását és testek puffanását a Szellemek Háza falán. Hallotta a harsány hahotázást.

Kahlan az ajtónak vetette a vállát, és kigurult az éjszakába. Amikor talpra ugrott, egy kis sötét alakot látott feléje robogni. Vagdalkozott a késével, de nem talált.

Megint jött, de mielőtt a lányhoz ért volna, Richard egy rúgással visszalökte az alacsony falhoz. Az Igazság Kardja megvillant a holdfényben és az árny felé süvített. A penge csak a falat érte. Sártégla- és vakolatdarabok zápora robbant a levegőbe. A lény harsogva nevetett.

Richard visszarántotta a lányt, amint a sötét alak éppen elviharzott mellettük. Kahlan elérte a pengéjével, ami átvágott valami keményet - csontkeményet. Egy karom villant az arca mellett, a kard követte és elvettette.

Kahlan hallotta Richard zihálását, amint a férfi kereste a sötét lényt. Az árny előrontott a semmiből, és a földhöz vágta Richardot. Sötét alakok hemperegtek a földön. Kahlan nem tudta megállapítani, melyik Richard és melyik a támadó. A karmok földet szórtak a levegőbe, ahogy a lény a férfi irányába hadonászott.

Richard morogva áthajította a falon. Az nyomban a fal tetejére ugrott, és állt ott, szemei arany színben csillogtak a holdfényben. Azt a szörnyű, vihogó nevetést hallatta, miközben a két ember hátrált. Elcsendesedett, ahogy nézte őket.

Hirtelen nyílvezzők zúgása töltötte be a levegőt. Egy szempillantás alatt egy tucat csapódott a fekete testbe. Egy sem tévesztet célt. Egy lélegzetvétellel később ugyanannyi követte. A lény zihál a nevetéstől. Állt a falon, mint egy fekete tűpárna.

Kahlannak leesett az álla, amint látta, hogy kiránt egy maréknyi nyilat a mellkasából. A lény a fogait vicsorgatva vihogott rajtuk, aztán hunyorgott, ahogy nézte a hátrálókat. Kahlan nem értette, hogyan lehetséges ez. Újabb nyílzápor csapódott a fekete testbe. A lény nem törődött vele, ám a falról a földre vetette magát.

Egy sötét alak futott előre dárdával a kezében. A lény nekiugrott a szaladónak a fal árnyékából. A vadász elhajította a dárdát. A fekete alak hihetetlen sebességgel oldalra rántotta a fejét, és a fogaival elkapta a levegőben a dárdát. Nevetve kettéharapta a nyelét. A dárdát elhajító vadász hátrált, és úgy tűnt, a lény elvesztette iránta az érdeklődését. Megfordult és ismét Kahlant és Richardot nézte.

- Mi a csodát csinál ez? - suttogetta Richard. - Miért csak áll? Miért csak néz bennünket?

Kahlan megdöbbsent. Hirtelen rájött, hogy mi ez.

- Egy férclény - suttogetta Kahlan inkább magának, mint a férfinak. - Ó, drága szellemek, oltalmazzatok bennünket, ez egy férclény!

Kahlan és Richard egymás ingujjába kapaszkodott, miközben hátráltak és nézték a szörnyet.

- *Meneküljetek!* - kiáltotta Kahlan a vadászoknak. - *Sétáljatok! Ne fussatok!*

Azok egy újabb felesleges nyílzáporral válaszoltak.

- Erre - mondta Richard. - Az épületek között, ahol sötét van.

- Richard, az a lény jobban lát sötétben, mint mi világosan. Az Alvilágból jött.

A férfi a férlényen tartotta a szemét, ami a nyílt térségen állt a holdfényben.

- Figyelek. Mi mást tudunk tenni?

A nő a fejét rázta.

- Nem tudom. De ne fuss, és ne állj mozdulatlanul! Az felkelti a figyelmét. Azt hiszem, egyetlen módon lehet elpusztítani, ha darabokra szabdadjuk.

Richard Kahlanra nézett, a szemei haragosan villogtak a holdfényben.

- Szerinted mit próbáltam tenni?

Kahlan körülnézett a kis sikátornál, ahová beléptek.

- Talán mégis át kellene jönnünk ide. Lehet, hogy ott marad, és tudunk menekülni. Ha nem, legalább el tudjuk vezetni a többiektől.

A férlény nézte, amint hátrálva távolodtak, aztán szökdécselve, gonosz nevetéstől zihálva elindult utánuk.

- Semmi sem könnyű - mormolta Richard.

Hátrálva haladtak a sima, vakolt falú, keskeny sikátoron át. A férlény követte őket. Kahlan látta a vadászok sötét csoportját, akik követték a lényt, érezte a szíve zakatolását.

- Azt akartam, hogy maradj a Szellemek Házában. Miért nem maradtál ott, ahol biztonságban voltál?

A nő felismerte a kard mágiájából eredő düh hangját. A férfi ingujjába kapaszkodó keze nedves és meleg volt. Odanézett és látta, hogy vér folyik le a férfi karjáról az ő kezére.

- Mert szeretlek, te nagy ökör. És ne merj többé ilyesmit tenni!

- Ha élve kikerülünk ebből, a térdemse fektetlek, és elfenekellek.

Tovább hátráltak a kanyargós sikátorban.

- Ha élve kikerülünk ebből, megengedem. Mi lett a fejfájásoddal?

Richard a fejét rázta.

- Nem tudom. Az egyik másodpercben alig kaptam levegőt, a következőben pedig elmúlt. Amint elmúlt, éreztem azt a lényt az ajtó másik oldalán, és hallottam azt a borzalmas nevetést.

- Talán csak azért hitted, hogy érzed, mert hallottad.

- Nem tudom. Lehet. De igen különös érzés volt.

Kahlan egy oldalsó sikátorba húzta az ingujjánál fogva. Ott sötétebb volt. A holdfény a bal oldalukon erősen megvilágította a falat. A nő riadtan látta a férlény sötét alakját. Mint valami hatalmas, fekete bogár, szaladt a holdsütötte falon. Kahlannak figyelnie kellett rá, nehogy elfelejtsen levegőt venni.

- Hogyan képes erre? - suttogta Richard.

Kahlan nem tudott válaszolni. Fáklyák jelentek meg mögöttük. Vadászok kerítették be őket, és megpróbálták elszigetelni a támadót.

Richard körülnézett.

- Ha ezek az emberek megpróbálják elkapni ezt a lényt, sokat meg fog ölni közülük. - Sikátorok holdsütötte kereszteződésébe léptek. - Kahlan, nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen. - Jobbra nézett, fáklyákkal közeledő vadászok egy csoportja felé. - Menj oda hozzájuk! Kerülj mögéjük!

- Richard, én nem megyek...

A férfi meglökte.

- Tégy, ahogy mondom! Most!

Kahlan összerezsent Richard hanghordozásától. Önkéntelenül hátrálni kezdett. Richard mozdulatlanul állt a holdfényben, mindkét kezével fogva a kardot, melynek a hegye a földön pihent. Felnézett a falon lógó férlényre. Az üvöltve hahotázott, mintha hirtelen felismerte volna az előtte álló alakot.

A férlény mancsai elengedték a falat. Egyenesen lepottyant, és nagy puffanással ért földet a sötétben.

Kahlan látta Richard állkapcsának dühös feszülését, ahogy a férfi nézte a porfelhőt kavarva felé iramodó elmosódott alakot. A kard hegye a földön maradt.

Ez nem történhet meg, gondolta Kahlan, egyszerűen nem. Főleg, amikor végre minden rendben van. Ez a lény megölheti Richardot. Akkor pedig vége lenne mindennek. Kahlan lélegzete elállt a gondolattól. Az Inkvizitor Vérdühe a felszínre tört benne. Bizsergett tőle az egész teste.

A férlény felugrott a levegőbe és Richard felé repült. A kard hegye felcsapódott, felnyársalva a sötét, hadonászó alakot. Kahlan látta, hogy jó másfél lábnyi acél áll ki a hátából, és a holdfényben csillog. A férlény megint borzalmas üvöltéssel

nevetett. Karmaival megragadta a kardot, és a penge segítségével felhúzta magát Richard felé. Az acél lemetszette néhány karmos ujját, ahogy előrevergődve a pengébe kapaszkodott. Richard erőteljesen meglendítette a kardot. A fércsőcsúszott, és a falhoz csapódott.

Szinte azonnal a férfinak ugrott. Richard már lendítette a kardot. Kahlan rémült dührohamot érzett. Anélkül, hogy egyáltalán felfogta volna, mit csinál, feltartotta a karját, az öklét a lény felé fordította, amely meg akarta ölni Richardot, a férfit, akit szeret; az egyetlen férfit, akit valaha szeretni fog.

A fércsőcs már majdnem Richardon volt, a kard befejezte ívét. Kahlan érezte, hogy az erő végigárad minden porcikáján és szinte kiszorítja belőle a levegőt. Szabadjára engedte. Kísérteties kék fény tört ki az ökléből, nappali fény vakító villanásával hasítva bele az éjszakába.

A kard és a kék villám csapása egyszerre sújtott le a fércsőcsre. A szörnyeteg vértelen, fekete darabok záporává robbant szét. Kahlan már látta, hogy az Igazság Kardja ugyanezt teszi az élő hússal. Nem tudta, vajon ezúttal a kard vagy a kék villám művelte-e ezt.

A hirtelen beálló csöndben még a villámcsapást kísérő mennydörgéstől csengett a füle.

Odaszaladt Richardhoz és átölelte, miközben a férfi zihálva összegörnyedt.

- Jól vagy?

A férfi bólintva átkarolta a szabad kezével. Kahlan egy hosszú percig tartotta, miközben kiáltozó fáklyás vadászok vették körül őket. Richard visszacsúszította a kardját hüvelyébe. A fáklyafényben Kahlan egy mély sebet látott a férfi felső karján. Letépett egy csíkot a férfi ingujjából, és a vérző seb köré kötötte.

Kahlan végignézett a vadászokon. Mindegyikük új húrjára helyezett nyílveesszőt vagy dárdát tartott.

- Mindenki sértetlen?

Chandalen a fáklyafénybe lépett és Kahlanhoz beszélt.

- Tudtam, hogy bajt hoztok.

Kahlan szigorúan a szemébe nézett, aztán egyszerűen megköszönte a segítséget neki és az embereinek.

- Kahlan, mi volt az a lény? És mi a csodát csináltál? - kérdezte Richard remegve.

Kahlan a férfi dereka köré csúszította a karját.

- Azt hiszem, fércsőcsnek hívják. És nem vagyok teljesen biztos abban, mit csináltam.

- Fércsőcs? Mi az a...

Kezét a feje két oldalához emelte, és becsukta a szemét. Térdre rogyott. Kahlan nem tudta tartani a súlyát. Savidlin ott volt, és utána nyúlt, de mielőtt át tudta volna karolni, Richard az arcára bukott.

- Savidlin, segíts nekem visszavinni őt a Szellemek Házába, és küldj el valakit Nisselért! Kérlek, mondd meg, hogy siessenek! - kiáltott Kahlan.

Savidlin odakiáltott az egyik emberének, hogy szaladjon el a gyógyítóért. Ő és néhány másik férfi felemelte Richardot. Chandalen csak nézte a dárdájára támaszkodva.

Fáklyás menet kanyargott vissza a Szellemek Házához. Savidlin és a Richardot cipelő férfiak bementek Kahlannal. Richardot a tűz elé fektették, a fejét leengedték a takaróra. Savidlin kiküldte az embereit, de ő Kahlannal maradt.

Kahlan Richard mellé térdelt, és remegő kezekkel megtapintotta a férfi homlokát. Jéghideg volt és csupa verejték. Szinte eszméletlennek tűnt. Kahlan az ajkába harapott, és próbált nem sírni.

- Nissel meg fogja gyógyítani - mondta Savidlin. - Meglátod. Jó gyógyító. Tudni fogja, mit kell tenni.

Kahlan csak bólintani tudott. Richard összefüggéstelenül motyogott. Közben össze-vissza csavargatta a fejét, mintha olyan helyzetet keresett volna, ami nem okoz fájdalmat.

Csendben ültek, amíg Savidlin meg nem kérdezte:

- Inkvizitor Anya, mit csináltál? Hogyan hívtál elő villámlást?

- Nem vagyok biztos benne, hogyan csináltam. De ez része az Inkvizitor mágiájának. Úgy hívják, Con Dar.

Savidlin tanulmányozta őt egy pillanatig, miközben lekuporodott, és izmos karjaival átfogta a térdét.

- Soha nem tudtam, hogy egy Inkvizitor villámlást tud szórni.

- Én magam is csak néhány napja tudom - pillantott rá Kahlan.

- És mi volt a sötét lény?

- Azt hiszem, egy alvilági teremtmény lehetett.

- Ahonnan az árnyak jöttek korábban?

Kahlan bólintott.

- *Miért jött most?*

- *Sajnálom, Savidlin, nem tudok válaszolni. De ha újabbak jönnek, mondd meg az embereknek, hogy sétálva távolodjanak tőlük! Ne állj mozdulatlanul, és ne fuss! Csak sétálj el, és gyere értem!*

A férfi csöndben fontolgatta, amit Kahlan mondott. Végre nyikorogva kinyílt az ajtó, és egy görnyedt alak lépett be fáklyás emberekkel a két oldalán.

Kahlan felugrott, odaszaladt hozzá és megfogta a kezét.

- *Nissel, köszönöm, hogy eljöttél.*

Nissel mosolygott és vállon veregette Kahlant.

- *Hogy van a karod, Inkvizitor Anya?*

- *Meggyógyult, köszönöm. Nissel. Valami baja van Richardnak. Borzalmasan fáj a feje.*

Nissel mosolygott.

- *Igen, gyermekem. Megnézzük.*

Az egyik férfi, aki Nissellel jött, átadott neki egy vászontáskát, közben az asszony Richard mellé térdelt. A táskában összekoccantak a tárgyak, ahogy letette a földre. Az asszony kérte a férfit, hogy vigye oda a fáklyát. Levette a véres kötést, és a hüvelykujjaival szétnyitotta a sebet. Nissel Richard arcára pillantott, hogy lássa, érzi-e. Nem érezte.

- *Először a sebet látom el, amíg alszik.*

Kitisztította és összevarrta a vágást. Kahlan és a három férfi csendben nézte. A fáklyák sercegetek és sisteregtek, erős, villódzó fénnel világították meg a Szellemek Házának csaknem üres belsejét. A polcokon az ősök koponyái a többiekkel együtt némán figyeltek.

Munka közben Nissel néha beszélt magában. Befejezte a varrást, fenyőgyanta illatú kenőcsöt tett rá, és tiszta kötszerrel pólyázta be a kart. Miközben a táskájában keresgélt, mondta a férfiaknak, hogy elmehetnek. Kahlan mellett elhaladva Savidlin együttérzően megérintette a nő vállát, és megígérte, hogy reggel meglátogatja őket.

Miután elmentek, Nissel abbahagyta a kotorászást a táskában, és felnézett Kahlanra.

- *Úgy hallom, hozzáfogsz menni.* - Kahlan bólintott. - *Azt hittem, nem lehet szerelmesed, mivel Inkvizitor vagy, hogy az erőd a hatalmadba keríti... amikor gyermekeket nemzetek.*

Kahlan az idős asszonyra mosolygott Richard fölött.

- *Richard különleges ember. Mágiával bír, ami megvédi őt az én erőmtől.* - Mindketten megígérték Zednek, hogy soha nem fedik fel az igazságot: a férfit Kahlan iránti szerelme védi.

Nissel mosolygott, és sokat tapasztalt keze megérintette Kahlan vállát.

- *Örülök nektek, gyermekem.* - Visszagörnyedt a táskájához, és végül kihúzott egy maréknyi kis bedugaszolt kerámia üvegcsét.

- *Gyakran vannak ilyen fejfájásai?*

- *Azt mondta, időnként vannak ilyen erős fejfájásai, de ez más, jobban kínozza, úgy, mintha valami ki akarna jönni a fejből. Azt mondta, azelőtt soha nem érzett ilyesmit. Gondolod, hogy tudsz segíteni neki?*

- *Meglátjuk.* - A dugókat kihúzva az asszony egyenként elhúzta az üvegeket a férfi orra alatt. Az egyik végre felébresztette Richardot. Nissel maga is megszagolta az üveget, hogy tudja, mi az. Bólintott és motyogott, majd visszanyúlt a táskájába.

- *Mi történik?* - nyöszörögte Richard.

Kahlan föléhajolt, és megcsókolta a homlokát.

- *Nissel csinálni fog valamit a fejfájásoddal. Feküdj nyugodtan!*

Richardnak meggörbült a háta, ahogy fájdalmában összeszorította a szemét. Remegő ökleit a feje két oldalához emelte.

A gyógyító az ujjaival lefelé nyomta a férfi állát; kényszerítette, hogy nyissa ki a száját. A másik kezével pedig beleszórt néhány kis levelet.

- *Mondd neki, hogy rágja! Folyamatosan rágja!*

- *Azt mondja, rágd a leveleket; segíteni fognak.*

Richard bólintott, kínjában az oldalára fordult, és közben rágott. Kahlan az ujjaival hátrafésülte a férfi haját, tehetetlennek érezte magát. Arra vágyott, bárcsak többet tudna tenni. Megrémítette, hogy Richardot szenvedni látja.

Nissel egy bőrtömlőből valami folyadékot öntött egy nagy csészébe, más cserépedényekből pedig különféle porokat kevert bele. Kahlannal együtt segített Richardnak felülni, hogy megigya a keveréket. Amikor Richard befejezte, visszahanyatlott. Nehezen lélegzett, de még mindig rágta a leveleket.

Nissel felállt.

- *Az ital segíteni fog neki elaludni.* - Kahlan talpra állt, és Nissel átadott neki egy kis zacskót. - *Rágjon még ezekből a levelekből, amikor szüksége lesz rá! Fájdalom esetén segíteni fog.*

Kahlan egy kicsit meggörnyedt, hogy ne magasodjon annyira az idős asszony fölé.

- *Nissel, tudod, mi a baj?*

Nissel kihúzta a dugót a kis üvegcséből és szippantott egyet, aztán Kahlan orra alá tartotta. Orgonavirág és édesgyökér illata volt.

- *Szellem* - mondta egyszerűen.

- *Szellem? Ezt hogy érted?*

- *Ez a szellemének a betegsége. Nem a vérének, nem az egyensúlyának, nem a testének. A szellemének.*

Kahlan nem tudta, mindez mit jelent, de valójában nem ezt akarta tudni.

- *Rendbe jön? Az orvosság és a levelek meg fogják gyógyítani?*

Nissel mosolyogva megveregette Kahlan karját.

- *Nagyon szeretnék ott lenni, amikor összeházasodtok. Nem adom fel. Ha ez nem használ, mással kell próbálkozni.*

Kahlan karon fogta az asszonyt, és kikísérte az ajtón.

- *Köszönöm, Nissel.* - Kahlan látta, hogy Chandalen az alacsony falnál áll. Néhány embere távolabb várakozott a sötétben. Prindin közel volt, szemben a Szellemek Házával. Kahlan odament hozzá. - *Lennél szíves hazakísérni Nisselt?*

- *Természetesen.* - A férfi tisztelettudóan karon fogta a gyógyítót, és elvezette az éjszakába.

Kahlan hosszú pillantást váltott Chandalennel, aztán odament hozzá.

- *Nagyra becsülöm, hogy te és az embereid vigyáztok ránk. Köszönöm.*

A férfi szenvtelenül méregette őt.

- *Nem rátok vigyázok. A népiünket védelmezem tőletek. Attól, amit ezután okozhattok.*

Kahlan port söpört le a vállairól.

- *Bárhogy is van, ha jön még valami, ne próbáld egyedül megölni! Nem akarom, hogy egyetlen Sárember is meghaljon. Téged is beleértve. Ha jön valami, nem szabad mozdulatlanul állnod vagy szaladnod. Ha így teszel, megöl. Sétálnod kell. Gyere értem! Ne próbálgatod magatok megküzdenei vele! Érted? Gyertek értem!*

A férfi még mindig nem árult el érzelmeket.

- *És megint villámokat fogsz szórni?*

Kahlan hűvösen nézett rá.

- *Ha kell.* - Kíváncsi volt, hogy képes lenne-e rá újra; fogalma sem volt, hogyan csinálta. - *Indulatos Richard nem érzi jól magát. Lehet, hogy holnap nem fog tudni lőni veled és az embereiddel.*

A férfi elégedettnek látszott.

- *Gondoltam, hogy talál valami kifogást, hogy visszalépjen.*

Kahlan mély lélegzetet vett és a fogait csikorgatta. Nem akart itt állni és vitatkozni ezzel a bolonddal. Vissza akart menni a házba, hogy Richarddal legyen.

- *Jó éjszakát, Chandalen.*

Richard még mindig hanyatt feküdt, és a leveleket rágta. Kahlan leült mellé, és felvidulva tapasztalta, hogy a férfi élénkebbnek látszott.

- *Kezd jobb íze lenni ezeknek.*

Kahlan megsimította Richard homlokát.

- *Hogy érzed magad?*

- *Egy kicsit jobban. A fájdalom jön és megy. Azt hiszem, segítenek ezek a levelek. Eltekintve attól, hogy szédülök tőlük.*

- *De jobb, ha szédül a fejed, mint hogyha hasogat?*

- *Igen.* - Richard a lány karjára tette a kezét, és becsukta a szemét. - *Kivel beszélgettél?*

- *Azzal a bolond Chandalennel. Őrzi a Szellemek Házát. Azt hiszi, újabb bajt okozhatunk.*

- *Talán nem is olyan bolond. Nem hiszem, hogy az a lény itt lett volna, ha mi nem vagyunk. Minek nevezted?*

- *Férlény.*

- *És mi az a férlény?*

- *Nem tudom biztosan. Még soha senki, akit ismerek, nem látott egyet sem, de hallottam róla, hogy milyenek. Feltehetően*

az Alvilágból jönnek.

Richard abbahagyta a rágást, és kinyitotta a szemét, hogy a nőre nézzen.

- Az Alvilágból? Mit tudsz erről a férlényről?

- Nem sokat - ráncolta Kahlan a homlokát. - Láttad valaha Zeddét ittasan?

- Zeddét? Soha. Nem szereti a bort. Csak az ételt. Azt mondja, az ivás gátolja a gondolkodást, és semmi sem fontosabb a gondolkodásnál. - Richard mosolygott. - Azt mondja, minél rosszabb egy férfi a gondolkodásban, annál jobb az ivásban.

- Hát, a varázslók elég borzalmasak tudnak lenni, amikor részegek. Egy alkalommal, amikor kicsi voltam, a Toronyban, és tanultam a nyelveket. Ott vannak a nyelvkönyvek. Szóval, én tanultam, négy varázsló pedig együtt olvasott egy próféciaikat tartalmazó könyvet. Olyan könyv volt, amit addig soha nem láttam.

- A könyv fölé hajoltak, és kezdték fokozatosan belelovalni magukat. Elfojtott hangon beszélgettek. Meg tudtam állapítani, hogy rémültek voltak. Abban az időben sokkal szórakoztatóbb volt a varázslókat nézni, mint a nyelveket tanulni.

- Felnéztem, és láttam, hogy mindannyian elfehéredtek, mint a fal. Egyszerre mind felálltak, és hirtelen becsapták a borítót. Emlékszem, hogy csattant, amitől ugrottam egyet. Egy darabig álltak ott csendben, aztán az egyikük elment, és egy üveggel tért vissza. Szó nélkül poharakat osztott, és italt öntött. Mind kiitta egy húzásra. Öntött még, és megint ugyanazt tették. Leültek a támlátlan székekre az asztal köré, amin a nagy könyv volt, és addig ittak, amíg az üveg ki nem ürült. Addigra már elég vidámak voltak. És részegek. Nevetgéltek és énekeltek. Rendkívül érdekesnek találtam. Még soha nem láttam effélet.

- Végül meglátták, hogy nézem őket, és odahívtak. Nem igazán volt kedvem menni, de varázslók voltak, és elég jól ismertem őket. Így nem féltem, és odamentem hozzájuk. Egyikük a térdére ültetett, és megkérdezte, akarok-e énekelni velük. Mondtam, hogy nem ismerem a dalt, amit énekeltek. Egymásra néztek, aztán felajánlották, hogy megtanítyák nekem. Úgyhogy sokáig ültünk ott, és megtanítyták nekem a dalt.

- Emlékszel rá?

Kahlan bólintott.

- Soha nem felejtettem el azt a dalt. - Egy kicsit helyezkedett, aztán elénekelte a férfinak.

A férlények szabadok, és az Őrző győzhet.

Gyilkosait küldi, hogy lenyúzzák bőrödet.

Arany szemek látnak, ha elfutni próbálsz.

A férlények elkapnak, és mint tréfán vihognak.

Menj el lassan, különben szétszaggatnak,

Szíved marcangolva egész nap vihognak.

Arany szemek látnak, ha megállni próbálsz.

A férlények elkapnak, mert az Őrzőért gyilkolnak.

Aprítsd, darabold, vágd őket apró cafatokká,

különben elcsípnék, s közben örülten röhögnek.

Ha a férlények nem kapnak el, az Őrző próbálja meg,

kinyújtja kezét, megérint, megégeti a bőrödet.

Az agyadat kiloccsantja, a lelkedet elragadja.

A holtakkal fogsz nyugodni, mert az életed elhagy.

Az Őrző őriz az idők végezetéig.

Gyűlöli, hogy élsz, bűn neki az is, hogy vagy.

A férlények elkaphatnak, mondja az írás.

Ha ők nem, az Őrző teszi meg.

Hacsak nem harcol az Életért az, aki igaznak született.

Ő pedig jelt visel; ő a tóba vetett kavics.

- Elég hátborzongató dal ahhoz, hogy egy gyerekek megtanítsák - bámult rá Richard, amikor Kahlan befejezte, majd folytatta a levelek rágását.

Kahlan sóhajtva bólintott.

- Akkor éjjel szörnyű rémálmaim voltak. Anyám bejött a szobámba, és leült az ágyamra. Átölelt és megkérdezte, mi szerepelt a rémálmaimban. Elénekeltem neki a dalt, amit a varázslók tanítottak. Bebújt az ágyamba, és akkor éjjel velem maradt.

Másnap elment a varázslókhoz. Soha nem tudtam meg, mit tett vagy mondott nekik, de a következő néhány hónap folyamán, amikor csak meglátták közeledni, megfordultak és elsiettek az ellenkező irányba. És jó hosszú ideig úgy kerültek engem, mint magát a halált.

Richard kivett egy újabb levelet a kis zacskóból, és a szájába tette.

- A férclényeket az Őrző küldi? Az Alvilág Őrzője?

- Ezt mondja a dal. Igaznak kell lennie. Hogyan tudna evilági teremtmény annyi nyilat elviselni, és közben csak nevetni?

Richard csendben gondolkodott egy pillanatig.

- Mi az a „tőba vetett kavics”?

Kahlan vállat vont.

- Soha nem hallottam, sem azelőtt, sem azóta.

- És a kék villámok? Hogyan csináltad?

- A Con Darral függ össze valahogy. Csináltam már ilyet, amikor először feltört belőlem. - Mély lélegzetet vett az emlék hatására. - Amikor azt hittem, meghaltál. Azelőtt soha nem éreztem a Con Dart, de most állandóan érzem, ahogyan állandóan érzem az Inkvizitor mágiáját. A kettő valahogyan összefügg. Fel kellett ébresztenem. Azt hiszem, erre figyelmeztetett Adie, amikor nála voltunk. De Richard, nem tudom, hogyan csinálom.

Richard mosolygott.

- Soha nem mulasztod el, hogy bámulatba ejts. Ha egyszer csak rájönnek, hogy villámokat tudok szórni, nem hiszem, hogy olyan nyugodtan ülnék itt.

- Hát csak emlékezz rá, mire vagyok képes - figyelmeztette a nő -, ha egyszer egy csinos lány megrebbenti feléd a szempilláját!

Richard megfogta a kezét.

- Nincs több csinos lány.

A másik keze ujjaiival Kahlan átfésülte a férfi haját.

- Tudok még tenni érted valamit?

- Igen - suttogta Richard. - Feküdj le mellém! A közelségedet akarom. Attól félek, hogy többé nem ébredek fel, és közel akarok lenni hozzád.

- Fel fogsz ébredni - ígérte meg vidáman Kahlan.

Elővett egy másik pokrócot, és kettőjükre húzta. Fejét a férfi vállára, egyik kezét pedig a mellkasára téve odakuporodott hozzá, és megpróbált nem nyugtalankodni amiatt, amit Richard mondott az imént.

8. FEJEZET

Amikor Kahlan felébredt, háttal feküdt a férfi meleg testének. Az ajtó szélei körül fény szűrődött be. Kahlan felült, kidörzsölte az álmot a szeméből, és lenézett Richardra.

A férfi hanyatt feküdt, a mennyezetet bámulta, és lassan, felszínesen lélegzett. Kahlan mosolygott a férfi arcán ülő ismerős öröm láttán. Olyan jóképű volt, hogy szinte már fájt.

Kahlan döbbenten eszmélt rá, miért tűnt számára olyan ismerősnek Richard. Úgy nézett ki, mint Darken Rahl! Nem ugyanaz a hihetetlen tökéletesség - a kifogástalanul szabályos, hibátlan ívelésű vonások, amelyek túlságosan tökéletesek voltak, mint valami egészen eszményi szobor -, hanem markánsabb, keményebb; valóságosabb.

Amikor - Rahl legyőzése előtt - Shota, a boszorkány Richard anyja képében jelent meg nekik, Kahlan látta a vonásait Richard orrán és száján. Olyan volt, mintha Darken Rahl arca lenne Richardé, csak Darken Rahl könyörtelen tökéletességét az anyja néhány vonásával igazították volna ki. Rahl haja finom, egyenes és szőke volt, míg Richard erősebb és sötétebb. Richard szeme szürke volt, míg Rahlé kék. De mindkettőben megvolt ugyanaz az átható élénkség - ugyanaz a ragadozó tekintet, ami úgy tűnt, el tudná metszeni az acélt.

Bár Kahlan nem tudta, ez hogyan lehetséges, biztos volt benne, hogy Richardban van Rahl vér. Ám Darken Rahl d'harai

volt, Richard pedig nyugatföldi. A két föld pedig a lehető legtávolabb feküdt egymástól. Végül úgy döntött, bizonyára távoli őseik közt lehet kapcsolat.

Richard még mindig a plafont bámulta. Kahlan a férfi vállára tette a kezét és megszorította.

- Hogy van a fejed?

Richard nagyot ugrott. Körülnézett és hunyorgott a nőre. A szemét dörzsölte.

- Tessék?... Aludtam. Mit mondtál?

Kahlan összevonta a szemöldökét.

- Nem aludtál.

- De igen. Mélyen aludtam.

Kahlan egy kis nyugtalanságot érzett.

- A szemed tágra volt nyitva. Figyeltelek. - Arról nem tett említést, hogy legjobb tudása szerint csak a varázslók szoktak nyitott szemmel aludni.

- Igazán? - A férfi körülnézett. - Hol vannak azok a levelek?

- Itt. Még mindig nagyon fáj?

- Igen. - Richard felült. - Csak még rosszabb. - Néhány levelet tett a szájába, és az ujjaival végigszántotta a haját. - Legalább beszélni tudok. - Rámosolygott a nőre. - És tudok mosolyogni anélkül, hogy úgy érezném, mindjárt széthasad az arcom.

- Talán nem kellene ma elmenned lőni, ha nem érzed elég jól magad.

- Savidlin azt mondta, nem hátrálhatok meg. Nem fogom cserbenhagyni. Azonkívül igazán szeretném látni azt az íjat, amit nekem készített. Már... nos, nem is emlékszem, mióta nem lőttem íjjal.

Miután egy ideig rágta Nissel leveleit, összehajtották a pokrócokat, és elmentek megkeresni Savidlint. A házában találták meg. Siddint hallgatta, aki éppen arról mesélt, hogy milyen volt sárkányon utazni. Savidlin szeretett történeteket hallgatni. Bár egy kisfiú mesélte őket, a férfi ugyanolyan érdeklődéssel hallgatta, mintha egy utazásról visszatért vadász lett volna. Kahlan büszkén jegyezte meg, hogy a fiú figyelemre méltó pontossággal, fantázia szülte díszítés nélkül adta vissza a történeteket.

Siddin szerette volna tudni, lehet-e sárkány a házi kedvence. Savidlin elmagyarázta, hogy a vörös sárkány nem háziállat, hanem a népük barátja. Azt tanácsolta, hogy keressen egy vörös csirkét, és az az övé lehet.

Weselan egy fazék zabkásaféleséget főzött, amibe tojásokat kevert. Kérte Richardot és Kahlant, hogy tartsanak velük, és adott mindenkinek egy tálkát. Mindannyian leültek egy állatbőrre a padlón. Adott nekik lapos táva kenyeret, hogy összehajtván kanálként használják a zabkásához.

Richard kérte Kahlant, hogy kérdezze meg Savidlintől, van-e valamilyen fűrója. Savidlin hátradőlt, majd a hüvelykujjával és mutatóujjával egy vékony rudat húzott ki egy pad alatti erszényből. Átadta a rudat Richardnak, aki elővette a sárkány fogát. Richard tanácstalan tekintettel körbeforgatta a rudat, a fog tövéhez tette, és próbaképpen megforgatta.

Savidlin nevetett.

- *Abba akarsz lyukat fűrni?* - Richard bólintott. Savidlin kinyújtotta a kezét. - *Add ide! Megmutatom, hogyan kell csinálni.*

Savidlin először a kése hegyével egy kis lyukat fűrt, azután a padlóra ült, és a lábai közé fogta a fogat. Tett a lyukba néhány homokszemet, majd behelyezte a rudat. A tenyerébe köpött, majd a kezei között gyorsan előre-hátra forgatta a rudat. Csak azért állt meg nagy ritkán, hogy néhány újabb homokszemet hintsen a lyukba, valamint egy kis nyálat helyezzen a mélyedésbe. Egy kis idő múlva teljesen átfűrt a fogat. A késével letakarította a törmeléket onnan, ahol a fűró átért a fog másik oldalára, majd vigyorgva feltartotta. Richard nevetve megköszönte, közben egy bőrszíjat fűzött a fogba. A nyakába akasztotta a Madarak Atyjának sipja és a Mord-Sith Agielje mellé.

Egész gyűjteményre tett szert. Bár Kahlannak néhány darabja kifejezetten nem tetszett.

Miközben egy darab táva kenyérrel kitörölgette a zabkásás tálkáját, Savidlin megkérdezte:

- *Jobban van a fejed?*

- Jobban, de még mindig kegyetlenül fáj. Nissel levelei segítenek. Szégyellem, hogy tegnap este úgy kellett visszavinnetek.

Savidlin nevetett.

- *Egyszer csúnyán megsebesültem itt.* - Egy kerek sebhelyre mutatott az oldalán. - *Nők cipeltek haza.* - Közelebb hajolt, és felhúzta a szemöldökét. - *Nők!* - Weselan rosszalló pillantást vetett rá. A férfi úgy tett, mintha nem vette volna észre. - *Amikor az embereim rájöttek, hogy nők cipeltek haza, jót nevettek rajtam.* - Bekapta az utolsó darab táva kenyeret, és rágta néhány percig. - *Aztán elmondtam nekik, kik voltak azok a nők, akik hazavittek. Erre abbahagyták a nevetést és érdeklődtek, hogyan lehet olyan sebet szerezni, mint az enyém, hogy ők is hazavithessék magukat azokkal a nőkkel.*

- *Savidlin!* - dohogott Weselan felháborodott hangon. A többiekhez fordult. - *Ha nem lenne sebesült, kapna tőlem egy jókorát.*

- Szóval, hogyan szerezted ezt a sérülést? - kérdezte Richard.

Savidlin vállat vont.

- *Ahogy az embereimnek meséltem: egyszerűen. Csak állsz ott, mint egy riadt nyúl, miközben egy betolakodó átdöf a dárdájával.*

- És miért nem végzett veled?

- *Mert beleeresztettem néhány tizlépéses nyilat.* - A torkára mutatott. - *Ide.*

- Mi az a tizlépéses nyíl?

Savidlin az oldalához nyúlt, és kihúzott egy horgas végű, éles nyilat a tegezéből.

- *Egy ilyen. Látod a sötétfoltot? Méreg. Tizlépéses méreg. Amikor beléd fűrődik, csak tíz lépést tehetsz, aztán meghalsz.* - A férfi nevetett. - *Az embereim is úgy döntöttek, inkább más módot eszelnek ki arra, hogy hazacipeltessék magukat azokkal a lányokkal.*

Weselan fölhajolt, és a táva kenyere maradékát a férje szájába tömte. Kahlanhoz fordult.

- *A férfiak élvezettel mesélik a legrettenetesebb történeteket.* - Szégyenlősen elmosolyodott. - *Aggódtam ám érte, amíg rendbe nem jött. Akkor tudtam, hogy jól van, amikor odajött hozzám, és megcsinálta Siddint. Aztán már nem aggódtam.*

Kahlan ráeszmélt, hogy lefordította, mielőtt odafigyelt volna a szavak értelmére. Érezte, hogy égnek a fülei. Ahelyett, hogy Richardra nézett volna, erősen koncentrált a zabkásája elfogyasztására. Örült, hogy a haja legalább takarta a fülét.

Savidlin az elnyomott férj pillantásával nézett Richardra.

- *Megfogod látni, hogy a nők is szeretnek történeteket mesélni.*

Kahlan kétségbeesetten próbált új irányt találni a beszélgetésnek. Nem tudott. Szerencsére Savidlinnak sikerült. A férfi hátra dőlt, és kinézett az ajtón.

- *Hamarosan ideje lesz felkerekedni.*

- Honnan tudod, mikor kell mennünk?

Savidlin vállat vont.

- *Én itt vagyok, te itt vagy, néhány vadász is itt van. Amikor mind itt lesznek, akkor érkezik el az indulás ideje.*

Savidlin hozott a sarokból egy íjat, magasabbat, mint amit Kahlan korábban látott a férfinál. Richard miatt volt magasabb. Savidlin a lába segítségével ráfeszítette a hűrt az íjra.

Széles vigyor jelent meg Richard arcán. Mondta Savidlinnek, hogy ez a legkiválóbb íj, amit valaha látott. Savidlin sugárzott a büszkeségtől, és adott neki egy nyilakkal teli tegezt.

Richard kipróbálta a feszítés erejét.

- Honnan tudad, milyen legyen a húzás ereje? Pont jó.

Savidlin az állára mutatott.

- *Emlékeztem, milyen nagyfokú tiszteletet mutattál az erőm iránt, amikor először találkoztunk. Nekem túl nehéz, de úgy ítélem meg, neked megfelelő.*

Kahlan felállt Richard mellett.

- Biztos vagy benne, hogy menni akarsz? Hogy van a fejed?

- Borzalmasan. De nálam vannak a levelek; azok segítenek egy kicsit. Azt hiszem, minden rendben lesz. Savidlin alig várja. Nem akarok csalódást okozni neki.

A nő megdörzsölte a kezével a férfi vállát.

- Veletek menjek?

Richard megcsókolta a homlokát.

- Nem hiszem, hogy szükségem lesz arra, hogy valaki fordítsa, milyen csúfos vereséget szenvedek. És nem hiszem, hogy bármiféle kifogással szeretnék szolgálni Chandalen embereinek, hogy még jobban megszégyenítsenek, mint amennyire így is fognak.

- Zedd azt mondta, igen ügyes vagy. Valójában azt mondta, a jónál is jobb.

Richard lopva Savidlinre pillantott, aki a saját íját húrozta.

- Már hosszú ideje nem lőttem nyíllal. Fogadok, hogy Zedd csak dicsekedett velem.

Richard lopott egy csókot Kahlantól, amíg Savidlin végzett a húrozással, aztán kiment a vadással az ajtón. Kahlan az ajtófélfának támaszkodott. Miközben nézte, ahogy távolodik, még mindig érezte a férfi ajkának érintését.

Chandalen egyik nyilat nézte mereven, majd szenvtelen arccal felemelte a fejét. Prindin és Tossidin arcán ravasz mosoly

villant. Alig várták már. Richard körültekintett, mindegyik férfinak a szemébe nézett, ahogy elhaladt mellettük. Beálltak mögé. Richard egy jó fejű magasabb volt mindegyiknél. Úgy néztek ki, mint amikor egy csapat gyerek követ egy felnőttet. De ezeknek a gyerekeknek mérgezett nyilaik voltak, és némelyikükben semmi jóindulat nem lakozott Richard iránt. Hirtelen nem tetszett ez Kahlannak.

Weselan állt mellette, és nézte a távolodó férfiakat.

- *Savidlin mondta, hogy vigyázni fog Richardra. Ne nyugtalankodj, Chandalen nem tenne semmi ostobaságot!*

- *Az aggaszt csak, hogy mit tart Chandalen ostobaságnak.*

Weselan beletörölte a kezét egy ruhába, és megfordult, hogy szemmel tartsa Siddint. Siddin szeretett volna kimenni. Ott ült, az ujjával a földet piszkálta; kedvetlennek látszott, mert az édesanyja azt mondta, bent kell maradnia. Weselan egy hosszú pillanatig állt fölötté és nézte. A kisfiú felnézett, az álla az egyik tenyerében nyugodott. Az asszony finoman meglegyintette a ruhával.

- *Menj ki játszani!* - Weselan sóhajtott egyet, ahogy a kisfiú boldog rikoltással kiszáguldott az ajtón. Magában csóválta a fejét.

- *A fiatalok nem tudják, milyen drága az élet. Vagy milyen törékeny.*

- *Talán ezért vágyunk mind arra, hogy újra fiatalok legyünk.*

Weselan bólintott.

- *Talán így van.* - Bájos mosoly ült ki az asszony napbarnított arcára. Sötét szemei szikráztak. - *Milyen színű ruhát szeretnél viselni, amikor összeházasodtok?*

Kahlan két kézzel hátrahúzta a válla fölött hosszú haját, és egy percregondolkozott. Mosoly jelent meg az arcán.

- *Richard a kéket kedveli.*

Weselan összekulcsolta az ujjait.

- *Ó, akkor az éppen jó lenne. Nekem éppen van egy olyan. Valami különleges alkalomra tartogattam.*

Az asszony bement a kis hálószobájába, és egy csomaggal jött vissza. Kahlan mellé ült a padra, és gondosan széthajtogatta az ölében. Égszínű színű, finom szövésű kelme volt keresztirányban haladó világosabb kék virágmintával. Kahlan úgy találta, pompás ruha lesz belőle.

Kahlan az ujjával tapogatva vizsgálta az anyagot.

- *Gyönyörű. Hol szerezted?*

- *Cseréltem.* - Az asszony csettintett a kezével a feje fölött.

- *Északiakkal. Kedvelik a tálakat, amiket készítek. Azokat cseréltem el érte.*

Kahlan rögtön megállapította, hogy ez bizony finom kelme. Weselannak bizonyára sok tálat kellett készítenie ezért az anyagért.

- *Nem tartanám helyesnek, hogy elfogadjam, Weselan. Keményen megdolgoztál érte. A tiéd.*

Weselan feltartotta a kék kelme sarkait, és az értékét méltatta.

- *Badarság. Ti ketten idejöttök, megtanítjátok a népünknek, hogyan kell tetőt készíteni, ami nem ázik be. Megmentitek Siddint azoktól az árnyalakoktól, közben megszabadítottok minket egy vén bolondtól, és úgy intézitek, hogy Savidlin lehessen a hat előljáró egyike. Még soha nem volt ilyen boldog. Amikor Siddint elviszik, ti megtaláljátok és visszahozzátok nekünk. Elpusztítjátok a férfit, aki leigázott volna bennünket. Ti ketten a népünk oltalmazói vagytok. Mit számít akkor egy darab kelme? Egyébként pedig, büszke leszek, hogy az egész Középföld Inkvizitor Anyája, egy általam készített ruhában köt házasságot. Én egyszerű asszony vagyok. Neked, a barátomnak adom - aki azokon a távoli helyeken jártál, azokkal a lenyűgöző dolgokkal találkoztál, amiket én el sem tudok képzelni. Te nem elveszel tőlem valamit. Te adni fogsz nekem valamit.*

Kahlan szeme megtelt könnyekkel. Az alsó ajka remegett.

- *Nem is tudod, Weselan, milyen nagy örömet szerezte nekem. Inkvizitornak lenni azt jelenti, félnék tőled. Egész életemben félték tőlem és elkerültek az emberek. Soha senki nem bánt velem úgy, mint egy egyszerű emberrel, nem beszélt velem úgy, mint nővel. Csak úgy, mint Inkvizítorral. Richard előtt soha senki nem látta bennem az embert. Előtted soha egyetlen nő se hívott meg az otthonába. Soha egyetlen asszony sem engedte, hogy megfogjam a gyermekét. - Letörölt néhány könnycseppet. - Ez lesz a legcsodálatosabb ruha, amit valaha viseltem, a legértékesebb ruhám, amim valaha is lesz. Büszkén fogom viselni, mert egy barát készítette nekem.*

- *Amikor az embered meglát ebben a ruhában, saját gyermeket fog nemzeni neked* - pillantott rá Weselan a szeme sarkából.

Kahlan sírt és nevetett, majd megölelte az asszonyt. Soha még álmodni sem merte, hogy mindezek a dolgok megtörténhetnek életében, hogy valaha lehet őt másképp is kezelni, mint Inkvizítort.

Kahlan és Weselan a délelőtt nagyobb részét azzal töltötték, hogy hozzáfogtak a ruha készítéséhez. Weselan olyan izgatottnak látszott emiatt, mint amilyen Kahlan volt a viselését illetően. A varrónők Aydrindrilben semmiben nem múlták felül Weselant, akinek a finom csonttűi szinte tökéletesek voltak. Egyszerű fazonban állapodtak meg, olyasféle szabásban, mint a

tunikás ruha.

Könnyű ebédet ettek: táva kenyeret és csirkelevest. Weselan mondta, hogy később fog dolgozni a ruhán, és megkérdezte Kahlant, mit akar csinálni délután. Kahlan azt válaszolta, hogy valójában főzni szeretne valamit.

Kahlan soha nem evett húst, amikor azelőtt hivatalos ügyben járt itt, mert tudta, hogy a Säremberek esznek emberi húst. Megeszik az ellenségeiket, hogy megszerezzék a tudásukat. Hogy ne bántsa meg őket, mindig azzal a kifogással élt, hogy nem fogyaszt húst. Múlt éjszaka Richard furcsán reagált a húsevésre, ezért Kahlan nem szólt, hogy változtassák meg a menüt, amikor Weselan zöldséragut javasolt.

A két nő távát vágott fel, valami más rozsdabarna gyökeret, amit Kahlan nem ismert, paprikát, babot, néhány dió ízű kurut. Aztán tettek hozzá fűszereket és szárított gombát a nagy vasüstbe, ami a sarokban lévő tűzhely kis tüze fölött lógott. Weselan dobott a lángok közé néhány keményfa gallyat, és közben megemlítette Kahlannak, hogy a férfiak valószínűleg nem jönnek vissza sötétedésig. Javasolta, hogy menjenek el a többi asszonnyal a központi térre, és segítsenek nekik táva kenyeret sütni a kemencékben.

- *Szívesen segíték* - mosolygott Kahlano

- *Beszélgetünk velük az esküvőről. Az esküvők megbeszélése mindig kellemessé teszi a társalgást.* - Az asszony mosolygott.
- *Különösen, amikor nincsenek férfiak a közelben.*

Kahlan boldogan állapította meg, hogy a fiatal nők ezúttal beszédbe elegyednek vele. Azelőtt mindig túlságosan tartózkodóak voltak. Az idősebb asszonyok a házasságról akartak beszélgetni. A fiatalabb nők távoli vidékekről. Kíváncsiskodtak, vajon tényleg igaz-e, hogy Kahlan férfiaknak parancsol, akik úgy tesznek, ahogy ő mondja.

Tágra nyílt szemmel hallgatták, ahogy Kahlan mesélt nekik a Főtanácsról, és arról, miként védi ő az olyan népek érdekeit az erősebb országok támadásának fenyegetésétől, mint a Sár Népe, hogy a Sár Népe és más kis társadalmakban élő emberek úgy élhessenek, ahogy szeretnék. Elmagyarázta, hogy bár képes embereket irányítani, csak azért teszi, mert ő az összes nép szolgálója. Amikor megkérdezték, vezetett-e csatában férfiakból álló hadseregeket, Kahlan elmondta nekik, hogy ez nem úgy van. Ő az együttműködésben próbál segíteni a különböző országoknak, hogy ne legyen harc. Érdeklődtek, hány szolgálója és milyen mesés ruhái vannak. A kérdések kezdtek idegesíteni az idősebb asszonyokat és zavarni Kahlant.

Kahlan leejtett egy tésztalabdát az asztalra, amitől kis lisztfelhő emelkedett fel. A fiatal nők szemébe nézett.

- *A legszebb ruhám, amelyet valaha is viseltem, az lesz, amit Weselan készít, mert ő barátságból teszi, nem azért, mert megparancsoltam neki, hogy csinálja meg. Nincs az a vagyon, ami vetekszik a barátsággal. Mindenemről lemondanék, és rongyokban járnék, és kitűrt gyökereken élnék, csak legyen egy barátom.*

Úgy tűnt, ez elhallgattatta a fiatal lányokat, és lecsillapította az idősebb asszonyokat. A terefere visszaterelődött az esküvő témájához, és Kahlan boldogan hagyta, hogy így legyen. Megpróbált kimaradni belőle, engedte, hogy az idősebb asszonyok irányítsák a beszélgetést.

Késő délután Kahlan egy felbolydult csoportot vett észre a mezőn. Látott egy magasabb alakot, Richardot, amint nagy léptekkel közeledik Savidlin és Weselan háza felé. Már távolról meg tudta állapítani, hogy dühös. Vadászok tömege volt a nyomában, akik időnként megszaporázták lépteiket, hogy tartsák a tempót.

Kahlan a lisztes kezeit beletörölte egy ruhába. A ruhát ledobta egy asztalra, miközben lelépett a tornác deszkapadlójáról, és a távoli férfiak felé szaladt. Egy széles gyalogúton haladtak, amikor utolérte őket.

A vadászokon átfurakodva végre utolérte Richardot, éppen mielőtt az Savidlin ajtajához ért. Chandalen és Savidlin közvetlenül a férfi nyomában volt. Chandalennek véres volt a válla, és a tetején valamiféle sárcsomag volt egy seben. Úgy látszott, harapós kedvében van.

Kahlan megragadta Richard ingujját. Az indulatos arccal fordult meg, ami egy kissé megenyhült, amikor meglátta, hogy Kahlan az. Levette a kezét a kard markolatáról.

- Richard, mi a baj?

A férfi haragos pillantással mérte végig az embereket, főleg Chandalent, aztán ismét Kahlanon állapodott meg a tekintete.

- Fordítanod kell nekem. Volt egy kis ... „kalandunk” ... ma délután. Nem tudtam megértetni velük, mi történt.

- *Szeretném tudni, honnan vette a bátorságot, hogy megpróbáljon megölni!* - mondta Chandalen Richard szavába vágva.

- Miről beszél? Azt kérdezi, miért próbált megölni.

- Megölni! Megmentettem a hitvány életét. Ne kérdezd, miért! Hagynom kellett volna, hogy megöljék! Legközelebb azt teszem! - Az ujjával végigszántotta a haját. - Megöl a fejfájás.

Chandalen dühösen a vállcsúcsán lévő sebre mutatott.

- *Szándékosan csináltad ezt! Láttam, hogyan lösz! Nem lehetett véletlen!*

Richard a magasba emelte a kezét.

- Idióta! - mondta az ég felé. Lefelé pillantott Chandalen vad szemeibe. - Igen, láttál löni. Van bármi kétséged afelől, hogy ha meg akartalak volna ölni, most lélegeznél? Természetesen szándékosan tettem! Ez volt az egyetlen módja, hogy

megvédjelek. - Átnyújtotta a kezét Kahlan válla fölött, közel Chandalen arcához. A mutatóujját és a hüvelykujját fél hüvelyknyire tartotta egymástól. - Összesen ennyi helyem volt! Legfeljebb! Ha nem használtam volna ki, halott lennél.

- *Hogy érted?* - követelőzött Chandalen.

Kahlan az egyik kezét Richard karjára tette.

- Nyugodj meg, Richard! Csak mondd el nekünk, mi történt!

- Nem értett meg. Egyikük sem. Nem tudtam elmagyarázni nekik. - A férfi zavarodottan nézett a nőre. - Ma megöltem egy férfit.

- Micsoda! - suttogta Kahlan. - Megölted Chandalen egyik emberét?

- Nem. Nem azért dühösek. Örülnek, hogy megöltem. Megmentettem Chandalen életét! De azt hiszik...

A nő összeszedte magát.

- Csak nyugodj meg! Elmagyarázom nekik, amit mondasz.

Richard bólintott, és a kézfejjével megdörzsölte a szemét. Lenézett a földre, miközben az ujjaiával átfésülte a haját. Ismét felnézett.

- Csak egyszer fogom ezt elmagyarázni, Chandalen. Ha nem vagy képes felfogni azzal a nehéz fejjel, kiállunk a falu két szemközti végére, és addig lövünk egymásra nyíllal, amíg többé nem leszünk képesek vitatkozni. És nekem csak egy nyílra lesz szükségem.

Chandalen felhúzta a szemöldökét, és összefonta izmos karjait.

- *Hát magyarázd!*

Richard mély lélegzetet vett.

- Messze álltál. Valahonnan tudtam, hogy ott van mögöttem. Megfordultam. Mindössze ennyit láttam belőle... így. - Megragadta Kahlant a vállainál fogva, és Chandalen felé fordította. Fogta a nő vállait, és lehúzta mögöttes a fejét. - Ennyit. Semmi mást nem láttam belőle, csak a feje búbját. A dárdája készenlétben volt. Egy másodperccel később átdöfte volna a hátadat. Csak egy esélyem volt megakadályozni, hogy megöljön. Csak egy esélyem. Nem láttam eleget belőle; semmi másra nem tudtam célozni onnan, ahol voltam. Csak a feje legtetejére.

A homloka teteje hátrafelé hajlott. Ha túl magasan találtam volna el, eltéríti a nyilat, és a férfi megölt volna. Csak egyetlen módon tudtam megakadályozni, vagyis megölni: hagytam, hogy a nyíl eltalálja a vállad csúcsát.

Richard megint félhüvelyknyire tartotta egymástól a mutatóujját és a hüvelykujját.

- Csak ennyi állt a rendelkezésemre. Ha ennyivel lejjebb célzok a nyíllal, a csontod eltéríti, és a férfi végzett volna veled. Ha ennyivel feljebb célzok, pont elég lett volna, hogy ne találjam el. Ő életben maradt volna, te pedig halott lennél. Tudtam, hogy Savidlin éles nyila egy kicsit átfűrődhet a húsodon, és lehetővé teszi, hogy őt megöljem. Semmi másra nem volt idő. Azonnal lőnom kellett. Szerintem egy tucat öltés nem nagy ár az életedért.

Látszott egy kis bizonytalanság Chandalen tekintetében.

- *Honnan tudjam, hogy igazat mondasz?*

Richard morogva rázta a fejét. Hirtelen eszébe jutott valami. Lekapott egy vászonzsákot Chandalen egyik emberéről. Hirtelen benyúlt a zsákba, és véráztatta, csapzott hajánál fogva egy fejet húzott ki belőle.

Kahlannak elállt a lélegzete. Egyik kezét a szája elé tette, és közben elfordult. Ám előtte látta, hogy egy nyíl áll ki a homlok közepéből, a hegye pedig a fej hátuljából meredezik.

Richard Chandalen válla mögé tartotta a fejet, a nyílvevő tollát pedig a férfi vállára fektette a seb mellé.

- Összesen ennyit láttam. Ha nem úgy lett volna, ahogy mondom, ha egyenesebben állt volna, és ide lövöm a nyilat, ahol van, téged nem ért volna.

A vadászok mind elkezdtek bólogatni, és sugdolóztak maguk között. Chandalen lenézett a vállán nyugvó nyíl tollára. Hátranézett a fejre. Egy percig gondolkodott rajta, aztán leengedte a karját. Megfogta a fejet, és visszagyömöszölte a zsákba.

- *Varrtak már korábban is. Néhány újabb öltés nem fog ártani. Elhiszem, amit mondasz. Ezúttal.*

Richard csípőre tette a kezét, ahogy nézte Chandalen és az emberei távozását.

- Szóra sem érdemes - szólt utánuk.

Ezt nem fordította Kahlan.

- Miért van náluk az a fej?

- Ne tőlem kérdezd! Nem az én ötletem volt. És azt nem akarod tudni, mit csináltak a többi részével?

- Richard, ez kockázatos lövésnek tűnik nekem. Milyen messze voltál, amikor kilőtted azt a nyilat?

A férfi az indulattól fojtott hangon beszélt.

- Hidd el, egyáltalán nem kockázatos! És legalább száz lépésre voltam.

- Ilyen pontosan tudsz száz lépésről célozni nyíllal?

A férfi sóhajtott.

- Attól tartok, meg tudtam volna csinálni kétszer olyan messziről is. Háromszor olyan messziről. - Lenézett a kezeit borító vére. - El kell mennem lemosni ezt. Kahlan, úgy két percen belül szétrobban a fejem. Le kell ülnöm. El tudnál menni Nisselért? Azzal az idiótával való ordítózás volt az egyetlen dolog, ami segített talpon maradnom.

Kahlan a férfi karjára tette az egyik kezét.

- Persze. Menj be, elmegyek érte.

- Azt hiszem, Savidlin is mérges rám. Kérlek, mondd meg neki, sajnálom, hogy annyi nyílvesztőjét tönkretettem!

Kahlan a homlokát ráncolta, ahogy Richard bement és becsukta az ajtót. Úgy látszott, mintha Savidlin beszélni szeretett volna vele.

A nő karon fogta őt.

- *Richardnak szüksége van Nisselre* - karolt bele Kahlan. - *Gyere velem és mondd el, mi történt!*

Ahogy elsiettek, Savidlin a válla fölött vetett egy pillantást a háza ajtajára.

- *Úgy tűnik, Indulatos Richard méltóvá válik a nevéhez.*

- *Feldúlt, mert megölt egy embert. Nem könnyű ezzel együtt élni.*

- *Nem mondta el neked az egész történetet. Volt más is.*

- *Mondd hát el!*

A férfi komoly arccal nézett rá.

- *Lőttünk. Chandalen mérges volt Richard lövései miatt. Azt mondta, Richard egy démon. Aztán odébb ment és magában állt a magas fűben. Mi, többiek félreálltunk a másik oldalra, és néztük Richard lövéseit. Amit csinált, lehetetlennek tűnt. A húrta helyezett egy nyílvesztőt. Hirtelen Chandalen felé fordult. Mielőtt még kiáltani tudtunk volna, Richard kilőtt egy nyilat Chandalenre, amint az karba tett kézzel állt ott. Nem volt fegyver a kezében. Egyikünk sem tudta elhinni, hogy Richard ilyet tesz.*

Miközben a nyíl még repült Chandalen felé, két embere, akinek volt nyila a húron, megfeszítette az íját. Az első egy tízlépéses nyíllal lőtt Richardra, mielőtt még az ő nyila Chandalenhez ért volna.

Kahlan hitetlenkedett.

- *Rálőtt Richardra és elvétette? Chandalen emberei nem hibáznak.*

Savidlin hangja halk volt és remegett egy kicsit.

- *Nem hibázta volna el. De Richard megfordult, kihúzta az utolsó éles nyilát a tegezéből és lőtt. Még soha nem láttam, hogy valaki olyan gyorsan csinált volna ilyesmit. - Habozott, mintha nem gondolná, hogy a nő hinni fog neki. - Richard éles nyila a levegőben eltalálta és kettészelte a másikat. A két fele Richard két oldalán haladt el.*

Kahlan a férfi karjára tett kezével megállította Savidlint.

- *Richard eltalálta a másik nyilat a levegőben?*

A férfi lassan bólintott.

- *Aztán a másik férfi lőtt. Richardnak nem volt több nyila. Állt egyik kezében az íjával, és várt. Az is tízlépéses nyíl volt. Hallottam, hogy fűtyül a levegőben.*

Savidlin körülnézett, mintha nem akarta volna, hogy más is hallja.

- *Richard kézzel kapta el, egyenesen a levegőből. A közepén markolta. Befogta a férfi nyilát a saját íjhúrjába, és Chandalen embereire irányította. Ordított velük. Nem értettük a szavait, de azok ledobták a földre az íjaikat, és kitartották a karjukat maguk mellett, hogy mutassák neki az üres kezeiket. Mind azt hittük, Indulatos Richard megőrült. Úgy véltük, mindannyiunkat megölhet. Mindannyian nagyon féltünk.*

Aztán Prindin felkiáltott. Megtalálta a férfit Chandalen mögött. Mindannyian akkor láttuk, hogy Richard egy betolakodót ölt meg, aki dárdával volt felfegyverkezve. Rádöbbsentünk, hogy Richard a támadót próbálta megölni, nem Chandalent. Chandalen azonban nem volt benne olyan biztos. Azt gondolta, Richard szándékosan sebezte meg a nyilával. Még dühösebb lett, amikor az emberei mind odamentek Richardhoz, és elismerésként arcul ütötték.

Kahlan a férfira meredt. Nem tudta elhinni, amit hallott. A legnagyobb része lehetetlennek tűnt.

- *Richard arra kért, hogy mondjam meg neked, sajnálja, hogy tönkretette a nyilaidat. Miről beszélt?*

- *Tudod, mi az a szárlövés?*

Kahlan bólintott.

- Amikor a nyíllal keresztüllősz egy másikat, ami már a céltábla közepében van, és széthasítod az előző szarát. Aydindrilben a Helyőrség rendszalagot adott érte. Láttam néhány férfit fél tucát szalaggal. Ismertem egyet, akinek tíz volt.

Savidlin átnyalábolt és kihúzott egy vastag köteget a tegezéből. Minden nyíl szét volt hasítva.

- Indulatos Richardnak egyszerűbb lenne akkor rendszalagot adni, ha egyszer elvétené. Nem lenne szalagja. Száznál több nyilat tett ma tönkre. A nyilak készítése időbe telik. Nem szabad pazarolni őket, de a férfiak egyfolytában azt akarták, hogy csinálja újra, mert ilyesmit még soha nem láttak. Egy alkalommal hat nyilat lőtt át az előzőn, egyiket pontosan a másik után.

Lőttünk nyulakat, és tűz fölött megsütöttük őket. Richard leült velünk, aztán amikor ebédelni kezdtünk, ő nem akart enni velünk. Úgy látszott, rosszul van, és elment egyedül lőni, amíg nem végeztünk. Később ölte meg azt a férfit, utána, miután ettünk.

A nő bólintott.

- Jobb lesz, ha sietünk Nisseléért. - A férfira nézett, ahogy továbbmentek. - Savidlin, miért volt a fej a vadászoknál? Hogyan lehetnek ilyen rémesek?

- Láttad, hogy feketére volt festve a halott férfi szeme? Azért volt, hogy elrejtse őt a mi szellemeinktől, hogy oda tudjon lopakodni hozzánk. Az az ember, aki feketére festett szemmel jön a földünkre, csupán egy céllal jön: ölni. Chandalen emberei cölöpökre tűzik az ilyen férfiak fejét az országunk szélén, hogy figyelmeztessenek másokat, akik feketére festenek a szemüket.

Neked rettenetesnek tűnhet, de ez végső soron a kevesebb öldöklést szolgálja. Ne hidd, hogy Chandalen emberei rosszabbak, amiért elhoznak egy fejet. Nem azért teszik, mert a kedvükre van, hanem hogy kevesebb gyilkosság legyen a jövőben.

Kahlan hirtelen ostobának érezte magát.

- Úgy vélem, éppen olyan bűnös vagyok, mint Chandalen, mert túl gyorsan ítélek. Bocsáss meg, Savidlin előljáró, hogy olyasmiket gondoltam a népedről, ami nem helyénvaló.

A férfi egyik karjával átölelte a nő vállát.

Amikor visszatértek a gyógyítóval, Richardot egy sarokban találták összekuporodva. Az ujjait összekulcsolta a fején. A bőre sápadt, hideg és nyirkos volt. Nissel adott neki inni valamit. Néhány perc elteltével átnyújtott egy kis kockát, hogy nyelje le. Richard mosolygott, amikor meglátta. Bizonyára tudta, mi az. Nissel leült mellé a földre, és sokáig mérte a pulzusát. Amikor, egy kicsit visszatért a színe, az asszony kérte, hogy hajtsa hátra a fejét, és nyissa ki a száját. Egy gerezd valamit tartott a szája fölél, és csöpögtette bele a levét. A férfi fintorgott. Nissel megjegyzés nélkül mosolygott ezen.

Kahlanhoz fordult.

- Azt hiszem, ezek segíteni fognak. Mondd meg neki, hogy folyamatosan rágja a leveleket! Gyere értem, ha szüksége lesz rám!

- Nissel, rövidesen jobban lesz? Nem kellene javulnia?

A görnyedt öregasszony lenézett Richardra.

- A szellemnek megvan a maga tudata. Nem mindig figyel. Azt hiszem, az övé nem akar figyelni. - Hirtelen felderült, ahogy meglátta Kahlan megütközött arckifejezését. - Ne aggódj, gyermekem! Én még a szellemet is rá tudom venni, hogy figyeljen.

Kahlan bólintott. Nissel barátságosan rámosolygott, és megveregette a karját, majd elindult.

Richard felnézett Kahlanra és Savidlinre.

- Mondtad neki? Mondtad neki, hogy sajnálom, hogy tönkretettem a nyilait?

Kahlan halványan rámosolygott Savidlinre.

- Aggódik, hogy olyan sok nyilat tönkretett.

Savidlin morgott.

- Az én hibám. Én készítettem neked túl jó íjat. - Richardnak sikerült nevetnie. - Weselan elment kenyeret sütni. Nekem el kell intéznem néhány dolgot. Pihenjete jó! Visszajövünk, mire itt lesz étkezés ideje. Együtt fogunk enni. Úgy érzem, a feleségem valami finom ragut készített.

Miután Savidlin elment, Kahlan leült a földre szorosan Richard mellé.

- Richard, mi történt ma? Savidlin elmesélte, hogyan lőttél ma. Ugye nem voltál mindig ilyen kiváló?

A férfi a kézfejjével verejtéket törölte le a homlokáról.

- Nem. Hasítottam már szét nyilakat, de fél tucatnál nem többet egy nap.

- Fél tucatot egyetlen nap alatt?

A férfi bólintott.

- Egy jobb napon, amikor éreztem a célt. De a mai nap más volt.

- Mennyiben?

- Szóval, kimentünk a síkságra, és a fejem igencsak elkezdett fájni. A férfiak célokat állítottak fel fűnyalábokból. Nem gondoltam, hogy egyáltalán képes leszek célba találni, hiszen annyira fájt a fejem. De nem akartam csalódást okozni Savidlinnek, így megpróbáltam azért. Amikor lövök, magamhoz hívom a célt.

- Mit értesz azon, hogy magadhoz hívod a célt?

Richard vállat vont.

- Nem tudom. Azelőtt azt hittem, mindenki így tesz, amikor lő. De Zedd mondta, hogy nem. Nézem a célt, és valahogy egyszerűen magamhoz húzom. Amikor jól csinálom, minden mást kirekeszt. Csak én vagyok és a cél, ami szinte közelebb jön. Valamiképpen pontosan tudom, hogyan kell tartani a nyilat, hogy célba találjon. Amikor helyesen csinálom, érzem, hogy a megfelelő helyen van a nyíl, mielőtt elengedem a hűrt.

Amikor rájöttem, hogy mindig célba találok, amikor az a bizonyos érzésem van, abbahagytam a nyilazást. Csak céloztam, és megpróbáltam előhívni a megfelelő érzést. Tudtam, hogy amikor az megvan, nem fogok hibázni, ezért nem volt gond a lövés. Befogtam egy újabb nyilat, és igyekeztem ismét előhívni az érzést. Idővel megtanultam egyre gyorsabban megtenni.

- Mennyiben volt más ma?

- Nos, ahogy mondtam, igen fájt a fejem. Néztam néhány másik férfi lövéseit. Nagyon jók voltak. Savidlin elkezdett hátba veregetni, így tudtam, rajtam a sor. Úgy véltem, a legjobb lesz túlesni rajta. Úgy éreztem, mintha szét akarna hasadni a fejem. Megfeszítettem az íjat, és magamhoz hívtam a célt.

Richard az ujjával végigszántotta a haját.

- Nem tudom, hogyan magyarázzam. Hívtam a célt, és azonnal elmúlt a fejfájásom. Egyáltalán nem volt semmi fájdalom. A cél úgy jött hozzám, ahogy korábban soha. Úgy éreztem, mintha lett volna egy jel a levegőben, ahová csak el kellett helyeznem a nyilat. Azelőtt soha nem éreztem ilyen erősen. Olyan volt, mintha a cél hatalmas lenne. Tudtam, hogy lehetetlen lesz elhibázni.

Egy idő múlva a már célba ért nyilak széthasogatása helyett - a változatosság kedvéért - csak a külső piros tollat hántottam le. - Amikor ezt csináltam, a vadászok azt hitték, elvételtem a nyíl szárát. Fogalmuk sem volt róla, hogy még nehezebbet teszek.

- És a fejfájásod teljesen elmúlt? - A férfi bólintott. - Van valami elképzelésed arról, miért történt mindez?

Richard felhúzta a térdeit, és a karjaival rájuk támaszkodott, Kahlan arca helyett a semmibe meredt.

- Attól tartok, van. Mágia volt.

- Mágia? - suttogta Kahlan. - Ezt hogy érted?

A férfi tekintete visszatért Kahlanra.

- Kahlan, nem tudom a te varázserőd milyen érzés belül, de én éreztem a mágiát. Minden alkalommal, amikor kihúzom az Igazság Kardját, áramlik belém a mágia, a részemmé válik. Tudom, milyen érzés az a mágia. Elég gyakran éreztem már, más és más módon, attól függően, hogyan használom. De mivel eggyé váltam a karddal, úgy is érzem a belőle áradó mágiát, ha a hüvelyében pihen a derekamon.

Amikor ma megfeszítettem az íjat és hívtam a célt, valami mást is hívtam: mágiát.

Amikor Zedd azelőtt megérintett, hogy meggyógyítson, és amikor te a Con Dar állapotában megérintettél, éreztem a mágiát. Ez valami olyasmi volt. Tudtam, hogy mágia. Más érzés volt, mint a tiéd és Zeddé, de felismertem a mágia szövedékét. Éreztem, hogy él, mint egy másik lélegzet. Eleven volt. - Richard az egyik öklét a mellkasa közepére helyezte. - Éreztem, hogy jön belőlem, és addig erősödik, amíg szabadon nem engedtem, hogy hívja a célt.

Kahlan ráismert magában azokra az érzésekre, amiket a férfi körülírt.

- Talán valami köze van a kardhoz.

A férfi rázta a fejét.

- Nem tudom. Azt hiszem, lehetséges. De nem tudtam irányítani. Egy idő után egyszerűen kihunyt, mint egy gyertyaláng a szélben. Úgy éreztem, mintha hirtelen sötétben lennék, mintha hirtelen megvakultam volna. És a fejfájás visszatért.

Nem találtam célba, és nem tudtam a célt magamhoz hívni, így egyszerűen hagytam a többieket löni. A mágia jött és ment. Soha nem tudtam, mikor fog előjönni. Aztán amikor a férfiak elkezdtek húst enni, rosszul lettem, és odébb kellett mennem tőlük. Amíg ők ettek, én löttem. Olykor elő tudtam hívni a mágiát, a fejfájásom pedig elmúlt.

- És amikor elkaptad a nyilat a levegőben?

A férfi oldalvást pillantott rá.

- Ugye Savidlin mesélt róla? - Kahlan bólintott. Richard nagy hajtással kifújta a levegőt. - Az volt a legkülönösebb az egészben. Nem tudom, hogyan magyarázzam. Valahogyan összesűrittem a levegőt.

Kahlan közelebb hajolt, és a férfi arcát tanulmányozta.

- Összesűrittetted a levegőt?

Richard megint bólintott.

- Tudtam, hogy le kell lassítanom a nyilat. Csak arra tudtam gondolni, hogy ha a levegő sűrű lenne, akkor talán lenne esélyem. Máskülönben meg fogok halni. Mint korábban a karddal, amikor a levegő összesűrűsödött és megállította a kardot. Egyszerre csak az egész az eszembe jutott: az ötlet és a megvalósítás. Hirtelen. Nem tudom megfejteni, mit csináltam. Csak jött a gondolat, és láttam, hogy a kezem elkapja a nyilat a levegőben.

A férfi elhallgatott. Kahlan a csizmája sarkát dörzsölgette a hüvelykujjával. Nem tudott mit mondani. Félelem mardosta a lelkét. Felnézett, hogy egy pillantást vessen a férfira. Az a semmibe meredt.

- Richard - suttogta -, szeretlek.

A férfi válasza egy hosszú pillanat múlva érkezett.

- Én is szeretlek. - A lányhoz fordult. - Kahlan, én félek.

- Mitől?

- Valami történik. Felbukkan egy férlény, rámtör a fejfájás, te villámokat szórsz, én pedig olyanokat csinálok, mint ma. Csak arra tudok gondolni, hogy el kellene menni Aydindrilbe, és megkeresni Zeddet. A történeteknek kétségtelenül köze van a mágiához.

Kahlan nem gondolta, hogy a férfi feltétlenül téved, de azért megpróbált más magyarázatot találni.

- A villámokat az én mágiám hozta létre. Nem te. Bár nem tudom, hogyan csináltam, azért tettem, hogy megvédjelek. A férlény, azt hiszem, az Alvilágból jött. Semmi köze hozzánk. Csak egy gonosz szerzet. A te mágiád, amit ma műveltél... nos, az a kardod mágiájával lehet valamiféle kapcsolatban. Egyszerűen... nem tudom.

- És a fejfájások?

- Nem tudom - ismerte el végül.

- Kahlan, a fejfájások megölhetnek. Fogalmam sincs honnan, de tudom, hogy így van. Ez nem csak egyszerű fejfájás. Valami más. Nem tudom, mi.

- Richard, kérlek, ne mondd ezt! Megrémítesz.

- Engem is megrémít. Ez az egyik ok, amiért haragudtam Chandalenre: félek, igaza lehet velem kapcsolatban. Hogy bajt hozok.

- Talán elkezdhetnénk gondolkodni azon, hogy elmenjünk innen. Elmegyünk Zeddhez.

- És a fejfájások? Legtöbbször még állni sem tudok. Nem állhatok meg tízlépésenként, hogy kilőjek egy nyilat.

A nő visszanyelte a torkában lévő gombócot.

- Talán Nissel talál valami megoldást.

A férfi a fejét rázta.

- Ő csak egy keveset tud segíteni, és csak egy időre. Nem hiszem, hogy hamarosan képes lesz tenni bármit is. Attól félek, meghalhatok.

Kahlan sírni kezdett. Richard hátradőlt a falnak, átkarolta a lány vállait, és magához húzta őt. Készült még valamit mondani, de Kahlan az ajkaira tette az ujjait. Sírva odanyomta az arcát a férfihoz, és az ingébe kapaszkodott. Úgy tűnt, mintha lassan minden kezdett volna darabokra hullani. A férfi tartotta őt, és hagyta sírni.

Kahlan kezdett rájönni, hogy önző volt. Ezek a dolgok a vadászokkal történtek. Ő szenvedett, és ő volt veszélyben. Neki vigasztalnia kellene, nem megrémítenie.

- Richard Cypher, ha azt hiszed, ezzel megúszod, hogy feleségül vegyél, jobban teszed, ha mást találsz ki.

- Kahlan, én nem... esküszöm...

A nő mosolygott, és gyengéden megfogta a férfi arcát; megcsókolta.

- Richard, megoldottunk ennél már sokkal nagyobb problémákat. Ki fogjuk találni. Megígérem. Muszáj. Weselan már elkezdte a ruhámat.

Richard a szájába tett néhány Nisseltől származó levelet.

- Igazán? Fogadok, hogy gyönyörű leszel benne.

- Hát, ha meg akarod tudni, csak feleségül kell venned.

- Igenis, asszonyom!

Savidlin, Weselan és Siddin nemsokára hazaértek. Richard csukott szemmel pihent, miközben rágta a leveleket. Azt mondta, egy kicsivel jobb a feje. Siddin izgatott volt. Helyi híresség lett, mivel sárkányon utazott. A nap nagyobb részét azzal töltötte, hogy a többi gyereknek mesélte, milyen volt. Most Kahlan ölében akart ülni, és elmesélni neki, hogyan került az érdeklődés középpontjába.

A nő mosolyogva hallgatta, miközben ragut és táva kenyeret ettek. Kahlanhoz hasonlóan Richard sem kért sajtot. Savidlin

megkínálta egy darab füstölt hússal. Richard udvariasan visszautasította.

Ahogy befejezték az étkezést, a Madarak Atyja jelent meg az ajtóban mogorva arccal, dárdás férfiak gyűrűjében. Mindenki letette a tálkáját és felállt. Kahlannak nem tetszett a férfi arckifejezése.

Richard előrelépett.

- Mi az? Mi történt?

A Madarak Atyja mindenkit végigpásztázott a tekintetével.

- *Három idegen nő érkezett lóháton.*

Kahlan azon morfondírozott, a Madarak Atyja miért veteti körül magát dárdás férfiakkal három nő miatt.

- Mit akarnak?

- *Nehezen lehet érteni őket. Csak egy kicsit beszélük a nyelvünket. Azt hiszem, Richardot keresik. Mintha azt mondták volna, Richardért jöttek, és szeretnék látni a szüleit.*

- A szüleimet? Biztos vagy benne?

- *Azt hiszem, ezt próbálták elmondani. Neked azt üzenték, ne próbálj többé elmenekülni. Érted jöttek, és nem menekülhetsz el. Azt mondták, nem szabad beleavatkoznom.*

Richard önkéntelenül kioldotta a kardját a hüvelyében, és a szemöldöke sólyomszerű alakot öltött.

- Hol vannak?

- *Kértem, hogy a Szellemek Házában várakozzanak.*

Kahlan a füle mögé túrta a haját.

- *Mondták, hogy kik ők?*

A Madarak Atyjának hosszú ezüstös haja csillogott a mögötte lemenő nap fényében.

- *A Fény Nővéreinek nevezték magukat.*

Kahlannak a torkán akadt a lélegzete; libabőr futott végig a karjain.

Úgy érezte, mintha a belső részei jeges csomóvá tekeredtek volna össze.

Még pislogni sem tudott.

9. FEJEZET

Richard összevonta a szemöldökét.

- Nos? Kik azok? Mit mondott?

A nő még mindig nem tudott pislogni. Csak suttogni volt képes.

- Azt mondta, ők a Fény Nővérei.

A férfi bámult rá egy hosszú pillanattig.

- Kik azok a Fény Nővérei?

Kahlan végül lehunyta a szemét egy pillanatra, majd a férfira nézett.

- Nem tudok túl sokat róluk. Senki sem tud. Richard, azt hiszem, el kellene mennünk. - Kahlan mindkét kezével a férfi karjába kapaszkodott. - Kérlek! Menjünk! Most azonnal.

Richard tekintete végigsiklott a dárdás férfiakon, és megállapodott a Madarak Atyján.

- Köszönd meg, hogy eljött hozzánk! Mondd meg neki, hogy meg fogjuk oldani!

Miután a Madarak Atyja bólintott és távozott az embereivel, Savidlinnek pedig megmondták, hogy egyedül mennek, Richard karonfogva kivezette a nőt. Mentek néhány sarkot, aztán a férfi a felső karjánál fogva gyengéden egy falhoz nyomta Kahlant.

- Rendben van, lehet, hogy nem tudsz róluk sokat, de valamit tudsz. Mondd el, mi az! Nem kell gondolatolvasónak lennem, hogy megállapítsam, valamit tudsz, és félsz.

- Van valami köztük a varázslókhöz. Azokhoz, akikben megvan a Tehetség.

- Mit akarsz ezzel mondani?

Kahlan a férfi karjaira tette a kezeit ugyanúgy, ahogyan ő tette.

- Egyszer, amikor Giller varázslóval utaztam, ültünk és beszélgettünk. Tudod, az életről, álmokról, ilyesmikről. Giller elhivatottságból volt varázsló. Benne nem volt meg a Tehetség, csak az elhivatottság. Az életcélja, a hivatása volt varázslónak lenni. Zedd tanította őt, hogy varázsló legyen. Csak a varázsháló miatt nem emlékezett rá Giller, amivel Zedd mindenkit

beborított, amikor elhagyta Középföldet. Senki. Senki nem emlékezett még a nevére sem.

Egyébként megkérdeztem tőle, vágyott-e valaha arra, hogy az elhivatottságnál több legyen benne. Szeretné-e, ha meglenne benne a Tehetség. Mosolyogva elábrándozott rajta egy percig. Aztán eltűnt a mosolya. Az arca elfehéredett, és azt mondta, nem, nem szeretné, ha a birtokában lenne a Tehetség.

Az arcára kiülő félelem tanácstalanná tett. A varázslók nem gyakran öltenek ilyen külsőt egy egyszerű kérdés miatt. Megkérdeztem tőle, miért nem szeretné, ha meglenne benne a Tehetség. Azt válaszolta, ha lenne Tehetsége, szembesülnie kellene a Fény Nővéreivel.

Megkérdeztem tőle, kik azok, de nem akart róluk mondani semmit. Azt mondta, a legjobb, ha még a nevüket sem említjük hangosan. Könnyörgött, hogy ne kérdezzem többé a témáról. Még mindig emlékszem, mennyire megrémített az arckifejezése.

- Tudod, hová valók?

- Majdnem mindenütt jártam Középföldön. Soha nem hallottam, hogy látták volna őket valahol. Pedig sokszor kérdezősködtem.

Richard elengedte a nőt, és csípőre tette az egyik kezét. A másik kezével csúcsosra összehéberelte a felső ajkát, és közben töprengett. Végül összefonta a karját és megfordult.

- A Tehetség. Tehát megint a Tehetségnél tartunk! Azt hittem, végeztünk ezzel a badarsággal. Bennem nincs meg a Tehetség!

A nő összekulcsolta az ujjait.

- Richard, kérlek, egyszerűen szökjünk el! Ha egy varázsló fél a Fény Nővéreitől... Egyszerűen meneküljünk el innen!

- És ha követnek? Mi lesz, ha akkor érnék utol, amikor ledönt a lábamról a fejfájás, védtelen vagyok?

- Richard, én nem tudok róluk semmit. De ha egy varázsló ennyire fél tőlük... És ha már most tehetetlenek vagyunk?

- Én vagyok a Kereső. Én nem vagyok tehetetlen. De később még lehetek az. Jobb, ha az én feltételeim szerint találkozunk, mint ha az övéik szerint. És elegendő van a Tehetségből! Bennem nincs meg, és most azonnal véget fogok vetni ennek a zagyvasásnak.

A nő mély lélegzetet vett és bólintott.

- Rendben van. Azt hiszem, a Kereső és az Inkvizitor Anya nem védtelen.

A férfi szigorú pillantást vetett rá.

- Te nem jössz.

- Van köteled?

Richard a homlokát ráncolta.

- Nincs. Miért?

A nő felhúzta a szemöldökét.

- Nehéz lesz megállítanod, ha nincs köteled, hogy megkötözz.

- Kahlán, nem hagylak...

- Nem adok neked esélyt, hogy ránézz egy nőre, aki esetleg jobban tetszik, mint én, ha nem vagyok ott, hogy megüssöm.

A férfi elkeseredett arckifejezéssel nézte Kahlant, aztán előredőlt és megcsókolta.

- Rendben van. De ne legyen „kalandunk”!

Kahlán mosolygott.

- Csak megmondjuk ennek a három nőnek, hogy nincs Tehetséged, az útjukra bocsátjuk őket, és aztán adok neked egy igazi csókot.

Amikor odaértek a Szellemek Házához, az ég sötétebb kékre változott. Egy kicsit odébb három erős ló volt kikötve. A nyergeik különböztek mindegyiktől, amiket a nő korábban látott. Ezeken magas volt a nyeregfü és a nyeregfar. Amikor megálltak az ajtó előtt, a levegő olyan hideg volt, hogy látszott a leheletük. Richard és Kahlán egymásra mosolygott és megszorították egymás kezét. Richard ellenőrizte, hogy a kard szabadon van-e a hüvelyében. Mély lélegzetet vett, és egy rántással kinyitotta az ajtót. Kahlán az Inkvizitor arckifejezését viselte, ahogy az anyja tanította.

A Szellemek Házának belsejét egy kis tűz és a kandalló két oldalán falikarba helyezett fáklyák világították meg. A csomagjaik még mindig oldalt heverték. A levegőben szurokszag és a balzsamos pálcikák illata érződött, amelyek állandóan égtek a Szellemek Házában, hogy az ősök szellemét hívogassák. Fáklyafény villódzott az ősök koponyáin, amelyek egyetlen polcon ültek. A földpadló száraz volt, mivel Richard a Szellemek Házán tanította meg a Sárembereket olyan tetőt készíteni, ami nem ázik be.

A három nő egyenes tartással állt az egyetlen helyiségből álló ablaktalan épület közepén. Barna, nehéz gyapjúköpenyük majdnem a földig ért. A csuklyájuk a fejükön volt, és részben beárnyékolta az arcukat. Sötét, fakó színű, hosszú, osztott

lovaglósoknyát és egyszerű fehér blúzt viseltek.

Hátratolták a csuklyájukat. A középsőnek dús, hullámos, barna haja volt. Valamivel magasabb volt, mint a másik kettő, de nem olyan magas, mint Kahlan. A jobb oldalán állónak egyenes, fekete, vállig érő haja volt, a másiké pedig göndör, rövid és sötét, szürke csíkokkal. Mindhármas kezai lazán össze voltak kulcsolva maguk előtt.

Ez volt az egyetlen könnyed dolog velük kapcsolatban. Érett arcukon olyan kifejezés ült, ami Kahlant az aydindrili cselédlányok házvezetőnőjére emlékeztette. A tekintély arkifejezése volt, amit - úgy tűnt - olyan régóta viseltek, hogy életre szóló ráncokat vésett az arcukra. Kahlan másodszor is a kezükre pillantott, hogy lássa, üres-e; úgy érezte, nádpálcát kellene hordaniuk. Úgy néztek, mint akik készek elfojtani bármiféle tiszteletlenséget.

A középső nő megszólalt.

- Ti vagytok Richard szülei? - A hangja nem volt olyan kemény, amilyenre Kahlan számított, de azért magán viselte a tekintély nyilvánvaló színezetét.

Richard fenyegetően nézte őket, úgy látszott, mintha pusztán a tekintete hátrább tudná lökni őket egy lépéssel. Mielőtt megszólalt, addig várt, amíg a tekintete pislogásra nem készítette őket.

- Nem. Én vagyok Richard. A szüleim halottak. Anyám gyermekkorom óta, apám pedig nyár vége óta.

A három nő oldalvást egymásra pillantott.

Kahlan látta a férfi szemében a dühöt. Mágját csapolt a kardból anélkül, hogy egyáltalán kihúzza volna. Kahlan meg tudta állapítani, hogy a kardot csak egy hajsza választotta el attól, hogy kiröppenjen hüvelyéből. Látta a férfi tekintetéből, hogy nem habozna, ha ezek a nők bármi rosszat tennének.

- Az lehetetlen - mondta középen a magasabb. - Te... idős vagy.

- Nem olyan idős, mint te - csattant fel Richard.

Az arcuk kipirult. A nő szemeiben mérges fenyegetés villant, de gyorsan megenyhült.

- Nem azt akartuk mondani, hogy öreg vagy, hanem hogy idősebb, mint vártuk. Én Verna Sauventreen Nővér vagyok.

A jobbán álló fekete hajú nő szólalt meg.

- Én Grace Rendall Nővér vagyok.

- Én Elizabeth Myric Nővér vagyok - mondta a harmadik.

Verna Nővér szigorú arccal Kahlan felé fordult.

- És te ki lennél, gyermekem?

Kahlan nem tudta, Richard viselkedése okozta-e, de érezte, hogy neki is forr a vére. A fogait csikorgatta.

- Nem vagyok a „gyermeked”. Én vagyok az Inkvizitor Anya. -Kahlan hangszíne is tudott tekintélyt hordozni, amikor úgy akarta.

Szinte alig észrevehetően, de a három nő összerezzen. Közösén fejet hajtottak.

- Bocsáss meg, Inkvizitor Anya!

A fenyegető légkör még mindig érzékelhető volt a Szelleme Házában. Kahlan rádöbbsent, hogy a kezei ökölbe szorultak. Arra a megállapításra jutott, hogy azért volt ilyen érzése, mert a nők fenyegetést jelentettek Richard számára. Úgy döntött, ideje valóban Inkvizitor Anyaként fellépnie.

- Hová valók vagytok? - kérdezte rideg hangon.

- Mi... messziről jöttünk.

Kahlan tekintete kezdett Richardéhoz hasonlítani.

- Középföldön legalább fél térdre ereszkednek az Inkvizitor Anya előtt. - Olyan szokás volt ez, aminek a kikényszerítése szinte soha nem érdekelte, de most szükségét érezte.

A három nő egy emberként dőlt hátra, és még egyenesebben álltak. A tekintetük egyre haragosabb fenyegetést árasztott.

Ez elég volt ahhoz, hogy a kard kiröppenjen.

Az acél jellegzetes csengése betöltötte a levegőt. Richard nem szólt semmit; egyszerűen állt és két kézzel fogta a kardot. Kahlan látta, hogy az izmai megfeszültek, hogy bármikor lesújthasson. Az Igazság Kardjának mágija fenyegetően táncolt a férfi szemében. Kahlan örült, hogy Richard haragos tekintete nem rá irányul; ijesztő volt. A három nő nem tűnt olyan remültnek, ahogyan Kahlan várta volna, de felé fordultak, és ismét fejet hajtva együttesen fél térdre ereszkedtek.

- Bocsáss meg, Inkvizitor Anya! - mondta Grace Nővér. - Nem ismerjük a szokásaitokat. Nem állt szándékunkban megsérteni. - Lehajtva tartották a fejüket.

Kahlan kivárta a megfelelő időt, aztán hozzátett még néhány hosszú másodpercet.

- Keljetek fel, gyermekeim!

Amikor felálltak, megint összekulcsolták a kezüket.

Verna Nővér mély, türelmetlen lélegzetet vett.

- Nem azért vagyunk itt, hogy megijesszünk, Richard. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk neked. Tedd el a kardot! - Az utolsó szavai a parancs erőteljes színezetét hordozták.

Richard nem mozdult.

- Nekem azt mondták, értem jöttetek, bármit is jelentsen ez. És hogy nem futhatok el. Nem menekülök. Én vagyok a Kereső. Én döntöttem el, mikor kell eltenni a kardot.

- A Ke... - Elizabeth Nővér szinte kiabált. - Te vagy a Kereső?

A három nő megint pillantást váltott.

- Ismertessétek a feladatokat! - mondta Richard. - Most.

Ezúttal Grace Nővér vett türelmetlenül levegőt.

- Richard, nem azért vagyunk itt, hogy ártsunk neked. Ennyire félsz három nőtől?

- Még egy nő is elég ok a félelemre. Keservesen megtanultam ezt a leckét. Soha többé nem táplállok ostoba gátlásokat a nők megölésével kapcsolatban. Utoljára javaslom: ismertessétek a feladatokat, vagy vége ennek a beszélgetésnek.

A nő a Richard nyakában lévő Agielre pillantott.

- Igen, látjuk, hogy megtanultál néhány leckét. - Egy kicsit meglágyult az arca. - Richard, szükséged van a segítségünkre. Azért jöttünk, mert megvan benned a Tehetség.

Richard egyenként szemügyre vette őket, mielőtt ismét megszólalt.

- Alaposan félretájékoztattak benneteket. Nincs meg bennem a Tehetség, és nem is akarok kezdeni vele semmit.

Visszacsúsztotta a kardot a hüvelyébe.

- Sajnálom, hogy hiába tettetek meg ilyen hosszú utat. - Karon fogta Kahlant. - A Sár Népe nem kedveli az idegeneket. A fegyvereik mérgeztettek, és nem vonakodnak használni őket. Megmondom nekik, hogy tegyék lehetővé a biztonságos távozásokat a földjükről. Azt tanácsolom, ne tegyétek próbára a türelmüket.

Richard az ajtó felé vezette Kahlant a karjánál fogva. A nő érezte a férfiből sugárzó dühöt, látta a haragot a szemében, és valami mást is: a fejfájását. Látta a kínzó fájdalmat.

- A fejfájások meg fognak ölni - szólt csendesen Grace Nővér.

Richard menet közben megdermedt, a mellkasa hullámzott, és közben előrebámult a semmibe.

- Egész életemben voltak fejfájásaim. Megszoktam.

- Nem ilyenek - erősködött Grace Nővér. - Látjuk a szemedben. Felismerjük a Tehetség okozta fejfájásokat. Ez a dolgunk.

- Van itt egy gyógyító, aki kezeli. Nagyon ügyes. Segített már, és biztos vagyok benne, hogy hamarosan kigyógyít belőlük.

- Nem tud. Senki nem tud, csak mi. Ha nem hagyod, hogy segítsünk, a fejfájások meg fognak ölni. Ezért vagyunk itt; segíteni akarunk, nem bántani.

Richard keze a kilincseért nyúlt.

- Nem kell foglalkoznotok velem. Nem vagyok megverve a Teheteggel. Minden rendben van. Jó utat, hölgyek.

Kahlan gyengéden a férfi karjára tette a kezét. Megakadályozta, hogy megfogja a kilincset.

- Richard - suttogetta. - Talán legalább meg kellene hallgatnunk őket. Mi baj lehet abból, ha meghallgatjuk? Lehet, hogy tanulhatnál valami hasznosat, ami segít a fejfájásokon.

- Bennem nincs meg a Tehetség! Nem akarok kezdeni semmit a mágiával! A mágia csak bajt okozott nekem, csak fájdalmat. Nincs meg bennem a Tehetség, és nem is akarom. - Megint a kilincseért nyúlt.

- És feltételezem, azt fogod mondani, hogy az étkezési szokásaid nem változtak meg hirtelen - mondta Grace Nővér. - Úgy értem, csak az utóbbi néhány napban.

Richard ismét megdermedt.

- Mindenkinek változik a hangulata azzal kapcsolatban, mit kíván enni.

- Nézett valaki, amikor aludtál?

- Tessék?

- Ha látott valaki aludni, észrevette, hogy most nyitott szemmel alszol.

Kahlan érezte a libabőr hideg hullámát. Kezdett minden összeállni. Minden varázslónak különös, jellegzetes étkezési szokásai vannak, és időnként mind nyitott szemmel alszik; még azok is, akikben nincs meg a Tehetség. Azok között, akik birtokában vannak a Tehetségnek, mint Zedd, ez még gyakoribb.

- Én nem alszom nyitott szemmel. Tévedtek.

- Richard - suttogta Kahlan -, talán meg kellene hallgatnunk őket. Hallgasd meg, mit akarnak mondani!

A férfi esdeklően nézett rá, hogy segítsen neki elmenekülni innen. Segítségért könyörgött.

- Nem alszom nyitott szemmel!

- De igen! - Kahlan a férfi karjára tette a kezét. - Hónapok óta látlak aludni, miközben próbáltuk megfékezni Rahl-t. Amikor öröködtem, sokszor láttalak aludni. Csak azóta látom, amióta eljöttünk D'Harából, hogy éppen úgy nyitott szemmel alszol, min Zedd.

Richard még mindig háttal állt a három nőnek.

- Mit akartok? Hogyan tudtok segíteni a fejfájásaimon? - szólt oda nekik.

- Ha ezt megvitatjuk, nem akarunk a fejed hátsó felével beszélgetni. - Verna Nővér hangszíne olyan volt, mintha egy makacs gyerekkel beszélne. - Illendően kell szólnod hozzánk.

Richard számára nem ez volt a megfelelő hangnem az adott pillanatban. Felrántotta az ajtót és bevágta, ahogy kiment. Kahla úgy vélte, az ajtó leesik a pántjairól, de nem így történt. Lelki beteg volt amiatt, amit a férfinak mondott. Richard azt várta tőle, hogy a pártjára álljon; nem volt olyan hangulatban, hogy hallja az igazságot.

Kahlan tanácstalan volt a férfi viselkedését illetően. Richard nem olyan ember volt, aki elmenekül az igazság elől. De halálosan félt valamitől. Kahlan megfordult és a három nőre nézett.

Grace Nővér leengedte az oldalához a kezét.

- Ez nem játék, Inkvizítor Anya. Ha nem segítünk neki, meg fog halni. Nincs sok ideje.

Kahlan bólintott, a mérge elmúlt, üres szomorúság váltotta fel.

- Megyek és beszélek vele - mondta olyan halkan, hogy a hangja szinte elveszett a nagy helyiségben. - Kérlek, várjatok itt! Vissza fogom hozni.

Richard a földön ült az alacsony falnak támaszkodva. Éppen ott, ahol a kardja előző éjszaka belecsapott, amikor jött a férclény. Könyökével a térdére támaszkodott, a keze összekulcsolt ujjakkal a fején voltak. Nem nézett fel. Kahlan közvetlenül mellé ült.

- Ugye most nagyon fáj a fejed?

A férfi bólintott. Kahlan kihúzott egy száraz gyomot, és a két keze között tartotta. A karjait a térdein nyugtatta. Mintha a nő szavai emlékeztették volna, Richard kivett néhány levelet az inge zsebéből, és a szájába tette.

Kahlan letépett egy kis levelet a töről.

- Richard, mondd el, mitől félsz!

A férfi egy pillanatig rágta a leveleket, aztán hátradőlve felemelte a fejét.

- Emlékszel, amikor jött a férclény? Én azt mondtam, éreztem, te pedig azt, talán csak hallottam. - A nő bólintott. - Amikor ma megöltem azt az embert, őt is éppen úgy éreztem, mint a férclényt. Pontosan ugyanaz volt. Veszedelem. Egyikről sem tudtam mi az, de éreztem a veszélyt. Tudtam, hogy baj van, de nem tudtam miféle.

- Mi köze ennek hármukhoz ott bent?

- Mielőtt bementünk a Szellemelek Házába, hogy találkozzunk azokkal a nőkkel, ugyanaz az érzésem volt: veszedelem. Nem tudom, mit jelent, de ugyanaz az érzés. Valamiért tudom, hogy azok a nők közénk fognak állni.

- Richard, azt nem tudhatod. Csak azt mondták, segíteni akarnak.

- De tudom. Éppen úgy, ahogy tudtam, hogy ott van a férclény, és ott van a dárdás férfi. Ezek a nők valahogyan veszélyt jelentenek nekem.

Kahlan érezte, hogy gombóc nő a torkában.

- Azt is mondtad, tudod, hogy a fejfájások megölhetnek. Richard, féltelek.

- Én pedig félek a mágiától. Gyűlölöm a mágiát. Gyűlölöm a kard mágiáját. Bárcsak megszabadulhatnék tőle! Nem tudod elképzelni, miket kellett csinálnom vele. Nem tudod, mi kellett ahhoz, hogy a pengéje fehérre váljon. Darken Rahl mágiája megölte az apámat és elvette a bátyámat. Nagyon sok embernek ártott. - Nagyot sóhajtott. - Gyűlölöm a mágiát!

- Nekem is van mágiám - mondta halkan a nő.

- És majdnem örökre elválasztott bennünket egymástól.

- De nem tette. Rájöttél, hogyan kell megkerülni. A mágiám nélkül soha nem találkoztam volna veled. - Megdörzsölte a férfi karját. - A mágia adta vissza Adie lábát, és segített sok más embernek. Zedd varázsló; megvan benne a Tehetség. Azt mondanád, ez rossz? Zedd mindig arra használta a Tehetséget, hogy segítsen a embereknek. Richard, neked is van mágiád. Benned is megvan a Tehetség. Valamennyire elfogadtad. Használtad, hogy érzékeld férclényt. Megmentettél. Használtad, hogy érzékeld a férfit, aki meg, akarta ölni Chandalent. És őt is megmentetted.

- Nem akarom, hogy legyen mágiám.

- Nekem úgy tűnik, a problémán gondolkozol, nem a megoldáson. Nem azt mondd mindig: a megoldáson gondolkozz, ne a problémán?

Richard megint a falnak döntötte a fejét és becsukta a szemét. Elkeseredetten fújta ki a levegőt.

- Ilyen lesz a férjednek lenni? Életem hátralévő részében mindig megmondod, mikor vagyok ostoba?

Kahlan mosolygott.

- Szeretnéd, ha hagynám, hogy áltasd magad?

A férfi megdörzsölte az arcát a kezeivel.

- Azt hiszem, nem. Annyira fáj a fejem, hogy szerintem meggátol az értelmes gondolkodásban.

- Akkor ne csináljunk vele valamit? Menjünk be, és legalább beszéljünk a nővérekkel. Hallgassuk meg, mit akarnak mondani. Azt mondták, segíteni akarnak.

A férfi komoran nézett rá.

- Darken Rahl is így tett.

- Elfutni nem megoldás. Nem menekültél el Darken Rahltól sem.

Richard nézte őt egy hosszú pillanatig, aztán bólintott.

- Meghallgatom őket.

A három nő ott állt, ahol Kahlan hagyta őket. Elismerően mosolyogtak rá, nyilvánvalóan örültek, hogy visszahozta a férfit. Richard és Kahlan szorosan egymás mellett állt a három nő előtt.

- Meghallgatjuk - hallgatjuk -, mit akartok mondani a fejfájásaimról.

Grace Nővér Kahlanra nézett.

- Köszönjük a segítségedet, Inkvizitor Anya, de most egyedül fogunk Richarddal beszélni.

Richard dühe megint fellángolt, de uralkodott a hangján.

- Kahlan és én össze fogunk házasodni. - A három nő megint egymásra nézett. Ezúttal egy kicsit komolyabban. - Amit nekem akartok mondani, őt is érinti. Ha velem akartok beszélni, ő is marad, hogy hallja. Mindketten, vagy egyikünk se. Válasszatok!

A három nő szakadatlanul egymásra tekintgetett. Végül Grace Nővér szólalt meg.

- Rendben van.

- És az első dolog, amit tudnotok kell, hogy nem szeretem a mágiát, és nem vagyok meggyőződve arról, hogy megvan bennem a Tehetség. Ha igen, nem örülök neki, és egyszerűen szeretnék megszabadulni tőle.

- Nem azért vagyunk itt, hogy örömet szerezzünk neked; azért vagyunk itt, hogy megmentjük az életedet. Ennek érdekében meg kell tanítanunk használni a Tehetségedet. Ha nem tanulsz meg uralni, meg fog ölni.

- Értem. Hasonló problémám volt az Igazság Kardjával.

- Az első dolog, amit meg kell tanulnod - mondta Verna Nővér -, hogy nekünk is éppen úgy meg kell adni a tiszteletet, mint az Inkvizitor Anyának. Sokáig és keményen dolgoztunk, hogy a Fény Nővérei lehessünk, és elvárjuk a minket megillető tiszteletet. Én Verna Nővér vagyok, ő Grace Nővér, ő pedig Elizabeth Nővér.

Richard mereven nézte őket. Végül fejet hajtott.

- Ahogy óhajtod. Verna Nővér. - Sorban szemügyre vette mindegyiküket. - És kik a Fény Nővérei?

- Mi tanítjuk a varázslókat, akikben megvan a Tehetség.

- Hová valók a Fény Nővérei?

- Mindannyian a Próféták Palotájában élünk és dolgozunk.

Kahlan összevonta a szemöldökét.

- Verna Nővér, én még soha nem hallottam a Próféták Palotájáról. Hol van?

- Tanimura városában.

Kahlan még jobban összevonta a szemöldökét.

- Minden várost ismerek Középföldön. Tanimuráról még soha nem hallottam.

Verna Nővér egy pillanatig állta Kahlan tekintetét.

- Mi akkor is onnan jöttünk.

- Miért lepödtetek meg, amikor megtudtátok, mennyi idős vagyok?

- Azért - mondta Grace Nővér -, mert szinte példátlan, hogy nem figyelünk fel valakire, akiben megvan a Tehetség, amikor még fiatal.

- Mennyire fiatal?

- Legfeljebb a te életkorod harmada.

- És mit gondoltok, miért nem figyeltetek fel rám?

- Nyilvánvalóan valami módon el voltál rejtve előlünk.

Kahlan felismerte, hogy Richard belebújt a Kereső szerepébe, választ keresett a kérdéseire, mielőtt bármit adott volna nekik, amit akartak.

- Ti képeztétek Zeddet?

- Kit?

- Zeddicus Zu'l Zorandert, az Első Rend varázslóját.

A nők megint pillantásokat váltottak.

- Nem ismerjük Zorander Első Mágust.

- Azt hittem, a ti dolgokat ismerni azokat, akiben megvan a Tehetség. Verna Nővér?

A nők kimértek lettek.

- Te ismered az Első Rendnek ezt a varázslóját?

- Én igen. Ti miért nem?

- Öreg? - Richard bólintott. - Talán a mi időnk előtt volt.

- Lehet. - Richard csípőre tett kézzel arrébb sétált néhány lépést, és nekik háttal állt meg. - Honnan tudtatok rólam, Elizabeth Nővér?

- A feladatunk, hogy tudjunk azokról, akiben megvan a Tehetség: a varázslókról. Bár te nyilvánvalóan el voltál rejtve előlünk, amikor előhívtad a Tehetséget, amit ismerünk.

- És ha nem akarok varázsló lenni?

- Az a te dolgod. A miénk, hogy megtanítsunk uralni a mágiát. Nem azért vagyunk itt, hogy kényszerítsünk, hogy varázsló legyél. Csak segíteni akarunk uralni a mágiát, hogy életben maradj. Aztán az lehetsz, ami akarsz.

Richard visszamasírozott, és közel hajolt Verna Nővérhez.

- Honnan tudjátok, hogy megvan bennem a Tehetség?

- A Fény Nővérei vagyunk. A mi dolgunk, hogy tudjuk.

- Azt hittétek, fiatal leszek. Azt hittétek, a szüleimmel leszek. Nem tudtátok, hogy én vagyok a Kereső. Nem tudjátok, ki az Első Varázsló. Úgy tűnik, elég gyengén végzitek a munkátokat. Ezek mellett a hibák mellett talán abban is tévedtek, Verna Nővér, hogy megvan bennem a Tehetség? A tévedéseitek nem bizalomgerjesztőek. A tiszteletreméltó pozíciótok megenged ilyen hibákat?

Mindegyik nő arca bíborvörös volt. Verna Nővér igyekezett uralkodni a hangján.

- Richard, a munkánk, a hivatásunk, hogy segítsünk azoknak, akiben megvan a Tehetség. Ennek szenteltük az életünket. Messziről jöttünk. Amit tudunk, azt innen távolról tudtuk meg. Nincs mindenre válaszuk. A dolgok, amikről beszélsz, nem fontosak. Ami fontos, hogy megvan benned a Tehetség, és ha nem hagyod, hogy segítsünk, meg fogsz halni.

A Tehetséggel bírónak fiatal korukban segítünk. Ez az egyik oka annak, hogy találkozni akartunk a szüleiddel. Féltünk, hogy ilyen nehézségbe ütközünk, mint most. Ha tudunk beszélni a szülőkkel, képesek vagyunk segíteni, és jobb belátásra tudjuk őket bírni, és elmagyarázni, hogy mi a legjobb a fiuknak. A szülőket jobban érdekli a gyermekeik boldogulása, mint egy magad körül a sajátja. Egy te korodból nehéz lesz tanítani. Az embereket sokkal könnyebb tanítani, amikor fiatalok.

- Mielőtt még képesek a maguk fejével gondolkodni, Verna Nővér? - A nő hallgatott. - Megint megkérdezem. Honnan tudjátok, hogy megvan bennem a Tehetség?

Grace Nővér végigsimított egyenes, fekete haján.

- Amikor valaki megszületik a Tehetséggel, az szunnyad és ártalmatlan. Igyekszünk fiatal korukban megtalálni ezeket a fiúkat. Számos módszerünk van, hogy megtudjuk, kik ők. Megesett már, hogy a Tehetséggel rendelkező személy olyan dolgokat csinál, ami előidézi annak növekedését, kifejlődését. Amikor ez történik, veszedelmessé válik a számukra. Hogy miként sikerült elillannod előlünk, arra nem tudunk válaszolni. Ha egyszer felébredt, az erő elkezd fejlődni. Nem lehet megállítani. Uralkodni kell felette, különben meghalsz. Ez történt veled. Rendkívül ritka, hogy ez történik. Hogy őszinték legyünk - bár tanították nekünk, hogy történt már ilyen - egyikünknek sincs személyes ismerete róla. Ott, a Próféták Palotájában lesznek erről régi feljegyzések másokkal kapcsolatban, és át fogjuk tanulmányozni őket. De ez a lényegen nem változtat: benned megvan a Tehetség, felébredt, és elkezdődött a kibontakozása.

Eddig még soha nem kellett ilyen korút tanítanunk, mint te. Félek, mekkora zavart fog ez okozni a Palotában. A Tehetség tanítása fegyelmet igényel. A te korodban ez nyilvánvaló nehézséget jelent.

Richard hangja ellágyult, a tekintete azonban megkeményedett.

- Grace Nővér, utoljára kérdezem. Honnan tudjátok, hogy megvan bennem a Tehetség?

A nő egy kicsit kihúzta magát, és hangosan kifújta a levegőt. Egy pillantást vetett Verna Nővére.

- Mondd el neki!

Verna Nővér megadóan bólintott, és kihúzott egy kis fekete könyvet az öve mögül. Elkezdte lapozni a homlokát ráncolva.

- Akikben megvan a Tehetség, néhány dologban tudják használni az életük folyamán, még ha szunnyad is. Talán észrevetted, hogy képes voltál néhány dologra, amire mások nem? A Tehetség kifejlődését a mágia sajátos használata idézi elő. Ha egyszer megindul, nem lehet visszafordítani. Ez történt veled is.

A nő tovább forgatta a lapokat, és lefelé húzta rajtuk az ujját.

- Igen, itt van. - Leengedte a könyvet és felnézett. - Három dolgot kell meghatározott módon tenni, hogy a Tehetség feléledjen. Nem értjük egészen ezeknek a dolgoknak a pontos lényegét, de értjük az alapelveiket. Te megcselekedted ezt a három dolgot. Először másvalaki megmentésére kell használnod a Tehetséget. Másodszor önmagad megmentésére kell használnod a Tehetséget. Harmadszor egy másik Tehetséggel bíró személy megölésére kell használnod a Tehetséget. Talán érted a teljesítésükben rejlő nehézséget, és hogy miért nem láttuk ezt azelőtt?

- És mit írnak rólam abban a könyvben?

A nő megegyeszer a könyvre nézett, aztán a szemöldökét felhúzva felpillantott. Mielőtt utána nézett a lapokon, meg akart győződni róla, hogy Richard figyel. Aztán megszólalt.

- Először arra használtad a Tehetséget, hogy megmentsd az életét valakinek, akit visszahúzott az Alvilág. Nem fizikailag, hanem a tudata által. Te húztad vissza. Nélküled elveszett volna. - Felnézett a szemöldöke alól. - Ugye érted?

Kahlan Richardra nézett. Mindketten értették. Kahlant mentette meg.

- Az útszéli fenyőben - mondta a nő - első éjszaka, amikor találkoztunk. Amikor megakadályoztad, hogy visszarántson az Alvilág.

Richard bólintott Verna Nővérnek.

- Igen, értem.

Verna Nővér visszatette az ujját a könyvre.

- Ami a saját megmentésedet illeti a Tehetség segítségével... lássuk csak... itt láttam egy perccel... á! Igen, itt van. - A nő megint felnézett a szemöldöke alól. - Másodszor arra használtad a Tehetséget, hogy megmentsd a saját életedet. - Az ujjával finoman kopogtatta a könyvet. - Megosztottad a tudatodat. Ugye érted?

Richard szeme becsukódott.

- Igen, értem - mondta erőtlen hangon. Ezt Kahlan nem értette.

Verna Nővér visszatekintett a könyvbe.

- Harmadszor, arra használtad a Tehetséget, hogy megölj egy varázslót. Darken Rahl volt a neve. Ugye érted?

- Igen. - A férfi kinyitotta a szemét. - Honnan tudod ezeket a dolgokat?

- A dolgok, amiket tettél, mágiát igényeltek, sajátos mágiát. Ez nyomot hagy, azért, aki vagy és mert képzetlen vagy. Ha képzett lennél, nem hagyna ilyen nyomot, és mi nem tudnánk. Vannak olyan társaink a Próféták Palotájában, akik érzékelik az ilyen dolgokat.

Richard haragosan nézett a nőre.

- Megsértettétek a magánéletemet, kémkedtetek utánam. És ami a három dolog közül a harmadikat illeti, nem egészen én öltem meg Darken Rahl-t. Nem a szó szoros értelmében.

- Meg tudom érteni, mit érzel - mondta csendesen Grace Nővér, - De csak azért tesszük, hogy segítsünk. Ha szeretnél itt állni és vitatkozni velünk, hogy ezek a dolgok a Tehetség három előhívásának minősülnek-e vagy sem, eloszlatom a kétségeidet. Ha egyszer megtetted, megkezdted a varázslóvá válás folyamatát. Lehet, hogy nem hiszed el, vagy nem akarsz varázsló lenni, de ez minden kétséget kizáróan megtörtént. Nem mi helyezzük rád ezt a terhet. Csak azért vagyunk itt, hogy segítsünk bánni vele.

- De...

- Semmi de. Amikor előjön a mágia, legalább három változás következik be. Először az étellel kapcsolatban kezdesz válogatóssá válni. Lehet, hogy megkívánsz dolgokat, vagy most nem eszel meg valamit, amit mindig is szeretted. Tanulmányoztuk ezt, és nem értjük az okát, de a hatásaihoz van valami köze annak az időszaknak, amikor a Tehetség életre kel.

Másodszor, elkezdesz nyitott szemmel aludni, legalábbis időnként. Minden varázsló csinál ilyet, még azok is, akikben csak az elhivatottság van meg. Ez a mágia használatának elsajátításával van kapcsolatban. Ha megvan benned a Tehetség, az idézi

elő, miközben erre a három dologra használod. Ha csak az elhivatottság van meg benned, a tanítás hozza elő.

Harmadszor pedig jönnek a fejfájások. A fejfájások halálosak. Nincs más gyógymód rájuk, mint megtanulni uralni a mágiát. Ha nem teszed, előbb vagy utóbb meghalsz.

- Milyen hamar? Mennyi időm van, ha visszautasítom a segítségeket?

Kahlan a férfi karjára tette a kezét.

- Richard...

- Mennyi időm van?

Elizabeth Nővér szólalt meg.

- Azt mondják, valaki néhány évig élt a fejfájásokkal, mielőtt meghalt. Azt is mondják, valaki más néhány hónapon belül halott volt. Úgy véljük, az idő attól függ, mekkora az erőd; minél nagyobb az erőd, annál erősebbek a fejfájások, és annál rövidebb az idő. De lehet, hogy mindössze egy hónapon belül elkezdene olyan erőssé válni, hogy időnként elveszted az eszméletedet.

Richard higgadtan nézett rá.

- Máris olyan erősek.

A három Nővér szeme tágra nyílt, és megint pillantásokat váltottak.

- Akkor kezdtünk keresni, mielőtt ezt a három dolgot véghezvitted. Amióta elhagytuk a Palotát, megtetted mind a hármat - mondta Verna Nővér. - Ez a könyv mágikus. Amikor ott a Palotában üzeneteket írnak a párjába, azok itt megjelennek nekünk. Ezért tudjuk, hogy megtetted. Mennyi idő telt el a harmadik óta - amióta megölted ezt a Darken Rahlt?

- Három nap. De miután megöltem, már a második éjszaka eszméletlen voltam.

- A második éjszaka...! - A nővérek megint egymásra pillantottak. A férfi ingerültsége visszatért.

- Miért nézegettek így állandóan egymásra?

Verna Nővér lágy hangon szólalt meg.

- Mert igen kivételes ember vagy, Richard. Sok tekintetben.

Még soha nem találkoztunk ennyi meglepő dologgal egyetlen emberben.

Kahlan a férfi dereka köré csúsztotta egyik karját.

- Igazad van; kivételes ember. Akit szeretek. Hogyan tudtok segíteni neki? - Aggódott, hogy Richard megijesztette őket, és nem akarnak majd segíteni.

- Meghatározott szabályok vannak, amiket követnie kell. Mindannyiunknak. Sérthetetlenek. Alkudozásnak nincs helye. Ránk kell bíznia magát, és velünk kell jönnie a Próféták Palotájába. Egyedül - mondta Grace Nővér szomorú szemekkel.

- Mennyi időre? - követelte Richard. - Meddig tart?

Grace Nővér fekete haja megcsillant a fáklyafényben, ahogy fejét a férfi felé fordította.

- Attól függ, milyen gyorsan tanulsz. Tart, ameddig tart. Addig kell maradnod, amíg be nem fejeződik.

Kahlan feszülést érzett a férfi mellkasában, ahogy Richard a dereka köré csúsztotta a karját.

- Meglátogathatom?

Grace Nővér lassan rázta a fejét.

- Nem. És van még valami. - A nő szeme egy pillanatra az Agielre villant. Benyúlt a köpenyébe és kihúzott valamit. Egy fémkarika volt, alig nagyobb egy tenyérnél. Bár folytonosnak tűnt, Grace Nővér valahogyan kikapcsolta, és szétnyitotta az összeerősített félköröket. A tárgy matt ezüst színe visszatükrözte a tűz fényét. A nő feltartotta Richard előtt.

- Ezt Rada'Hannak hívják. Nyakörv. Viselned kell.

Richard hátralépett egyet. Levette a kezét Kahlan derekáról és a torkához kapott. Az arca elsápadt, a szemei elkerekedtek.

- Miért? - kérdezte suttogva.

- A szabályok érvénybe léptek. A vitának vége. - Verna Nővér és Elizabeth Nővér Grace Nővér mögé húzódott, mialatt az beszélt. A kezüket az oldaluknál tartva álltak, miközben a fekete hajú nő előre tartotta a kezében a nyakörvet. - Ez nem játék. Ettől kezdve csak a szabályok szerint folytatódhat. Hallgass figyelmesen, Richard!

Három lehetőséget fogunk ajánlani, hogy elfogadd a Rada'Hant; három lehetőséget, hogy elfogadd a segítségünket; mindegyik Nővér egy esélyt. Három indoka van a Rada'Han viselésének, mindegyiket egy Nővér tárja fel. Mindegyik ajánlat és visszautasítási lehetőség előtt más Nővér ad egy indokot. Mindegyik indok után felajánljuk az elfogadás vagy visszautasítás lehetőségét.

A harmadik elutasítás után - ezt remélem, soha nem tudod meg - nincs több esély. Nem fogsz további segítséget kapni a Fény Nővéreitől. Meg fogsz halni a Tehetség erejétől.

Richard keze még mindig a torkát markolta. A hangja még mindig alig volt több suttogásnál.

- Miért kell nyakörvet viselnem?

Grace Nővért megkeményítette a tekintély.

- Nincs vita. Figyelni fogsz. Magadnak kell a nyakadra tenni a Rada'Hant, szabad akaratodból. Ha egyszer fent van, nem fogod tudni levenni. Csak a Fény Nővéreinek egyike tudja eltávolítani. Addig marad rajtad, amíg nem mondjuk, hogy lekerül. Csak akkor fogjuk ezt mondani, amikor képzett leszel. Előbb nem.

Richard mellkasa hullámozott minden nehezen vett lélegzettől. Tekintete a nyakörvre szegeződött. A szemeiben különös, vad, zavaros tekintet volt, amit Kahlan azelőtt soha nem látott. Kahlan megdermedt a férfi rémülete láttán.

Grace Nővér szemében düh volt, amikor Richard felnézett rá.

- Esedékes az első ajánlat. Mindegyik ajánlat más nővértől jön. Az első tőlem.

- Én, a Fény Nővére, Grace Rendall, adom a Rada'Han viselésének első indokát, nyújtom az első esélyt a segítségre. A Rada'Han viselésének első indoka, hogy kordában tartsa a fejfájásokat és kinyissa a tudatodat, hogy tanítani lehessen a Tehetség használatára. Most megvan a lehetőség, hogy elfogadd vagy visszautasítsd. Nagyon ajánlom, hogy fogadd el a segítségünk első felajánlását. Kérlek, hidd el, hogy másodszor csak sokkal nehezebb lesz elfogadnod, harmadszor pedig még nehezebb. Kérlek, Richard, fogadd el most az ajánlatot, a három ok és felajánlás közül az elsőre. Az életed függ tőle.

A nő mozdulatlanul állt és várt. A férfi tekintete visszatért a matt ezüstsínű nyakörvre. Úgy látszott, a vakrémület határán áll. A szobában a tűz lassú pattogásától és a fáklyák lágy sziszegésétől eltekintve csend volt.

Richard felnézett és kinyílt a szája, de szó nem jött ki rajta, ahogy mereven bámult a nő fürkésző tekintetébe.

Végül pislogott és rekedt suttogással megszólalt.

- Nem fogok nyakörvet viselni. Soha többé nem viselek nyakörvet. Senki kedvéért. Semmi okból. Soha.

A nő egy kicsit kihúzta magát, leengedte a nyakörvet, és őszintén meglepettnek látszott.

- Visszautasítod az ajánlatot és a Rada'Hant?

- Visszautasítom.

Grace Nővér állt egy darabig, a tekintetében szomorúság és aggodalom látszott. Sápadtan a mögötte álló két Nővérhez fordult.

- Bocsássatok meg, Nővérek. Kudarcot vallottam. - Átadta a Rada'Hant Elizabeth Nővérnek. - Most rajtad a sor.

- A Fény megbocsát neked - suttogta Elizabeth Nővér, miközben megcsókolta Grace Nővér két fehér orcáját.

- A Fény megbocsát neked - suttogta Verna Nővér, és ugyan úgy megcsókolta.

Grace Nővér visszafordult Richardhoz, és a hangja már nem volt olyan nyugodt.

- A Fény ringasson mindig gyengéd kezekkel! Egy napon talál meg az utat!

Állta Richard tekintetét, miközben felemelte és meglendítette a kezét. Egy kés bukkant elő a ruhaujjából. De nem pengének, hanem hegyes, kerek rúdnak látszott, ami az ezüst nyélből kiállt.

Richard hátraugrott, és egy gyors, szabályos mozdulattal kirántotta a kardot. Jellegzetes csengése betöltötte a levegőt.

Grace Nővér ügyes mozdulattal úgy kapta a kezébe a kést, hogy a hegye nem Richard felé, hanem saját maga felé mutatott. Gyakorlott eleganciával tartotta anélkül, hogy a szemét levette volna Richardról.

Aztán a mellei közé döfte a kést.

Fény villant, ami úgy tűnt, a szemeiből jön, és a nő holtan omlott a földre.

Richard és Kahlan hátralépett, tágra nyitott szemükben megdöbbenés és rémület volt. Verna Nővér lehajolt és kihúzta a kést a halott nőből. Felállt és Richardra nézett.

- Amint mondtuk: ez nem játék. - Becsúsztotta az ezüst kést a köpenyébe. - Magadnak kell eltemetned a testét. Ha hagyod, hogy más tegye meg helyetted, rémálmaid lesznek a hátralévő életed során; mágia okozta rémálmok. Nincs rájuk gyógymód. Ne feledd, magadnak kell eltemetned őt! - Mindkét Nővér felhúzta a csuklyáját. - Felajánlottuk az első lehetőséget a három közül, és te visszautasítottad. Vissza fogunk jönni.

A két Nővér az ajtóhoz suhant és eltűnt.

A kard hegye lassan leereszkedett a földre. Richard a halott nőt bámulta, és könnyek patakzottak végig az arcán.

- Nem fogok megint nyakörvet viselni - suttogta egyedül magának. - Senki kedvéért sem.

Nehézkes mozdulatokkal előkeresett a csomagjából egy kis lapátot és egy nyelet, majd az övére akasztotta őket. Aztán a hátára fordította Grace Nővért, két kézzel átfogta, és élettelen testét a karjaiba emelte. Az egyik kar lecsúszott a helyéről, és lazán himbálózott. A fej ernyedten csüngött. Élettelen szemei mereven néztek. Fekete haja lógott. Egy kis vérfolt volt a fehér blúza elején.

Richard bánatos szemei Kahlant kutatták.

- Eltemetem. Egyedül fogok menni.

Kahlan bólintott és nézte, ahogy a férfi a vállával kinyitja az ajtót. Miután az egy lökéstől becsukódott, Kahlan a földre ereszkedett és sírni kezdett.

10. FEJEZET

Amikor Richard visszajött, Kahlan ült és a tűzbe bámult. Richard sokáig volt távol. Miután Kahlan abbahagyta a sírást, elment Savidlinnek és Weselannak elmondani, mi történt. Mondták neki, hogy menjen értük, ha szüksége lenne valamire. Aztán visszajött a Szellemek Házába, és várta Richardot.

Richard leült mellé, átkarolta, a fejét a vállára hajtotta. A nő beletúrt hátul a hajába, és magához húzta. Szeretett volna mondani valamit, de félt bármit is szólni, ezért csak némán szorította.

- Gyűlölöm a mágiát - suttogetta végül Richard. - Megint közénk fog állni.

- Nem fogjuk hagyni. Egyszerűen nem. Kitalálunk valamit.

- Miért kellett megölnie magát?

- Nem tudom - suttogetta Kahlan.

Richard elvette a karjait, és az inge zsebéből kihalászta Nissel néhány levelét. Azokat rágta, miközben ült és kissé szenvedő arckifejezéssel a tűzbe bámult.

- Kedvem lenne elfutni, de nem tudom, hová menjek. Hogyan menekülsz el valami elől, ami benned van?

Kahlan fel-alá masszírozta ujjával a lábát.

- Richard, tudom, hogy nem könnyű ezt hallanod, de kérlek, figyelj! A mágia nem rossz dolog. - A férfi nem tiltakozott, így folytatta. - Az néha rossz, ahogyan az emberek használják. Ahogyan Darken Rahl használta. Egész életemben volt mágiám. Meg kellett tanulnom együtt élni azzal, aki vagyok. Gyűlölös azért, mert van mágiám?

- Természetesen nem.

- A mágiám ellenére szeretsz?

A férfi gondolkodott egy percig.

- Igen. Mindent szeretek veled kapcsolatban, és a mágiád hozzád tartozik. Így siklottam el az Inkvizítor mágiája mellett. Ha az erődöt megvetve szerettelek volna, nem fogadtalak volna el annak, aki vagy. A mágiád elpusztított volna.

- Tehát érted? A mágia nem teljesen rossz. Annak a két embernek, akit a világon a legjobban szeretsz, van mágiája. Zeddnek és nekem. Kérlek, figyelj! Benned megvan a Tehetség. Tehetségnek hívják, nem átoknak. Ez csodálatos, ritka dolog. A használatával segíteni lehet másokon. Már használtad arra, hogy segíts másoknak. Talán meg kellene próbálnod így gondolni rá, ahelyett, hogy küzdeni próbálsz valami ellen, ami ellen nem lehet.

A férfi sokáig bámult a tűzbe, miközben a nadrágja szárát simogatta. Kahlan alig hallotta, amikor végre megszólalt.

- Nem fogok újra nyakörvet viselni.

Kahlan pillantása az Agielse vetődött. A vörös bőrpálca nemes aranyláncon lógott a férfi nyakában, és a lélegzésétől enyhén himbálózott. A nő tudta, hogy az Agielt emberek kínzására használják, de azt nem tudta, hogyan. Csak azt tudta, nem örül, hogy Richard viseli.

Kahlan nyelt egyet.

- A Mord-Sith kényszerített arra, hogy nyakörvet viselj?

A férfi mereven bámult a tűzbe.

- Dennának hívták.

Kahlan felé fordult, de ő nem reagált.

- Ő... Denna kényszerített a nyakörv viselésére?

- Igen. - Egy könnyecsepp gördült le a férfi arcán. - Arra használta, hogy kínozzon. Lánc volt rajta. Az övére akasztotta a láncot, és úgy vezetgetett a nyakörvnél fogva, mint egy állatot. Amikor a láncot valami pihenőhelyhez erősítette, nem tudtam mozdulni. Ő uralta a mágiát, ami fájdalmat okoz nekem, amikor gyilkolásra használom a kardot. Fel tudta erősíteni a mágiát, a kint. Még abban is megakadályozott, hogy megfeszítsem a láncot. Próbáltam. Erősen próbáltam. Nem tudod elképzelni, mennyire fájt. Denna velem tetette fel a nyakörvet a nyakamba. Sok mindent megcsináltatott velem akaratom ellenére.

- De a fejfájások meg fognak ölni. A Nővérek azt mondták, a nyakörv véget vet a fejfájásoknak, és segít megtanulnod uralni a Tehetséget.

- Azt mondták, ez az egyik indok. Azt is mondták, még két indoka van a nyakörv viselésének. Nem tudom, mi az a másik két indok. Kahlan, tudom, hogy azt gondolod, ostoba vagyok. Én is azt hiszem. A fejem ugyanazt mondja, amit te. De a bensőm

valami egészen mást mond.

Kahlan kinyújtotta a kezét, az ujjai közé fogta az Agielt, és oda-vissza sodorgatta.

- Emiatt? Amiatt, amit Denna tett? - A férfi bólintott, és még mindig a tüzet bámulta.

- Richard, mit művel ez?

A férfi végre ránézett. A markába fogta az Agielt.

- Érintsd meg a kezem! Ne érj az Agielhez, csak a kezemhez!

Kahlan kinyújtotta a kezét, és az ujjait a férfi öklére tette.

Fájdalmasan felkiáltva visszarántotta. Rázta a csuklóját, hogy próbálja enyhíteni a szúró fájdalmat.

- Miért nem fáj, amikor az előbb megfogtam?

- Mert a te idomításodra soha nem használták.

- Akkor neked miért nem fáj, amikor fogod?

Richard még mindig markolta a vörös bőrpálca közepét.

- Fáj. Mindig fáj, amikor fogom.

Kahlannak elkerekedett a szeme.

- Úgy érted, most éppen úgy fáj neked, mint amikor megérintettem a kezéd?

A fejfájás okozta fájdalom ült Richard szemében.

- Nem. A kezem megvédett attól az érzéstől, amilyen valójában.

Kahlan megint kinyújtotta a kezét.

- Tudni akarom.

Richard elengedte az Agielt.

- Nem. Nem akarom, hogy annyira fájjon neked. Nem akarom, hogy egyszer bármi is annyira fájjon neked.

- Richard, kérlek! Tudni akarom. Meg akarom érteni.

Richard mélyen a nő szemébe nézett, aztán kifújta a levegőt.

- Kérhetsz olyat, amit meg ne tennék? - Megint a markába fogta az Agielt. - Ne markold meg; lehet, hogy nem tudod elég gyorsra elengedni. Csak érintsd meg! Tartsd vissza a lélegzetedet, és szorítsd össze a fogaidat, nehogy elharapd a nyelved! Feszítsd meg a hasizmaidat!

Kahlannak kalapált a szíve, ahogy az Agiel felé nyúlt. Nem akarta érezni a fájdalmat; eléggé fájtsupán a férfi kezét megérinteni. De ismerni akarta, hiszen a része volt annak, aki Richard most volt. Mindent tudni akart róla. Még a fájdalmas dolgokat is.

Olyan érzés volt, mint megérinteni egy villámot.

A fájdalom felszökött a karján, és robbant a vállában. Felsikoltott, miközben az ütés a hátára lökte. Átfordult arccal lefelé, és a másik kezével a vállát markolta. Nem tudta mozdítani a karját.

A keze bizsergett és remegett. Megdöbbsent és megrémült a fájdalom valódi erejétől. Zokogott a földön, miközben Richard keze együttérzően megérintette a hátát; és azért is sírt, mert egy egészen kicsit már értette, mit tettek a férfival.

Amikor végre fel tudott ülni, Richard még mindig őt nézte; még mindig a markában tartotta az Agielt.

- Ugyanúgy fáj, amikor tartod?

- Igen.

Kahlan az öklével vállon ütötte a férfit.

- Engedd el! - kiáltotta. - Hagyd abba!

A férfi elengedte az Agielt, és hagyta újra lógni.

- Az érintése néha segít elterelni a figyelmemet a fejfájásokról. Ha hiszed, ha nem, segít.

- Úgy érted, a fejfájás jobban kínozt, mint ez?

A férfi bólintott.

- Ha nem venném hasznát, amit Denna tanított nekem a fájdalomról, most eszméletlen lennék. Denna megtanított arra, hogyan uralkodjak a fájdalomon, hogyan viseljem el, hogy még többet tudjon adni.

A nő megpróbálta visszafojtani a könnyeit.

- Richard, én...

- Amit éreztél, az a legkevesebb volt, amire az Agiel képes. - Megint felemelte, és a végével megérintette a másik alkarja első felét. Vér buggyant ki az Agiel alól. Elvette. - Szabályosan le tudja tépni a húsozat. El tudja törni a csontjaidat. Denna előszeretettel használta arra, hogy eltörje a bordáimat. Belém nyomta, és hallottam, hogy eltörnek a csontjaim. Még mindig nem gyógyultak meg; még mindig fáj, amikor lefekszem, vagy amikor elég szorosan megölelsz. Még ölni is képes egy érintéssel.

A férfi a tüzet bámulta.

- Denna megbilincselte a csuklóimat, aztán összekötözte mögöttem a karjaimat, és felhúzott egy kötéllal a mennyezetre. Egy-egy alkalommal óráig használta rajtam az Agielt. Addig könyörögtem, hogy hagyja abba, amíg be nem rekedtem. Soha nem tette. Egyszer sem.

Nem volt lehetőségem visszavágni, semmit nem tudtam tenni, hogy megállítsam. Ő addig idomított, tanított, amíg olykor azt hittem, nincs több vérem vagy levegőm. Könyörögtem, hogy öljön meg, hogy véget érjen a szenvedés. Megtettem volna magam, de mágiát használt, hogy megakadályozza. Letérdeltetett maga elé, hogy könyörögjek, használja az Agielt. Megtettem volna bármit, amit mondott.

Volt egy barátja, aki néha eljött, és így osztozhattak a... mulatságban.

Kahlan dermedten ült, alig tudott lélegezni.

- Richard, én...

- Mindennap elvezetett a nyakörvnél fogva egy helyre, ahol egy kötéllal fel tudott akasztani. Egy olyan szobába, ahol zavartalan használhatta rajtam az Agielt, ahol egyáltalán nem számított, ha mindent összevéztem. Néha ez volt az első dolga reggel, és csinálta éjszakáig. És aztán éjszaka... Ezt jelenti nekem a nyakörv viselése. Mesélhetsz arról, mennyi értelme van, arról, mennyit fog segíteni, és arról, hogy nincs más választásom. De a nyakörv viselése ezt jelenti nekem.

Pontosan tudom, mit érzel most a válladban. Olyan, mintha meg égett volna a bőr, elszakadt volna az izom, és szilánkokra tört volna a csont. Ilyen érzés egy Mord-Sith nyakörvét viselni. Csak egyszerre mindenütt a testedben és egész nap. És gondold hozzá azt, hogy tehetetlen vagy, hogy nem tudod megakadályozni, hogy soha nem szabadulsz, és soha többé nem látod az egyetlen embert, akit mindig szeretni fogsz. Inkább meghalnék, mint újra nyakörvet vegyek el.

Kahlan a vállát dörzsölte. Éppen úgy érezte, ahogy a férfi leírta. Nem jutott eszébe semmi, amit mondani tudott volna. Túlságosan gyöttrődött belül ahhoz, hogy bármit mondjon. Ezért csak ült és figyelte a férfit, ahogy az a tüzet nézte. Közben könnyek patakzottak végig az arcán. Fájt érte a szíve.

Aztán hallotta magát, hogy olyasmit kérdez, amit megfogadott, hogy soha nem fog megkérdezni.

- Ugye Denna a párjául fogadott? - vissza is szerette volna tartani a szavakat, meg nem is.

Richardnak az arcizma sem rándult.

- Igen - suttogta a férfi, miközben a tüzet bámulta. Egy újabb könnycsepp gördült le az arcán. - Honnan tudtad?

- Demmin Nass két quadot hozott, hogy elkapjanak. Darken Rahltól származó varázsháló védte őt Zedd mágiájától. Az enyémtől is. Zedd semmit nem tudott tenni; megdermedt a hálótól. Demmin Nass mesélte, mi történt veled. Azt mondta, meghaltál. Akkor hívtam elő a Con Dart, és megöltem őt.

Richard szemei becsukódtak, miközben egy újabb könnycseppje gördült le.

- Nem volt lehetőségem megakadályozni. Esküszöm, Kahlan... próbáltam. Nem tudod elképzelni, mit tett velem Denna, de nem tudtam megállítani. Nem volt lehetőségem visszavágni. Megtehetett bármit, amit akart. Nem volt neki elég, hogy csak nappal kínozzon. Éjjel is gyötörni akart.

- Hogyan lehet valaki ilyen gonosz?

Richard az Agielt bámulta, és közben lassan megint a markába fogta.

- Akkor kapták el, amikor tizenkét éves volt. Ezzel az Agiellel képezték ki. Pontosán ezzel. Mindent megtettek velem, amit velem csinált. Újra meg újra. Évekig. A szeme láttára kínozták halálra a szüleit. Senki nem volt, aki segítsen neki. Ennek az Agielnek a végén érett nővé. Csak olyan emberek vették körül, akik bántani akarták. Senki nem volt, aki csak egy cseppnyi reményt, vigaszt, szeretetet adjon neki. El tudod képzelni a rettegését? Véget nem érő szenvedéssel teli életre ítélték. Meggyalázták a testét és a lelkét. Megtörték. Közéjük valóvá tették. Darken Rahl személyesen tette hozzájuk hasonlónak. Egy nap Darken Rahl óráig ütlegette őt, mert azt gondolta, nem gyötört engem eléggé. Egészen leszaggatta a hátáról a bőrt.

Richard lógatta a fejét és zokogott.

- Aztán ennek az egésznek a végén, egy szenvedéssel és örülettel teli élet végén jöttem én, fehérre változtattam az Igazság Kardját, és átdőftem rajta. Mielőtt megöltem, az egyetlen kérése az volt, hogy viseljem az Agieljét és emlékezzek rá. Én voltam az egyetlen, aki megértette a fájdmát. Ez volt az egyetlen dolog, amit akart: emlékezzen rá valaki, aki megérti. Megígértem, és ő a nyakamba akasztotta. Aztán csak ült ott, miközben átdőftem a szívére a kardomat. Reménykedett, hogy én leszek az, akinek lesz ereje megölni őt. Így lehet valaki ilyen gonosz. Ha lenne elég erőm, életre kelteném Darken Rahlt, hogy újra megölhessem.

Kahlan kábán, mozdulatlanul ült, ellentmondásos érzések örvényének fogságában. Gyűlölte ezt a Dennát, amiért bántotta Richardot. Megmagyarázhatatlanul féltékeny volt rá, és ugyanakkor meglepő, szívszaggató szánalmat érzett iránta. Végül

elfordult, és letörölte a könnyeket az arcáról.

- Richard, miért nem ők győztek? Miért nem volt képes Denna megtörni téged? Hogyan őrizted meg a józan eszedet?

- Ahogy a Nővérek mondták, megosztottam a tudatomat. Nem tudom, hogyan magyarázzam. Nem is tudtam pontosan, mit csinállok, de így mentettem meg magam. Elzártam a legbelső éneket, és feláldoztam a többi. Hagytam, hogy Denna csináljon, amit akar. Darken Rahl mondta, hogy megvan bennem a Tehetség, mert ezt tettem. Akkor hallottam először a kifejezést: megosztani a tudatot.

Richard visszafeküdt, és a szemén nyugtatta a karját. Kahlan előhúzott egy pokrócot, és összehajtva a férfi feje alá tette.

- Annyira sajnálom, Richard - suttozta.

- Elmúlt. Az a lényeg. - A férfi elvette a karját a szeméről, és végre rámosolygott Kahlanra. - Elmúlt, és együtt vagyunk. Bizonyos értelemben jó volt. Ha ő nem tanított volna, nem lennék képes megbirkózni a fejfájással. Lehet, hogy Denna segített. Talán hasznát vehetem annak, amit tudok, hogy kimásszak ebből.

A nő együttérzően pislogott.

- Most tényleg rossz?

Richard bólintott egy kicsit.

- De inkább meghalok, mint hogy még egyszer az életben nyakörvet vegyek fel.

Kahlan már értette, bár azt kívánta, inkább ne értené. A férfihoz simulva lefeküdt. A tűz homályos folt volt csupán a szemei előtt.

11. FEJEZET

Másnap hideg szürke volt az ég, a szél pedig jeges, amikor kettesben kimentek a síkságra. Richard távol akart lenni az emberektől, távol az épületektől. Azt mondta, látni akarja az eget és a földet. - A barna fű meghajolt az erős szélrohamokban, amelyek a köpenyüket lengették és rángatták, ahogy csendben lépkedtek. Richard löni, akart az íjával, hogy egy kis időre elúzza a fejfájást. Kahlan pedig csak vele együtt akart lenni.

Kahlan úgy érezte, az az örökkévalóság, amely érzése szerint néhány nappal ezelőtt még az övék volt, kezd kicsúszni az ujjai közül. Vissza akarta szerezni, de nem tudta, hogy hogyan. Hirtelen tönkrement minden, ami annyira a helyén volt.

Nem hitte, hogy Richard felveszi a Rada'Hant, a nyakörvet, bármit mondtak is a Nővérek. Talán elfogadja, hogy megtanulja a Tehetség használatát, de Kahlan nem hitte, hogy nyakörvet fog viselni. És ha nem teszi, meg fog halni. Azok után, amit elmesélt neki - sőt, amit Kahlan még nem is tudott -, hogyan várhatná el tőle, hogy viselje? Vagy kérje meg rá?

Azonban tényleg jó érzés volt távol lenni a falutól, az emberektől, és távol Chandalen tekintetétől, ami mindenhová követte őket. Hogyan is hibáztathatta őt? Tényleg úgy tűnt, mintha ők ketten állandóan bajt hoznának mindenkire. De az ingerelte, hogy a férfi úgy viselkedett, mintha szándékosan tennék. Kahlannak elege volt a zűrzavarból. Úgy tűnt, mintha soha nem érne véget. Szóval, elhatározta, hogy legalább mára távol lesznek a bajtól, és csak az együttlétet élvezik.

Kahlan említette már Richardnak, hogy valamikor lőtt íjjal. A férfi íját nem tudta megfeszíteni, mert túl nehéz volt. Ezért Richard felbátorította, hogy kérjen kölcsön egyet és hozza el, hogy megtaníthassa őt ügyesebben löni. Megtalálták a fűnyaláb célokat, melyeket korábban a vadászok állítottak. Fejmagasságban álltak, mintha egy csoport madárijesztő őrizné a hatalmas, füves lapályt. Néhálynak még fejét is készítették fülabdából. Mindegyiken volt egy célpontként szolgáló, füből készült X. A fejjel rendelkező céltáblákon is ugyanezt a jelet látták. Richard úgy vélte, az X-ek túl vastagok, ezért levette őket, és újakat készített egy fűszálból.

Messzire álltak; valójában olyan messzire, hogy Kahlan alig látta a fűnyalábokat, még kevésbé az X-eket. Richard felkötött egy egyszerű csuklólévdőt, amit Savidlin az íjjal együtt készített neki, és addig lőtt, amíg el nem múlt a fejfájása.

Richard a megtestesült nyugalom és elegancia volt; egy volt az íjjal. Kahlan mosolygott, hogy milyen jóképű, és hogy az övé. Sajgott a szíve az örömtől, hogy a fejfájás okozta szenvedés nélkül látja szikrázni a férfi szürke szemeit. Közelebb mentek, hogy Kahlan tudjon löni.

- Nem akarsz odamenni ellenőrizni, hová találtak a nyilaid?

A férfi mosolygott.

- Tudom, hová találtak. Most te lősz.

A nő kilőtt néhány nyilat, hogy érezze a fegyvert. Richard az íja egyik végét a földre helyezte, a kezeit a másik végén nyugtatta, és figyelte Kahlant. Kislány volt még, amikor utoljára használt íjat. Richard megnézte még néhány lövését, aztán odament, és mögé állt. A karjaival átfogta őt, a kezét az íjra igazította, a saját ujjait pedig a húrra tette.

- Így. Ezt csináld! Nem tudsz elég erőt kifejteni, és nem állsz elég stabilan, ha úgy tartod a nyilat a hüvelykujjaddal és a mutatóujjad begyével. Az első három ujjaddal húzd így hátra a húrt, és az első kettő közé illeszd a nyilat! Húzd a válladdal is! A nyilat nem kell húznod, csak a húr megfeszítésére összpontosíts! A nyíl majd megoldja maga. Látod? Nem jobb így?

- De, ha átkarolsz - kacagott Kahlan.

- Inkább arra figyelj, amit csinálsz! - dohogott a férfi.

Kahlan célzott és lőtt. Richard azt mondta, jobb volt, és kérte, hogy próbálja meg újra. Kahlan kilőtt még néhány nyilat, és úgy gondolta, egyszer talán még a fűnyalábot is eltálalta. Megint megfeszítette a húrt, és megpróbálta stabilan tartani az íjat. A férfi váratlanul megcsiklandozta a hasát. Kahlan egyszerre visított és nevetett, és megpróbálta lefejtetni magáról a férfi ujjait.

- Hagyd abba! - nevetett fuldokolva, és megpróbált elfordulni tőle. - Hagyd abba! Richard! Nem tudok löni, amikor ezt csinálod!

- Tudnod kell - tette csípőre a kezét Richard.

- Hogy érted? - pihegett Kahlan, ahogy a szemöldökét ráncolva felnézett rá.

- Azonfelül, hogy képes vagy eltálalni, amit akarsz, tudnod kell löni, bármi történik is. Ha nem tudsz löni, amikor nevelsz, hogyan tudsz, amikor félsz? Csak te és a cél, mindössze ez van. Semmi más nem számít. Ki kell tudnod zárni minden mást. Ha megtámad egy vaddisznó, nem gondolkodhatsz azon, mennyire félsz, vagy hogy mi fog történni, ha elhibázod. Tudnod kell feszült helyzetben is löni. Más különben legyél inkább egy fa közelében, amire fel tudsz mászni.

- De Richard, te meg tudod csinálni, mert megvan benned a Tehetség. Én ezt nem tudom.

- Badarság. A Tehetségnek ehhez semmi köze. Egyszerű összpontosítás. Csináld csak, közben mondom, mit kell tenned. Helyezz a húrra egy nyilat!

Richard megint mögé állt, hátrahúzta haját a nyakából, és közel hajolt hozzá. A nő válla fölött nézett, s miközben az hátrafesztette az íjhúrt, a fülébe suttogott, hogy mit kell éreznie, hogyan kell lélegeznie, hová kell néznie, mit kell látnia. Úgy beszélt, hogy a szavak semmivé foszlottak, és helyettük képek jelentek meg Kahlan fejében. Csak három dolog létezett: a nyit, a cél és Richard szavai. Kahlan a csend világában volt.

Amikor minden más elhomályosodott, Kahlan úgy tűnt, a cél megnő a látóterében és magához húzza a nyilat. A férfi szavainak hatására érezte ezt. Richard anélkül csináltatott vele dolgokat, hogy megértette volna miként történnek. Kahlan ellazult és kifújta a levegőt. Mozdulatlanul állt, újabb levegővétel nélkül. Érezte a célt. Tudta, mikor kell cselekedni, tudta, hogyan kell cselekedni.

A nyíl magától elindult, könnyedén, mint egy sóhajlás, mintha úgy döntött volna, önállóan fog repülni. Kahlan látta a csendben, hogy a tollak elhagyják az íjat, érezte, hogy a húr a csuklóvédőnek ütődik; látta, hogy a cél magához húzza a nyilat, hallotta, hogy a nyíl eltalálja az X-et. Érezte, hogy újra levegő áramlik a tüdejébe.

Majdnem olyan volt, mint amikor szabadjára engedi az Inkvizitor erejét. Mágia volt, Richard mágija. A szavaiban volt a mágia. Olyan volt, mintha teljesen másként látta volna a világot.

Kahlan úgy érezte, mintha álomból ébredne. A világ visszatért. Majdnem Richardra rogyott.

Kahlan megfordult és a férfi nyakába ugrott. Egyik kezével még mindig markolta az íjat.

- Richard, ez csodálatos volt. A cél odajött hozzám!

- Látod? Mondtam, hogy meg tudod csinálni.

Kahlan megcsókolta a férfi orrát.

- Nem én, hanem te csináltad. Én csak tartottam helyetted az íjat.

Richard mosolygott.

- Nem. Te csináltad. Én csak rávezettem az elmédet, hogyan tedd meg. Ez a tanítás. Egyszerűen tanítottalak. Csináld meg újra!

Kahlan egész életében varázslók környezetében élt. Tudta, hogyan visznek végbe a varázslók dolgokat. Így tett Richard is. Úgy beszélt hozzá, ahogyan a varázslók szoktak. Tudta, hogy a Tehetség beszélt belőle, még ha Richard nem is ismerte el.

Ahogy Kahlan egyre több nyilat lőtt, a férfi egyre kevesebbet beszélt. Richard útmutató szavai nélkül nehezebb volt megérezni, de időről időre sikerült neki. Meg tudta állapítani, mikor sikerült egyedül, a férfi nélkül. Úgy volt, ahogy Richard mondta: olyan volt, mint az erős összpontosítás.

Ahogy Kahlan kezdte megtanulni kirekeszteni a világot célzás közben, Richard olyan dolgokat kezdett csinálni, amivel megpróbálta megzavarni őt. Először csak simogatta a hasát. Ez mindaddig mosolygásra készítette Kahlant, amíg Richard nem mondta neki: ne arra gondoljon, amit tesz, csak arra, amit tennie kell. Néhány óra elteltével Kahlan tudott úgy löni, hogy a férfi csiklandozta. Néha. Felemelő érzés volt tudni, hol kell lennie a nyílnek. Nem tudta minden alkalommal, de amikor sikerült, csodálatos érzés volt. Varázslatos.

- Mágia - mondta Kahlan a férfinak. - Ez Mágia!

- Nem, nem az. Mindenki meg tudja tenni. Ezt csinálják Chandalen emberei, amikor lönek. Mindenki képes erre, aki elég ügyessé válik. A saját elméd műve. Én csak segítettem azzal, hogy megmutattam. Ha elég régóta gyakoroltad volna, már magadtól is megtanultad volna. Csak azért, mert nem tudod, hogyan kell csinálni valamit, attól az még nem mágia.

Kahlan a szeme sarkából pillantott rá.

- Nem vagyok benne olyan biztos. Te lösz. Hadd csiklandozzalak, amikor löni próbálsz!

- Miután eszünk valamit. És még gyakorolsz egy kicsit.

Lelapítottak a fűben egy kört, mintha fészek lett volna, és hanyatt feküdtek. Nézték az égen a madarak keringését. Közben táva kenyérbe csavart zöldségeket és kurut ettek, bőrtömlőből pedig vizet ittak. A környező fű védte őket egy kicsit, így nem érezték olyan hidegnek a szelet. Kahlan a férfi vállára fektette a fejét, miközben csendben nézték az eget. Tudta, hogy mindketten azon tűnődtek, mit hoz a jövő.

- Talán - mondta végül Richard - megint meg tudom osztani a tudatomat, hogy úrrá legyek a fejfájásokon. Darken Rahl mondta, hogy azt tettem.

- Beszéltél vele? Beszéltél Darken Rahllal?

- Igen. Bár többnyire ő beszélt. Én jórészt hallgattam. Sok mindent mondott. Mindent nem hiszek el. Közölte, hogy George Cypher nem az apám volt. Azt is mondta, megosztottam a tudatomat, és hogy megvan bennem a Tehetség. Azt is a tudomásomra hozta, hogy elárultak. Amiatt, amit Shota mondott -, hogy te és Zedd ellenem fogjátok használni a mágiákat -, azt hittem, kettőtök közül árult el bennünket valaki. Soha nem gondoltam a bátyámra.

Talán ha rá tudnék jönni, hogyan osszam meg megint a tudatomat, képes lennék uralni a fejfájásokat, hogy ne öljenek meg. Talán ezt tanítják a Nővérek. Egyszer már csináltam, úgyhogy ha megint meg tudnám tenni, lehet, hogy képes lennék megmenteni magam anélkül, hogy...

Richard a szemein nyugtatta egyik karját, és nem akarta hangosan befejezni a gondolatot.

- Kahlan, lehet, hogy nincs meg bennem a Tehetség. Lehet, hogy ez csak a Varázslók Első Szabálya.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Zedd mondta nekünk, hogy sok minden tévedés, amit az emberek elhisznek. Az Első Szabály el tudja hitetni veled, hogy valami igaz. Vagy azért, mert azt akarod, igaz legyen, vagy azért, mert félsz, hogy az lehet. Én attól félek, hogy megvan bennem a Tehetség, és a félelem miatt elfogadom a lehetőségét, hogy igaz, amit a Nővérek mondanak. Lehet, hogy vannak más okok, amiért a Nővérek el akarják hitetni velem, hogy megvan bennem a Tehetség, és nem mondanak igazat. Talán nincs is meg bennem a Tehetség.

- Richard, tényleg azt hiszed, hogy megtagadhatod mindazt, ami történt? Zedd azt mondta, hogy megvan benned a Tehetség. Darken Rahl azt mondta, hogy megvan benned a Tehetség. A Nővérek azt mondják, megvan benned a Tehetség. Még Scarlet is azt mondja, megvan benned a Tehetség.

- Scarlet nem tudja, mit beszél, a Nővérekben nem bízom, és azt hiszed, elhinnék bármit, amit Darken Rahl mondott?

- És Zedd? Gondolod, hogy Zedd hazudik? Vagy nem tudja, mit beszél? Azt mondtad, szerinted ő a legokosabb ember, akit ismersz. Azonkívül az Első Rend varázslója. Tényleg azt gondolod, hogy az Első Rend varázslója nem ismeri meg a Tehetséget, ha látja?

- Zedd tévedhet. Csak mert okos, ez még nem jelenti azt, hogy mindent tud.

Kahlan gondolkodott egy darabig a férfi vonakodásán, hogy elfogadja-e, megvan benne a Tehetség. Richard miatt azt kívánta, bárcsak úgy lenne, ahogyan a férfi szeretné. De tudta az igazat.

- Richard, ugye a Megszámlált Árnyékok Könyvét idézted Darken Rahl-nak, amikor a Népek Palotájában megérintettelek az erőmmel, és mindannyian azt hittük, a hatalmába kerített? Nem tudtuk, hogy te kitaláltad, miként nem emészt el a mágia. - A férfi bólintott. - Nem tudtam elhinni, hogy a könyvet mondod fel. Honnan tudtad? Egyáltalán, hol tanultad meg a könyvet?

Richard sóhajtott.

- Amikor fiatal voltam, apám elvitt egy helyre, ahol rejtegette. Azt mondta, egy szörnyeteg őrizte, amit kapzsi kezek küldtek, hogy tartsa szemmel, amíg a gazdájuk nem tud eljönni a könyvért. Ezért megszerezte. Most már tudom, hogy Darken Rahl kezei voltak, de akkor nem tudtuk; apám azt mondta, meg kell szereznie, mert különben el fogják lopni.

Félt, hogy az az ember végül megtalálhatja, ezért megtanította velem. Az egészet. Azt mondta, tudnom kell minden szót, hogy egy napon vissza tudjam adni a tudást a könyv tulajdonosának. Nem tudta, hogy Zedd volt a könyv gazdája. Évekig tartott, hogy a könyv minden szavát memorizáljam. Ő soha nem nézett bele, azt mondta, ez csak az én dolgom. Miután az egészet tökéletesen megtanultam, elégettük a könyvet. Soha nem fogom elfelejteni azt a napot. Fény és hangok, valamint különös alakzatok jöttek elő, ahogy égett a könyv.

- Mágia - suttogta a nő.

A férfi bólintott, miközben ismét a szemein nyugtatta a csuklóját.

- Apám azért halt meg, mert védelmezte a könyvet Darken Rahl-tól. Hős volt. Mindannyiunkat megvédett a cselekedeteivel.

Kahlan próbálta kitalálni, hogyan öntse szavakba azt, amin töprengett, azt, amit tudott.

- Zedd azt mesélte, korábban ő őrizte a Megszámlált Árnyékok Könyvét. Hogyan szerezte meg az apád?

- Azt soha nem mondta el.

- Richard, én Aydindrilben születtem és nevelkedtem. Életem jó részét a Mágustoronyban töltöttem. Az egy hatalmas erőd. Régen több száz varázsló élt ott. Amikor felnöttem, csak hatan voltak, és egyikük sem az Első Rend varázslója. Nem könnyű oda bejutni. Én képes voltam, mert Inkvizitor vagyok, és tanulnom kellett az ott tartott könyvekből. Minden Inkvizitornak

bejárása volt a toronyba. De mágia védte bárki más belépésétől.

- Ha azt kérdezed, apám hogyan szerezte meg, nem tudom. Nagyon okos ember volt; biztosan kitalálta.

- Ha a könyv magában a Toronyban volt, talán. Varázslók és Inkvizítorok jöttek és mentek, és időnként másokat is beengedtek. Lehet, hogy valaki megtalálta a módját, hogy besurranjon. De ha egyszer bent is volt, vannak olyan területek, amiket erősebben őriznek a mágiával. Olyan helyek, ahová még én se léphettem be.

Zedd azonban azt mondta, a Megszámlált Árnyékok Könyve rendkívül fontos mágikus könyv. Azt mondta, a saját tornyában őrizte: az Első Rend varázslójának tornyában. Az egészen más. Független a többitől. A nagyobb Torony része, de magában áll.

Elsétáltam az Első Varázsló Tornyához a hosszú erődfalon. Gyönyörű kilátás nyílik onnan Aydindrilre. Már az erődfalon sétálva éreztem a varázslatok döbbenetes erejét, amelyek azt a helyet védik. Bizsergett tőle az ember bőre. Ha valaki elég közel ment, a védő varázslatok ereje felemelte a válláról a haját, ami szanaszét állt, és sziporkázva pattogott és csattogott. Ha még közelebb ment, a varázslatok olyan erősen töltötték el a félelem érzésével, hogy nem tudta rákényszeríteni a lábait, hogy még egy lépést tegyenek, vagy a tüdejét, hogy még egy lélegzetet vegyen.

Amióta Zedd eljött Középföldről, még mielőtt mi megszülettünk, senki nem lépett be az Első Varázsló Tornyába. A többi varázsló megpróbálta. Van ott egy tábla, amit belépéskor meg kell érinteni. Azt mondják, a tábla megérintése olyan, mint az Őrző jeges szívének érintése. Ha a mágia nem ismeri fel benned a belépésre jogosultat, nem juthatsz be. A tábla megérintése - legalább a saját mágiád védelme nélkül - halált okozhat. De az is, ha valaki elég közel kerül a tulajdonképpeni varázslatokhoz.

Fiatal korom óta, amikor először mentem a Toronyba tanulni a könyvekből, próbáltak a varázslók bejutni. Tudni akarták, mi van bent. Az Első Varázsló elment, és azt gondolták, leltárt kellene készíteniük. Úgy vélték, legalább tudniuk kellene, mi van ott bent. Soha nem sikerült nekik. Senki sem volt képes még arra sem, hogy a kezét a táblára tegye. Richard, ha a Harmadik Rend öt varázslója és egy a Másodikból nem tudott bejutni, hogyan tehette volna meg az apád?

- Bárcsak tudnék válaszolni neked, Kahlan, de nem tudok! - sóhajtott Richard.

Kahlan nem akarta lerombolni a férfi reményeit, megcáfolhatatlan életet adni a félelmeinek, de meg kellett tennie. Ami igaz, a igaz. Richardnak tudnia kellett magáról az igazságot.

- Richard, a Megszámlált Árnyékok Könyve a mágiával kapcsolatos utasításokat tartalmazott. Maga is mágia volt.

- Erről nincs kétségem. Tudom, mit láttam, amikor elégettük.

A nő megcirógatta az ujjával a férfi kézfejét.

- Voltak más mágiával kapcsolatos könyvek a Toronyban: kevésbé jelentősek. A varázslók megengedték, hogy megnézzem őket. Amikor olvastam, és elértem egy helyre a könyvekben, különös dolog történt. Olykor csak néhány szó után, olykor néhány oldal után: elfelejtettem, amit éppen olvastam. Egy szavára sem emlékeztem. Egyetlen szóra sem. Visszatértem, újra elolvastam, és ugyanaz történt.

A varázslók mosolyogtak, aztán pedig nevettek, ahogy néztek. Egy ideig még próbálkoztam, de továbbra is elfelejtettem, miről olvastam. Végül összezavarodtam és megkérdeztem, mi történt. Elmondták, hogy a mágiával kapcsolatos könyveket erős varázslatok védik, melyeket a könyv bizonyos szavai idéznek fel. Azt mondták, a Tehetséggel bíró embereket kivéve senki nem tud elolvasni egy mágikus könyvet, és képtelen emlékezni annak akár egyetlen szavára is. Az a hat varázsló elhivatottságból, és nem a Tehetség által volt varázsló. Még ők sem voltak képesek az összes könyvet elolvasni és tudni, mi áll bennük, csak a kevésbé fontosakat, és azt is csak a képzésük után. Zedd elmonda, hogy a Megszámlált Árnyékok Könyve volt az egyik legfontosabb könyv a Toronyban. Olyad jelentős, hogy az Első Varázsló lakosztályában tartották. Richard, soha nem lettél volna képes megtanulni, ha nem lenne meg benned a Tehetség. Nincs más módja. Valahogyan tudnia kellett az apádnak, ezért választott téged, hogy megtanuld.

Kahlan feje még mindig a férfi vállán nyugodott. Érezte, hogy annak egy pillanatra elakadt a lélegzete, ahogy rádöbbsent a nő szavainak jelentőségére.

- Richard, még mindig emlékszel a könyvre?

A férfi hangja halk és távoli volt.

- Minden szóra.

- Bár hallottalak idézni, és tudom, hogy elmondtad az egészet, egy szóra sem emlékszem abból, amit mondtál. Bizonyos szavak mágiája az egészet kitörölte az elméből. Nem tudom, hogyan használtad Darken Rahl legyőzésére.

A könyv eleje azt írta, ha a szavakat elmondják annak, aki Orden szelencéit kézben tartja, és nem ő olvassa, akkor csak egy Inkvizítor segítségével tudhatja az illető, hogy a szavak igazak-e. Rahl azt gondolta, a hatalmadba kerítettél az erőddel, és ezért azt hitte, pontosan mondom az összes szót. Am kihagytam egy fontos részt a végén, így azt a szelencét választotta, ami megölte.

- Látod? Még mindig emlékszel a szavakra. Nem lennél képes erre, ha nem lenne meg benned a Tehetség; a mágia megakadályozná. Richard, ha ki akarunk kerülni ebből, legalább szembe kell néznünk az igazsággal. Aztán pedig azon kell gondolkodni, mit kezdjünk vele. Szerelmem, megvan benned a Tehetség. Mágiával bírsz. Sajnálom, de ez az igazság.

A férfi elkeseredetten kifújta a levegőt.

- Úgy vélem, annyira nem akartam elfogadni, hogy próbáltam magam lebeszélni róla. De a dolgok nem így működnek.

Remélem nem hiszed, hogy bolond vagyok. Köszönöm, hogy eléggé szeretsz ahhoz, hogy megmutasd az igazságot.

- Nem vagy bolond. A szerelmem vagy. Ki fogunk találni valamit. - Kahlan megcsókolta a férfi kézfejét, és szótlánul nézték az eget. Sötét, hideg szürke volt, Kahlan hangulatának tükré.

- Bárcsak találkozhattál volna az apámmal! Különleges ember volt. Azt hiszem, még én sem tudtam meg soha, mennyire különleges. Hiányzik. - Elmélyedt a saját gondolataiban. - És a te apád?

Kahlan egy hajtincset csavargatott az ujjja körül.

- Apám az anyám párja volt; egy Inkvizítor párja. Nem olyan értelemben volt apa, ahogyan egy férfi más gyerekeknek apja. A hatalmába kerítette anyám ereje, és nem létezett más a számára, mint a hódolat iránta. Csak azért törődött velem, hogy anyám kedvében járjon, csak azért, mert ő szült. Nem látott engem önmagamban, csak az Inkvizítor részeként, akihez kötődött.

Richard kihúzott egy hosszú fűszálat, és töprengve szétlapította a végét az első fogai között. Végül megkérdezte:

- Ki volt, mielőtt anyád a hatalmába kerítette a mágiával?

- Wyborn Amnell. Galea királya.

Richard feltámaszkodott a fél könyökére, és meglepetten nézett le a nőre.

- Király? Király volt az apád?

Kahlan öntudatlanul is felvette nyugodt, rezzenéstelen Inkvizítor-arcát.

- Apám egy Inkvizítor párja volt. Ez minden, ami benne volt. Amikor az anyám egy szörnyű betegség miatt haldoklott, ő állandó pánikban volt. Egy napon eljött hozzánk a varázsló és a gyógyító, akik gondozták. Azt mondták, semmit sem tudnak tenni, a szellemek hamarosan magukkal viszik, és anyám hamarosan eltávozik az élők sorából. Apám akkor olyan fájdalmas jajveszékéléssel, amelyet még soha nem hallottam, a mellkasába mart, és holtan a padlóra zuhant.

Richard a nő szemébe bámult.

- Sajnálom, Kahlan. - Lehajolt és megcsókolta a nő homlokát. - Sajnálom - suttogta, majd visszafeküdt, és visszatette fűszálat a fogai közé.

- Régen volt.

- És mi lett belőled ezután? Hercegnő, királynő, vagy mi?

Kahlan elnevette magát a kérdésen: azon, milyen furcsának tűnhet Richardnak ez az egész. Még mindig keveset tudott az életéről, a világáról.

- Nem. Én vagyok az Inkvizítor Anya. Egy Inkvizítor lánya Inkvizítor, nem az apja lánya. - Kényelmetlenül érezte magát amiatt, hogy alábecsülni látszik az apját. Nem az ő hibája volt, hogy az anyja őt választotta és kerítette a hatalmába. - Szeretnél tudni róla valamit?

- Persze - vont vállat Richard. - Az ő része is vagy. Szeretnék mindent tudni rólad.

Kahlan egy pillanatig azon gondolkodott, hogyan fog reagálni Richard.

- Nos, Bernadine királynő férje volt, amikor anyám a párjául választotta.

- Az anyád olyan férfit választott, aki már nős volt?

Kahlan érezte magán Richard tekintetét.

- A helyzet bonyolultabb, mint gondolnád. Apám házasságát a királynővel előre eltervezték. Ő katona volt, kiváló hadvezér. A házasság egyesítette a birodalmát azokkal az országokkal, ahol Bernadine királynő uralkodott, és létrehozta Galea országát. A népéért tette, hogy egy korona alatt államszövetséget hozzon létre, amely képes szembeszállni az ellenséges szomszédokkal.

A királynő bölcs és tiszteletre méltó uralkodó volt. Galea jóléte érdekében ment hozzá az apámhoz, nem a sajátjáért. Ő és az apám nem voltak szerelmesek egymásba. Apám megajándékozta őt, megajándékozta Galea népét egy kiváló, erős lánnyal, Cyrillával, aztán pedig egy fiúval, Harolddal.

- Akkor van két féltestvéred.

A nő vállat vont.

- Bizonyos értelemben. De nem úgy, ahogyan gondolod. Én Inkvizítor vagyok, nem egy csomó a királyság fonalán. Találkoztam Cyrillával is és Harolddal is. Remek emberek. Most Cyrilla Galea királynője. Az anyja néhány évvel ezelőtt halt meg. Harold herceg a hadsereg parancsnoka, mint az apja volt. Nem tartanak a rokonuknak, és én sem őket. Én az Inkvizítoroké vagyok; a mágiáé.

- És az anyád? Mikor került bele ebbe az egészbe?

- Éppen abban az időben lett ő az Inkvizítor Anya. Erős párt akart, aki erős lánnyal fogja megajándékozni őt. Hallotta, hogy a királynő nem boldog a házasságában, és elment beszélni vele. Bernadine királynő elmondta anyámnak, hogy nem szereti és felszarvazza a férjét. Még ha mást szeretett is, Wyborn erős emberként, vezetőként és ügyes harcosként tisztelte, és nem bocsátotta volna meg az anyámnak, ha az a hatalmába keríti az erejével.

Miközben anyám azon gondolkodott, mit fog tenni, Wyborn rajtakapta a királynőt a szeretője ágyában. Kis híján megölte. Amikor anyám ezt meghallotta, visszatért Galeába és megoldotta mindenki problémáját, mielőtt a király a felesége elnászpángolását megtoldotta volna a szeretője meggyilkolásával.

Bár egy Inkvizitornak sok mindentől kell tartania, attól nem, hogy a férje kezét emel rá.

- Nehéz lehet, hogy szerelem nélkül kell párt választani.

Kahlan mosolygott, és a férjéhez szorította a fejét.

- Egész életemben nem gondoltam, hogy lehet valakim, akit szeretek. Bárcsak az anyám ismerhette volna ezt az örömet!

- Milyen volt, hogy ő az apád?

A nő összekulcsolta az ujjait a hasán.

- Idegen volt a szánlomra. Nem voltak érzelmei, csak az anyám iránt. Nem voltak igazi érzései, csak az anyám iránti rajongás. Anyám akarta, hogy foglalkozzon velem, hogy tanítson meg azokra a dolgokra, amiket tudott. Ezért végtelenül boldogan tette, de az ő kedvéért, nem az enyémet.

Arra tanított, amit tudott: harcolni. Megtanította nekem az ellenségei harcmodorát; hogyan lehet elvenni a győzelmet egy sokkal nagyobb és magabiztosabb hadseregtől. És legfőképpen arra, hogyan lehet életben maradni és diadalmaskodni a szabályok merev alkalmazása helyett a fejünk használatával. Anyám olyankor ült és nézte, ahogy tanított. Az apám néha felnézett és megkérdezte, helyesen tanít-e. Ő azt mondta, igen, és hogy annak reményében tanítson a harci ismeretek elsajátítására, hogy soha nem lesz szükségem rájuk, ám ha mégis, akkor életben maradhassak.

Megtanított arra, hogy egy harcos legfontosabb tulajdonsága a könyörtelenség. Elmesélte, hogy sok esetben diadalmaskodott a könyörtelenség révén. Elmondta, hogy a rémület legyőzheti a józan ésszt, és a vezetőnek az a feladata, hogy a rémületnek ezt a fajtáját hozza az ellenségre.

Azok a dolgok, amiket tanított, segítettek életben maradnom, amikor más Inkvizítorok meghaltak. Az általa tanítottak miatt képes voltam ölni, amikor kellett. Arra tanított, hogy ne féljek megtenni azokat a dolgokat, amiket a túlélés érdekében kell. Amiatt, amit tanított, szerettem és gyűlöltem is őt.

- Nos, én szeretem őt, amiért megtanított, hogyan maradj életben, hogy most velem lehess.

Kahlan megcsóválta a fejét, miközben nézte, hogy egy kismadár elűz egy hollót.

- Nem azok a borzalmasak, amiket tudott, hanem azok az emberek, akik arra kényszerítenek, hogy a túlélés érdekében megtegyed ezeket. Apám soha nem vezetett jogtalanul háborút mások ellen. Nem szabad hibáztatnom azért, mert tudta, hogyan diadalmaskodjon, amikor háborúzásra kényszerítették. Richard, talán most el kellene kezdenünk a túlélésen gondolkodni.

- Igazad van - felelte a férfi, miközben átkarolta. - Tudod, azon gondolkodtam, hogy úgy ülünk itt, mint azok a céltáblák; csak ülünk itt és várunk, hogy jöjjön egy nyíl és eltaláljon. Várunk, hogy meglássuk, mi fog történni velünk.

- Szerinted mit kellene tennünk?

A férfi vállat vont.

- Nem tudom. De ha tovább ülünk itt, előbb vagy utóbb kapunk cey lövést. Előbb vagy utóbb vissza fognak jönni a Nővérek. Miért csak várjuk, hogy idejőjjenek? Nem tudom a választ, de nem értem, miként fog segíteni, ha itt ülünk.

A nő keresztbefonta a karjait a melle alatt. Elrejtette a kezét, hogy melegítse őket.

- Zedd?

Richard bólintott.

- Ha valaki, Zedd tudni fogja, mi a teendő. Azt hiszem, találkozunk kell vele.

- És a fejfájások? Mi lesz, ha előjönnek, amikor utazunk? Mi lesz, ha rosszabbodnak, és még Nissel sem lesz, hogy segítsen?

- Nem tudom - sóhajtott a férfi. - De azt hiszem, meg kell próbálnunk. Máskülönben nincs esélyem.

- Akkor induljunk azonnal, mielőtt rosszabbodnak! Ne várjuk, hogy történjen még valami!

A férfi megszorította a nő vállait.

- Hamarosan. De először meg kell tennünk valamit. Valami fontosat.

Kahlan odafordította a fejét, és felnézett rá.

- Mit?

A férfi rámosolygott.

- Össze kell házasodnunk - suttogta. - Addig nem indulok, amíg nem látom azt a ruhát, amiről egyfolytában olyan sokat hallok.

Kahlan megfordult és megölelte őt.

- Ó, Richard, olyan szép lesz! Weselan állandóan mosolyog, amikor dolgozik rajta. Alig várom, hogy megpillanthass benne!

Tudom, hogy tetszeni fog.

- Efelől, jövődöbeli feleségem, nincs kétségem.

- Mindenki alig várja. Az esküvői lakoma nagy összejövetel a Sár Népe körében. Tánc, zene, színészek. Az egész falu részt vesz benne. Weselan azt mondta, körülbelül egy hétig fog tartani mindennek az előkészítése, ha egyszer utasítást adunk a kezdésre.

Richard közelebb húzta őt.

- Vedd úgy, hogy ki is adtam.

Kahlan becsukta a szemét, ahogy megcsókolta őt, de még így is érezte, hogy visszatért a férfi fejfájása.

- Gyerünk - mondta levegőért kapkodva -, lőjünk még néhány nyilat, hogy elmúljon a fejfájásod!

Egy ideig felváltva lőttek. Kahlan ujjongott örömeiben, amikor odamentek elhozni a nyilaikat, és látta, hogy az egyiket átlőtte Richardén.

- Csak várj, hogy a Helyőrség értesüljön róla! Belezöldülnek, ha az Inkvizitor Anyának szalagot kell adniuk a szárlövésért. Talán még akkor is elzöldülnek, ha csak meglátnak ijjal a kezemben!

Richard nevetve húzogatta ki a nyilakat a célokból.

- Nos, jobban teszed, ha folytatod a gyakorlást. Lehet, hogy nem hisznek neked, és esetleg bizonyítanod kell nekik. És mi Savidlinnel nem vállaljuk érte a felelősséget. - Hirtelen Kahlanhoz fordult. - Mít mondtál? Mít mondtál a quadról korábban, tegnap éjjel? Rahl védte őket egy varázslattal, hogy Zedd ne tudja megállítani őket?

Kahlan egy kicsit meglepődött a férfi hirtelen témaváltásán.

- Igen, nem működött ellenük a mágiája.

- Ez azért van, mert Zeddnek csak Alkotó Mágiája van. Bármelyik varázslónak, aki a Tehetséggel bír, csak az van: csak az Alkotó. Darken Rahlban megvolt a Tehetség az Alkotó iránt, de valahogyan megtanulta használni a Pusztítót. Zeddnek nem volt védelme a Pusztító Mágiával szemben. Neked sincs. Varázslók hozták létre az Inkvizitor mágiáját, és a varázslóknak csak Alkotó Mágiája van. - Kahlan a szemöldökét ráncolva bólintott neki, hogy folytassa. - Akkor hát hogyan ölted meg őket?

- Belemerültem a Con Darba - vont vállat Kahlan. - Ez része az Inkvizitor mágiájának, de azelőtt soha nem tudtam, hogyan kell használni. Valami köze van a dühhöz. Azt jelenti „Vérdüh”.

- Kahlan, felfogod, miről beszélsz? Pusztító Mágiát használtál! Máskülönben hogyan győzhetted volna le őket? Zedd mágiája nem működött, és a te szokásos mágiád sem működött, mert a quad védve volt az Alkotó Mágiától. Bizonyára van Pusztító Mágiád. De ha az ősi varázslók hozták létre az Inkvizitorok mágiáját, hogyan lehet benne a Pusztító alkotóeleme?

- Nem tudom - meredt rá Kahlan. - Soha nem gondolkodtam rajta, de úgy kell lennie, ahogy mondd. Talán amikor Aydindrilbe érünk, Zedd meg tudja magyarázni.

A férfi a szemöldökét ráncolva kihúzott egy újabb nyilat a fűnyalázból.

- Talán. De miért lenne az Inkvizitoroknak Pusztító Mágiája? - Még erősebben ráncolta a szemöldökét. - Kíváncsi vagyok, az volt-e, amit a villámlással csináltál.

Richard a Tehetséggel, ő pedig a Pusztító Mágiával. Két rémisztő gondolat. Kahlan borzongott, de nem a hidegtől.

A délután hátralévő részében nyilakat lőttek, amíg szürkülni nem kezdett. Kahlan vállai és karjai elfáradtak a húr feszítésétől. Mondta Richardnak, hogy akkor sem tud több nyilat löni, ha az élete függ tőle. Javasolta neki, hogy lőjön néhány nyilat, mielőtt visszamennek, hogy a fejfájása elmúljon egy időre. Miközben nézte, felöltött benne, hogy nem próbálta lövés közben megzavarni. Pedig megígérte, hogy megpróbálhatja.

Kahlan szorosan Richard mögé lépett.

- Ideje, hogy lássuk, vajon tényleg olyan jó vagy-e, amilyennek gondolod magad.

Amikor Richard hátrafesztette a hűrt, megcsiklandozta az oldalát. Annak a szeme sem rebbent; ugyanúgy lőtt, mint korábban. De nevetett és vonaglott, miután a nyíl eltávolodott. Kahlan tovább próbálkozott, miközben a férfi lőtt, de képtelen volt megzavarni. Még elszántabb lett. Ha a csiklandozás nem válik be, egyszerűen valami mással kell próbálkoznia.

Kahlan odapréselte magát a férfi hátához, miközben az a célzára összpontosított, és hízeglően kigombolta a férfi ingének felső három gombját. Becsúszatta a kezét, és végighúzta a férfi mellkasán, Richard bőre megfeszült a kemény izmain. Jó tapintása volt. Meleg. Erős. Kemény.

Kahlan kigombolt még néhány gombot, hogy jobban hozzáférjen. Az egyik kezének ujjával végigszántotta hátul a férfi haját, miközben a másikkal a hasán barangolt. Richard tovább lőtt.

Kahlan kezdett megfélekezni a férfi megzavarásáról, ahogy csókolta hátul a nyakát. Richard kuncogott és behúzta a nyakát, miután a nyíl eltávolodott.

Egy újabb nyilat helyezett a hűrra. Kahlan végül az összes gombot kigombolta, és végigtapogatta elől a férfi felsőtestét egészen az övéig. Kahlan kihúzta Richard inge csücskeit a nadrágjából, és mindkét kezét végighúzta a testén, az egyiket fent, a másikat lent. Ez sem akadályozta Richardot abban, hogy célba találjon. Kahlan nem tudta megtörni a koncentrációját. Egyre

szaporábban vette a levegőt.

Úgy döntött, ő fogja megnyerni ezt a játszmát. Mosolygott, miközben erősebben préselte magát a férfihoz, és messzebbre nyúlt a kezével.

- Kahlan! - lihegte Richard. - Kahlan... ez nem tisztességes! - Még mindig feszítette az íjhúrt, de a cél kezdett elvándorolni. Igyekezett odafigyelni.

Kahlan gyengéden a fogai közé vette a férfi fülcimpáját, és meg csókolta a fülét.

- Azt mondtad, képesnek kell lenned löni, bármi történik is - suttogta, miközben tovább csúsztatta a kezét.

- Kahlan... - Richard hangja magas volt és feszült. - Ez nem tisztességes... ez csalás!

- Mindegy, mi. Pontosan ezeket a szavakat használtad. Képesnek kell lenned feszült helyzetben löni. - A nyelvét a férfi fülébe csúsztatta. - Ez elég feszültség, szerelmem? Meg tudod csinálni? Tudsz löni?

- Kahlan... - lihegte. - Te csalsz...

A nő gurgulázva nevetett, és szorította Richardot. A férfi zihálva elengedte az íjhúrt. Kahlan a röptéből látta, hogy ezt a nyilat soha nem fogják megtalálni.

- Azt hiszem, elhibáztad - lihegte a férfi fülébe.

Richard megfordult a karjaiban és ledobta az íját. Vörös arccal zárta Kahlant a karjaiba.

Megcsókolta a lány fülét.

- Nem tisztességes - suttogta forró lehelettel. - Csalsz. - Ahogy a férfi ajkai Kahlan füléhez értek, annak elakadt a lélegzete.

Kahlan erősen kapaszkodott, miközben Richard félrehúzta a haját, és forró ajkai a nyakát érintették. Kahlan megborzongott tőle. A vállát felhúzta a férfi arcához, és félig nyöszörgött, félig nevetett, miközben megbillent a világ, és a földön találta magát Richard alatt. Sikert kinyögnie egy „szeretlek” nagy részét, mielőtt a férfi ajkai az övére tapadtak, és ő átkulcsolta a karjaival Richard nyakát. Nem tudott levegőt venni. Nem akart.

Éppen amint Kahlan azon kezdett tűnődni, mikor fognak a férfi kezei elégtételt venni azért, amit az előbb tett, Richard talpra ugrott.

Sietve kirántotta a kardját.

A szenvedélyt düh váltotta fel a szemében. Az Igazság Kardjából származó harag villant a tekintetében. A szél elsodorta az acél csengését. A férfi nyitott inggel állt, a mellkasa szabadon volt, és hullámozott a dühtől. A nő feltámaszkodott a könyökére.

- Richard, mi az?

- Jön valami. Állj mögém! Most!

Kahlan talpra ugrott, felkapta az íját és befogott egy nyilat.

- Valaki vagy *valami*?

Látta, hogy távolabb mozog a fű, és nem a szélről.

12. FEJEZET

Egy maszatos szürke fej imbolygott feléjük a magas fűvön át, Bármi volt is, nem lehetett valami magas. Kahlan azon morfondírozott, vajon egy újabb férlény, vagy valami más. Erre a gondolatra addig húzta hátra az íjhúrt, míg a nyíl hegye a markánál nem volt az íjon, a húr pedig az arcánál. Kétségbeesve aggódott, vajon tud-e löni, ha az a valami odaér hozzájuk. Közben rádöbbsent, hogy azok alapján, amit a férlénnyel kapcsolatban eddig tapasztalt, egy nyíl, nem fog segíteni. Azon tűnődött, vajon képes lesz-e megint villámot szórni.

Richard felemelte előtte a karját.

- Várj!

Egy tömzsi, kopasz, hosszú karú, nagy lábú alak vágott át előttük a fűvön. Nem volt rajta más, csak egy nadrág. Hunyorgó sárga szemek bámultak fel Kahlanra, és a közöttük lévő nyílra szegeződtek.

Hegyes fogú vigyor osztotta ketté a lény arcát.

- Szép hölgy.

Shotának, a boszorkánynak a kísérője volt.

- Sámuel! - morogta Richard. - Mit keresel itt?

Az állatias teremtmény sziszegve a kardért nyúlt.

- Enyim! Adde!

Richard fenyegetően suhogtatta a pengét, Sámuel pedig duzzogva visszarántotta a kezét. Richard a Sámuel nyakán lévő

szürke bőrredőknek szegezte a kard hegyét.

- Azt kérdeztem, mit keresel itt?

Utálatos szemek bámultak felfelé.

- Úrnő látni akar.

- Nos, már indulhatsz is haza egyedül. Nem megyünk az Agaden-völgybe.

Egyik sárga szemével figyelte Richardot.

- Úrnő nem a völgyben. - Megfordult és lábujjhegyre emelkedve nézett át a fű fölött. Egyik hosszú, vaskos ujjával hátrafelé mutatott, a Sáremberek faluja irányába. - Úrnő ott vár. Ahol azok az emberek élnek együtt. - Visszabámult Richardra. - Azt mondta, ha nem jössz, megöli őket, és Sámuel pörköltet főzhet belőlük. - A vigyora visszatért.

Richard a fogait csikorgatta.

- Ha bántott valakit...

- Azt mondta, nem fogja bántani őket... ha jössz hozzá.

- Mit akar?

- Téged.

- Mit akar tőlem?

- Úrnő nem mondja Sámuelnek. Csak mondja, vigyelek oda.

Kahlan félig engedett az íjhúr feszülésén.

- Richard, Shota azt mondta, megöl, ha még egyszer a szeme elé kerülsz.

A férfi Sámuelen tartotta a szemét, miközben beszélt.

- Nem. Azt mondta, megöl, ha egyszer visszamegyek az Agaden-völgybe. Nem a völgyben van.

- De...

- Azt mondta, ha nem megyek, embereket fog ölni. Kétkedsz a szavában?

- Nem... de attól még megölhet.

A férfi morgott valamit, aztán elmosolyodott.

- Megöl? Nem hiszem. Szeret. Megmentettem az életét. Legalábbis közvetve.

Kahlan dühbe gurult. Shota egyszer megpróbálta megigézni a férfit, és neki ez egy cseppet sem tetszett. A Fény Nővéreinek kívül talán a boszorkány volt az utolsó, akit Kahlan látni kívánt.

- Nem tetszik ez nekem.

Richard lopva gyors pillantást vetett rá.

- Ha van jobb ötleted, ki velem!

Kahlan mérgesen kifújta a levegőt.

- Úgy vélem, nincs más választásunk. De te csak tartsd távol magad tőle!

Richard döbbsen nézett rá, aztán a boszorkány kíséretéhez fordult.

- Te mész elől, Sámuel, és ne felejtse el, ki viszi a kardot! És jusson eszedbe, amit a múltkor mondtam! Ha megpróbálsz ártani nekünk, én fogok Sámuel-pörköltet enni.

Sámuel egy pillanatig a pengét nézte. Szó nélkül megfordult és elindult. Hátrapillantott a válla fölött, hogy meggyőződjön róla, követik-e. Richard kihúzva tartotta a kardot, átvette a vállán az íjat, majd beállt Kahlan és Sámuel közé. A kard mágiájának dűhe lángolt a szemében. Sámuel előttük ügetett át a fűvön, és időnként hátrafordult, hogy rájuk sziszegjen.

Kahlan szorosan Richard nyomában maradt.

- Jobban tenné, ha nem rakna rám megint kígyókat. Egyetlen kígyót sem! - mondta nyomatékosan. - És nem tréfálok.

- Mintha lenne választásunk - mormogta Richard.

Majdnem sötét volt, mire a faluba értek. Kelet felől jöttek be, és azonnal észrevették, hogy a falu egész lakossága a központi tér déli végében csoportosul a szorosan egymás mellett álló, felfegyverzett vadászok gyűrűjében. Kahlan tudta, hogy a Sáremberek halálosan félnek a boszorkánytól. Még a nevét sem mondták ki hangosan.

Ami azt illeti, mindenki rettegett a boszorkánytól, akit valaha ismert - saját magát is beleértve. Shota megölte volna legutóbb, ha Richard nem az ő megmentésére használta volna fel a kívánságát, amit Shota ígért neki. Nem hitte, hogy Shota teljesíti Richard egyetlen újabb kívánságát is.

Sámuel átvezette őket a keskeny sikátorokon a Szellemek Háza felé. Úgy közlekedett, mintha egész életében itt élt volna.

Furcsán gurgulázva nevetett, ahogy néha-néha rájuk visszapillantva haladt előre. Vigyorgott vértelen ajkaival, mintha tudott volna valamit, amit ők nem. Amikor a vigyora túl sok fogat mutatott, és Richard megdöfkölte a karddal, Sámuel morgott és sziszegett, sárga szeme ragyogott a szürkületi fényben.

Sámuel a Szellemek Házának kilincsére tette hosszú ujjú kezét.

- Szép hölgy itt vár. Velem. Úrnő csak Keresőt akarja.

- Richard, én is bemegyek - mondta Kahlan határozottan.

A férfi a szeme sarkából pillantott rá, aztán Sámuelre nézett.

- Nyisd ki az ajtót!

Sámuel egyik erős karja hátrahúzta az ajtót, miközben a ragyogó sárga szemek a férfit vizslatták. Richard kitartotta a kardját. Jelezte, hogy azt akarja, Kahlan is bemenjen. Az ajtó nyikorogva becsukódott mögöttük, a savanyú arcú Sámuellel a másik oldalán.

A szoba közepén egy magas, elegáns trón állt. Fáklyafény táncolt és villódzott a faragott, arany levelű indákon, kígyókon, macskákon és más állatokon, amelyek a pompás építmény minden apró részletét beborították. Felül egy nehéz vörös brokáttal borított és arany rojtokkal szegélyezett baldachin nyúlt ki előre. Maga a trón három négyszögletes, fehér márvány talapzaton állt, amelyek lépcsőként szolgáltak. Az egész masszív és lenyűgöző benyomást keltett. Rojtos, vörös bársony borította az ülkét, a háttámlát és a karfák tetejét. Kahlan nem tudta elképzelni, hogyan férhetett be az ajtón. Vagy hány ember kellett a cipeléséhez.

Shota uralkodóhoz méltóan ült, érzelem nélküli mandulavágású szemei Richardot nézték. Finoman nekidőlt a vörös bársonynak, a lábait keresztbe rakta, karjai a székes karfáján nyugodtak, a kezei rátartian borultak az arany vízköpőkre. A vízköpők a csuklóit nyaldosták. Az egyik hosszú, lakkozott körmével a hüvelykujja körmét pattogtatta. Buja gesztenyebarna hajzuhataga lágyan omlott a vállára.

Shota Kahlanra szegezte kortalan szemeit. A hosszú, sziklaszilárd nézés olyan érzést keltett benne, mintha megbénítaná, mintha beléhatolna. Egy piros, fehér és fekete csíkos kígyó zuhant alá, és lógott le a baldachinról. Sziszegve Kahlan felé nyújtogatta a nyelvét, majd Shota ölébe pottyant, és összetekeredett, mint egy elégedett macska.

Üzenet volt, ami azt közvetítette, hogy Kahlant nem hívták, és most figyelmeztették, mi fog történni, ha Shota megharagszik. Kahlan nyelt egyet, de megpróbálta leplezni. Egy örökkévalóságnak tűnő idő elteltével, és miután a boszorka elégedettnek látszott, hogy az üzenetet megértette, merev tekintetét visszafordította Richardra.

- Tedd el a kardodat, Richard! - Shota hangja olyan volt, mint a helyes irányba simított, puha bársony. Kahlan úgy gondolta, nem tisztességes, hogy valakit, aki ilyen szép, még olyan hang is ékesít, ami képes megolvasztani a vajat, vagy egy férfi szívét.

- Amikor legutoljára találkoztunk, illetve amikor elváltunk, olyan benyomást keltettél bennem, amely után joggal gondolhatok arra, most esetleg megpróbálsz megölni. - A férfi hangja is bosszantóan nyájas volt.

- Ha úgy döntök, hogy megöllek, drága fiam, és ez lehetséges, a kardod nem fog segíteni. - Richard hirtelen felüvöltött, és elejtette a kardot, mintha forró szén lett volna. Döbbsenten bámult le a kardra, miközben a kezét ápolgatta. - Most tedd el! - A boszorka hangja ezúttal inkább rossz irányba simított bársonyhoz hasonlított.

Richard a szemöldöke alól nézett fel a trónján ülő Shotára, mielőtt lehajolt, hogy felvegye a kardját és visszacsúsztassa a hüvelyébe.

Önelégült mosoly terjedt szét Shota telt ajkain. Felemelte és félretette az öléből a kígyót. Shota még egy pillanatig nézte Richardot, aztán felállt. Közben eléggé előredőlt ahhoz, hogy a mellei kibuggyan hassanak a leheletvékony, mélyen kivágott, szürkés ruhából. Hogyan sikerült mégis bent maradniuk, Kahlan nem tudta. Egy kis bedugaszolt üvegcsé bukfcencezett ki a nő mellei közötti puha fészkéből, és színezüst láncon himbálózott. Kahlannak felhevült az arca, amint Shota - le nem véve a szemét Richardról - kecsesen lesétált a háromlépcsős talapzatról. A ruhája bő részei finoman libegtek, mintha könnyű szellő fújt volna. De nem fújt szél a Szellemek Házában.

Kahlan véleménye szerint ez a kelme kétségtelenül túl vékony volt ruhának. Azon tűnődött, ő hogy nézne ki benne, és a gondolatától elvörösödött.

Mihelyt a földön állt, Shota megfordult, és kihúzta a dugaszt a kis üvegcséből. Az egész trón megremegett, mintha forró levegőn keresztül látszott volna. Egyszerre csak szürke füstté vált, ami örvénylett körbe, a mérete állandóan csökkent, és egy vékony csikká sűrűsödve beszívódott a kis üvegcsébe. Shota visszatette a dugaszt, visszadugta az üvegcsét a mellei közé, és egy ujjal olyan mélyen lenyomta, hogy többé nem látszott. Kahlan mély, hangos lélegzetet vett.

Shota tekintete lesiklott Richard szemeiből, és a férfi nyitott ingét nézte, mintha élvezetet jelentett volna neki. Vagy kielégülést. Richard arca elvörösödött.

Shota mosolya szélesedett.

- Milyen elragadóan szemérmetlen! - Az egyik hosszú, vörös körmét végighúzta teljes hosszában a férfi mellkasán le a köldökéig, aztán finoman megpaskolta a hasát. - Gombold be az ingedet, Richard, mert esetleg elfelejtem, miért vagyok itt!

A férfi arca még vörösebb lett. Kahlan szándékosan szorosabban mellé állt, miközben az elkezdett begombolkozni.

- Shota - szólt a férfi, miközben az inge csücskeit gyömöszölte be a nadrágjába -, köszönetet kell mondanom. Talán nem

tudod, de múltkor valóban segítettél. Segítettél kitalálnom.

- Az volt a szándékom, hogy segítek.

- Nem érted. Arra gondolok, hogy segítettél kitalálnom, miként legyek együtt Kahlannal. Segítettél kitalálnom, hogyan lehetünk együtt. Hogyan szeressem. - A férfi mosolygott. - Össze fogunk házasodni.

Egy pillanatig fagyos csend uralkodott.

- Így igaz - mondta Kahlan az állát feltartva -, szeretjük egymást, ... és most együtt lehetünk... örökre. - Gyűlölte, ahogy Shota érezte vele, hogy magyarázatok szükségesek, és ahogy kinyögte azokat.

Shota fürkésző tekintete a nőre siklott, és a mosolya lassan elpárolgott. Kahlant ez megint arra készítette, hogy nyeljen egyet.

- Ti tudatlan gyermekek - sutogta Shota, miközben lassan a fejét rázta. - Ti ostoba, tudatlan gyermekek!

Richard arc kifejezése kezdett indulatossá válni.

- Lehet, hogy tudatlanok vagyunk, de nem vagyunk gyerekek, és szeretjük egymást. És össze fogunk házasodni. Reméltem, hogy örülni fogsz nekünk, Shota, hiszen játszottál benne egy kis szerepet.

- Azt mondtam neked, drága fiam, hogy meg kell őt ölnöd.

- De annak az egésznek vége - tiltakozott Kahlan. - A probléma megoldódott. Most minden rendben van. Minden rendben.

Kahlan levegőért kapkodott, ahogy érezte, hogy a lábai felemelkednek a földről. Richarddal együtt átvetődtek a szobán, fel a falnak. Az ütközés kilökte a levegőt tüdejéből. Kis fénypontok lebegtek és táncoltak a szemei előtt. Lenézett és próbálta élesíteni a látását.

Kahlan és Richard a sártéglából készült falhoz lapultak legalább három lábnyira a földtől. Kahlan alig kapott levegőt. Csak a fejét tudta mozgatni. Még a ruházata is lelapult. A köpenye szétterült a falon, mintha az a padló lett volna. Richard ugyanolyan tehetetlen volt, mint ő. Mindketten a fejüket forgatva erőlködtek, de értelmetlen volt; eltéphetetlen bilincsek szorították őket.

Shota átsiklott feléjük a szobán. A szemei tüzesek és veszedelmesek voltak. Kahlan előtt állt meg.

- Nem kellett megölnie? És ugye most minden rendben, Inkvizitor Anya?

- Igen - sikerült Kahlannak kiböki, és megpróbált magabiztosnak tűnni, amint tehetetlenül lógott.

- Felötlött benned valaha, Inkvizitor Anya, hogy esetleg oka van annak, amit mondok?

- Igen, de ez az egész...

- Felötlött benned valaha, Inkvizitor Anya, hogy oka van annak, hogy az Inkvizitorok nem szerethetik a párjukat? És esetleg valami más oka annak, hogy Richardnak meg kellett volna ölnie?

Kahlan nem tudott válaszolni. Az elméjében rémes gondolatok száguldottak.

- Miről beszélsz? - kérdezte Richard.

Shota nem vett róla tudomást.

- Igen, Inkvizitor Anya?

Kahlan torka olyan száraz volt, hogy kétszer kellett nyelnie, mielőtt meg tudott szólalni.

- Hogy érted? Milyen ok?

- Háltál már ezzel a férfival, akit szeretsz? Megtetted már, Inkvizitor Anya?

Most Kahlanon volt a sor, hogy elpiruljon.

- Micsoda dolog ilyen kérdést feltenni valakinek?

- Válaszolj a kérdésre, Inkvizitor Anya - sziszegte Shota -, mert különben most rögtön megnyúzlak, és a bőrödet a magam szépítésére használom. Azon a ponton vagyok, hogy könnyen megteszem. Jobban teszed, ha eszedbe se jut hazudni nekem.

- Én... Mi... Nem! És különben is, mi közöd hozzá!

Shota közelebb lépett. A tekintetétől néma sikoly futott át Kahlanon.

- Talán jobban teszed, ha kétszer is meggondolod, mielőtt megteszed, Inkvizitor Anya.

- Hogy érted? - lehelte tágra nyílt szemmel Kahlan.

Shota keresztbefonta a karjait a mellén. A hangja még vészjóslóbbá vált.

- Az Inkvizitorok nem szerethetik a párjukat, mert ha fiúgyermeket szülnek, a nőnek meg kell kérnie a férjet, hogy ölje meg a csecsemőt. A férjet feltehetően a hatalmába keríti az Inkvizitor ereje, úgyhogy bármit megtesz, amit a nő kér. Kérdés nélkül.

- De...

Shota még közelebb lépett, a szemei tele voltak dühvel.

- Ha szereted, hogyan tudnád megkérni erre? Hogyan tudnád megkérni Richardot, hogy ölje meg a fiát? Gondolod, hogy megtenné? Te megtenné? Megölnéd annak a férfinak a fiát, akit szeretsz? Megtenné, Inkvizitor Anya?

Shota szavai Kahlan szívébe és lelkébe döftek, alig volt képes elsuttogni a választ.

- Nem.

Érezte, hogy a reményei és a boldogsága összeomlik. A felfedezés örömétől, hogy Richarddal lehet, egyáltalán nem gondolt a jövőre. A következményekre. Gyerekekre. Csak arra gondolt, hogy Richard és ő együtt vannak. Shota ordított vele.

- És akkor mi lesz, Inkvizitor Anya? Felneveled? És megbünteted a világot egy férfi Inkvizítorral? Férfi Inkvizitor! - A karjait széttárta, és elfehéredett izületű ökleit maga mellé ejtette. - A sötét korba vezeted megint a világot! Megint ránk köszönt a sötétség kora! Miattad! Mert szereted ezt a férfit! Gondoltál erre valaha, te tudatlan gyermek?

Kahlant a torkában lévő gombóc azzal fenyegette, hogy megfojtja. Szeretett volna elfutni Shotától, de nem tudott mozdulni.

- Nem minden férfi Inkvizitor olyan.

- Majdnem mindegyik olyan! Majdnem mindegyik! - Egy ujjal Richardra mutatott anélkül, hogy ránézett volna. - Veszedelemnek teszed ki a világot azért, mert szereted ezt a férfit? Kockáztatod, hogy mindenkit a sötét kor rémületébe küldesz, csak azért, mert önző módon azt akarod, hogy éljen ennek a férfinak a fia?

- Shota - szólt Richard meglepően nyugodt hangon. - A legtöbb Inkvizitor lányt szül. Olyasmi miatt aggódsz, ami talán meg sem történik. Lehet, hogy nem is lesznek gyerekeink. Nem minden pár termékeny.

Richard hirtelen lecsúszott a falról, és morogva földet ért. Shota dühében a markába ragadta a férfi ingét, és felemelve őt a falhoz vágta. Kipréselte a tüdejéből a levegőt.

- Azt hiszed, olyan ostoba vagyok, mint te? Ismerem az idő folyását! Boszorkány vagyok! Mondtam már, tudom, hogy bizonyos események miként folynak le és bontakoznak ki! Ha ezzel a nővel hálsz, fiúgyermek lesz! Ő Inkvizitor. Minden Inkvizitor Inkvizítor szül! Mindig! Ha gyermeket nemzel neki, fiú lesz!

A boszorka megint a falhoz csapta a férfit. Kahlan összerezzen a hangra, ahogy a férfi feje a falhoz ütődött. Shota viselkedése ijesztő volt, és fékezhetetlennek tűnt. Korábban mély benyomást tett Kahlanra azzal, hogy módfelett fenyegető volt, de ugyanakkor intelligensnek és értelmesnek tűnt. Legalábbis bizonyos mértékig. Most másnak látszott, labilisnak.

Richard nem próbálta eltávolítani a boszorka kezét, de Kahlan látta, hogy egyre dühösebb.

- Shota...

A boszorka megint felvágta őt a falra.

- Tartsd a nyelved, mert különben kivágom!

Úgy látszott, Richard dühe vetekszik Shotáéval.

- Tévedtél korábban, Shota! Tévedtél! Sokféle úton haladhatnak előre az események az időben. Ha rád hallgattam volna legutóbb, és megöltem volna Kahlant, amikor azt kívántad tőlem, most mindannyiunkon Darken Rahl uralkodna! Csak mert követtem volna az ostoba tanácsodat! Kahlan segítségével győztem le Darken Rahl! Ha úgy tettem volna, ahogy kívántad, veszítettünk volna!

A férfinak hullámlott a mellkasa, ahogy a boszorkányra meredt.

- Ha azért tetted meg ezt a nagy utat, hogy valami feltételezett veszedelemmel fenyegezz bennünket, az idődet pazaroltad. Nem a te álláspontod szerint cselekedtem a múltkor, és most sem aszerint fogok! Nem fogom megölni őt, és nem is mondok le róla a te parancsodra! Senkiére!

Shota bámult a férfira egy pillanatig, aztán levette a kezét az ingéről.

- Nem valami jövőre vonatkozó „feltételezett” veszedelem miatt jöttem ide - suttogta a boszorka. - Nem azért jöttem ide, hogy Inkvizitorokkal történő gyermeknemzésről vitázzak veled, Richard Rahl.

Richard hirtelen hátrahőkölt a megrázkódtatástól.

- Én nem...

- Azért jöttem ide, mert legszívesebben megölnélek azért, amit tettél, Richard Rahl. Az, hogy ti, két tudatlan gyermek, utódokat akartok nemzeni, bolha a valódi rémség hátán, amit már létrehoztál.

- Miért szólítasz így? - suttogta Richard.

Shota a férfi sápadt arcát tanulmányozta.

- Mert az vagy.

- Richard Cypher vagyok. George Cypher volt az apám.

- Egy Cypher nevű férfi nevelt fel. Egy Darken Rahl nevű nemzett. Megerőszakolta az anyádat.

Richard arca még fehérebb lett. Kahlannak sajgott érte a szíve. Most már értette, tudta, hogy igaz. Ezt látta benne; az apja,

Darken Rahl arcát látta. Kétségbeesetten próbálta kiszabadítani magát, hogy odamenjen hozzá, de nem tudta.

Richard a fejét rázta.

- Nem. Ez nem igaz. Ez egyszerűen lehetetlen.

- Igaz - rivallt rá Shota. - Az apád Darken Rahl volt. A nagyapád Zeddicus Zu'l Zorander.

- Zedd? - suttogta a férfi. - Zedd a nagyapám? - Kihúzta magát. - Darken Rahl... Nem, ő nem lehet. Ez nem igaz.

Megfordult és felnézett Kahlanra. Látta az arcán, látta, hogy ő tudja, hogy igaz amit mond. Visszafordult Shotához.

- Zedd mondta volna. Mondta volna. Nem hiszek neked.

- Bánom is én - mondta a boszorka színtelen hangon. - Bánom is én, mit hiszel. Én tudom az igazat. - Megint indulatba jött.

- Az igazság az, hogy te egy törvénytelen fiú törvénytelen fiának a törvénytelen fia vagy! És visszamenőleg ezen törvénytelen fiúk mindegyikében megvolt a Tehetség. Mi több, Zeddben is megvan a Tehetség. Megvan benned a Tehetség, de a varázslók két érvonalából. - A férfi tágra nyílt szemeibe bámult. - Nagyon veszélyes ember vagy, Richard Rahl. - Richardon látszott, hogy mindjárt összeesik. - Megvan benned a Tehetség. Ebben az esetben inkább átoknak hívnám.

- Ebben egyetérték veled - suttogta Richard.

- Tudod, hogy megvan benned a Tehetség? Ezen nem fogunk vitatkozni? - Richard csak bólintani tudott. - A többi nem érdekel, Darken Rahl fia vagy, másrésről pedig Zeddicus Zu'l Zorander unokája. Ő az anyád apja. Ha úgy döntesz, hogy semmibe veszed ennek az igazát, nem érdekel. Higgy, amit akarsz! Áltasd magad, ahogy akarsz! Nem azért vagyok itt, hogy a származásodról vitázzak.

Richard hátradőlt a falnak. Végigszántotta az ujjával a haját.

- Menj el, Shota! Kérlek, menj el! - A hangja olyan volt, mintha minden élet kiszállt volna belőle. - Semmi mást nem akarok hallani, amit mondani akarsz. Csak menj el! Hagyj békén!

- Csalódtam benned, Richard.

- Bánom is én.

- Nem tudtam, hogy ilyen ostoba vagy.

- Bánom is én.

- Azt hittem, George Cypher jelentett neked valamit. Azt hittem, van benned valami tisztesség.

A férfi felkapta a fejét.

- Hogy érted?

- George Cypher felnevelt. Rád áldozta az idejét, a szeretetét. Tanított, foglalkozott veled, gondoskodott rólad. Alakított. És te ezt eldobnád, mert valaki más megerőszkolta az anyádat? Ez az, ami fontos neked?

Richard szemeiben tűz gyúlt. A kezei kezdtek felemelkedni. Kahlan azt gondolta, a férfi megpróbálja megfojtani Shotát, de aztán visszaengedte a kezeit maga mellé.

- De... ha Darken Rahl az apám...

Shota a magasba emelte a karjait.

- Micsoda! Hirtelen elkezdesz úgy cselekedni, mint ő? Elkezdesz akaratlanul fortélyos dolgokat művelni, mert már tudod? Attól félsz, kimész azon az ajtón és ártatlan embereket ölsz, mert megtudtad, hogy az igazi apád Darken Rahl? Semmibe veszed azokat a dolgokat, amiket George Cyphertől tanultál, mert rájössz, hogy Rahl a neved? És te nevezed magad a Keresőnek? Csalódtam benned, Richard. Azt hittem, a magad ura vagy. Nem az őseidről mások által alkotott elképzelések visszatükröződése.

Richard lógatta a fejét. Közben Shota mérgesen ráncolta a homlokát és csendben nézte őt. Végül a férfi mély lélegzetet vett.

- Sajnálom, Shota. Köszönöm, hogy nem hagytál még ostobábbnak lennem, mint amilyen már vagyok. - A szemei nedvesek voltak, ahogy Kahlan felé fordult. - Kérlek, Shota, engedd lejönni!

Kahlan érezte, hogy megszűnik a nyomás, és lecsúszott a falon, a csizmái a padlóhoz puffantak. Shota haragos tekintete arra készítette, hogy ott maradjon, ahol volt. Pedig szeretett volna odamenni Richardhoz. A férfi a csizmáit bámulta.

Shota a férfi álla alá tette az ujjait és felemelte a fejét.

- Boldognak kellene lenned; az apád nem volt csúnya. Csak néhány vonása van meg benned. És egy kicsi a vérmérsékletéből. Meg a Tehetség.

Richard elhúzta az állát a boszorka ujjairól.

- A Tehetség. Nem akarom a Tehetséget. Semmit nem akarok kezdeni vele. Nem neveznék Tehetségnek semmit, amit Darken Rahlól örököltem. Gyűlölöm! Gyűlölöm a mágiát!

- Zeddtől is származik - mondta Shota meglepő szánakozással. - Mindkét részről. Ilyen módon kapod a Tehetséget; átöröklődik, olykor átugrik egy vagy még több generációt. Máskor nem. Te mindkét részről örökölted. Benned több van egy

dimenzióánál. Ez nagyon veszélyes keverék.

- Öröklődött! Mint valami rendellenesség.

Shota gúnyos mosollyal markolta hosszú ujjai közé a férfi arcát.

- Ez jusson eszedbe, mielőtt vele hálsz! Kahlan részéről a fiú Inkvizitor lesz. A te részéről - meglesz benne a Tehetség. Képes vagy egyáltalán felfogni ennek a veszélyét? El tudsz képzelni egy Inkvizitort a Tehetiséggel? Egy férfi Inkvizitort? Kétlem, hogy képes vagy rá. Meg kellett volna ölnöd őt, amikor mondtam, te tudatlan gyermek! Mielőtt módot találtál arra, hogy vele legyél. Meg kellett volna ölnöd!

Richard haragosan meredt a boszorkára.

- Eleget hallottam már ebből a beszédből! Nem áll szándékomban tovább hallgatni. Mondtam már; Kahlan segítségével győztem le Darken Rahl-t. Ha megöltem volna, ő győz le engem. Remélem, nem azért utaztál ide, hogy ezt a képtelenséget ismételd.

- Nem - mondta halkan Shota. - Ezek a dolgok nem számítanak. Nem ezért vagyok itt. Azért jöttem, amit tettél, nem azért, amit egy napon tehetsz. Amit már megtettél, Richard, rosszabb, mint bármi, amit valaha ezzel a nővel tehetsz. Egy szörnyszülött, amit vele nemzel, sem érhet fel azzal a rémséggel, amit már létrehoztál.

Richard összevonta a szemöldökét.

- Megakadályoztam, hogy Darken Rahl uralja a világot. Megöltem őt. Nem hoztam létre semmiféle rémséget.

A boszorka lassan rázta a fejét.

- Orden mágiája ölte meg őt. Mondtam neked; nem szabad kinyitnia a szelencét. Nem ölted meg, hagytad, hogy kinyissa Orden egyik szelencéjét. Orden mágiája ölte meg. Akkor kellett volna megölnöd, mielőtt kinyitotta az egyik szelencét.

- Nem tudtam! Ez volt az egyetlen lehetőség! Nem volt más mód a megölésére! És különben is, mit számít? Halott!

- Jobb lett volna, ha hagyod győzni, mint hagyni, hogy kinyissa a rossz szelencét.

- Te örült vagy! Mi lehetne rosszabb annál, hogy Darken Rahl megszerzi Orden mágiáját és ellenvetés nélkül uralja a világot?

A boszorka felvonta a szemöldökét.

- Az Őrző - suttogta. - Jobb lett volna hagyni, hogy Darken Rahl uralkodjon rajtunk, vagy vegye a fejünket, vagy akár kínozzon halálra bennünket, mint az, amit hagyta megtörténni.

- Miről beszélsz?

- Az Alvilág Őrzője a helyén tartózkodik; a Fátyol zárja el az élők világától. A Fátyol tartja vissza őt és a kegyenceit. Visszatartja az Alvilágot. Elzárja a holtakat az élöktől. Amit tettél, elszakította ezt a Fátylat. Már elszabadult a Őrző néhány orgyilkosa.

- A férclények... - suttogta Richard.

Shota bólintott.

- Igen. Orden mágiájának kiszabadításával lehetővé tetted, hogy a benne rejlő varázserő valahogyan elszakítsa az Alvilágot határoló Fátylat. Ha túlságosan elszakad, az Őrző elszabadul. Még csak nem is sejtethed, hogy ez mit jelent. - Shota felemelte a férfi nyakában lógó Agielt. - Amit ezzel műveltek veled, egy szerető csókjának tűnik ahhoz képest, amit ő tesz majd. Mindenki. Jobb lett volna hagyni Darken Rahl-t győzni, mint hagyni, hogy ez megtörténjen. Olyan sorsra kárhoztattál mindenkit, ami több, mint iszonyatos.

A boszorka a markába szorította az Agielt.

- Meg kellene hogy öljelek azért, amit tettél. Kimondhatatlanul meg kellene kínozzalak. Van fogalmad róla, hogy az Őrző mennyire szeretne szemet vetni azokra, akik bírnak a Tehetiséggel? Van fogalmad róla, mennyire kellene neki azok, akikben megvan a Tehetség? Vagy mennyire kellene neki a boszorkányok?

Kahlan látta, hogy könnyek peregnek le Shota arcán. Fellobbant benne a megértés, amitől a rémület jeges hulláma futott át rajta. Kahlan rádöbbsent, hogy Shota nem mérges volt. Félt.

Ezért volt itt: nem azért, mert mérges volt, hogy Kahlan életben van, vagy hogy gyerekük lesz. Azért volt itt, mert meg volt remülve. A gondolat, hogy Shota, egy boszorkány fél, szörnyűbb volt bárminél, amire Kahlan gondolni tudott.

Richard tágra nyílt szemekkel bámult a boszorkára.

- De... kell, hogy legyen valami, amit tenni tudunk, valami módja, hogy megakadályozzuk.

- Tudunk? - sikította a boszorka a férfi mellkasát bökdösve az ujjával. - Te! Csak te tudsz, Richard Rahl! Csak te! Csak te tudod helyreállítani!

- Én! Miért én?

- Nem tudom - kiabálta Shota fogcsikorgatva. - De te vagy az egyetlen, akinek megvan az ereje. - Az öklével ütötte a férfi mellkasát. - Te! - Tovább ütötte a mellkasát, miközben a férfi csak állt ott. - Te vagy az egyetlen, akinek esélye van! Nem

tudom, miért, de csak te tudod helyreállítani. Csak te tudod kijavítani a Fátyolon lévő szakadást. - Shota már zokogott. - Csak te, te ostoba, buta gyermek!

Kahlan elképedt annak a jelentőségétől, ami történt. A Őrző elszabadulásának gondolata minden képzeletet felülmúlt. A holtak az élők világában; nem tudta elképzelni a borzalmát, de Shota rémületét látva felbecsülte a rettenetét.

- Shota... fogalmam sincs róla. Nincs semmi elképzelésem, hogyan...

Shota még mindig a férfi mellkasát ütötte sírva.

- Muszáj. Meg kell találnod a módját. Fogalmad sincs róla, mit tenne velem az Őrző, mit tenne egy boszorkánnyal. Ha nem teszed meg értem, tedd meg magadért! Nem lesz könnyöretesebb hozzád, mint én. És ha nem teszed meg magadért, tedd meg Kahlanért! Örök szenvedésre fogja őt kárhoztatni csak azért, mert szereted. Csak azért fogja ezt tenni vele, hogy neked még többet ártson. Mindannyiunkat élet és halál mezsgyéjén fog tartani az idők végezetéig győtrelemben vergődve. - Már fékezhetetlenül zokogott. - Kiszakítja a lelkünket... Ővé lesz a lelkünk... örökre.

Shota megint Richard mellkasát ütötte. A férfi átkarolta őt, és magához húzta. Vigasztalta, ahogy sírt.

- Örökre, Richard. Lélek nélküli elmék a holtak kelepcejében, örökkévaló győtrelemre kárhoztatva. Túl ostoba vagy ahhoz, hogy egyáltalán felfogjad. Soha még elképzelni sem tudnád a borzalmát, amíg meg nem történik.

Kahlan Richard mellé állt, és bátorításképpen a férfi vállára tette a kezét. Nem érzett haragot látván, hogy az Shotát vigasztalja. Láta, mennyire rémült volt a boszorkány. Kahlan nem volt olyan rémült, mert nem tudta azt, amit Shota tudott. Ám bizonyos tekintetben elég volt Shota reagálását látni.

- Férlények jöttek a völgybe - sírta a boszorka.

Richard lenézett rá.

- Férlények! Az Agaden-völgyben?

- Férlények és egy varázsló. Egy különösen gonosz varázsló. Sámuel és én szinte csak az életünket mentettük.

- Egy varázsló! - Richard a vállaira tett kézzel eltolta magától a boszorkát. - Mit értesz azon, hogy varázsló? Nincsenek más varázslók.

- A völgyben van egy. A férlények és a varázsló most az Agaden-völgyben vannak. Az otthonomban vannak. Az otthonomban!

Kahlan nem tudta tartani a száját.

- Shota, biztos vagy benne, hogy varázsló volt? Nem lehetett valaki, aki megjátszotta, hogy varázsló? Nincs több varázsló. Csak Zedd. Mind meghaltak.

Shota könnyes szemmel ráncolta a homlokát.

- Gondolod, hogy bárki be tud csapni azzal, hogy van-e mágiája? Megismerek egy varázslót, amikor ránézek. Megismerek egy varázslót, akiben megvan a Tehetség. Ismerem a mágustüzet. Ez egy varázsló, akiben megvan a Tehetség, bár fiatal. Nem tudom, honnan jött, vagy miért nem ismerte senki. De férlényekkel volt. Férlényekkel!

Ez csak egy dolgot jelenthet. Ez a varázsló kiszolgáltatta magát az Őrzőnek. A Őrző parancsait teljesíti. Azon fáradozik, hogy elszakítsa a Fátyol többi részét az Őrző számára. Ez azt jelenti, hogy az Őrzőnek bérencei vannak ezen a világon. Darken Rahl valószínűleg az egyik volt. Azért volt képes használni a Pusztító Mágiát.

Shota Richardhoz fordult.

- Hogy az Őrző varázslókat használ, azt jelenti, hogy varázsló kell a Fátyol elszakításához. Benned megvan a Tehetség. Varázsló vagy. Ostoba varázsló, de kétségkívül varázsló. Nem tudom, miért, de te vagy az egyetlen, akinek van esélye bezárni a hasadékot.

Richard letörölt egy könnycseppet Shota arcáról.

- Mit fogsz tenni?

A tűz visszatért Shota szemébe. Összeszorította a fogait.

- Visszamegyek a völgybe. Visszaszerzem az otthonomat.

- De kiűztek.

- Megleptek - vágta rá. - Csak azért jöttem ide, hogy megmondjam, milyen ostoba vagy. És hogy tenned kell valamit ezzel kapcsolatban. Be kell zárnod a hasadékot, mert különben mi mind...

Shota hátat fordított nekik.

- Visszamegyek a völgybe. A Őrző meg fog válni a megbízottjától. Elveszem tőle a Tehetséget. Tudod, hogyan lehet eltávolítani a Tehetséget egy varázslóból?

- Nem. - Richard érdeklődőnek látszott. - Nem tudtam, hogy meg lehet tenni.

- Ó, igen, meg lehet csinálni. - A boszorka megfordult, és felhúzta a szemöldökét. - Ha lenyúzd a bőrüket, a mágia kifolyik

belőlük. Ez az egyetlen mód eltávolítani a Tehetséget egy varázslóból. Fel fogom akasztani a hüvelykujjainál fogva, aztán élve megnyúzom. Minden porcikáját. Aztán a bőrével beborítom a trónomat, Majd a trónomra ülök és nézem, hogy halálra ordítja magát, amint a mágia kifolyik belőle. - Öködbe szorította a kezét. - Vagy a próbálkozásba halok bele.

- Shota, szükségem van segítségre. Semmit nem tudok erről az egésztől.

Shota öködbe szorított kézzel a semmibe bámult. Végül ellazultak és kinyíltak a kezei.

- Semmit nem tudok mondani, ami segítene.

- Úgy érted, tudsz mondani valamit, de az nem fog segíteni. - Shota bólintott. Richard sóhajtott. - Mi az?

A boszorka összefonta a karjait a gyomrán. A szeme megint nedves volt.

- Idővel kelepcebé fogsz kerülni. Ne kérdezd, mit jelent, mert nem tudom. Nem lesz lehetőség bezárni a Fátylat, ha nem szöksz meg a kelepceből. El leszel zárva, az Őrző pedig kiszökik, ha nem leszel képes kiszabadulni. Ha nem tanulsz valamit a Tehetségről, egyikre sincs esélyed.

Richard a szoba távoli végébe sétált. Háttal állt nekik, egyik kezét csípőre tette, a másikkal pedig végigszántotta a haját. Kahlan nem nézett Shotára. Nem akart találkozni a boszorkány tekintetével, ha nem volt muszáj.

- Van még valami? - szólt Richard a válla fölött. - Bármí, amit mondani tudsz? Bármí?

- Nincs. És hidd el, ha lenne, égnék a vágytól, hogy a tudomásodra hozzam. Nem szeretnék találkozni az Őrző tekintetével.

Richard egy ideig magában gondolkodott. Végül Shota elé állt.

- Fejfájásaim vannak. Erős fejfájások.

Shota bólintott.

- A Tehetség.

- Jött három nő. A Fény Nővéreinek nevezik magukat. Azt mondták, velük kell mennem, hogy megtanuljam használni a Tehetséget. Különben a fejfájások meg fognak ölni. - Richard tanulmányozta a boszorka arcát. - Mit tudsz róluk?

- Én boszorkány vagyok. Nem sokat tudok a varázslókról. De a Fény Nővéreinek valami köze van a varázslókhöz. A képzésükhöz. Csak ennyit tudok. Még azt sem tudom, hová valók. Nagyritkán bukkannak fel, amikor találnak valakit, aki a Tehetséggel született.

- Mi lesz, ha nem megyek velük? Meg fogok halni, ahogy mondják?

- Ha nem tanulsz meg uralni a Tehetséget, a fejfájások meg fognak ölni. Mindössze ennyit tudok.

- De ez az egyetlen megoldás?

Shota vállat vont.

- Nem tudom. De azt tudom, hogy meg kell tanulnod használni a Tehetséget, mert különben nem menekülsz ki a kelepceből, és nem leszel képes bezárni a Fátylat - vagy akár túlélni a fejfájásokat.

- Szóval azt mondd, el kellene mennem?

- Nem. Azt mondtam, meg kell tanulnod használni a Tehetséget. Talán van más módja.

- Miféle módja?

- Nem tudom, Richard. Még azt sem tudom, van-e más módja. Sajnálom, de ebben nem tudok segíteni. Egyszerűen nem tudom. Csak egy bolond ad tanácsot olyasmivel kapcsolatban, amit nem ért. Ebben nem tudok tanácsot adni.

- Shota - ismerte el Richard -, teljesen tanácstalan vagyok. Nem tudom, mit tegyek. Nem értem az egészet, a Nővéreket, a Tehetséget, vagy az Őrzőt. Nem tudsz mondani valamit, hogy segíts?

- Elmondtam mindent, amit tudok. Éppen olyan elveszettnek érzem magam, mint te. Sőt. Nem vagyok képes befolyásolni, ami történni fog. Te legalább tudod. - Shotának csillogott a szeme. - Attól félek, az Őrző élettelen szemeit fogom nézni. Örökre. Nem alszom, amióta megtudtam ezeket a dolgokat. Ha módod lenne rá, segítenék. Egyszerűen semmit nem tudok a holtak világáról. Ilyennel még sohasem szembesültek az élők.

Richard a földet bámulta.

- Shota - suttopta. - Fogalmam sincs, mit tegyek. Félek. Nagyon félek.

A boszorka bólintott.

- Én is. - Kinyújtotta a kezét és megérintette a férfi arcát. - Viszontlátásra, Richard Rahl. Ne harcolj az ellen, aki vagy! Inkább használd az erőd! - Kahlanhoz fordult. - Nem tudom, tudsz-e segíteni neki, de ha van rá mód, tudom, hogy minden tőled telhetőt meg fogsz tenni.

Kahlan bólintott.

- Úgy lesz, Shota. Remélem, visszaszerzed az otthonodat.

Shota halványan rámosolygott.

- Köszönöm, Inkvizitor Anya.

A boszorka megfordult és az ajtóhoz suhant. Leheletvékony ruhája úszott utána. Kilökte az ajtót. Sámuel a másik oldalon várt, sárga szemei ragyogtak. Shota megállt az ajtónyílásban és megdermedt.

- Richard, ha történetesen valahogyan bezárnád a Fátylat és megmentenél az Őrzőtől, megmentenél mindenkit az Őrzőtől, örökké hálás leszek neked.

- Köszönöm, Shota.

A boszorka még mindig háttal állt nekik.

- De tudjad: ha gyermekkel ajándékozod meg az Inkvizitor Anyát, fiú lesz. Inkvizitor lesz. Egyikötöknek sem lesz ereje megölni, még ha tudjátok is a következményeket. - Pillanatnyi szünetet tartott. - Anyám a sötét korban élt. - A hangja jeges volt. - Megvan bennem az erő. És használni fogom. A szavamat adom rá. De azt tudjátok, hogy nem személyes okból teszem!

Az ajtó nyikorogva becsukódott mögötte. A Szellemek Háza hirtelen nagyon üresnek tűnt. Nagyon csendesnek.

Kahlan kábult volt. Lenézett a kezére. Remegett. Szerette volna, ha Richard megöleli, de nem tette. A férfi az ajtót bámulta. Az arca hófehér volt.

- Ezt nem hiszem el - sutogta. - Még mindig az ajtóra meredt. - Hogyan történhet ez meg? Álmodom ezt az egészet?

Kahlan úgy érezte, mindjárt összezsugorlanak a térdei.

- Richard, mit fogunk tenni?

Richard odafordult hozzá, a szemei a távolba meredtek. Megteltek könnyel.

- Ez biztosan csak valami rémálom.

- Ha igen, én is ugyanazt álmodom. Richard, mit fogunk most csinálni?

- Miért kérdezi ezt tőlem mindenki? Miért engem kérdez mindig mindenki? Miért gondolja mindenki, hogy én tudom?

Kahlan mozdulatlanul állt, próbálta gondolkodásra bírni az elméjét. Nem úgy tűnt, hogy képes rá.

- Mert te vagy Richard. Te vagy a Kereső.

- Nem tudok semmit az Alvilágról, az Őrzőről. A holtak világáról.

- Shota azt mondja, egyetlen élő sem tud semmit.

Úgy tűnt, Richard feleszmélt a kábulatból. Hirtelen megragadta a nő vállait.

- Akkor meg kell kérdeznünk a holtakat.

- Micsoda?

- Az ősök szellemei holtak. Tudunk beszélni velük. Kérhetek egy Gyűlést, és tehetek fel nekik kérdéseket. Tanulhatunk tőlük. Talán kideríthetjük, hogyan lehet bezárni a Fátylat. Talán kideríthetem, hogyan vethetek véget a fejfájásoknak, hogyan használhatom a Tehetséget. - Megragadta a nő karját. - Gyerünk!

Kahlan majdnem mosolygott. Richard tényleg a Kereső volt. Richard kézenfogva húzta át a sikátorokon. Amikor elég jól láttak, futottak. Felhők takarták el a holdat, és sötétség honolt az épületek között. A fagyos levegő csípte Kahlan arcát, könny folyt a szeme sarkából.

Amikor a nyílt térre értek, világos lett. Fáklyák világították meg az embereket, akik ott csoportosultak. Még mindig egy csomóban álltak valamennyien, és vadászok védtek mindenkit; nem tudták, hogy elment a boszorkány. Az egész falu csendben nézte, amint ők ketten átvágnak a tiszta sávon. A vadászok szétváltak előttük, ahogy a Madarak Atyja és a másik hat előljáró felé közeledtek. Chandalen az ő oldalukra állt.

- Mindenki biztonságban van - nyugtatta meg őket Kahlan. - A boszorkány elment.

Mindenki megkönnyebbülve sóhajtott.

Chandalen a földhöz ütötte dárdája tompa végét.

- Megint ti hoztok bajt!

Richard nem törődött vele. Megkérte Kahlant, hogy fordítson. Végigtekintett a véneken, és a pillantása a Madarak Atyján állapodott meg.

- Tisztelt előljáró! A boszorkány nem azért volt itt, hogy bárkinek ártson. Azért volt itt, hogy engem figyelmeztessen egy nagy veszedelemre.

- Mondod te - vágta rá Chandalen. - Nem tudjuk, hogy ez igaz-e.

Kahlan tudta, hogy Richard igyekszik megőrizni a nyugalmát.

- Kétségbe vonod, hogy ha a szellemvilágba akart volna küldeni, megtehetette volna?

Chandalen csak merev tekintettel válaszolt.

A Madarak Atyja olyan pillantást vetett Chandalenre, amitől - úgy tűnt - egy kicsit összehúzta magát. Richardra nézett.

- *Milyen veszedelem?*

- Azt mondja, az a veszély fenyeget bennünket, hogy a holtak kiszöknek az élők világába.

- *Nem tudnak bejönni az élők világába. A Fátyol visszatartja őket.*

- Te tudsz a Fátyolról?

- *Igen. A holtak mindegyik szintje, az Alvilág, ahogyan te hívod, a Fátyollal van elzárva. Amikor Gyűlést tartunk, hívjuk az őseink szellemét, hogy látogassanak meg. Egy rövid időre képesek átjönni a Fátyolon.*

Richard tanulmányozta egy pillanatig a Madarak Atyja arcát.

- Mit tudsz még a Fátyolról?

A másik vállat vont.

- *Semmit. Csak azt tudjuk, amit az őseink szellemei mondtak róla: át kell lépniük, hogy eljőjenek hozzánk, amikor hívjuk őket, és máskor az tartja vissza őket. Azt mondják, sok szintje van az Alvilágnak, a holtaknak, és ők a legfelső szinten vannak, ezért tudnak jönni. Akiket nem tisztelnek, azok az alacsonyabb szinteken vannak, és nem jöhetnek. Az ő szellemük örökre el van zárva.*

Richard mindegyik előljárónak a szemébe nézett.

- A Fátyol elszakadt. Ha nem lesz ismét bezárva, mindannyiunkat elnyel a holtak világa. - Az összegyűlt embereknek sorra elakadt a lélegzete. Rémuлт suttogás kezdődött. Richard visszatekintett a Madarak Atyjára. - Kérlek, tisztelt előljáró, szeretnék összehívni egy Gyűlést. Szükségem van az őseink szellemének segítségére. Módot kell találnom a Fátyol bezárására, mielőtt a holtak Őrzője kiszökik. A szellemősök talán tudnak segíteni. Tudnom kell, hogy képesek-e rá.

Chandalen odaütötte a dárdáját.

- *Hazugság! Egy boszorkány hazugságait közvetíted nekünk. Nem hívhatjuk az őseink tisztelt szellemét egy boszorkány szavai miatt! Az őseink szellemét csak a mi népünk érdekében hívjuk, nem egy boszorkányért! Ilyen szentségtörésért halállal fogják sújtani az egész népünket!*

Richard mereven bámulta a férfit.

- Nem egy boszorkány hívja őket. Én kérem, és én a Sáremberek egyike vagyok. Azért kérem a Gyűlést, hogy segítsen nekem távoltartani népünket a bajtól.

- *Halált hozol ránk. Idegeneket hozol. Idehozod a boszorkányt. Csak magadon akarsz segíteni. Hogyan szakadt el ez a Fátyol?*

Richard kigombolta az ingujját és feltúrta a karján. Lassan kihúzta az Igazság Kardját. Állta Chandalen tekintetét. Végighúzta a kardot az alkarján, megforgatva mindkét oldalát a vérben. A végét a földre szúrta, és mindkét kezét a markolatra helyezte.

- Kahlan, szeretném, ha lefordítanál valamit. Egyetlen szót se hagyj ki! - Richard tekintete visszatért Chandalenre. A hangja nyugodt volt, szinte nyájas, de a szemeiben halálos elszántság égett.

- Chandalen, ha még egy szavadat hallom ma éjjel, még ha csak azért is, mert egyetértesz velem, és felajánlod a segítségedet, megöllek. Néhány dolog, amit a boszorkány mondott, gyilkos hangulatba hozott. Ha még egy okot adsz - téged foglak megölni.

Minden előljáró szeme tágra nyílt. Chandalen kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de látva Richard arckifejezését, becsukta, és összefonta a karjait. A tekintete vad volt, de nem Richardéhoz mérhető. Végül a földre pillantott.

Richard megint a Madarak Atyjához szólt.

- Tisztelt előljáró, ismered a szívemet. Tudod, hogy nem tennék semmit, amivel ártok a népünknek. Nem kérném ezt, ha nem lenne fontos, vagy ha lenne bármi más választásom. Kérlek, hívjatok össze Gyűlést, hogy megkérdezhessem az őseink szellemét, hogyan tudom megakadályozni ezt a népünket fenyegető veszedelmet.

A Madarak Atyja a többi előljáróhoz fordult.

Sorban mindegyikük bólintott. Kahlan tudta, hogy ezt teszi majd; az egész csak formaság volt. Savidlin a barátjuk volt, a többiek pedig már megismertek Richard dühével; egyikük sem akart dacolni vele. A valódi döntés a Madarak Atyjáé volt. Nézte, hogy minden előljáró bólint, aztán visszafordult Richardhoz.

- *Ez kellemetlen ügy. Nem szívesen hívom az őseket azért, hogy a világukról kérdezzem őket. Azért jönnek, hogy a mi világunkkal kapcsolatban segítsenek. Lehet, hogy neheztelni fognak. Lehet, hogy mérgesek lesznek. Lehet, hogy nemet mondanak.* - Richardot nézte egy pillanatig. - *De ismerem a szívedet. Tudom, hogy a népünk megmentője vagy, és nem kérnéd, ha lenne bármi más választásod.* - Erős kezét Richard vállára tette. - *Teljesítem a kérésedet.*

Kahlan megkönnyebbülten sóhajtott. Richard köszönetképpen bólintott. Kahlan tudta, hogy a férfi nem nagyon várja az ősök szellemével való újabb találkozást. A legutóbbi alkalom megrázó volt a számára.

Hirtelen egy repülő árny jelent meg a levegőben. Kahlan védekezően felemelte a kezét. Richard hátratántorodott egy lépést,

ahogy valami fejbe ütötte. Az emberek zavarodottan kiabáltak. Egy sötét árny puffant a földön Richard és a Madarak Atyja között. Richard kiegyenesedett, és a fejéhez kapott. Vér csörgedezett le a homlokán.

A Madarak Atyja a sötét alak fölé guggolt, aztán felegyenesedett. Egy döglött baglyot tartott a két tenyerében. A madár feje oldalra lógott. A szárnyai szétnyíltak. A vének mind egymásra néztek. Chandalen mélyebben ráncolta a szemöldökét, de nem szólt semmit.

Richard szemügyre vette a vért az ujjain.

- Mi a csodáért üt meg így egy bagoly? És mi ölte meg?

A Madarak Atyja finoman végigsimította a döglött madár tollait.

- A madarak a levegőben élnek, más szinten, mint mi. Két szinten élnek - a földön és a levegőben. Tudnak közlekedni az ő szintjük és a mi szintünk között. A madarak szoros kapcsolatban vannak a szellemvilággal. A szellemekkel. A baglyok inkább, mint a többi madár. Látnak az éjszakában, ahol mi vakok vagyunk, mint ahogy vakok vagyunk a szellemvilágban is. Én a népünk szellemvezetője vagyok. Csak a Madarak Atyja lehet szellemvezető, mert ő érti ezeket a dolgokat.

Egy kicsit magasabbra tartotta a döglött madarat.

- Ez figyelmeztetés. Eddig még soha nem voltam szemtanúja, hogy egy bagoly szellemüzenetet hoz. Ez a madár az életét adta, hogy figyelmeztessen téged. Richard, kérlek, fontold meg újra a Gyűlésre vonatkozó kérésedet! Ez a figyelmeztetés azt jelenti, hogy a Gyűlés veszélyes lesz, a szellemek szerint elég veszélyes ahhoz, hogy ilyen üzenetet küldjenek.

Richard a Madarak Atyja arcáról a bagolyra nézett. Kinyújtotta a kezét és megcirógatta a tollait. Senki nem adott ki egyetlen hangot sem.

- Számomra veszélyes, vagy a vének számára?

- Számodra. Te hívod össze a Gyűlést. A bagoly neked hozta az üzenetet. A figyelmeztetés neked szólt. - Felnézett Richard homlokára. - Véres figyelmeztetés. Az egyik legrosszabb. Csak az lett volna rosszabb, ha bagoly helyett holló hozza az üzenetet. Az biztos halált jelentett volna.

Richard visszahúzta a kezét, és az ujjait az ingébe törölte. Lenézett a döglött bagolyra.

- Nincs más választásom - suttopta. - Ha nem csinállok valamit, a Fátyol elszakad, és a holtak Őrzője kiszabadul. A népünket, mindenkit elnyel a holtak világa. Meg kell tudnom, hogyan akadályozzam meg. Meg kell próbálnom.

A Madarak Atyja bólintott.

- Ahogy akarod. Három napig fog tartani az előkészület.

Richard felnézett.

- Korábban két nap alatt megcsináltad. Nem vesztegethetünk semennyi időt.

Az előljáró mély lélegzetet vett és sóhajtott.

- Két nap.

- Köszönöm, tisztelt előljáró. - Richard a nőhöz fordult, a szemei tele voltak fájdalommal. - Kahlan, kérlek, keresd meg és hozd el Nisselt! A Szellemek Házába megyek. Kérd meg, hogy hozzon valami erősebbet!

A nő megszorította a karját.

- Persze. Sietek.

Richard bólintott. Kihúzta a kardját a földből, és elment a sötétségbe.

13. FEJEZET

„A halál oka”. A nő gondolkodva felnézett, az egyszerű, fanyelű toll kerek végét az alsó ajkához nyomta. A kis, szerény szobát gyertyák világították meg halványan, amelyek a rendetlen papírhalmok közé és tetejére voltak állítva a nő íróasztalán. Vastag könyvek között halmokban papírtekercsek egyensúlyoztak bizonytalanul. Az asztallap sötét patinája csak egy kis területen látszott, a várakozó beszámolót szinte bekeretezte a nő szeme előtt.

Különös varázstárgyak sorakoztak mögötte a polcokon összezsúfolva, a port magukba gyűjtve. A mindig szorgoskodó takarító személyzetnek nem volt szabad hozzájuk nyúlni. Így a portalanítás feladata a nőre maradt, de soha nem volt elég ideje vagy kedve hozzá. Azonkívül a kíváncsi szemeknek általában kevésbé tűntek fontosnak, amikor porréteg borította őket.

A nehéz függönyöket elhúzták, kirekesztve ezáltal az éjszakát. Az egyetlen színfolt a szobában az egyik helyi kék-sárga szőnyeg volt, az íróasztal másik oldalán. A látogatók általában azzal töltötték az idejüket a dolgozószobában, hogy azt bámulták.

„A halál oka”. Annyira a terhére voltak a jelentések. Sóhajtott. De szükséges kellemetlenség. Most mindenképpen. A Proféták Palotája jelentések tömegét igényelte. Akadtak Nővérek, akik egész életüket a könyvtárakban töltötték, jelentéseket katalogizálva, és dédelgetve, feljegyezve minden haszontalan szót, amiről azt gondolták, egy napon fontos lehet.

Szóval, nem volt más hátra, mint megfelelő halálokat kieszelni. Az igazság soha nem felel meg. A Nővérei elégséges

magyarázatot követelnek a halál okát illetően. Nagyra értékelték azokat, akikben megvan a Tehetség. Bolondok.

Képzési baleset? Mosolygott. Igen, képzési baleset. Ezt már régen nem használta. Az ajkát biggyesztette, miközben belemártotta a tollat a tintásüvegbe, és írni kezdett. *A halál oka képzési baleset volt a Rada'Hannal. Egy gally, amint gyakran figyelmeztettem a többi Nővért, bármennyire fiatal és gyenge, eltörik, ha túlságosan meghajlítják.*

Ki kérdőjelezhetné meg? Hadd tűnődjenek, ki a hibás közülük. Visszatartja őket, hogy túl mélyre ássanak, ha attól félnek, ők a hibásak. Miközben felitatta a tintát a papírról, halkan kopogtak az ajtón.

- Egy pillanat.

A fiú levelének sarkát a gyertyalángba tartotta, és amikor majdnem elhamvadt, a hideg kandallóba hajította. A feltört pecsét piros tócsává olvadt. A fiú már nem fog több levelet írni.

- Tessék.

A nehéz, kerek tetejű ajtó annyira nyílt ki, hogy egy fej beférjen rajta.

- Nővér, én vagyok - hallatszott a suttogás a homályból.

- Ne állj ott, mint egy novícia! Gyere, és csukd be az ajtót!

A nő belépett, és miután még kidugta a fejét, hogy ellenőrizze az előcsarnokot, csendesen becsukta az ajtót. Nem nézett le a szőnyegre.

- Nővér...

A nő az ajkaira tett ujjal és haragos tekintettel csendre intette.

- Semmi név, amikor egyedül vagyunk. Mondtam már.

A másik végignézett a falakon, mintha arra számítana, hogy valaki előugrik.

- De biztosan leánykoltad a szobádat.

- Persze, hogy leánykoltam. De mindig lehetséges, hogy a szél elviszi a szavakat a megfelelő fülekbe. Ha ez valaha megtörténne, ugye nem szeretnénk, hogy a nevünk elszálljon a szavakkal.

A másik szemei megint végigpásztázták a falakat.

- Persze, hogy nem. Természetesen igazad van. - Összedörzsölte a kezét. - Egy napon erre nem lesz szükség. Gyűlölöm, hogy rejtőzködnünk kell. Egy napon képesek leszünk...

- Mire jöttél rá?

Nézte, ahogy a nő megigazítja a ruháját a csípőjénél, aztán az asztalra teszi az ujjait és egy kicsit fölé hajol. A szemeiben szenvedély izzott. Furcsa szemek voltak: világosak, halványkékek, sötét ibolyaszínű pettyekkel. Mindig nehezeire esett, hogy ne bámulja ezeket a szemeket.

A másik közelebb hajolt és suttogott.

- Megtalálták.

- Láttad a könyvet?

A nő lassan bólintott.

- Láttam. Vacsoraidőben. Vártam, amíg a többiek elmennek vacsorázni. - Higgadtan nézett. - Elutasította az első ajánlatot.

A másik az asztalra csapott.

- Micsoda? Biztos vagy benne?

- Ezt írta a könyv. És nem csak ezt, mást is. Felnőtt. Férfivá érett.

- Felnőtt! - A nő mély lélegzetet vett, ahogy nézte az előtte álló Nővért. - Melyik Nővér volt?

- Mit számít az? Mind a mieink.

- Nem mind. Nem tudtam hármat küldeni a mieink közül. Csak kettőt. Egyikük a Fény Nővére.

A másinak tágra nyíltak a szemei.

- Hogyan hagyhattad, hogy ez megtörténjen? Valami, ami ilyen fontos...

A nő megint az asztalra csapott.

- Csönd!

A másik kiegyenesedett és összekulcsolta az ujjait. Egy kis fintor jelent meg az arcán.

- Grace Nővér volt.

A nő becsukta a szemét és hátradőlt a székben.

- Grace Nővér a mieink egyike volt - suttogta.

A másik megint az asztal fölé hajolt.

- Akkor csak az egyik a miénk, aki megmaradt. Ki az? Elizabeth Nővér vagy Verna Nővér?

- Az nem tartozik rád.

- Miért nem? Gyűlölöm, hogy soha semmit nem tudok. Gyűlölöm, hogy nem tudom, vajon a Nővér, akivel beszélek, a Fény Nővére, vagy közülünk az egyik, a Sötétség Nővére...

A nő ököllel az asztalra csapott és a fogát csikorgatta.

- Ezt ne mondd többé hangosan - sziszegte -, mert különben darabokban küldelek a Névtelenhez!

Ezúttal a másik bámult le a szőnyegre, és elsápadt az arca.

- Bocsáss meg! - suttogta.

- Nincs egyetlen olyan Fény Nővére az élők között, aki azt hiszi, többek vagyunk mítosznál. Ha valaha a fülükbe jut ez a név, elkezdhetnek gondolkodni. Soha többé nem mondhatod ki hangosan ezt a nevet. Ha a Nővérek valaha felfedeznének téged, vagy azt, hogy kit szolgálsz, Rada'Hant tennének a nyakadra, mielőtt még kiabálni tudnál.

A másik a torkához kapta a kezét, és elakadt a lélegzete.

- De én...

- A félelemtől kikaparnád a saját szemed, amikor mindennap látnád őket jönni, hogy kikérdezzenek. Ezért nem tudhatod a többiek nevét: hogy ne tudd kiszolgáltatni őket. Ezért nem tudják ők a te nevedet: hogy ne tudjanak kiadni. Ez mindannyiunk védelmére van, hogy szolgálhassunk. Az egyetlen név, amit tudsz, az enyém.

- De Nővér... leharapnám a saját nyelvem, mielőtt megmondanám nekik a neved.

- Most ezt mondod. De lenne csak a Rada'Han a nyakadon, könyörögnél, hogy feladhass, csak hogy levegyék... És nem az én jóindulatom számít. Ha cserbenhagysz bennünket, a Névtelen nem fog megbocsátani. Amikor a szeme elé kerülsz, olyan szenvedés vár rád, hogy kellemes délutáni uzsonnának tűnik majd, amit a Rada'Hannal lehetett tenni, amikor életben voltál.

- De én szolgálom... megesküdtem... letettem az esküt.

- Akik jól szolgálnak, megkapják jutalmukat, amikor a Névtelen kiszabadul. Akik elhagyják, vagy harcolnak ellene, azoknak egy örökkévalóság áll majd rendelkezésükre, hogy megbánják a tévedésüket.

- Persze, Nővér. - A nő most dühösen nézte a szőnyeget. - Csak azért élek, hogy szolgáljak. - Megint összekulcsolta az ujjait. - Nem fogom cserben hagyni a Mesterünket. Esküszöm.

- A lelkedre.

A nő dacos violaszín pettyes szemei felnéztek.

- Letettem az eskümet.

A másik bólintott, ahogy visszasüppedt a székbe.

- Ahogy mi mindannyian, Nővér. - Egy pillanatig mélyen a másik szemébe nézett. - Írt még valamit a könyv?

- Nem volt időm alaposan átvizsgálni, de volt még néhány dolog, ami a szemembe ötlött. Az Inkvizítor Anyával van. Megígérte, hogy a párja lesz.

A nő összevonta a szemöldökét.

- Az Inkvizítor Anya. - Intett a kezével. - Az nem baj. És még?

- Ő a Kereső.

A nő az asztalra csapott.

- Átkozott legyen a Fény! - Hangosan kifújta a levegőt. - A Kereső. Nos, azzal meg tudunk birkózni. Még valami?

A másik lassan bólintott és közelebb hajolt.

- Erős és felnőtt, mégis elvesztette az eszméletét a fejfájásoktól, mindössze két nappal a Tehetség előhívása után.

A nő lassan felemelkedett a székéből. Ezúttal az ő szemei nyíltak tágra.

- Két nap - suttogta. - Biztos vagy benne? Két nap

A másik vállat vont.

- Én csak elmondom, amit a könyv írt. Abban biztos vagyok, hogy ezt írta. Abban nem vagyok biztos, hogy igaz. Nem értem, hogyan lehetséges.

A nő visszarogyott a székébe.

- Két nap. - Az íróasztalát bámulta. - Minél hamarabb teszünk Rada'Hant a nyakára, annál jobb.

- Ebben még a Fény Nővérei is egyetérténeked veled. Küldtek vissza egy üzenetet. A Prelátustól.

A nő felhúzta a szemöldökét.

- Maga a Prelátus küldött utasításokat?

A másik bólintott.

- Igen. - Alig hallhatóan hozzátette: - Bárcsak tudnám, hogy velünk van-e, vagy ellenünk.

A nő figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

- Mit mondott?

- Azt, hogy ha visszautasítja a harmadik ajánlatot, magának Verna Nővérnek kell megölnie őt. Hallottál már ilyen utasítást? Ha tényleg ennyire erős, és visszautasítja a harmadikat, mindenképpen halott lesz néhány héten belül. Miért adna ilyen utasítást?

- Hallottál már olyat, hogy valaki visszautasítja az első ajánlatot?

- Nos, nem, azt hiszem, nem.

- Ez az egyik szabály. Ha valaki, akiben megvan a Tehetség, visszautasítja mind a három ajánlatot, azt meg kell ölni, hogy megkíméljék a végső szenvedéstől és az örülettől. Eddig még soha nem láttál ilyen utasítást, mert soha nem hallottad, hogy valaki visszautasítja az első ajánlatot.

Elidőztem az irattárban, átnézve a próféciaikat. Ott láttam utalást erre a szabályra. A Prelátus ismeri az összes rejtett szabályt, a régi szabályokat. És fél; olvasta a próféciaikat is.

- Fél? - kérdezte a másik Nővér tágra nyílt szemmel. - A Prelátus? Még soha nem láttam, hogy félt volna valamitől.

A nő bólintott és felnézett a másikra.

- Most fél. Bármelyik eshetőség megfelel a céljainknak. Vagy nyakörvet kap, vagy meghal. Ha nyakörvet kap, foglalkozunk vele a magunk módján, ahogyan mindig tettük. Ha halott, akkor nem szükséges foglalkoznunk vele. Talán jobb lenne, ha meghalna. Talán jobb lenne, ha meghalt volna, mielőtt a Fény Nővérei kiderítik mi ő. Ha még nem tudják.

A másik megint az asztal fölé hajolt, és halkabba fogta a hangját.

- Ha tudják vagy rájönnek, akkor a Fény Nővérei fogják megölni.

A nő egy pillanatig a violaszín pettyeket tanulmányozta.

- Minden bizonnyal. - Mosolyra húzódott az arca. - Milyen veszélyes dilemma ez nekik. Milyen ragyogó lehetőség nekünk. - A mosolya lehervadt. - Mi a másik dolog?

A nő kiegyenesedett.

- Ranson és Weber ott vár, ahol kívántad. - Összefonta a karjait a melle alatt. - Elégge elbizakodottak voltak, hogy minden próbát kiálltak, és holnap elengedik őket. - Szadista mosoly jelent meg a nő keskeny ajkain és pettyes szemeiben. - Adtam nekik egy kis emlékeztetőt, hogy még mindig viselik a nyakörvet. Meglep, hogy nem halljuk, ahogy összekoccannak a térdek az ide vezető úton.

A nő nem vett tudomást a másik mosolyáról.

- Órákat kellene adnom. Te fogsz helyettesíteni. Mondd meg nekik, hogy beszámolókon kell dolgoznom! Majd megyek és gondoskodom a két barátunkról. Lehet, hogy a Prelátus próbáit kiállták, de az enyémeik közül még nem mindet. Az egyiknek esküt kell tennie. A másik pedig...

A másik félig az asztal fölé hajolt, pettyes szemeiben epekedés ült.

- Melyiknek? Melyikkel fogsz... Ó, annyira szeretném nézni! Vagy segíteni. Ígérd meg, hogy mindent elmondasz!

A nő mosolygott a másik lelkesedésén.

- Mindent. Megígérem. Az elejétől a végéig. A legutolsó sikolyig. Most menj és gondoskodj helyettem az előadásaimról!

A másik nő kitáncolt az ajtón, mint egy szeleburdi iskoláslány. Túl lelkes volt. A lelkesedésnek ez a fajtája veszélyes. A szenvedélynek ez a fajtája elfeledteti az emberrel az óvatosságot. Kockázatok vállalására készíti. A másik előhúzott egy kést az egyik fiókból, és megjegyezte magának, hogy a jövőben kevesebbet foglalkoztatja majd, és rajta tartja a szemét.

Óvatosan ellenőrizte a kés élet a hüvelykujjával. Elégedett volt, hogy borotvaéles. Elrejtette a kést a ruhaujjába, a dacra nélküli ujjba. Lekapott egy aprócska, poros szobrot a polcra és a zsebébe csúsztatta. Mielőtt távozott volna, az asztalhoz ment, mert eszébe jutott még egy dolog. Visszafordult, hogy felvegye a vaskos pálcát, amely az íróasztala oldalához volt támasztva.

Későre járt. A csarnokok már elcsendesedtek és többnyire üresen álltak. A meleg ellenére a nő szorosabbra húzta vállán a rövid, vékony, kék színű pamutköpenyét. Megborzongott erre az új, Tehetőséggel rendelkező emberre gondolva. Felnőtt férfi!

Rázta a fejét, ahogy csendesen haladt a hosszú szőnyegek, a magas cseresznyefa lambérián falikarokba helyezett lámpák, a száraz virágokkal díszített asztalok és a várudvarra meg az alsó udvarra néző gondosan elfüggönyözött ablakok mellett. A távolban csillogtak a város fénycsíkjai, akárcsak egy csillagszövény. Kissé bűzös levegő áramlott be az ablakokon. Biztosan közel van az apály, gondolta a nő.

A takarító személyzet, amely itt egy falvédő lécszegélyét tisztogatta, ott pedig egy korlátozószlopot, mélyen meghajolt, ahogy a nő elviharzott. Alig vette őket észre, és egyáltalán nem vett tudomást róluk. Kívül estek a figyelmén.

Felnőtt. Férfivá vált.

A gondolattól és a dühtől felhevült az arca. Hogyan lehetséges ez? Valaki súlyos hibát követett el. Hibát. Tévedést. Annak kellett lennie.

Egy szolgálólány, aki négykézláb állva arra koncentrált, hogy az egyik szőnyegből kidörzsöljön egy foltot, éppen időben nézett fel, hogy egy „Bocsáss meg, Nővér!” kíséretében hátraugorjon az útból. Négykézláb állva egy újabb bocsánatkéréssel a padlóhoz érintette a fejét.

Felnőtt. Elég nehéz lenne őt alakítani akkor is, ha még fiú lenne. De egy férfit? A nő megint a fejét rázta. Felnőtt. Zavarodottságában a combjához ütögette a pálcát. Két szolgálólány felugrott mellette a hangra, és térdre borulva összekulcsolt kezük mögé temették szorosan becsukott szemüket.

Nos, felnőtt vagy sem, Rada'Hant kap a nyakára, és egy egész, Nővérekkel teli Palota fogja szemmel tartani. De férfivá vált, ha viseli is a Rada'Hant. És ő a Kereső. Valószínűleg nehéz irányítani. Veszedelemesen nehéz.

Ha szükséges, gondolta, még mindig lehet „képzési balesete”. Ha nem, egy Tehetséggel rendelkező ember bizonyára ki van téve, elegendő más veszélynek. Olyan veszélyeknek, amelyek rosszabbak lehetnek, mint a halál. De ha át tudja alakítani, vagy használni, az megér majd minden fáradságot.

Befordult egy csarnokba, amit először üresnek hitt. Aztán észrevett egy fiatal nőt, aki a lámpák közötti homályban állt, és bámult ki az ablakon. A nő felismerni vélte őt. Az egyik novícia. Megállt a fiatal nő mögött és összefonta a karjait. A novícia a cipője orrával ütögette a szőnyeget, ahogy a könyökére dőlve kihajolt a nyitott ablakon, és nézte a lenti kapukat.

A Nővér megköszörülte a torkát. A fiatal nő megfordult, levegő után kapkodott és meghajolt.

- Bocsáss meg, Nővér, nem hallottam, hogy jössz. Jó estét neked!

Amikor a nagy barna szemek felnéztek, a Nővér a fiatal nő álla alá tette a pálcát végét, és egy kicsit jobban megemelte.

- Pasha, ugye?

- Igen, Nővér. Pasha Maes. Novícia, harmadik rend. A kinevezendők sorában a következő.

- A következő - fintorgott. - Az önteltség nem illik egy Nővérhez, és még kevésbé egy novíciához. Különösen a harmadik rendből.

Pasha lesütötte a szemét és bókolta. Ez volt a legtöbb, amit a még mindig az álla alatt tartott pálcától tehetett.

- Igen, Nővér. Bocsáss meg!

- Mit csinálsz itt?

- Csak nézelődöm, Nővér. Nézem az éjszakát.

- Nézed az éjszakát. Én azt mondanám, a kapukat nézted. Tévedek, novícia?

Pasha próbált lefelé nézni, de a pálcát felemelte az állát, és a szeméit a felettesére irányította.

- Nem, Nővér - ismerte be - nem tévedsz. A kapukat néztem. - Néhányszor megnyalta telt ajkait.

Végül kinyögte.

- Hallottam a szóbeszédet a lányok között. Azt mondják, három Nővér már jó ideje elment, és ez csak azt jelentheti, hogy hoznak valakit, akiben megvan a Tehetség. Egy újat. Az itt töltött évek alatt még soha nem láttam, hogy valaki újat hoznak be. - Megint megnyalta az ajkait. - Szóval, én... úgy értem... remélem, a következő vagyok a sorban. És ha kineveznek, akkor nekem kell adni egy újat. - Összekulcsolta az ujjait. - Úgy szeretném, ha kineveznének Nővérek! Keményen tanultam, dolgoztam. Vártam és vártam. És még egyetlen új fiú sem jött. Bocsáss meg, Nővér, de egyszerűen nem tehetek róla, hogy izgatott vagyok, és remélem, méltó leszek rá. Szóval... igen, a kaput néztem, és reménykedtem, hogy látom, amint behozzák.

- És úgy gondolod, elég erős vagy ahhoz, hogy megfelelj a feladatnak? Hogy boldogulj egy újjal?

- Igen, Nővér. Mindennap végzem a formagyakorlatot.

A nő megvetően nézett a novíciára.

- Igazán? Mutasd be!

Ahogy egymásra meredtek, a Nővér érezte, hogy a lábai kissé felemelkednek a földről. A másik szilárdan tartotta őt a levegővel. Nem rossz. A Nővér kíváncsi volt, vajon a novícia tudja-e kezelni az interferenciát. Ezzel a gondolattal tűz lobbant fel a csarnok mindkét végén, és süvöltve száguldott kettejük felé. Pasha arcizma se rándult. A tűz levegőfalba ütközött, mielőtt elérte volna őket. A levegő nem volt a legjobb a tűz ellen. Kis hiba, amit Pasha gyorsan kijavított. Mielőtt a tűz áttört volna, a levegőből csepegő pára lett. A tűz sisteregve kialudt.

Bár a nő nem próbált mozdulni, tudta, hogy nem is lenne képes rá. Érezte, hogy a levegő szorítása erősen tartja. Lehűtötte törékenyre, jegesre, és eltörte. Amikor szabad volt, felemelte Pashát a földről. A lánytól származó védőhálók szőtték át az ő álnok támadását, de a szorítást nem tudták megtörni. Aztán a nő lábai megint felemelkedtek. Lenyűgöző - a lány még

szorításban is képes volt ellentámadásba lendülni.

Varázslatok gabalyodtak egymásba, összeecsaptak, harcoltak, csomókká gubancolódtak. Mindegyikük ellenállt és védekezett, minden alkalmas pillanatban visszavágott. Tombolt egy ideig a csendes, mozdulatlan küzdelem. Mindketten egy kicsivel a föld felett csüngtek.

Végül a nő belefáradt a játékba, és kiszabadította magát a hálóból. A lányra kötözte őket, és körülzárt. Finoman a földre ereszkedett, és hagyta Pashát búvészkedni a teher teljes súlyával. Egyszerű, bár fondorlatos megmenekülés: nemcsak támadó varázslatokat küldeni az ellenfélnek, hogy elbánjon velük, hanem visszafordítani rá a sajátjait is. Pasha nem számított erre, és képtelen volt védekezni ellene; ilyesmire nem tanították.

Izzadság gördült le a novícia arcán, miközben egy kis grimaszt vágott. A teremben szétáradó erőtlől felkunkorodtak a szőnyegek sarkai. Lámpák csörögtek a falikarokban. Pasha egyre dühösebb lett. Összevonta a szemöldökét. Egy hangos csattanással, ami darabokra tört egy tükröt távol a csarnokban, megtörte a varázslatokat. Papucsos lába földet ért.

Pasha vett néhány mély lélegzetet.

- Eddig még nem láttam, hogy valaki ilyet csinál, Nővér. Ez nem... szabályos.

A nő visszatette a pálcát a novícia álla alá.

- A szabályok gyerekjátékokhoz valók. Te már nem vagy gyermek. Amikor teljes jogú Nővér leszel, olyan helyzeteket kell megoldanod, ahol nincsenek szabályok. Fel kell készülnöd erre. Ha mindig ragaszkodsz valakinek a „szabályaihoz”, egy nagyon éles és hegyével találhatod szembe magad, amit olyan kéz tart, amely nem ismeri a „szabályaidat”.

Pashának a szeme se rebtent.

- Igen, Nővér. Köszönöm, hogy megmutattad.

A nő mosolygott belül, de nem engedte kiülni az arcára. Ennek van gerince, ha kicsi is. Ritka tulajdonság egy novíciában, különösen a harmadik rendből.

Megint szemügyre vette Pashát: a puha, barna haj éppen a válláig ért, nagy barna szemek, bájos vonások, olyan ajkak, amiket a férfiak megbámulnak, büszke, egyenes vállak és íves telt idomok, amiket még egy novícia ruhája sem tud elrejtteni.

A nő hagyta, hogy a pálcá lecsússzon Pasha álláról, végig a nyakán, le a fedetlen dekoltázsá közepébe.

„Férfivá vált...”

- Pasha - mondta halk hangon, amit fenyegetőnek is és kedvesnek is lehetett volna tartani -, mióta szabad a novíciáknak így kigombolva hordani a ruhájukat?

Pasha dühösen elvörösödött.

- Bocsáss meg, Nővér! Olyan meleg az éjszaka. Egyedül voltam... Nem gondoltam, hogy van valaki a közelben. Csak hagyni akartam, hogy a szél hűtse a bőrömet. - Még vörösebb lett az arca. - Úgy izzadok ott. Soha nem állt szándékomban, hogy bárkit megbotránkoztassak. Annyira zavarban vagyok. Bocsáss meg!

Pasha kezei a gombokhoz kaptak. A nő a pálcával finoman ellökte a kezeket a lány duzzadó kebléről.

- A Teremtő alkotott ilyenek. Nem kellene zavarba jönnöd amiatt, amit Ő bölcsességében választott, hogy neked adományozza. Soha nem kellene szégyenkezned amiatt, Pasha, amivel Ő kitüntetett. Csak azok vetnének meg, amiért büszkén mutatod a Teremtő kézjegyét a maga egész pompájában, akiknek vitatható a hűsége a Teremtőhöz.

- Miért... köszönöm, Nővér. Soha nem gondoltam még erre. - Egy ránc jelent meg a homlokán. - Mit értesz azon, hogy „vitatható hűség”?

A nő elhúzta a pálcát és felvonta a szemöldökét.

- Akik a Névtelent imádják, nem rejtőznek el a homályban. Bárhol előfordulhatnak. Lám, még te is lehetsz az egyikük. Még én is.

Pasha féltérdre ereszkedett és fejet hajtott.

- Ó, kérlek, Nővér - esdekelt -, még tréfából se mondj ilyesmit magadról. Te a Fény Nővére vagy, és a Próféták Palotájában vagyunk, remélem, biztonságban a Névtelen suttogásától.

- Biztonságban? - A pálcájával jelezte a novíciának, hogy emelkedjen fel. Miután az felállt, szigorú pillantást vetett rá. - Csak egy bolond feltételezi, hogy biztonságban van. Még itt is. A Fény Nővérei nem bolondok. Még nekik is elővigyázatosnak kell lenniük a sötét suttogásokkal.

- Igen, Nővér. Nem fogom elfelejteni.

- Jusson eszedbe, ha bármikor valaki megszegyenítene amiatt, amilyenek a Teremtő alkotott! Kérdezd meg magadtól, miért pirulnak el a Teremtő kézjegyét látva! Elpirulnak, ahogy a Névtelen tenné.

- Igen, Nővér... Köszönöm - dadogta. - Elgondolkodtató dolgokat mondtál nekem. Eddig még soha nem gondolkodtam így a Teremtőről.

- Nála oka van a dolgoknak. Oka van. Nem igaz?

- Hogy érted?

- Nos, mit jelent az, amikor Ő erős hátat ad egy férfinak?

- Azt mindenki tudja. Azért kapta az erős hátat, hogy használja. Azt jelenti, a Teremtő azért adta neki az erős hátat, hogy dolgozhasson a családja ellátásáért. Dolgozhasson, hogy boldoguljon. Dolgozhasson, hogy büszke legyen a Teremtő. Nem pedig azért, hogy lustálkodással elpazarolja a Teremtő ajándékát.

A nő fel-le suhogtatta a pálcát Pasha előtt.

- És szerinted, mire gondolt a Teremtő, amikor ezt a testet adta neked?

- Én... nem tudom... pontosan. Hogy használnom kellene... valahogyan, hogy... a Teremtő büszke legyen a művére?

A nő bólintott.

- Gondolkozz rajta! Gondolkozz azon, mi okból vagy itt! Itt és most. Mindannyian valami okból vagyunk itt. A Fény Nővérei valami okból vannak itt, nem?

- Ó igen, Nővér. Azért vagyunk itt, hogy tanítsuk azokat, akikben megvan a Tehetség. Hogy tanítsuk őket a használatára, és irányítsuk őket, hogy ne hallják a Névtelen sugdosásait, hogy csak a Teremtőt hallják.

- És miként vagyunk képesek megtenni ezt?

- Megkaptuk a varázslónők Tehetségét, hogy képesek legyünk irányítani azokat, akikben megvan a Tehetség.

- És ha a Teremtő elég bölcs volt, hogy neked adja ezt a Tehetséget, a varázslónő Tehetségét, nem gondolod, hogy a külsődet is valamilyen okból adhatta? Talán azért, hogy része legyen az elhivatottságodnak, hogy a Fény Nővére légy? Hogy az Ő szolgálatára használd a külsődet?

Pasha mereven bámult.

- Lám, korábban soha nem gondoltam rá így. Miként segíthet a külsőm?

A nő vállat vont.

- Nem mindig tudhatjuk, mi a Teremtő szándéka. Majd ha úgy kívánja, feltárja.

- Igen, Nővér. - A hangja bizonytalan volt.

- Pasha, mire gondolsz, amikor látsz egy férfit, akit a Teremtő szép külsővel, formás testtel tüntetett ki? Mit érzel?

Pasha elpirult.

- Én... néha... megdobogtatja a szívemet. Azt hiszem. Jó... érzéssel tölt el. Vágyat érzek.

Végül a nő megengedett magának egy kis mosolyt.

- Nem kell elpirulnod, kedvesem. Ez annak a vágya, hogy megérintsd, amit a Teremtő alkotott. Nem gondolod, hogy a kedvére van a Teremtőnek, ha méltányolod a munkáját? Nem gondolod, hogy azt akarja, szeresd, amit alkotott? Hogy élvezd? Tudnod kell, hogy a férfiak éppen ilyen szívesen szemlélik a te szépségedet, és vágyakoznak, hogy megérinthessék a Teremtő keze munkáját. Véték lenne a Teremtő ellen, ha nem használnád az Ő szolgálatára, amit adott neked.

Pasha szégyenlősen mosolygott.

- Soha nem gondoltam rá így. Új látásmódot adtál, Nővér. Úgy tűnik, minél többet tanulok, annál kevesebbet tudok. Remélem, leszek egy napon feleannyira bölcs Fény Nővére, mint te vagy.

- A tudás úgy jön, ahogy akar, Pasha. Az élet leckéi a legmeglepőbb pillanatokban jönnek. Mint ma éjjel. - A pálcával az ablak felé suhintott. - Itt vagy, nézel ki az ablakon annak reményében, hogy megtudsz egy dolgot, és valami sokkal fontosabbat tanultál.

Pasha megérintette a nő karját.

- Ó, köszönöm, Nővér, hogy időt fordítottál a tanításomra. Eddig egy Nővér sem beszélt velem ilyen őszintén.

- Ez olyan lecke, Pasha, ami nem tartozik a Palota tananyagába. Olyan lecke, hogy a Névtelen mérges lenne, amiért megtanultad, úgyhogy tartsd meg magadnak! Ahogy elgondolkozol azon, amit mondtam, és a Teremtő keze megmutatkozik, jobban meg fogod érteni, mit jelent érte dolgozni. És ha többet akarsz érteni, mindig itt leszek, hogy segítsen utat mutatni neked. De a beszélgetésünket tartsd titokban! Ahogy mondtam, soha nem tudod megállapítani, ki hallgat a Névtelen sugdosásaira.

Pasha bókol.

- Úgy teszek, Nővér. Köszönöm.

- Egy novíciának sok próbát ki kell állnia. A Palota hagyományos próbáit. Ezeknek vannak szabályai. Az utolsó próba, hogy a Fény Nővére lehessen valaki, kiegészül egy új emberrel. Itt, az utolsó vizsgán nincsenek szabályok. Az újakat olykor nehéz irányítani. De ez nem jelenti azt, hogy rosszak.

- Nehéz?

- Persze. Eljönnek, kiszakadnak az egyetlen életmódból, amit ismertek. Új helyre taszítják őket új követelésekkel, amiket

nem értenek. Engedetlenség lehetnek, akiket nehéz irányítani. Ez azért van így, mert félnek. Türelmesnek kell lennünk.

- Félnék...? A Nővérektől? És a Palotától?

- Nem féltél, amikor először idejöttél? Legalább egy kicsit?

- Nos, talán egy egészen kicsit. De az volt az álmom, hogy idejöjjenek. Jobban akartam, mint bármit.

- Az újaknak nem mindig ez az álma. Zavarodottak az erejüket illetően. A te esetében úgy nőtt, ahogyan te nőttél. Hozzászoktál; a részed volt. Az ő esetükben néha hirtelen, váratlan. Nem az, amit terveztek vagy akartak. A Rada'Han fellobbanthatja az erőt, és ez újdonság nekik. Ijesztő lehet. Ez a félelem néha arra készítheti őket, hogy harcoljanak ellene. Hogy harcoljanak ellenünk.

A te feladatod, egy harmadik rendbeli novícia kötelezettsége, hogy irányítsd őket a saját érdekükben, amíg a Nővérek nem tudják tanítani őket. Az összes többi leckében voltak szabályok. Ebben olykor nincsenek szabályok. Az újak még nem ismerik a szabályainkat. Nehéz lehet irányítani őket, ha csak az általad ismert szabályokat követed. Néha nem elég a nyakörv. Használnod kell, amit csak a Teremtő adott neked. Meg kell tudnod tenni, amit csak szükséges, hogy irányítsd az akaratát ezekben a képzetlen varázslóknak. Ez az igazi és végső próbája, hogy valaki Nővér lehessen. Buktak meg novíciák ezen az utolsó vizsgán, és kitették őket a Palotából.

Pasha szemei tágra nyíltak.

- Még soha nem hallottam ilyet.

A nő vállat vont.

- Akkor a segítségemre voltam. Örülök, hogy a Teremtő engem választott, hogy segítek. Talán mások nem akarták olyan erősen, hogy boldogulj, és visszahúzódtak. Talán jól tennéd, ha hozzám fordulnál a kérdéseiddel. Bárkihez is jelölnek ki.

- Ó, igen. Köszönöm a segítségedet, Nővér. Be kell vallanom, aggaszt, hogy megtudtam, nehéz lehet az újakkal. Azt hiszem, mindig úgy képzeltem, lelkesekek lesznek, hogy tanuljanak, és öröm lesz utat mutatni nekik és segíteni őket a tanulásban.

- Mind különbözőek. Egyesek olyan könnyen kezelhetőek, mint egy csecsemő a bölcsőben. Reménykedjünk, hogy olyat kapsz. Mások próbára fogják tenni az eszedet. Nos, még olyanokról is láttam régi feljegyzéseket, akik előhívták a Tehetséget, mielőtt Rada'Hant tudtunk volna tenni rájuk és segíteni nekik.

- Nem... Ijesztő lehet, hogy a tőlünk kapott útmutatás nélkül felébredt az erejük.

- Valóban. És a félelem engedetlenné teheti őket, ahogy mondtam. Még olyanról is láttam régi feljegyzést, aki visszautasította a nyakörvet az első felajánlaskor.

Pasha a szája elé tette az ujjait, miközben levegő után kapkodott. Lassan leeresztette a kezét.

- De... az azt jelenti... az egyik Nővér...

A nő ünnepélyesen bólintott.

- Ez olyan ár, aminek a megfizetésére mindannyian fel vagyunk készülve. Súlyos felelősséget viselünk.

- De miért nem vették rá a szülei, hogy fogadja el az ajánlatot?

A nő közelebb hajolt és halkabbra fogta a hangját.

- Láttam a feljegyzésben, hogy a Tehetséggel rendelkező személy felnőtt volt. Férfi.

Pasha hitetlenkedve nézett tágra nyitott szemmel.

- Férfi...? - suttogta. - Ha egy fiút nehéz lehet irányítani... milyen lehet egy felnőtt férfit?

A nő higgadtan nézett a novíciára.

- Azért vagyunk itt, hogy a Teremtő művét szolgáljuk. Soha nem tudhatod, mi az Ő terve, miért kaptad, amid van. Egy újnak az irányításával megbízott novícának használnia kell, amit csak a Teremtő adott neki. A nyakörv nem mindig elég. Soha nem tudhatod, mit kell esetleg még tenned. A szabályok nem mindig alkalmazhatóak. Még mindig a Fény Nővére akarsz lenni? Még ha tudod is, hogy kaphatsz olyan újat, aki nehezebb eset lehet, mint akit bármely más novícia valaha kapott?

- Ó, igen! Igen, Nővér! Ha az új fiú nehéz eset, tudom, az egy próba magától a Teremtőtől, hogy lássa, igazán méltó vagyok-e rá. Nem fogok kudarcot vallani. Meg fogom tenni, amit csak kell. Használni fogok mindent, amit tanultam, mindent, amit a Teremtő adott nekem. Ügyelni fogok arra, hogy az új esetleg idegen országból jöhetett, vagy lehetnek ismeretlen szokásai. Félnet, netán engedetlen lehet vagy nehezen kezelhető. Sőt, esetleg létre kell hoznom a saját szabályaimat, hogy boldoguljak. - Habozott. - És ha olyan kedves vagy, ha jól értettem, amit a segítséggel kapcsolatban mondtál, akkor tudom, hogy a bölcsességed a támaszom lesz, és nem fogok kudarcot vallani.

A nő mosolyogva bólintott.

- A szavamot adtam. Tartom, bármennyire is nehéz. - Gondolkodva ráncolta a homlokát. - Talán azért lehetsz ilyen külsővel kitüntetve, hogy egy új az alkotásán keresztül lássa rajtad a Teremtő szépségét. Talán így kell megmutatnod az utat egy újnak.

- Mindenképpen megtiszteltetés lenne megmutatni egy újnak a Teremtő keze fényét.

- Ebben igazad van, kedvesem. - A nő kihúzta magát, és összekulcsolta a kezét. - Nos hát. Azt akarom, hogy menj oda a

novíciák főnöknőjéhez, és mondd meg neki, túl sok szabadidőd van, és jelölj ki neked valami munkát holnaptól kezdve! Mondd meg neki, túl sok időt töltesz azzal, hogy nézegetsz ki az ablakon.

Pasha fejet hajtott és megint bókolt.

- Igen, Nővér - mondta alázatosan.

A nő mosolygott, amikor a novícia felnézett.

- Én is hallottam, hogy három Nővér keres valakit, akiben megvan a Tehetség. Azt hiszem, időbe fog telni, amíg visszatérnek veled, ha egyáltalán visszatérnek. De amikor meghozzák őt, emlékeztetni fogom a Prelátust, hogy te vagy a soron következő, és kész vagy a feladatra.

- Ó, köszönöm, Nővér! Köszönöm!

- Csodálatos fiatal nő vagy, Pasha. A Teremtő igazán megmutatta benned az alkotása szépségét.

- Köszönöm, Nővér - mondta pirulás nélkül.

- Köszönd a Teremtőnek!

- Úgy teszek, Nővér. Nővér? Mielőtt behozzák az újat, megtanítanál még több dologra azzal kapcsolatban, amire a Teremtő szán engem? Segítenél megértenem?

- Ha akarsz.

- Ó, akarom. Igazán szeretném.

A nő megpaskolta Pasha arcát.

- Persze, kedvesem. Persze. - Kiegyenesedett. - Na, indulj a novíciák főnöknőjéhez! Nem lesznek olyan leendő Nővéreim, akiknek nincs jobb dolguk, mint ablakokon kibámészkodni.

- Igen, Nővér. - Pasha mosolyogva bókolt, és elsietett a csarnokban. Megállt és megfordult. - Nővér... attól tartok, nem tudom a neved.

- Menj!

Pasha meghökkent.

- Igen, Nővér.

A nő nézte Pasha telt csípőinek ringását, ahogy gyorsan haladt végig a csarnokon, és menet közben rugdosta vissza a szőnyegek felperdült széleit. A lánynak elragadó bokái voltak.

„Férfivá vált”.

A nő összeszedte a gondolatait, és megint elindult végig a termeken és lépcsőkön. Ahogy ment lefelé, a falépcsőket kő váltotta fel. A hőség enyhült, de a fülledtség és az apály mocsarainak szaga nem. A lámpák meleg fényét felváltották az egymástól nagy távolságban elhelyezett fáklyák vibráló árnyékai. A Palota megbúvó személyzetének száma csökkent, végül a nő egyet sem látott. Folytatta útját a legalsó szintre, a poros raktárak alá, a szolgálók szállásainál és a műhelyeknél is lejjebb. A fáklyák egyre ritkábban égtek, amíg már nem volt több belőlük. A nő lánggömböt gyújtott a tenyerében, és feltartotta, hogy lásson, ahogy halad tovább.

Amikor a megfelelő ajtóhoz ért, a lángot egy tartóba helyezett kihűlt fáklyára küldte, ami az ajtónyílás mellett meredt. A kőfalú szoba kicsi volt, valamiféle kiürített pince, a földön lévő dohos szalmától, egy égő fáklyától és a két varázslótól eltekintve üres. A szag kellemetlen volt: égő szurok és nyirkos penész.

A két ember a bejáratnál állt és dülöngéltek egy kicsit. Mindketten a magas rangjuknak megfelelő sima köntöst viseltek. Minkettől arcán buta félvigyor ült. A nő rájött, hogy nem önteltek voltak: ittak. Talán a Próféta Palotájában töltött utolsó éjszakájukat ünnepelték. A Fény Nővérei körében töltött utolsó éjszakájukat. Utolsó éjszakájukat, amikor a Rada'Hant viseltek.

A két férfi barát volt, amióta - szinte egyszerre - fiúként a Palotába hozták őket. Sam Weber egyszerű, középtermetű, göndör, világosbarna hajú férfi volt. Simára borotvált álla túl nagyra tűnt finom arcának többi részéhez. Neville Ranson egy kicsivel magasabb, rövidre vágott és gondosan lesimított, egyenes, fekete hajú férfi volt. Rövid, jól ápolt szakállat viselt, melyben már kezdtek ősz szálak mutatkozni. A szeme majdnem olyan sötétnek látszott, mint a haja. A vonásai még keményebbeknek tűntek, amikor szelíd barátja mellett állt.

A nő mindig úgy gondolta, jóképű férfivá vált. Azóta ismerte, amióta kisfiúként a Palotába jött. Akkor ő novícia volt, és mellé jelölték ki, a gondjaira bízta; az utolsó próbája volt, mielőtt a Fény Nővére lett. Régen volt már.

Ranson Varázsló keresztbe lendítette maga előtt a karját, és színpadiasan, ám bizonytalanul meghajolt. Szélesedő vigyorral jött vissza. Vigyora az évei és kezdődő öszülése ellenére mindig fiús kinézetet adott az arcának.

- Jó estét neked...

A nő visszakézből, amilyen erősen csak tudott, a férfi arcába vágott a pálcával. Érezte, hogy eltörik az arccsontja. A férfi felkiáltott és háttal a padlóra zuhant.

- Már mondtam neked - sziszegte a nő fogcsikorgatva -, soha ne használd a nevem, amikor egyedül vagyunk. A részegség

nem mentesít a parancs alól.

Weber Varázsló kövé meredten állt, szeme tágra nyílt, az arca fehér volt, a vigyora eltűnt. Ranson a keze segítségével átfordult az arcára, vényomot hagyott a szalmán.

Weber színe visszatért, ahogy vér tolult az arcába.

- Hogy mered ezt tenni? Kiálltuk az összes próbát! Varázslók vagyunk!

A nő egy sugárnyi energiát küldött a Rada'Hanba. A lökés hátravetette a férfit a falnak, ahol a nyakörv odatapadt a kőhöz, mint egy szög a mágneshez.

- Kiálltátok a próbákat! - ordított a nő. - Kiálltátok a próbákat! Az én próbáimat még nem álltátok ki! - A nő növelte a fájdalmat, miközben Weber fuldoklott a kintől. - Így beszélsz egy Nővérrel! Így mutatsz tiszteletet!

A nő elvágta a szálát, és a férfi a földre zuhant. Felmordult az ütéstől. Nagy erőfeszítéssel felnyomta magát a térdére.

- Bocsáss meg, Nővér! - mondta fájdalmas, rekedt hangon. - Könyörgöm, bocsásd meg a tiszteletlenségünket! - A szemét lassan emelte fel, hogy találkozzon a nő tekintetével. - Csak az ital beszélt belőlünk. Megbocsátasz? Kérlek?

A nő csipőre tett kézzel állt és nézte őt. A pálcával a másikra mutatott, aki a földön hempergett és nyöszörgött.

- Gyógyítsd meg! Nekem nincs időm erre az ostobaságra. Azért jöttem, hogy próbára tegyelek mindkettőtöket, nem azért, hogy nézzem a nyafogását és panaszkodását egy kis ütés miatt.

Weber lehajolt a barátjához, és finoman visszafordította őt a hátára.

- Neville, minden rendben. Segítek neked. Feküdj nyugodtan!

Elvette a férfi remegő kezét az arcáról, és rátette a sajátját. Beszélni és gyógyítani kezdett. A nő karbatett kézzel, türelmetlenül várt. Nem tartott soká; Weber Tehetséges volt a gyógyításban. Segített felülni a barátjának, és egy maréknyi szalmával letörölte a vért a gyógyult sebről.

Ranson felállt. A szemei dühösen villogtak, de a hangjában ennek egy szikrája sem volt.

- Bocsáss meg, Nővér! Mit kívánsz?

Weber odaállt mellé.

- Kérlek, Nővér, mindent megtettünk, amit a Nővérek kértek. Végeztünk.

- Végeztetek? Végeztetek? Nem hiszem. Elfelejtettétek a beszélgetéseinket? Elfelejtettétek, amit mondtam? Azt gondoltátok, én elfelejtem? Egyszerűen hagyom, hogy ti ketten kitérőlegessé legyetek? Szabadon, mint a madár? Senki nem sétál ki innen anélkül, hogy találkozzon velem, vagy valakivel az enyémelek közül. Az eskükről van szó.

A két férfi egymásra pillantott, és fél lépést hátráltak.

- Ha most elengedsz bennünket - ajánlotta Weber -, letesszük neked az esküt.

A nő nézte őket egy pillanatra, aztán csendesen megszólalt.

- Nekem? Ezt az esküt nem nekem teszitek, fiúk. Ez az Őrzőnek tett eskü. Tudjátok. - Mindketten elsápadtak egy kicsit. - És az eskü csak azután következik, miután egyikőtök kiállta a próbát. Csak az egyikőtöknek kell esküt tennie.

- Az egyikünknek? - kérdezte Ranson. Nyelt egyet. - Csak az egyikünknek kell letenni az esküt, Nővér? Miért csak az egyikünknek?

- Mert - suttogetta a nő - a másiknak nem lesz szükséges esküt tennie. Ő meg fog halni.

Mindkettőjüknek elállt a lélegzete, és közelebb léptek egymáshoz.

- Mi ez a próba? - kérdezte Weber.

- Vegyétek le a köntösötöket, és elkezdjük.

Egymásra pillantottak. Ranson egy kicsit felemelte a kezét.

- A köntösünket, Nővér? Most? Itt?

A nő ránézett mindkettőjükre.

- Ne legyetek szégyenlősek, fiúk! Láttalak mindkettőtöket meztelenül úszni a tóban, amióta csak ekkorák voltatok. - A kezét éppen a dereka alatt tartotta.

- De az gyermekkorunkban volt - panaszkodta Weber. - Nem amióta férfivá váltunk.

A nő mogorván nézett rájuk.

- Ne kelljen még egyszer mondanom! Ha nem teszitek, leégetem rólatok.

Mindketten megrettentek, és elkezdtek lehúzni a köpenyüket a fejükön keresztül. A nő szándékosan tetőtől talpig méregette mindegyiküket, csak hogy mutassa a vitatkozásuk miatti nemtetszését. Mindkét férfi arca vörösre változott a fáklyafényben.

A nő egy csuklómozdulattal a kezébe vette a kését.

- Falhoz! Mindketten.

Amikor nem mozogtak elég gyorsan, a nő a nyakörvet használta, hogy a falhoz csapja őket. A kőhöz rögzítette őket azzal, hogy egy-egy vékony energiaáramlatot küldött mindkét Rada'Hanba. A falhoz lapultak, és képtelenek voltak egy ujjukat is felemelni.

- Kérlek, Nővér - suttogta Ranson -, ne ölj meg bennünket! Megteszünk bármit. Bármit.

A nő hideg tekintete megállapodott a férfi sötét szemein.

- Igen, megtesztek. Legalábbis az egyikőtök. De még nem jutottunk el az esküig. Most tartsátok a szátokat, mert különben én fogom be helyettesíteni!

Miközben a két férfi tehetetlenül állt, a nő először Weberhez lépett. A kés hegyét a férfi mellkasának felső részére tette, és lassan lefelé húzta. Óvatosan átvágta a bőrt és nem többet. Izzadság folyt Weber arcáról, és csikorgatta a fogait. Az állkapcsa remegett. Miután a nő egy körülbelül alkar hosszúságú vágást ejtett, visszatért oda, ahol kezdte. Csinált mellé még egyet úgy, hogy a két vágás körülbelül egyujjnyi távolságra volt egymástól. Apró, magas hangok hagyták el a férfi torkát, ahogy a nő végighúzta a kést. A vonalak végei egy pontban találkoztak. Kis vércsíkok folytak le a férfi mellkasán. A nő a két vágás között a felszín alá erőltette a kés hegyét, és leválasztotta a bőrt, amíg egy jókora, lelógó leffentyű nem lett.

Átlépett Ransonhoz, és ugyanazt a kettős vágást ejtette rajta a felszínen lelógó bőrleffentyűig. Az izzadsággal könnyű gördült le a férfi arcán, de nem szólt semmit. Tudta, hogy jobb így. Amikor a nő végzett, kiegyenesedett és szemügyre vette a művét. Egyformák voltak. Jó. Visszadugta a kést a ruhaujjába.

- Az egyikőtökről holnap lekerül a Rada'Han, és szabadon eltávozhat. Legalábbis ami a Fény Nővéreit illeti. Nem engem, vagy még inkább az Őrzőt illetően. Az lesz az érte végzett szolgálat kezdete. Ha jól szolgálsz, jutalomban lesz részed, amikor kiszabadul. Ha nem teljesíted a feladataidat... nos, nem szeretném megtudni, mi történik, ha esetleg cserbenhagyod.

- Nővér - kérdezte Ranson remegő hangon -, miért csak az egyikünk? Mindketten lehetnének az esküt. Mindketten szolgálhatnánk.

Weber hirtelen a barátjára pillantott. Nem szerette, ha a nevében beszélnek. Mindig konok volt.

- Az eskü véres eskü. Az egyikőtöknek ki kell állnia a próbámat, hogy elnyerje az eskütétel jogát. A másik el fogja veszíteni ma éjjel a Tehetséget, elveszíti a mágiáját. Tudjátok, hogyan veszíti el egy varázsló a Tehetséget?

Mindketten a fejüket rázták.

- Amikor lenyúzzák a bőrüket, a mágia kifolyik belőlük. - Úgy mondta, mintha egy őszibarack meghámozásáról beszélne. - Elszívárog, amíg az egész el nem tűnik.

Weber mereven bámulta a nőt, az arca elfehéredett. Ranson behuntya sötét szemeit és remegett.

Eközben a nő mindkét férfi bőrleffentyűjét a mutatóujja köré csavarta.

- Kérni fogok egy önként jelentkezőt. Ez csak egy kis szemléltetése, mit tartogatok annak, aki önként vállalkozik. Nem szeretném, ha bármelyikőtök azt hinné, a halál egyszerű kiút lesz. - Barátságosan rájuk mosolygott. - Engedélyt adok, hogy ordítsatok, fiúk. Azt hiszem, fájni fog.

Hirtelen letépte a bőrcsíkokat a mellkasukról. Türelmesen várt, hogy abbahagyják az ordítást, és még egy kicsit tovább is, amíg zokogtak. Mindig hasznos volt hagyni, hogy bevésődjön a lecke.

- Kérlek, Nővér, mi a Teremtőt szolgáljuk, ahogy a Nővérek tanították! - kiabálta Weber. - A Teremtőt szolgáljuk, nem az Őrzőt.

A nő hűvösen tekintett rá.

- Mivel ennyire hűséges vagy a Teremtőhöz, Sam, te választhatsz elsőként. Az akarsz lenni, aki életben marad, vagy aki meghal ma éjjel?

- Miért ő? - kérdezte Ranson. - Miért ő választhat először?

- Tartsd a szád, Neville! Akkor beszélj, amikor kérdeznek! - A nő visszatekintett Weberre. Az ujjával felemelte a férfi állát.

- Nos, Sam, ki fog meghalni, te vagy a legjobb barátod? - Összefonta a karjait a mellén.

A férfi üres tekintettel nézett fel rá. A bőre hamuszürke volt. Nem nézett a barátjára. A hangja élettelen suttogás volt.

- Én. Engem ölj meg! Neville-t hagyd élni! Nem teszek esküt az Őrzőre. Inkább meghalok.

A nő egy pillanatra visszanézett a férfi üres szemeibe, aztán Ransonhoz fordult.

- És te mit mondasz, Neville? Ki marad életben? Ki hal meg? Te, vagy a legjobb barátod a világon? Ki tesz esküt az Őrzőre?

A férfi Weberre pillantott, aki nem nézett vissza. Megnyalta az ajkait. Sötét szemeivel visszatekintett a nőre.

- Hallottad őt. A halált választja. Ha meg akar halni, hagyjuk! Én az életet választom. Az eskümet adom az Őrzőnek.

- A lelkedet.

Lassan bólíntott, a szemeiben vad elszántság ragyogott.

- A lelketem.

- Hát akkor - mosolygott a nő -, úgy tűnik, a két barát megállapodásra jutott. Mindenki elégedett. Úgy legyen! Örülök, Neville, hogy te leszel velünk. Büszke vagyok rád.

- Itt kell lennem? - kérdezte Ranson. - Látnom kell?

- Látni? - A nő felhúzta a szemöldökét. - Neked kell megcsinálnod.

A férfi nyelt egyet, de szilárd maradt a tekintete. A nő mindig tudta, hogy ő lesz az. Ó, nem arról van szó, hogy nem voltak kétségei, de tudta. Helyesen tanította. Nagyon sok időt töltött vele, hogy a saját útjára terelje őt.

- Teljesülhet egy kívánságom? - suttogta Weber. - Lekerülhet rólam a nyakörv, mielőtt meghalok?

- Hogy Élettüzet hozhass létre, és kioldsd a saját életedet, mielőtt esélyünk lenne, hogy elvegyük tőled? Azt hiszed, ostoba vagyok? Buta, gyenge nő? - A nő a fejét rázta. - Megtagadom.

Mindkét Rada'Hant elengedte a faltól. Weber lógó fejjel térdre zuhant. Egyedül volt a szobában, és tudta ezt.

Ranson állt és kihúzta a vállait. A mellkasán húzódó véres sebre mutatott.

- Ezzel mi lesz?

A nő Weber felé fordult.

- Sam, állj fel! - Weber földre szegezett tekintettel felállt. - A barátodnak sérülése van. Gyógyítsd meg!

Végül Weber szó nélkül megfordult, és a kezét Ranson mellkasára téve elkezdte a gyógyítást. Ranson kihúzva állt és várta, hogy elmúljon a fájdalom. A nő az ajtóhoz ment és háttal nekitámaszkodott. Nézte, ahogy Weber végzi a feladatát. Az utolsó feladatát.

Amikor a férfi végzett, nem nézett sem a nőre, sem Ransonra, hanem odament a távoli falhoz és háttal lecsúszott rajta, amíg a földön nem ült. Fejét a térdei közé temette, és a karjaival átkulcsolta őket.

A gyógyult, de még mindig meztelen varázsló nagy léptekkel odament a nőhöz, és várakozóan megállt.

- Mit kell tennem?

A nő megint egy csuklómozdulattal vette kezébe a kést. Egy gyors, határozott mozdulattal feldobta a levegőbe és a pengéjénél kapta el. A nyelét odatartotta a férfinak.

- Meg kell nyúznod. Elevenen - tolta felé a nyelét, amíg az fel nem emelte a kezét és meg nem fogta.

Ranson levette a szemét a nő merev tekintetéről. A kezében lévő kést bámulta.

- Elevenen - ismételte.

A nő a zsebébe nyúlt, és kihúzta a kis tárgyat, amit hozott: egy féltérden álló ón férfialakot, aki kristályt tart a feje fölél. Apró, szakállas arca rácsodálkozva felfelé fordult. A kristály enyhén nyújtott volt, csiszolt csúcsokban végződött. Belül zárványok lebegtek dermedten, mint a csillagok az égbolton. A nő könnyű köpenye sarkával letörölte róla a port, és a kis szobrot Ranson felé nyújtotta.

- Ez egy mágiát gyűjtő edény. A kristályt quillionnak hívják. El fogja nyelni a mágiát, ahogy az a megnyúzás után kifolyik a barátodból. A quillion narancsos fényben fog ragyogni akkor, és csak akkor, amikor az összes mágiája beleszívárgott. Elhozod nekem a quilliont, hogy igazold, elvégezted a feladatot.

Ranson nyelt egyet.

- Igen, Nővér.

- Mielőtt elmegyek ma éjjel, le fogod tenni az esküt. - Addig tolta felé az alakot a kristállyal, míg a férfi meg nem fogta. - Ez lesz az első feladatod, miután letted az esküt. Ha hibázol ebben, vagy bármely feladatban, ami ezután következik, azt fogod kívánni, bárcsak cserélhetnél volna a barátoddal. Arra fogsz vágyani az idők végezetéig.

A férfi állt, egyik kezében a kést markolta, a másikban pedig a kis szobrot.

- Igen, Nővér. - A válla fölött lopva gyors pillantást vetett a földön kuporgó férfira a falnál. Visszafogta a hangját. - Nővér, el tudnád... el tudnád csendesíteni a nyelvét? Nem tudom, el tudnám-e viselni, hogyha beszél, miközben csinálom.

A nő felhúzta a szemöldökét.

- Nálad van a kés, Neville. Ha zavar a beszéde, vágd ki a nyelvét!

A férfi nyelt egyet, és egy pillanatra becsukta a szemét. Aztán kinyitotta.

- Mi lesz, ha meghal, mielőtt az összes mágia elszívárog belőle?

- A quillion jelenlétében addig fog élni, amíg bármilyen kis nyoma van benne a mágiának. Miután az egész a kristályban lesz, az elkezd ragyogni. Onnan fogod tudni, hogy vége. Nem bánom, utána mit csinálsz vele. Ha akarod, gyorsan el is intézheted.

- Mi lesz, ha megpróbálja megakadályozni, amit csinálok? - Egy kicsit közelebb hajolt. - A mágiájával.

A nő elnézően mosolygott.

- Azt majd én megakadályozom a nyakörvével. Nem lesz képes meggátolni. Miután meghalt, nem lesz életerő, ami rajta tartja a Rada'Hant. Ki fog nyílni. Hozd magaddal, és add ide nekem, amikor a kristályt hozod!

- És mi legyen a testtel?

A nő szigorúan nézett rá.

- Tudsz bánni a Pusztítóval. Nagyon sok időt töltöttem a tanításoddal, és mások is. - A nő egy pillantást vetett Weberre. - Használd! Pusztító Mágiával szabadulj meg a testtől! Az utolsó kis darabjáig. Az utolsó vércseppig.

Ranson egy kicsit kihúzta magát és bólintott.

- Rendben.

- Miután itt végeztél, és mielőtt hajnalban eljössz hozzám, lesz még egy feladat, amit végrehajtasz ma éjjel.

Ranson mély lélegzetet vett, és lassan engedte ki a levegőt.

- Egy másik feladat? Még egy feladatot kell végrehajtanom ma éjjel?

A nő mosolyogva megpaskolta az arcát.

- Ezt a második feladatot élvezni fogod. A Őrző helyes szolgálatának megvan a jutalma, amint majd meg fogod látni. A cserbenhagyásának megvan a büntetése, amit, remélem, soha nem ismersz meg.

A férfi gyanakvónak látszott.

- És mi ez a második feladat?

- Ismersz egy Pasha nevű novíciát?

A férfi felmordult.

- Nincs olyan férfi a Palotában, aki nem tudja, kicsoda Pasha Maes.

- És mennyire jól „ismerik” őt ezek a férfiak?

Ranson vállat vont.

- Szeret egy zugban csókot és ölelést adni.

- Valami többet is, mint „csókot és ölelést”?

- Ismerek néhány férfit, akik a szoknyája alá nyúltak. Hallottam beszélni őket arról, milyen remek lábai vannak, és hogy lemondanának a Tehetségről, csak azok a lábak köréjük fonódnának. De nem hiszem, hogy bármelyikük megkapta. Néhány férfi annyira figyel rá, mintha egy védtelen kismacska lenne. Az egyikük különösen éberem szemmel tartja, a fiatal Warren.

- Warren az egyik férfi, akit szeret csókolni és ölelni?

- Nem hiszem, hogy a lány felismerné, ha előtte állna. - Halkan kuncogott. - Ha egyáltalán össze tudna szedni elég bátorságot, hogy kidugja az orrát az irattárból, és nyíltan a szemébe nézzen. - A férfi összevonta a szemöldökét. - Szóval, mi a feladat?

- Azt akarom, hogy menj a szobájához, amikor itt végeztél. Mondd el neki, hogy holnap szabadulsz, és miután minden próbát kiálltál, látomás alakjában eljött hozzád a Teremtő. Mondd azt, hogy a Teremtő utasított ebben a látomásban, hogy menj el hozzá, és tanítsd meg, miként használja az alakja káprázatos adottságát, amivel Ő ajándékozta meg; arra szánta őt, hogy használja ezt az adományt úgy, hogy örömet okoz a férfiaknak, hogy felkészüljön arra a különleges feladatra, amit Ő tartogat neki. Mondd el, hogy a Teremtő szavai szerint mindez azt szolgálja, hogy segítsen neki bánni az újjal, mivel ő lesz a legnehezebb ember, akit novícia valaha kapott. Mondd azt, hogy a Teremtő felfedte neked, Ő tette forróvá ezt az éjszakát, hogy a lány izzadjon a mellei között, a szíve fölött, hogy tudatára ébredjen az Ő kívánságainak. - A nő nyájasan mosolygott. - Azután azt akarom, tanítsd meg őt arra, hogyan szerezhet örömet egy férfinak.

A férfi kételkedve bámult rá.

- Miből gondold, hogy elhisz ebből valamit, vagy hogy belemegy?

A nő szélesebben mosolygott.

- Elbeszéled neki, amit mondtam, Neville, és sokkal többet kapsz annál, hogy a szoknyája alá nyúlsz. Valószínűleg köréd fonódnak a lábai, mielőtt befejezed a mondanivalódat.

A férfi némán bólintott.

- Rendben.

A nő szándékosan alul vette szemügyre őt.

- Örömmel látom, hogy... megfelelsz a feladatnak. - Visszanézett a szemébe. - Tanítsd meg mindenre, amire csak gondolni tudsz, hogy örömet okoz egy férfinak! Legalábbis mindarra, amire hajnalig meg tudod tanítani. Tanítsd ügyesen! Azt akarom,

hogy tudja, miként tehet boldoggá egy férfit, és érheti el, hogy az újra visszatérjen.

A férfi mosolygott.

- Igen, Nővér.

A nő az álla alá tette a pálcát és egy kicsit megemelte.

- Legyél vele gyengéd, Neville! Nem akarom, hogy bármi módon bántsd őt. Azt akarom, hogy ez nagyon kellemes élmény legyen számára. Azt akarom, hogy élvezze. - Megint lefelé nézett a férfira. - Nos, tedd a lehető legjobbat azzal, amid van.

- Még soha senki nem panaszkodott - vágta rá a férfi.

- Számár. A nők nem panaszkodnak emiatt a férfiak szemébe; a hátuk mögött panaszkodnak. Ne merj nekiesni, örömet okozni magadnak, aztán elaludni! Van időd hajnalig. Nem akarom, hogy aludj ma éjjel. Bizonyosodj meg róla, hogy ez olyan élmény számára, amire szívesen emlékszik! Tanítsd ügyesen! Mindenre, amit tudsz.

Egy kicsit feljebb tolta a pálcát.

- Ez kellemes feladat, de ugyanúgy szolgálat az Őrzőnek is. Ha kudarcot vallasz, mint bármi másban, a küldetésed azonnal véget ér. De a szenvedésed folytatódik. Légy elővigyázatos, amikor a lánnyal vagy! Elvárom, hogy reggel részletesen beszámolj mindenről, amire megtanítottad. Minden apró részletről be fogsz számolni. Tudnom kell, mit tud, hogy irányíthassam.

- Igen, Nővér.

A nő elnézett mellette, a falnál ülő emberre.

- Minél előbb végzel itt, annál előbb lehetsz Pashával, és annál több időd lesz, hogy tanítsd.

A férfi vigyorogva bólintott.

- Igen, Nővér.

A nő elvette a pálcát és kifújta a levegőt. Egy mozdulattal a kezéhez libbentette a férfi köntösét. Odalökte neki.

- Ezt vedd föl! Kellemetlen helyzetbe hozod magad. - Nézte, ahogy a férfi elkezdte összeráncolni az anyagot és áthúzni a fején. - Holnap elkezdődik az igazi munka, az igazi feladat.

A férfi feje kibukkant a köntösből, és egymás után követték a karjai.

- Milyen munka? Milyen feladat?

- Miután szabadulsz, azonnal menned kell a szülőfölded szolgálatára. Ugye emlékszel a szülőföldedre? Ayndirilbe fogsz menni, mint Fyren Nagyherceg tanácsadója. Ott vannak tennivalóid. Fontos dolgok.

- Mint például?

- Majd holnap reggel beszélünk róla. De most, mielőtt végrehajthatod az első és a második feladatodat, meg a többi, esküt kell tenned. Szabad akaratodból teszed, Neville?

A nő a szemébe nézett. Pillantása kurtán a falnál kuporgó barátjára vetődött. Aztán visszafordult, hogy a késre és a quillionra pillantson. A nő látta, hogy a férfi sötét szemei elkalandoznak, és tudta, hogy Pashára gondol. Suttogva válaszolt.

- Igen, Nővér.

A nő bólintott.

- Nagyon jó, Neville. Térdelj le! Eljött számodra az eskü ideje.

Miközben a férfi térdre ereszkedett, a nő felemelte a kezét. A fáklya lángja kialudt, a szobára teljes sötétség borult.

- A Őrzőre az esküt - suttogta a nő - a sötétségben teszed, mert ez az ő otthona.

14. FEJEZET

Kahlan finoman kinyitotta az ajtót. Richard ébren volt és a tűz előtt ült. Amikor az ajtó becsukódott, kirekesztette a boldák és a dobok baljós hangját, ami a fal központjából jött. Kahlan megállt a férfi mellett. A lábához húzta Richard fejét, aztán az ujjával megsimogatta a férfi haját.

- Hogy van a fejfájásod?

- Jól. A pihenés és az utolsó ital, amit Nissel adott, segített. - Nem nézett fel. - Hiányolnak odakint, ugye?

Kahlan leereszkedett, hogy mellé üljön a földre.

- Igen. Itt az idő. - Megdörzsölte a férfi vállát. - Biztos vagy benne, hogy akarsz enni húst most, hogy tudod, mi az?

- Muszáj.

- De akkor is hús. Meg tudod majd enni?

- Ha Gyűlést akarok, meg kell ennem. A szokás az szokás. Meg fogom enni.

- Richard, félek a Gyűléstől. Nem vagyok benne biztos, hogy végig kellene csinálnod. Talán van más lehetőség. A Madarak Atya is aggódik érted. Talán nem kellene megtenned.

- Muszáj.

- Miért?

A férfi a tűzbe bámult.

- Mert ez az egész az én hibám. Én vagyok a felelős. Az én hibám, hogy elszakadt a Fátyol. Ezt mondta Shota. Az én hibám. Én okoztam.

- Darken Rahl okozta... valami módon.

- Én pedig Rahl vagyok - suttogta.

Kahlan rápillantott, de a férfi nem nézett vissza.

- Az apa bűnei a fiúra szállnak?

Richard halványan mosolygott.

- Nem hiszek ebben a régi felfogásban. De talán van egy csipetnyi igazság benne. - A tekintete Kahlan felé fordult. - Emlékszel, mit mondott Shota? Hogy csak én tudom helyreállítani a Fátylat? Mivel Darken Rahl szakította el Orden mágiája és az én közreműködésem révén, nekem kell helyreállítanom.

Kahlan nézte a tűz fényének vibrálását a férfi szemében.

- Szóval, úgy gondolod... micsoda? Hogy mivel egy Rahl szakította el, talán egy Rahlnek kell bezárnia?

Richard vállat vont.

- Lehet. Ez megmagyarázhatja, miért csak én tudom bezárni. Lehet, hogy nem ez az oka, de csak erre az egyre tudok gondolni. - Elmosolyodott. - Boldog vagyok. Egy értelmes nőt veszek feleségül.

Kahlan szélesen mosolygott. Boldoggá tette, hogy mosolyogni látja a férfit.

- Nos, ez az értelmes nő nem érti, miként lehetne pont ez az oka.

- Lehet, hogy nem, de ez is egy lehetőség, amit fontolóra kell vennem.

- Akkor miért kell végigcsinálnod a Gyűlést?

Richard szeme izgatottan felragyogott, miközben kisfiúsan rávigyorgott Kahlanra.

- Mert kitaláltam. Kitaláltam, mit fogunk csinálni.

Másképpen helyezkedett el: Kahlan felé fordult és felhúzta a lábait.

- Holnap éjjel megtartjuk a Gyűlést, és kiderítjük, amit tudunk és a segítségünkre lehet, aztán másnap reggel, amikor befejeződik... - Felkapta a markába a sárkányfogát, és feltartotta Kahlannak, miközben szélesedett a mosoly az arcán. - Akkor hívom Scarletet - ezzel. Így jutunk el Zedddhez. Így jutunk el Aydingrilbe anélkül, hogy a fejfájások akadályoznának egy hosszú szárazföldi úton. Scarlet mágia segítségével repül; a mágiája lehetővé teszi, hogy hatalmas távolságokat tegyen meg rövid idő alatt.

Elmegyünk, mielőtt a Nővérek megakadályozhatnának. Nekik viszont hosszú időbe fog telni, hogy kövessenek. Ezúttal nem kell visszautasítanom őket; én jutok el Zedddhez előbb. Ő tudni fogja, mi a teendő. Mármint a fejfájásokkal kapcsolatban. A Gyűlés után hívom Scarletet. Valószínűleg bele fog telni a nap jó részébe, hogy eljusson hozzánk. - A nőhöz hajolt, és gyorsan megcsókolta. - Amíg várunk, összeházasodunk.

- Összeházasodunk?

- Igen, összeházasodunk. Mindent egy napon. Holnapután. Mindent megcsinálunk, és elindulunk, mielőtt lemegy a nap.

- Ó, Richard... úgy szeretném. De miért ne tehetnék meg most! Hívd Scarletet most! Reggel összeházasodhatunk, mire ideér. Tudom, hogy a Säremberek gyorsan megcsinálják nekünk. Eljuthatunk Zedddhez, és ő tudni fogja, mi a teendő. Nem kell kockáztatnod a Gyűlést.

A férfi a fejét rázta.

- A Gyűlést össze kell hívunk. Shota azt mondta, csak én tudom bezárni a Fátylat. Nem Zedd. Mi van, ha semmi ötlete nincs azzal kapcsolatban, mit tegyünk? Azt mondta, nem sokat tud az Alvilágról. Senki sem. Senki nem ismeri a holtak világát. De az ősök szellemei igen. Ki kell derítenem mindent, amit csak lehet, hogy segíthessek. Nem vesztegethetjük az időt azzal, hogy elmegyünk Zedddhez csak azért, hogy kiderítsük, nem tudja, mi a teendő. Először ki kell derítenem, amit tudok, aztán elmehetünk Zedddhez. Shota azt állította, csak én tudom bezárni a Fátylat. Talán azért, mert én vagyok a Kereső. El kell végeznom a feladatomat és meg kell találnom a válaszokat. Még ha nekem keveset jelentenek is, Zeddek fontosak lehetnek. Akkor talán tudja, mi a teendő.

- Mi lesz, ha megelőzzük Zeddet Aydingrilben? Ha Scarlet hátán utazunk, egy nap alatt odavisz bennünket; Zedd talán még

nem lesz ott.

- Ha nem lesz ott, akkor is tudjuk, hogy oda tart, és meg fogjuk találni. Látni fogja Scarletet.

Kahlan nézte Richardot egy pillanatig.

- Már eldöntötted ezt az egészet, ugye?

A férfi vállat vont.

- Ha valaki hibát találhat az elképzelésemben, az te lehetsz. Van jobb ötleted?

Végül a nő a fejét rázta.

- Bárcsak lenne, de nincs. A Gyűlést kivéve tetszik.

Richárd vonásait egy nyájas mosoly lágyította meg.

- Igazán szeretnélek látni a menyasszonyi ruhában, amit Weselan készít. Meg tudja varrni ilyen hamar? A nászéjszakánkat Aydindrilben, az otthonodban tölthetnénk.

Kahlan nem tudta leplezni a mosolyát.

- Igen. És nem kell nagy lakodalom. A Gyűlés miatt egyébként sincs idő előkészíteni az ünnepi lakomát. De a Madarak Atya anélkül is boldogan összead bennünket. - Szemérmesen nézett a férfira.

- Aydindrilben igazi ágyunk lenne. Nagy, kényelmes ágy.

Richard átkarolta Kahlan derekát és magához húzta őt. Lágyan megcsókolta az ajkait. A nő nem akarta, hogy véget érjen, de finoman eltolta magát és a távolba pillantott.

- Richard... mi van a többi dologgal, amit Shota mondott? A gyerekekkel?

- Shota már sok mindennel kapcsolatban tévedett. Még azok a dolgok sem úgy alakultak, ahogy vártuk, amiben igaza volt. Nem fogok lemondani rólad az ő parancsára. Emlékszel arra, amit egyszer mondtál? Arról, hogy soha ne hagyd, hogy egy csinos nő vezessen az utadon, ha egy férfi van a látóterében? Ezenkívül pedig előbb tudnánk beszélni Zeddel. Az Inkvizítorok mágiája és a tehetség olyan dolgok, amikről sokat tud.

Kahlan végighúzta az ujjait a férfi mellkasán.

- Úgy látszik, mindenre van válaszod. Hogyan lettél ilyen éles eszű?

Richard megint magához húzta, és ezúttal erősebben megcsókolta.

- Bármire megoldást találok, ami megpróbál elválasztani tőled és a nagy, kényelmes ágyadtól. Elmennék az Alvilágba is és megküzdénék magával az Örzővel, hogy veled lehessenek.

Kahlan a férfi vállához simult. Örökkévalóságnak tűnt az azóta eltelt idő, hogy rátalált Nyugatföldön, amikor a quad üldözte. Egy egész életnek tűnt, nem csupán néhány hónapnak. Annyi minden volt mögöttük. Annyira belefáradt a félelembe, és abba, hogy üldözik, vadásznak rá. Micsoda igazságtalanság, hogy amikor vége lett, megint újrakezdődött.

Kahlan gondolatban megrázta magát. Nem szabadna így gondolkodnia erről a dologról. Ez a probléma, nem pedig a megoldás. Kényszerítette magát, hogy a maga valóságában szemlélje az új problémát, nem pedig azzal színezve, ami a múltban történt.

- Talán ezúttal nem lesz olyan nehéz. Talán úgy tehetünk, amint mondd: kiderítjük, mit kell tenni, és a végére járunk. - Megcsókolta a férfi nyakát. - Jobban tennénk, ha kimennénk; várnak. Ezenkívül, ha még tovább maradok itt veled, nem fogunk eljutni a nagy, kényelmes ágyamig.

* * *

Otthagyták a Szellemek Házának csendjét, és kézenfogva átsétáltak a falu épületei közötti sötét sikátorokon. Kahlan biztonságban érezte magát a férfi kezét fogva. Az első naptól kezdve, amikor találkoztak, és Richard a kezét nyújtotta neki, hogy felsegítse, szerette fogni a kezét. Soha senki nem tette még ezt; az emberek féltek az Inkvizítoroktól. Szerette volna, hogy ez véget érjen, hogy együtt lehessenek és békében élhessenek. Hogy megfoghassák egymás kezét, amikor csak akarják, és többé ne kelljen menekülniük.

Az emberek, a tánc, a beszélgetés és a gyerekek hangja egyre erősödött, amíg a tűz fényével megvilágított térre nem értek. Nyitott, szalmatető emelvényeken zenészek álltak himbálózva, miközben ütőket húzogattak fel-le a boldák faragott barázdáin, kísérteties hangokat kibocsátva a környező füves lapályra. A karok elmosódtak, miközben a férfiak a dobokat verték. Eszeveszett, visszhangzó ritmusokat küldtek a távolba, s voltak akik válaszoltak vagy bekapcsolódtak. Jelmezes táncosok követték egymást körökben, egyszerre megálltak és forogtak, ugráltak és dobogtak. Történeteket játszottak el a jókedvű gyerekeknek és felnőtteknek, akik körülöttük csoportosultak. A főzőtűzek édes illatú füstöt bocsátottak ki, és csodálatos illatok áramlottak kettejük felé.

Ahogy elhaladtak, nagy tüzek lángoltak és pattogtak a tér közepén, forró lángnyelveikkel melengették Kahlan egyik oldalát. A férfiak büszkén viselték a legkiválóbb állatbőrüket, a nők pedig a legragyogóbb ruhájukat. Mindenkinek a haja frissen volt lesimitva ragacsos sárral. A főzőtűzekről fiatal nők hordtak fonott tálcákon táva kenyeret, sült paprikát, hagymát, zöldbabot, káposztát, uborkát és répát. A tálakban párolt húsokat, halat és csirkét, valamint nagy fatálakon vaddisznót és szarvast kínáltak

az embereknek, akik különféle fedett helyeken gyűltek össze. Az egész falu vidám ünnepléssel üdvözölte az ősök szellemeit.

Savidlin fogadta a közeledőket, és a vének emelvényére invitálta őket. A hivatalát jelző prérifarkas prémmel a vállán méltóságteljes volt a megjelenése. A Madarak Atyja és a többi előljáró mosolyogva bólintott a két ember felé. Amint Kahlan és Richard keresztezett lábbal leült, a fiatal nők étellel megrakott fonott tálcákat és nagy fatálakat hoztak. Mindketten vettek táva kenyérdarabokat, és paprikát csavartak beléjük. Ügyeltek arra, hogy csak a jobb kezükkel tegyék a szájukhoz. Egy fiú cserépbögréket és egy kancsó enyhén fűszerezett vizet hozott.

Amikor a Madarak Atyja elégedetten nyugtázta, hogy mind a ketten kényelmesen elhelyezkedtek, intett a nők egy csoportja felé, akik egy közeli fedett helyen voltak. Kahlan tudta, mit jelent ez. A nők különleges szakácsok voltak, az egyedüliek, akik elkészíthették az ünnepi specialitásokat. Richard nézte, amint az egyikük egy körkörös alakzatban gondosan elrendezett szárított hússal megrakott tálcával közeledett. Semmi jelét nem mutatta érzéseinek.

Nem lenne Gyűlés, ha nem enné meg ezt a húst. Ami rosszabb, ez nem egyszerűen hús volt. Kahlan azonban tudta, hogy elszánta magát és meg fogja enni.

A nő fejet hajtott és odanyújtotta a tálcat a Madarak Atyjának, majd a többi előljárónak. Miután mindegyikük vett belőle, a vének feleségeinek kínálta. Néhányan vettek egy-egy darabot. A nő megfordult és Richard felé nyújtotta a tálcat. A férfi nézte egy pillanatig, aztán kinyújtotta a kezét, és elvette az egyik legnagyobb darabot. Az ujjai között tartotta, és nézte, ahogy a nő távozik, miután Kahlan udvariasan elutasította a kínálást.

- *Tudom, hogy ez nehéz neked* - mondta a Madarak Atyja Richardnak -, *de szükséged van arra, hogy a birtokában legyél az ellenségeink tudásának.*

Richard tépett egy nagy falatot a fogaival.

- A szokás az szokás. - Rágott és nyelt anélkül, hogy bármi érzelmet mutatott volna. A távolba meredt. - Ki ez?

A Madarak Atyja nézte őt egy pillanatig, miután Richard visszanézett rá.

- *A férfi, akit megöltél.*

- Értem.

Harapott még egyet. Nagy darabot vett, és megette az egészet, hogy bebizonyítsa nekik a Gyűlés megtartására vonatkozó eltökéltségét, hogy megmutassa nekik, a szellemektől kapott figyelmeztetés ellenére elszánta magát, hogy végigcsinálja. Nézte a táncosokat, miközben rágott, és minden falatot leöblített egy kis itallal a bögréjéből. A vének emelvénye a csend elzárt szigete volt a zaj és mozgás áradatában.

Richard hirtelen abbahagyta a rágást. A szemei tágra nyíltak. Kihúzta magát. Az előljárók felé fordította a fejét.

- Hol van Chandalen?

Az előljárók egymásra néztek, miután egy pillanatig a férfi arcát fürkészték.

Richard talpra ugrott.

- Hol van Chandalen?

- *Itt van valahol* - mondta a Madarak Atyja.

- Keressétek meg! Azonnal! Hozzátok ide!

A Madarak Atyja az egyik közelben tartózkodó vadászt küldte a keresésére. Richard szó nélkül leugrott az emelvényről, és odament a fedett helyhez, ahol az ünnepi eledel szakácsai voltak. Megtalálta a nőt a tálca hússal, és vett egy darabot.

Kahlan a Madarak Atyjához fordult.

- *Van fogalmad arról, mi történik?*

A férfi ünnepélyesen bólintott.

- *Látomása volt; látomás az ellenségeink húsától. Néha megesik. Ezért csináljuk - hogy tudjuk, mi lakozik az ellenségeink szívében.*

Richard visszatért, és várakozóan fel-alá járkált a vének emelvénye előtt.

- Richard, mi az? Mit látsz?

A férfi abbahagyta a járkálást. Az arkifejezése zaklatott volt.

- Bajt. - Újra járkálni kezdett. Kahlan megkérdezte, miféle bajt, de úgy tűnt, Richard meg sem hallotta a kérdést.

Végül visszatért a vadász Chandalennel és az embereivel.

- *Mi készítheti Indulatos Richardot arra, hogy engem keressen?*

Richard odalökte neki a húsdarabot.

- Ezt edd meg! Mondd el, mit látsz!

Chandalen Richard szemébe nézett, miközben ette a szárított húsdarabot. Richard folytatta a türelmetlen járkálást, és

letépett a fogával egy újabb falatot. Rágott és lépkedett.

Végül nem tudott tovább várni.

- Nos? Mit látsz?

Chandalen gyanakvóan nézett.

- *Ellenséget.*

Richard elkeseredetten sóhajtott.

- Ki volt ez a férfi? Melyik nép tagja?

- *Bantak volt keletről.*

Kahlan felugrott.

- *Bantak!* - Leugrott az emelvényről és Richard mellé állt. - *A Bantak törzs békés. Soha nem támadnának meg senkit. Ez ellentétes a viselkedésükkel.*

- *Bantak volt* - ismételte Chandalen. - *Fekete festék volt a szemén. Megtámadott bennünket.* - Ismét Richardra szegezte a tekintetét. - *Legalábbis Richard, az Indulatos ezt állítja.*

Richard megint járkált.

- Jönnék - dünnyögte. Megtorpant és megragadta Chandalent a vállánál. - Jönnék! Jönnék, hogy megtámadják a Sár Népet!

Chandalen a homlokát ráncolta.

- *A Bantak törzs nem harcos. Úgy van, ahogy az Inkvizitor Anya mondja: békések. Terményeket ültetnek, kecskét, juhok tenyésztene. Kereskedünk velük. Ez, amelyik ránk támadt, bizonyára elmebeteg volt. A Bantak törzs tudja, hogy a Sár Népe erősebb, mint ők. Nem támadnának meg bennünket.* Richard aligha hallotta a fordítást.

- Szedd össze az embereidet! Szerezz még férfiakat! Mennünk kell, hogy megállítsuk őket.

Chandalen szemügre vette Richardot.

- *Nincs félnivalónk a Bantak törzs miatt. Nem támadnának meg minket.*

Richard csaknem felrobbant.

- Chandalen, az a feladatod, hogy megvédd a népünket! Mondom, hogy veszélyben vagyunk! Miért nem hallgatsz rám?

Az ujjjaival végigszántotta a haját, hogy csillapítsa magát.

- Chandalen, nem találsz egy kicsit különösnek, hogy egyetlen ember készült volna rátámadni mindannyiunkra? Olyan bátor férfi, mint te, kijöttél volna egymagad a nyílt területre, hogy megtámadj annyi embert? És te csak egy dárdával, ők pedig íjjakkal lettek volna felfegyverezve.

Chandalen csak mereven bámult. A Madarak Atyja levezette a többi előljárót az emelvényről, és Richarddal szemben Chandalen mellé állt.

- *Mondd el nekünk, mit fedett fel számodra az ellenségünk! Mondd el, mit láttál!*

- Ez a férfi... - Richard feltartotta a húsdarabot a Madarak Atyja arca elé. - Ez a férfi volt a szellemvezetőjük fia.

A vének aggodalmas suttogásba kezdtek. A Madarak Atyja nem vette le a szemét Richardról.

- *Biztos vagy ebben? Egy szellemvezető fiát megölni súlyos bűn. Még önvédelemből is. Az is az lenne, ha valaki az én utódomat ölné meg, ha lenne.* - Felvonta a szemöldökét. - *Elég súlyos ahhoz, hogy háborút robbantson ki.*

Richard sietve bólintott.

- Tudom. Azt tervezték. Valami oknál fogva úgy gondolták, a Sár Népe hirtelen veszedelmes lett a számukra. Hogy biztosak legyenek benne, elküldték a szellemkalauzok fiát annak tudatában, hogy ha megöljük, az a mi ellenséges szándékunk jele lesz. Azt tervezték, hogy meglesik a póznára tűzött fejét, hogy lássák, igazuk volt-e. Ha nem tér vissza, és megtalálják a fejet, támadni fognak. Ismét meglóbálta a húst a vének arca előtt.

- Ennek a férfinak valamiért keserűség volt a szívében. Akarta, hogy háború legyen. Azért támadott meg bennünket, mert tudta és akarta, hogy megöljük, hogy kirobbantsa a háborút, és a népe meg tudja ölteni az összes Sárembert. Nem érted? Ha folytatjuk a lakomát, hallani fogják a hangjait messze kint a síkságon. Tudni fogják, hogy nem vagyunk felkészülve arra, hogy megvédjük magunkat, hogy nem figyelünk. Jönnék! Most!

Az előljárók mind hátrádóltek egy kicsit. A Madarak Atyja Chandalenhez fordult.

- *Indulatos Richardnak látomása volt az ellenségünkről. Mindegyik embereddel szedess össze tíz másikat! Nem hagyhatjuk, hogy a Bantak törzs ártsa a miénknak. Megállítod őket, még mielőtt elérjük a falat.*

Chandalen Richardra villantotta a szemét, majd vissza a Madarak Atyjára.

- *Meglátjuk, igaz-e a látomása. Kelet felé fogom vezetni az embereinket. Ha jönnek, megállítjuk őket.*

- Ne! - ordította Richard, ahogy Kahlan fordított. - Északról fognak jönni!

- *Északról!* - méregette őt Chandalen. - *A Bantak törzs Keleten él, nem Északon. Keletről fognak jönni.*

- Arra számítanak, hogy Keleten védekeztek. Azt hiszik, a Sáremberek meg akarják ölni őket. Erre számítanak. Oldalról megkerülnek és Észak felől fognak jönni.

Chandalen keresztbefonta a karjait.

- *A Bantak törzs nem harcos. Nem ismernek ilyen taktikát. Ha megtámadnak bennünket, ahogy mondd, egyszerűen egyenesen bejönnek. Ahogy mondtad, hallani fogják az ünnepséget; tudni fogják, hogy felkészületlenek vagyunk. Nincs rá okuk, hogy egészen körbemenjenek és észak felől jöjjenek be. Ez csak ok nélkül lelassítaná őket.*

Richard szigorúan nézte őt.

- Észak felől jönnek.

- *Ez része volt a látomásodnak?* - kérdezte a Madarak Atyja. - *Ezt is láttad, miután ettél a húsból?*

Richard kipréselt egy sóhajt és lenézett.

- Nem. Nem láttam, és a többit sem. - Az ujjával végigszántotta a haját. - De tudom, hogy igaz. Fogalmam sincs, honnan, de tudom. Észak felől jönnek.

A Madarak Atyja Chandalenhez fordult.

- *Talán ketté tudnád osztani az embereidet. Vigyél valamennyit Keletre, valamennyit pedig Északra!*

Chandalen a fejét rázta.

- *Nem. Ha a látomás bebizonyosodik, együtt lesz szükségünk az összes emberünkre. Egy csapás meglepetésszerűen az összes emberünkkel - és egy kis szerencsével - véget vet neki. Ha elég sokan vannak, amint Richard gondolja, akkor legyőzhetnek olyan kevés embert. És akkor a népünk nyakán lennének, mielőtt vissza tudnánk fordítani őket. Sok nőt és gyereket megölnének. Az egész falu elveszhetne. Túl veszélyes.*

A Madarak Atyja bólintott.

- *Chandalen, egy látomást mutattak nekünk. A te feladatod, hogy biztonságot teremts a népünknek. Mivel a látomás nem utalt arra, melyik irányból fognak jönni, csak arra, hogy jönni fognak, rád bízom, hogy védj meg bennünket, ahogy a legjobbnak találod. Te vagy a legkiválóbb harcos közöttünk, bízom a harcshoz illő döntésedben.*

Szigorúan nézett és közelebb hajolt a férfihoz.

- *De legyél a tudatában, hogy harcshoz illő megítélés legyen, ne pedig személyes.*

Chandalen nem mutatott érzelmet.

- *Az én véleményem az, hogy a Bantak törzs Keletről fog támadni.* - Richardra pillantott. - *Ha valóban jönnek.*

Richard rátette a kezét Chandalen összefont karjára.

- Chandalen, kérlek hallgass meg! - A hangja csendes és aggodalmas volt. - Tudom, hogy nem kedvelsz. Talán jogosak az érzéseid. Talán igazad van abban, hogy bajt hoztam a népünkre. De most baj közeledik, és Észak felől jön. Kérlek, könyörgöm, higgy nekem! Az egész népünk élete függ ettől. Gyűlölj, amennyire csak akarsz, de ne hagyj, hogy bármelyikük meghaljon emiatt a gyűlölet miatt!

Richard kihúzta az Igazság Kardját, és odanyújtotta a markolatát.

- Neked adom a kardomat. Menj Északra! Ha Kelet felől jönnek, és tévedtem, megölhetsz vele.

Chandalen lenézett a kardra és újra fel Richard arcába. Halvány mosoly jelent meg a képén.

- *Nem fogom hagyni, hogy rászedj. Nem fogom hagyni, hogy elpusztuljon a népünk, csak hogy lehetőségem legyen téged megölni. Inkább hagyom, hogy közöttünk élj, mint hogy hagyjam lemészárolni a népünket. Keletre megyek.* - Megfordult és nagy léptekkel távozott, miközben utasításokat kiabált az embereinek.

Richard állt és nézte, ahogy távolodott, aztán visszacsúsztatta a kardot a hüvelyébe.

- Ez az ember bolond - mondta Kahlan.

Richard a fejét rázta.

- Csak azt teszi, amit a legjobbnak lát. Jobban akarja a népét védelmezni, mint engem megölni. Ha választanom kellene egy embert, hogy mellettem harcoljon, bármennyire gyűlöl is, ő lenne az. Én vagyok a bolond, hogy képtelen vagyok megértetni vele az igazságot. - A nőhöz fordult. - Északra kell mennem. Meg kell állítanom őket.

Kahlan körülnézett.

- Van még itt néhány férfi. Összegyűjtünk mindenkit, akit tudunk, és...

A férfi a fejét rázva félbeszakította őt.

- Nem. Nem lesz elég. Egyébként is itt van szükségünk minden férfira, aki képes íjat vagy dárdát ragadni, hogy megvédje a

falut, ha én kudarcot vallok. A véneknek folytatniuk kell a lakomát. Meg kell tartanunk a Gyűlést. Az a legfontosabb. Egyedül fogok menni. Én vagyok a Kereső. Talán meg tudom állítani őket. Talán hallgatni fognak egyetlen emberre. Látják, hogy nem olyan nagy fenyegetés a számukra.

- Rendben. Itt várj meg! Azonnal visszajövök.

- Miért?

- Fel kell vennem az Inkvizitor ruhámat.

- Te nem jössz!

- Mennem kell. Te nem beszéled a nyelvüket.

- Kahlan, nem akarom...

- Richard! - Megragadta a férfi ingét. - Én vagyok az Inkvizitor Anya! Nem lesz háború a szemem láttára, amíg van beleszólásom! Itt várj!

Elengedte a férfi ingét és elviharzott. Az Inkvizitor Anya nem várt választ az utasításaira; elvárta, hogy teljesítsék. Hirtelen sajnálta, hogy kiabált Richarddal, de dühös volt Chandalenre, amiért nem hallgatott rá.

Dühös volt a Bantak törzsre is. Járt már a falujukban, és mindig barátságos embereknek találta őket. Bármi okuk van is, amíg ő a közelben van, nem lesz háború. Az Inkvizitor Anyától elvárják, hogy megakadályozza a háborúkat, hogy ne üljön karba tett kézzel és szemlélje, amint kitör a harc. Ez az ő felelőssége volt, az ő dolga, nem Richardé.

A kint folytatódó láрма hangjai mellett Savidlin és Weselan házában a sötétben belebújt a fehér Inkvizitor ruhájába. Minden Inkvizitor ugyanilyen szabású ruhát viselt - a nyaknál négyszögletes, hosszú, egyszerű, dísztelen és selymes atlaszfényű -, csak fekete kelméből.

Csak az Inkvizitor Anyáé volt fehér. Ez a hatalom palástja volt. A ruhában nem Kahlan Amnell volt; ő volt az Inkvizitor Anya, az igazság erejének szimbóluma. Az összes többi Inkvizitor halálával az ő vállán nyugodott az erőtlen Középföld védelmének súlya.

Ezért most más érzést jelentett számára a ruha viselése. Korábban ez tűnt normálisnak. Most, amióta Richardot megismerte, még súlyosabb kötelezettségnek tűnt. Azelőtt mindig magányosnak érezte magát a munkájában, de most a férfi mellett úgy érezte, jobb a kapcsolata Középföld népeivel, sokkal inkább egy közülük, több felelősséggel tartozik nekik. Immár tudta, mit jelent szeretni valakit és aggódni valakiért. Senkinek nem fogja hagyni, hogy háborút kezdeményezzen, amíg ő az Inkvizitor Anya. Megragadta nehéz köpenyeiket, és visszament a sikátorokon át az ünnepségre.

A vének az emelvényük előtt álltak, ahol Kahlan hagyta őket. Richard még mindig várt. A nő odadobta neki a köpenyét, és az előjárókhöz szolt.

- Holnap éjszaka lesz a Gyűlés. Meg kell tartani. Jóval előtte itt leszünk. - A feleségekhez fordult. - Weselan, másnap szeretnénk összeházasodni. Sajnálom, hogy nincs több idő az előkészületekre, de el kell távoznunk, amint meglesz. Ayndindrilbe kell mennünk. Meg kell akadályoznunk a Särembereket és mindenki mást fenyegető veszedelmet.

Weselan mosolygott.

- A ruhád készen lesz. Örölnék, ha nagy lakodalmat tudnánk rendezni nektek, de megértjük.

A Madarak Atyja Kahlan vállára tette a kezét.

- Ha Chandalen téved... Legyetek óvatosak! A Bantak törzs békés, de lehet, hogy megváltoztak a dolgok. Mondd meg nekik, hogy nem akarjuk bántani a népüket! Nem akarunk háborúzni velük.

Kahlan bólintott és a vállára vetette a köpenyét, ahogy elindult.

- Gyerünk!

15. FEJEZET

Richard ellenvetés nélkül csatlakozott Kahlanhoz. Szótlanul távoztak a faluból, és észak felé mentek, ki a nyílt, füves lapályra. Ahogy haladtak, az emberek, boldák és dobok hangjai fokozatosan belevesztek az éjszakába. Közel sem volt telihold, de elég fényt adott nekik, hogy lássanak, ahogy átvágtak a derékig érő, száraz fűvön. Kahlan bízott benne, hogy elég sötét van ahhoz, hogy rossz célpontok legyenek.

Végül Richard rápillantott.

- Kahlan, sajnálom.

- Mit?

- Hogy elfelejtettem, ki vagy. Hogy te vagy az Inkvizitor Anya, és hogy ez a te dolgod. Csak aggódtam érted.

Kahlant meglepte a férfi mentegetőzése.

- Én sajnálom, hogy kiabáltam veled. Nem kellett volna ezt tennem. Csak nem akarom, hogy bármiféle harc legyen. Elvárják tőlem, hogy megóvjam Középföld népeit a háborútól. Feldühít, amikor ragaszkodnak egymás öldökléséhez. Anyyira

elegem van abból, hogy meggyilkolt embereket lássak. Azt hittem, vége. Nem bírom tovább. Esküszöm, hogy nem.

Richard átkarolta őt.

- Tudom. Én sem. - Menet közben megszorította a nő vállát. - Az Inkvizitor Anya meg fogja akadályozni. - Ránézett. Kahlan úgy vélte, ráncolja a homlokát, de túl sötét volt ahhoz, hogy biztos legyen benne. - A segítségemmel.

A nő szélesen mosolygott.

- A segítségével. - Egy pillanatra ráhajította fejét a vállára. - Mostantól fogva mindig a segítségével.

Messzire eltávolodtak a falutól anélkül, hogy a fekete földön és csillagos égen kívül láttak volna valamit. Richard időnként megállt figyelni a környező füves pusztaságot, és hogy Nissel leveleiből kivegyen néhányat rágni. Valamikor éjjel után a vidéknek egy enyhe mélyedéséhez értek. A férfi ismét körülnézett, aztán úgy döntött, ott kellene várniuk, ahol vannak. Jobb lenne, ha a Bantakok közelednének feléjük, mondta, mintha ők ketten kerülnének váratlan helyzetbe.

Richard lelapította a fűvet egy kis területen, és leültek várakozni. Felváltva szundítottak egy kicsit, mialatt a másik észak felé kémlelt. Kahlan kezét a férfiéra téve nézte, ahogy az alszik, és fürkészte a horizontot. Azokra az időkre gondolt, amikor korábban ezt tették: az egyikük örködött, a másik aludt. Áhitozott arra a napra, amikor egyszerűen csak alhatnak, és nem kell majd figyelniük. Együtt alhatnak. Úgy döntött, ez hamarosan be fog következni. Richard ki fogja találni, hogyan lehet bezárni a Fátlyat, és akkor vége lesz ennek. Békében élhetnek.

Kahlan a férfihoz simulva aludt, szorosan beburkolózott a köpenyébe, ami védte a hideg ellen. Richard testének melege még jobban elálmósította őt. Azon kezdett morfondírozni, vajon igaza van-e a férfinak, hogy a Bantakok Észak felől fognak jönni. Ha Kelet felől jönnek, nagy öldöklés lesz. Chandalen nem lesz könyörületes. Kahlan nem akarta, hogy bántsák a Sárembereket, de azt sem akarta, hogy a Bantakoknak baja essen. Az is az ő népe volt. Nyugtalan álomba merült. Az utolsó gondolata Richard volt.

A férfi felébresztette: a karjával szorosan átölelte, a kezét pedig a szájára tapasztotta. Tőlük jobbra, Kelet felé éppen kezdett világosodni az ég. Vékony sötétlila felhőfoszlányok gyülekeztek a horizont közelében, mintha sötét színükkel megpróbálnák elfedni a napfelkeltét. Richard észak felé nézett. Kahlan alacsonyabban volt, és nem látott semmit, de a férfi izmainak feszüléséből tudta, hogy valaki közeledik.

Mozdulatlanul feküdtek a földhöz lapulva, és vártak. A gyenge szélben zizegett körülöttük a száraz fű. Kahlan csendesen, lassan lecsúsztatta a köpenyt a válláról. Nem akarta, hogy bármi félreértés legyen azzal kapcsolatban, ki ő. A Bantakok fel fogják ismerni a hosszú haját, de azt akarta, hogy lássák az Inkvizitor ruháját is. Nem akarta, hogy bármi kétség legyen afelől, ki ő, és hogy az Inkvizitor Anya szerepében van itt. Richard egy vállrándítással lelökte a köpenyét. Árnyak siklottak át körülöttük a fűvön.

Amikor úgy látszott, körös-körül emberek vannak, mindketten felálltak. A legközelebbi dárdás és ijas férfiak hátraugrottak, és meglepetésükben kiáltoztak. A Bantakok egy hosszú, keskeny sávban széthúzódva haladtak a Sáremberek faluja felé.

Izgatott kiáltások hallatszottak. Férfiak rohantak be a sorból, néhányan körülvették őket. A legtöbb elöl csoportosultak. Kahlan kimagasodott, kezei az oldalánál voltak. Az Inkvizitor arcát viselte, ami nyugodt volt, és nem tükrözött semmit, ahogy az anyja tanította neki. Richard szorosan mellette állt, keze a kardja markolatán. A legtöbb férfi, akik fűvel szegélyeztek, egyszerű állatbőr ruházatot viseltek, fegyvert szegezett kettőjükre. Szemmel látható nyugtalansággal markolták fegyvereiket.

- *Lenne bátorságotok fenyegetni az Inkvizitor Anyát?* - kiáltotta a nő. - *Engedjétek le a fegyvereiteket! Azonnal!*

Tekintetek cikáztak körbe, hogy lássák, a két ember egyedül van-e. Úgy tűnt, a férfiak egyre jobban elbizonytalanodtak a dárdáknak és nyilaknak az Inkvizitor Anyára szegezését illetően; valami eddig példátlan dolgot műveltek, és a tudatában voltak ennek. Úgy látszott, nem tudják eldönteni, folytassák-e, amit tettek, vagy dobják el a fegyvereiket és boruljanak térdre. Néhányan összegörnyedtek, félig meghajoltak.

Kahlan egy határozott lépést tett feléjük.

- *Azonnal!*

A férfiak meghökkentek, és egy kicsit hátrább húzódtak. Az összes fegyver hegye elmozdult Richardra felé. Úgy tűnt, remélik, hogy ez elfogadható kompromisszum lesz. Kahlan nem erre számított.

Richard elé lépett. Megint rászegződött az összes fegyver.

- Hogy jut eszedbe ezt tenni? - suttogta a férfi hátulról.

- Csak maradj csendben! Hadd próbáljam meg ezt! Nincs esélyünk, ha nem vesszük rá őket, hogy engedjék le a fegyvereiket és beszéljünk.

- Miért csinálják ezt? Azt hittem, mindenki fél az Inkvizitor Anyától.

- Félnék, de ahhoz vannak szokva, hogy varázslót látnak velem. Azért lehetnek bátrabbak, mert most nem látnak. Persze akkor sem kellene ezt tenniük. - Tett még egy lépést előre. - *Ki beszél a Bantak törzs nevében? Ki vállalja közületek a felelősséget, hogy hagyja, amint a népe fenyegeti az Inkvizitor Anyát?*

Mivel nem tudták Richardra szegezni a fegyvereiket, mert a nő útban volt, a Bantakok veszítettek egy kicsit a magabiztosságukból. Lejjebb engedték a fegyverek hegyét. Nem teljesen, csak egy kicsit.

Végül egy idős férfi közeledett átfurakodva a többiek, és megállt Kahlan előtt. Egyszerű állatbőr ruházatot viselt, mint a többiek, de a nyakában egy Bantak szimbólumokkal mintázott arany medalion függött. A nő ismerte őt. Ma Ban Grid volt, a Bantak szellemvezető. Mogorva arckifejezésétől az erősen ráncos, megereszkedett bőre még mélyebben barázdáltnak látszott, mint amilyenre Kahlan emlékezett. Az is furcsa volt, hogy ilyen mogorva arcot vágott; csak a könnyed mosolyára emlékezett.

- *Én beszélek a Bantak törzs nevében* - szólt Ma Ban Grid. Csak két alsó foga volt elől. Az állkapcsa lazán lötyögött a nehezen kiejthető Bantak szavaktól. Richardra pillantott.

- *Ki ez az ember?*

Kahlan viszonzta Ma Ban Grid mogorva tekintetét.

- *Ma Ban Grid kifaggatná az Inkvizitor Anyát, mielőtt üdvözli a találkozás alkalmából?*

A Bantak férfiak zavartan toporogtak. Ma Ban Grid nem. A tekintete szilárd és kitartó volt.

- *Ez nem a megfelelő pillanat. Ez nem a mi földünk. Nem azért vagyunk itt, hogy látogatókat üdvözljünk. Azért jöttünk, hogy megöljük a Sárembereket.*

- *Miért?*

Ma Ban Grid rosszállóan méregette a nőt.

- *Háborút provokáltak, ahogy arra a szellemtestvéreink felhívták a figyelmünket. Igazolták ezt azzal, hogy megöltek egyet az enyémeik közül. Meg kell ölnünk őket, mielőtt ők gyilkolnának le mindnyájunkat.*

- *Nem lesz háború! Nem lesz öldöklés! Én vagyok az Inkvizitor Anya, és nem fogom hagyni! A Bantak törzs a kezem által fog lakolni, ha ezt megteszi!*

A férfiak csoportja nyugtalan suttogásba kezdett, és egy lépésnyit hátráltak. A szellemvezető nem hátrált meg.

- *A szellemtestvérek azt is mondták nekem, hogy az Inkvizitor Anya többé nem uralkodik Középföld népei felett. Bizonyossággal állítják, hogy megfosztották őt a varázslója társaságától.* - Magabiztosan nézte őt. - *Nem látok varázslót. Ahogy mindig, a szellemek igazat mondanak Ma Ban Gridnek.*

Kahlan szótlanul bámulta az idős embert.

Richard odahajolt hozzá.

- Mit mondanak? - Kahlan tolmácsolta neki Ma Ban Grid szavait. A férfi odalépett mellé. - Beszélni akarok velük. Fordítasz nekem?

Kahlan bólintott.

- Azt kérdezték, ki vagy. Nem mondtam meg nekik.

Richard tekintete fenyegetően fagyos lett.

- Én a tudomásukra hozom, ki vagyok. - A hangja ugyanolyan rideg lett, mint a tekintete. - És nem fog tetszeni nekik.

Sólyomszerű szemeit a férfiakra fordította, és szándékosan figyelmen kívül hagyta Ma Ban Gridet. Kahlan a kard mágiájának dühét látta azokban a szemekben. Előhívta a mágiát annak ellenére, hogy a kard a hüvelyében maradt.

- Emberek, ti egy vén bolondot követtetek, egy Ma Ban Grid nevű vén bolondot, aki nem elég bölcs ahhoz, hogy megkülönböztesse az igazi szellemeket a hamis szellemektől. - A férfiaknak tátva maradt a szája a sértésre. Richard Ma Ban Gridre fordította átható tekintetét. - Nem igaz, vén bolond?

Ma Ban Grid egy pillanatig dadogott a dühtől, mielőtt meg tudott szólalni.

- *Ki vagy te, hogy így mersz sértegetni?*

Richard haragos pillantást vetett rá.

- A hamis szellemeid azt mondták neked, hogy a Sáremberek ölték meg egyet a tieid közül. A hamis szellemek hazudtak neked, és te ostobaságodban hittél nekik.

- *Hazudtak! Megtáltuk a fejét! A Sáremberek ölték meg! Háborúzni akarnak velünk! Megöljük mindnyájukat. Az utolsó szálig! Megöltek egyet az enyémeik közül!*

- Kezdem unni a beszélgetést egy ilyen bolonddal, mint te vagy, vénember. A Bantak törzs ostoba, ha egy ilyenre bízzák, hogy beszéljen a szellem testvérekkel.

- Richard, mit művelsz? - suttogta Kahlan.

- Fordíts!

Amikor így tett, Ma Ban Grid arca minden szótól vörösebb lett. Úgy látszott, közel áll ahhoz, hogy lángra lobbanjon.

Richard közelebb hajolt a férfihoz.

- Nem a Sáremberek ölték meg azt, aki a tiéd volt. Én tettem!

- Richard! Ezt nem mondhatom meg nekik. Megölnek minket. A férfi továbbra is Ma Ban Gridre meredt, miközben halkán

beszélt Kahlanhoz.

- Valami kényszeríti ezeket az embereket, hogy így tegyenek. Ha nem tudom még jobban megfélemlíteni őket, megölnék bennünket, aztán mennek, és sok Sárembert is megölnék. Fordíts!

Kahlan hangosan sóhajtott, aztán tolmácsolta Richard szavait a Bantak embereknek. A fegyverek megint felemelkedtek.

- *Te! Te öltél meg egyet az enyémekek közül?*

Richard vállat vont.

- Igen. - A homlokára mutatott. - Pontosan ide lőttem egy nyilat. Egyetlen nyilat. Pontosan ide. Egyenesen át a fején, amikor éppen egy férfi hátába akarta állítani a dárdáját. Egy férfinak, akinek nem volt gyűlölet a szívében a Bantak törzs iránt. Megöltem, ahogyan megölnék egy farkast is, amelyik sompolyog, hogy ellopja az egyik bárányomat. Aki ilyen gyáva módon venne el egy életet, megérdemli, hogy meghaljon. Aki hazug szellemekre hallgat, és elküld egyet az övéi közül, hogy ilyen dolgot tegyen, nem érdemli meg, hogy egy népet vezessen.

- *Meg fogunk ölni!*

- Igazán? Talán meg fogjátok próbálni, de nem tudtok megölni. - Richard hátat fordított az idős férfinak, és körülbelül húsz lépésnyire eltávolodott. A férfiak csoportja szétnyílt, hogy elengedjék. Visszafordult. - Egyetlen nyilat használtam, hogy megöljek egyet a tieid közül. Próbálg megölni egyetlen nyíllal, és meglátjuk, kit oltalmaznak a jó szellemek. Válaszd ki bármelyik férfit, akit akarsz! Vedd rá, hogy tegye velem azt, amit én tettem a tiédde! Lőjön rám nyíllal! - Ismét mérgesen a homlokára mutatott. - Pontosan ide, ahová én lőttem a gyávának, aki hazug szellemek miatt ölt.

- Richard! Elment az eszed? Én nem mondom nekik, hogy löjjenek rád!

- Kahlan, meg tudom csinálni. Érzem.

- Egyszer képes voltál rá. Mi van, ha most nem sikerül? Nem fogok itt állni és hagyni, hogy megöljenek.

- Kahlan, ha nem állítjuk meg ezeket az embereket itt és most, mindkettőnket megölnék, és akkor kiszabadul a Örző. Ma éjjel van a Gyűlés; az a fontos. Az Első Szabályt fogom alkalmazni; a hithez az első lépés a hinni akarása annak, hogy valami igaz, vagy félni attól, hogy ez igaz. Mostanáig hittek valamiben, mert akartak. Rá kell vennem őket, hogy féljenek attól, hogy amit mondani fogok, igaz.

- Mit fogsz mondani?

- Siess! Fordíts, mielőtt elveszítem az érdeklődésüket, és úgy döntenek, megölnék bennünket, aztán lerohanják a Sár Népet!

Kahlan visszafordult Ma Ban Gridhez és kényszeredetten fordított. Az összes férfi elkezdte kiabálni, hogy ő akar lenni az, aki kilövi a nyilat. Ma Ban Grid a szemével pásztázta őket, ahogy kiáltoztak és integettek.

Mosolygott.

- *Mindannyian lőhettek erre a gonosz emberre, aki megölt egyet az enyémekek közül. Mindenki! Lőjétek le!*

Az íjak felemelkedtek. Richard mereven nézett.

- Gyávák! Látjátok, emberek, milyen ostoba ez a vénember? Tudja, hogy hamis szellemekre hallgat! Azt akarja, ti is rájuk hallgassatok! Tudja, hogy a jó szellemek oltalmaznak a feladatomban. Attól fél, rájöttek, hogy ostoba. Ez azt igazolja!

Ma Ban Grid állkapcsa megfeszült. Felemelte a karjait, hogy megállítsa az embereit. Végül egy nyilas férfihoz fordult, és kikapta a fegyvert a kezéből.

- *Megmutatom neked, hogy a szellemek, akikre hallgatok, igazak! Megfogsz halni, amiért megöltél egyet az enyémekek közül! Amiért azt mondtad, a szellemtestvéreink hamis szellemek!*

Hátrahúzott egy mérgezett nyilat, és egy szempillantás alatt kilötte Richardra. A férfiak hangos tetszésnyilvánításban törtek ki. Kahlannak torkán akadt a lélegzete. Megdermedt a félelemtől.

Richard közvetlenül az arca előtt elkapta a nyilat a levegőből.

A férfiaknak elállt a lélegzete, aztán elcsendesedtek. Közben Richard villámló szenvedéllyel a szemében visszamasírozott a szellemvezetőhöz. A nyílvevő a kezében volt. Megállt Ma Ban Grid előtt. Riadt morajlás hangjai mellett kettétörte a nyilat a férfi arca előtt.

A hangja vészjósoló volt.

- A jó szellemek engem oltalmaznak, vén bolond. Te hamis szellemekre hallgatsz.

- *Ki vagy te?* - suttogta Ma Ban Grid tágra nyílt szemekkel.

Richard lassan kihúzta az Igazság Kardját. Az acél lágy csengése betöltötte a csendes hajnalt. A kard hegyét Ma Ban Grid torkának szegezte.

- Richard vagyok, a Kereső. Az Inkvizitor Anya párja. - Nyugtalan suttogás sodródott a hideg levegőben. - És varázsló. Az ő varázslója.

Ameddig Kahlan ellátott, tágra nyíltak a szemek. Az embereknek leesett az álla. Ma Ban Grid arckifejezése egy kicsit

megenyhült. A kardra pillantott.

- *Varázsló? Te?*

- Varázsló. - Richard haragos tekintete az összegyűlt férfiakat pásztázta. - Varázsló. Rendelkezem a mágiával. A Tehetséggel. Úgy tűnik vén bolond, a hamis szellemeid hazudtak neked. Azt mondták, az Inkvizitor Anyának nincs varázslója. Elküldtek egyet a tied közül, hogy kezdeményezzen háborút, amit a Sáremberek nem akarnak. A saját céljaikra használtak téged. Lehet, hogy egy bölcs szellemkalauz tudta volna ezt. Lehet, hogy egy vén bolond nem tudja. - Zúgolódás támadt a férfiak körében. - Ha kitartasz emellett, ha nem engedelmeskedsz az Inkvizitor Anyának, a mágiámmal foglak elpusztítani. Rettenetes mágiát fogok alkalmazni, hogy a Bantak törzs földjét porrá égessem és örök időkre pusztasággá változtassam. Minden Bantak szörnyű halált fog halni; a mágiám okozta rettenetes halált. Megölöm őket az utolsó emberig. Fiatalt és időset egyaránt. - Hideg szürke szemei ismét Ma Ban Gridre szegeződtek. - De az idősekkel fogom kezdeni.

- *Mágiával?* - suttogta Ma Ban Grid. - *Mágiával ölnél meg bennünket?*

Richard közelebb hajolt.

- Ha nem engedelmeskedsz az Inkvizitor Anyának, rettenetesebb mágiával foglak elpusztítani mindnyájatokat, mint amit el tudtok képzelni. - Minthogy az összes férfi feszült figyelemmel hallgatta Kahlan fordítását, Richard sorolta a borzalmak litániáját, amit rájuk hozna. A nő emlékezett, hogy a többségét Zedd mondta korábban egy csöcseléknak, amely azért jött, hogy megölje őt, amikor azt hitték róla, boszorkány. Richard ugyanazokat a szavakat használta, hogy megfélemlítse a Bantakokat. Minél tovább beszélt, annál tágabbra nyíltak a szemek.

Ma Ban Grid tekintete visszatért a kardról Richard arcára. Látszott, hogy kevésbé biztos magában, de nem volt teljesen kész arra, hogy engedjen.

- *A szellemek azt mondták nekem, nincs varázsló az Inkvizitor Anyával. Miért kellene elhinnem, hogy varázsló vagy?*

Minden harag eltűnt Richard arcáról. Kahlan még soha nem látta őt, hogy szemeiben a kard mágiájának dühe nélkül tartja a kardját. Látszott valami a szemeiben, de az nem gyűlölet vagy harag volt; nyugalom. Ez valahogyan még ijesztőbb volt, mint az indulat. Annak az embernek a nyugalma volt, aki döntött egy megoldás mellett.

A tompa hajnali fényben Richard kardjának a pengéje elváltozott. Fehéren izzani kezdett. Fehéren izzott a mágiától. Addig fényesedett, hogy már senki nem tudta figyelmen kívül hagyni a ragyogó fehér izzást.

Richard az egyetlen mágiát alkalmazta, amit ismert, és amire támaszkodhatott. A kard mágiáját.

Ez elég volt. Félelem söpört végig a tömegen. Férfiak hullottak térdre fegyvereiket eldobva, kegyelemért fohászkodva, könyörögve a szellemeknek, hogy oltalmazza őket. Mások dermedten álltak, nem tudták, mitévők legyenek.

- Bocsáss meg, vénember - suttogta Richard -, de meg kell öljelek, hogy sokkal több életet megkíméljek. Tudjad, hogy megbocsátok, és sajnálom, amit tennem kell.

Miközben Kahlan fordított, a kezét Richard karjára tette, hogy visszatartsa, bármit is tegyen.

- Richard, várj! Kérlek, adj nekem egy esélyt!

A férfi alig észrevehetően bólintott.

- Egyetlen esélyt. Ha kudarcot vallasz, megölöm.

Kahlan tudta, hogy Richard megfélemlíteni akarta a Bantak embereket; megtörni a varázslatot, aminek láthatóan a hatása alatt voltak. Ám őt is megrémítette. A férfi túl volt a kard dühén, valami még borzalmasabb izzott a lelkében. Kahlan visszatekintett a szellemvezetőre.

- *Ma Ban Grid, Richard megfog ölni. Nem hazudik ezzel kapcsolatban. Megkértem, hogy várjon, hogy a bocsánatomban részesülhess, ha megérted, hogy igazat mond. Megkérhetem, hogy ne öljön meg, és azt fogja tenni, amit kérek. De csak egyszer. Utána nem lesz hatalmam felette. Ha csak színleled, hogy meggondoltad a dolgot, sok halál és szenvedés fog következni. Richard szavahihető ember. Ígéretet tett neked, és ha a válaszáddal megpróbálsz becsapni, állni fogja a szavát.*

Ezt az egyetlen esélyt adom neked, hogy halld az igazságot. Még nem késő. Az Inkvizitor Anya nem akarja, hogy bárki meghaljon a népei közül. Középföldön minden élet becses értéket jelent a szívemnek. De néha hagynom kell, hogy néhányan az életüket veszítsék, hogy sokkal többen életben maradhassanak. Hallgatom a válaszodat.

Az összes férfi lehajtott fejjel, mozdulatlanul állt. Úgy néztek ki, mint akik belekeveredtek valamibe, amit már nem akartak. A Bantak békés nép volt, és úgy tűnt, megbánták a bevonulásukat, sőt, zavarban voltak miatta. Richardnak sikerült nagyobb rémületet keltenie bennük, mint ami erre készítette őket.

A szél meglejtette a száraz fűvet, és egy kósza hajtincset sodort Kahlan arcába. A nő odanyúlt és hátrahúzta. Várt. Ma Ban Gid olyan szemekkel fürkészte az arcát, amelyből láthatóan eltűnt a szenvedély. Megtört a varázslat.

Halk és őszinte hangon szólt.

- *Hallottam beszélni a szellemeket. Azt hittem, igazat mondanak. Úgy van, ahogy mondd. Vén bolond vagyok. - Végignézt néma emberein. - A Bantak törzs még soha nem akarta mások halálát okozni. Nem fogjuk most elkezdni.*

Lehajtotta a fejét, és áthúzta ősz haján a medalionját. Két kézzel felemelve, Kahlannak nyújtotta.

- *Kérlek, Inkvizitor Anya, add ezt oda a Sár Népének! Mondd meg nekik, hogy a béke jeléül adjuk! Nem fogunk háborút*

indítani ellenük. - Oldalra pillantott. Richard visszatette a kardot a hüvelyébe. Ma Ban Grid visszatekintett Kahlanra. - *Köszönöm, hogy feltartóztatatok bennünket, és hogy megakadályoztatok engem abban, hogy hamis szellemekre hallgatva borzalmas dolgot tegyek.*

Kahlan fejet hajtott az öregembernek.

- *Örülök, hogy sikerült idejében megelőznöm, hogy bárkinek bántódása essen.*

Richard Kahlanra pillantott.

- Kérdezd meg, miként győzték meg a szellemek, hogy olyasmit tegyen, ami a népe természete ellen való?

- *Ma Ban Grid, hogyan ültették a szellemek a háború vágyát a szívedbe? A gyilkolás vágyát?*

A férfi bizonytalanul meresztette a szemét.

- *A suttogásaik éjszaka jutottak el hozzám. Megértették velem a szükségességét. Éreztem már késztetést az erőszakra, de soha nem cselekedtem. Ez alkalommal, úgy tűnik, nem tudtam visszafojtani. Még soha nem éreztem ilyen erősen a szükségét.*

- Az Alvilágot, a szellemvilágot elválasztó Fátyol elszakadt. - Suttogás terjedt el a férfiak között, ahogy Kahlan tolmácsolta nekik Richard szavait. - A hamis szellemek törekedhetnek arra, hogy újra beszéljenek veled. Őrizkedjél tőlük! Értem, hogyan szedtek rá, és ezért nem fogok haragot táplálni ellened. De elvárom tőled, hogy óvatosabb legyél most, hogy megismerted az igazságot és figyelmeztettünk.

- *Köszönöm, varázsló.* - bólintott Ma Ban Grid. - *Úgy fogok tenni.*

- Mondtak valami mást is a szellemek hangjai?

Az idős férfi a homlokát ráncolva gondolkodott.

- *Nem igazán emlékszem, hogy a hangjuk mondta volna, mit kell tennem. Inkább egy érzés volt, ami miatt betöltött a késztetés. A fiam - felnézett -, aki meghalt... velem volt, és szintén hallotta őket. Éreztem, hogy a szellemek valahogy másképpen beszélnek hozzá. A szemeiben vad gyűlölet volt. Erősebb, mint az enyémben. Elindult rögtön a szellemek látogatása után.* - A földre eresztette a tekintetét.

Richard egy hosszú pillanatig figyelte a szellemvezetőt. Halk hangon szólt.

- Sajnálom, Ma Ban Grid, hogy meg kellett ölnöm a fiadat. Sebet ejt a szívemen, hogy így tettem. Tudnod kell, ha lett volna más megoldás, azt választottam volna.

Az idős férfi bólintott, de szólni nem tudott. Végignézett az emberein. Hirtelen megszégyenültnék látszott.

- *Nem tudom, mit keresünk itt* - suttogta. - *Ez nem a Bantakok módszere.*

- A hamis szellemek hibája. Örülök, hogy itt voltunk és segítettünk, hogy megértsd az igazságot - mondta Richard.

A férfi megint bólintott, és az embereihez fordult. Végignézett rajtuk, aztán elindult a hazájuk irányába. Kahlan sóhajtott egy nagyot. Richard gyanakvóan nézte, ahogy a Bantakok dárdáikat maguk után vonszolva elbaktattak a napfelkeltebe.

- Te mire következtetsz ebből? - kérdezte Kahlan, amikor a férfi végre felé fordult.

Richard a kard markolatán tartotta a kezét, és megfordulva nézte a Bantakokat.

- Az Őrző előttünk jár. - Megint Kahlan szemébe nézett. - Megpróbált lejártni. Rontani az Inkvizitor Anya tekintélyét. Csapdákat állít nekünk. Tervei vannak, és halvány fogalmam sincs, mik azok.

- Mit fogunk tenni?

- Amit terveztünk. Ma éjjel megtartjuk a Gyűlést, holnap összeházasodunk, és elindulunk Aydindrilbe.

Kahlan Richard arcát fürkészte.

- Te tényleg varázsló vagy - mondta csendesén. - Mágiát alkalmaztál, hogy megtörd a Őrző varázslatát.

A férfi arckifejezése nem változott.

- Nem vagyok. Csak egy kis trükk volt, amire Zedd tanított. Ő mondta egyszer, hogy az emberek jobban félnek, ha mágiától halnak meg, mint ha bármi mástól. Mintha valahogy jobban meghalnának. Ezt a félelmet és az Első Szabályt használtam, hogy higgyenek nekem. Így sikerült erősebb rettegést kiváltanom bennük, mint amit a szellemek okoztak nekik.

- És mi a helyzet az Igazság Kardjának fehér színűre változtatásával?

Richard egy hosszú pillanatig figyelte a nőt.

- Emlékszel, amikor Zedd megmutatta, hogyan működik a kard? Miként nem árthat senkinek, akit ártatlannak gondolsz? - Kahlan bólintott. - Szóval, tévedett. Amikor fehér, bárkit megölhetsz. Bárkit. Még azt is, akiről tudod, hogy ártatlan. Sőt azt is, akit szeretsz. - A tekintete keményebb lett. - Gyűlölöm a mágiát.

- Richard, éppen most segített a Tehetség megkímélni sok ember életét.

- Milyen áron? - suttogta. - Amikor csupán gondolok a kard fehér színűre változtatására, mindig az jut eszembe, mit tettem veled. Majdnem megöltelek veled.

- De nem tetted. A majdnem nem keleszti meg a kenyeret.

- Ez nem szünteti meg a miatta érzett fájdalmat. És azt sem, hogy öltem a kard fehér mágiájával, és hogy tudom, mire vagyok képes. Ettől úgy érzek, mint egy Rahl. - Söhajtott egy nagyot és témát váltott. - Azt hiszem, jobban tesszük, ha nagyon óvatosak leszünk ma éjjel a Gyűlésen.

- Richard... ez új megvilágításba helyezi a dolgokat. Eddig kétszer figyelmeztettek bennünket a szellemekkel való érintkezés veszélyére. Nem veszed ismét fontolóra a Gyűlést?

A férfi a távolba nézett.

- Milyen választási lehetőségem van? Úgy tűnik, az Őrző megelőzött bennünket. Az események gyorsan alakulnak. Minél több dologra rájövünk, annál többről derül ki, hogy nem ismerjük. Meg kell tudnunk, amit lehet.

- De lehet, hogy az ősök szellemei nem fognak segíteni nekünk.

- Akkor is megtudtunk valamit. Nem szalaszthatjuk el a lehetőséget; túl nagy a kockázat. Meg kell próbálnunk. - Gyengéden megfogta a nő kezét. - Kahlan... nem engedhetem meg magamnak, hogy én legyek az oka. Hogy tudjam, az én hibám.

A nő várt, amíg Richard felemelte a tekintetét.

- Miért? Mert Darken Rahl az apád? Úgy gondolod, felelős vagy, mivel Rahl vagy?

- Lehet. De Rahl vagyok vagy sem, nem lehetek okozója annak, hogy az Őrző mindenkit a hatalmába kerít. Hogy megszerezzen téged. Meg kell találnom a módját, hogy megakadályozzam. Darken Rahl kísért a sírból. Valami módon én okoztam ezt. Nem tudom, hogyan, de az én hibám. Meg kell tennem, amit csak lehet, hogy megállítsam. Különben mindenki szenvedni fog. És az Őrző megszerez téged örökre.

Ez a gondolat jobban megrémít, mint bármi valaha életemben. Lidércnyomást okoz. Nincs semmi, amit meg ne tennék, hogy megakadályozzam abban, hogy téged megkapjon. Nem fogom megkockáztatni, hogy valamit elmulasszak, bármilyen veszélyes is. Meg kell tartanom a Gyűlést. - Állta a nő tekintetét. - Meg kell próbálnom, még ha félek is, hogy csapda lehet.

- Csapda?... Úgy gondolod, csapda lehet?

- Lehet. Figyelmeztettek bennünket. Legalább felkészülhetünk rá. - Lenézett Kahlan kezére amit a sajátjában tartott. - Nem lesz ott a kardom a Gyűlésen. Gondolod, hogy tudsz villámot szórni, ha kell?

Kahlan rázta a fejét.

- Nem tudom, Richard. Nem tudom, hogyan voltam rá képes. Csak megtörtént. Nem tudom, hogyan kell irányítani.

A férfi bólintott, miközben a hüvelykujjával a nő kézfejét dörzsölgette.

- Nos, talán nem kell megpróbálnod. Talán az ősök szellemei tudnak segíteni. Segítettek már.

Richard felemelte a kezét, és megmarkolta az Agielt. Szürke szemeit betöltötte a fejfájás kínja. Leereszkedett és kezébe fogta a fejét. Kahlan leült mellé.

- Pihennem kell egy kicsit, mielőtt visszamegyünk. Ez a fejfájás megöl.

Kahlan attól félt, igaza van, és a fejfájás tényleg megöli. Várta a másnapot, amikor eljuthatnak Zeddhez, a megmentőjükhöz.

Késő délután volt, mire visszaértek az ünnepségre és a lakomára. Richard feje egy kicsit jobban volt, de még mindig eléggé kínozza őt ahhoz, hogy ott maradjon a fájdalom a szemében. Az előljárók álltak, miközben ők ketten közeledtek a nyitott cölöpház felé. A Madarak Atyja előrelépett.

- *Mi van a Bantakkal? Láttátok őket? Chandalenről még nincs hír.*

Kahlan odanyújtotta neki az arany medalliont, és amikor a férfi felemelte a kezét, beleejtette.

- *Megtaláltuk őket északi irányban, ahogy Richard megjósolta. Ma Ban Grid küldte ezt ajándékkul, hogy megüzenje a Sáreembereknek, a Bantak törzs nem fog háborúzni velük. Hibát követtek el, és sajnálják. Megértettük velük, hogy a Sár Népe nem akar ártani nekik. Chandalen is hibát követett el.*

A Madarak Atyja ünnepélyesen bólintott. Egy közelben álló vadászhoz fordult, hogy megkérje, hozza vissza Chandalent és az embereit. Kahlan úgy vélte, a férfi nem látszik olyan elégedettnek, mint gondolta.

- *Tisztelt előljáró, valami baj van?*

A férfi barna szemei gondterheltenek tűntek. Richardra pillantott, aztán vissza a nőre.

- *A két Fény Nővére visszatért. A Szellemek Házában várnak.*

Kahlan szíve összeszorult. Reménykedett, hogy nem fognak visszajönni ilyen hamar. Mi volt ez; csupán néhány nap? Richardhoz fordult.

- *A Fény Nővérei a Szellemek Házában várnak.*

Richard sóhajtott.

- Semmi sem egyszerű. - A Madarak Atyjához szólt. - Ma éjjel van a Gyűlés. Készen lesztek?

- *Ma éjjel velünk lesznek a szellemek. Készen leszünk.*

- Légy óvatos! Ne vegyél semmit magától értetődőnek! Mindannyiunk élete függ ettől. - Karon fogta Kahlant. - Lássuk, vajon véget tudunk-e vetni ennek!

Együtt mentek keresztül a téren a pattogó tüzek mellett. Még mindig voltak emberek mindenfelé: ettek, táncoltak, boldákon és dobokon játszottak. Kevesebb gyereket lehetett látni. Néhányan elmentek lefeküdni, de mások még mindig táncoltak és játszottak.

- Három nap - dűnnyögte Richard.

- Micsoda?

- Nem egészen három nap telt el azóta, hogy utoljára itt voltak. Elküldöm őket, és holnap elmegyünk. Amikor újabb három nap múlva visszajönnek, mi már két napja Aydindrilben leszünk.

Kahlan mereven nézett előre menet közben.

- Ha tartják magukat ugyanahhoz az időbeosztáshoz. Ki tudja, harmadszor nem jelennek-e meg mindössze egy nap múlva. Vagy egy óra múlva.

Érezte magát a férfi tekintetét, de nem nézett rá, amikor megszólalt.

- Megpróbálsz hatásosan érvelni?

- Csak három lehetőség van, Richard. Aggódom érted. Félek a fejfájások miatt.

Most ránézett, a férfi viszont nem.

- Nem fogok nyakörvet viselni. Semmilyen okból. Senkiért.

- Tudom - suttogta Kahlan.

Richard hirtelen rántással kinyitotta az ajtót, és nagy léptekkel bement a Szellemek Házába. Az állkapcsa megfeszült az elszántságtól. Tekintetét a gyengén megvilágított szoba közepén álló két nőre szegezte, ahogy odavonult hozzájuk. Mindketten a köpenyüket viselték hátraltolt csuklyával. Szigorú arcuk már szinte nyugodtnak látszott.

Richard megállt előttük.

- Kérdéseim vannak, és válaszokat várok.

- Örömmel látjuk, hogy még jól vagy, Richard - mondta Verna Nővér. - Hogy még élsz.

- Miért ölte meg magát Grace Nővér? Miért hagytátok?

Elizabeth Nővér Verna Nővér elé lépett. A nyitott nyakörvet tartotta a kezében.

- Mondtuk már: a beszélgetésnek vége. Most a szabályokat követjük.

- Nekem is vannak szabályaim. - Csípőre tett kézzel egymás után a két nőre nézett. - Az első szabályom, hogy ma egyikőtök sem fogja megölni magát.

Nem törődtek vele.

- Figyelni fogsz. Én, a Fény Nővére, Elizabeth Myric, ismertetem a Rada'Han viselésének második indokát, a segítség második lehetőségét kínálom. A Rada'Han viselésének három indoka közül az első, hogy uralja a fejfájásokat és kinyitja a tudatodat, hogy meg lehessen tanítani a Tehetség használatára. Elutasítottad a segítség első lehetőségét. Én adom a második indokot és ajánlatot.

Úgy nézte a férfi szemeit, mintha biztos lenne abban, hogy az a teljes figyelmét szenteli neki.

- A Rada'Han viselésének második indoka, hogy irányítani tudjunk.

Richard ellenséges pillantást vetett rá.

- Engem irányítani? Mit jelent az, hogy engem irányítani?

- Ahogy mondom.

- Nem veszek magamra nyakörvet, csak hogy tudjatok „irányítani”. - Egy kicsit közelebb hajolt. - Sem bármi más okból.

Elizabeth Nővér felemelte a nyakörvet.

- Amint már mondtuk, sokkal nehezebb elfogadnod a második ajánlatot. Kérlek, hidd el nekünk, hogy nagy veszélyben vagy! Fogytán az idő. Kérlek, Richard, fogadd el most a második ajánlatot, másodikként a három indokból és ajánlatból! Még sokkal nehezebb lesz elfogadni a harmadik indokból.

Volt valami a férfi szemében, amit Kahlan még csak egyszer látott - legutóbb, amikor a nyakörvet nyújtották neki. Valami idegen, valami ijesztő. Beleborzongott. Libabőrös lett a karja. Az indulat elszállt a férfi hangjából.

- Mondtam már - suttogta. - Nem fogok nyakörvet viselni. Senki kedvéért. Semmi okból. Ha meg akartok tanítani a Tehetség használatára, irányítására, beszélgethetünk róla. Olyan dolgok történnek, amikről semmit nem tudtok: fontos dolgok,

veszélyes dolgok. Mint a Keresőnek, vannak kötelezettségeim. Nem vagyok gyerek, mint akikkel foglalkozni szoktatok. Felnőtt vagyok. Beszélgethetünk róla.

Elizabeth Nővér vad intenzitással meredt rá. Richard hátrált fél lépést. A szemei becsukódtak, és finoman megrázkódott. Végül kihúzta magát. A szemei kinyíltak, miközben mély lélegzetet vett. Viszonozta a Nővér merev nézését. Valami történt, és Kahlannak fogalma sem volt, mi.

Elizabeth Nővér tekintetének ereje csökkent. A kezei leengedték a nyakörvet. Félelmetes, suttogó hangon szólalt meg.

- Elfogadod az ajánlatot és a Rada'Hant? - Richard állt és mereven bámulta őt. Az erő visszatért a hangjába.

- Visszautasítom.

Elizabeth Nővér elsápadt, ahogy egy pillanatra visszanézett, majd a mögötte állóhoz fordult.

- Bocsáss meg, Nővér, kudarcot vallottam. - A Rada'Hant Verna Nővér kinyújtott kezébe tette. Suttogva szólalt meg:

- Most rajtad a sor.

Verna Nővér megcsókolta mindkét orcáját.

- A Fény megbocsát, Nővér.

Elizabeth Nővér ellágyult arccal visszafordult Richardhoz.

- Ringasson mindig a Fény finom kezekkel! Egy napon talál meg az utat!

Richard csípőre tett kézzel állt és nézte a nő szemeit. Az felemelte az állát. Ahogyan Grace Nővér tette, felemelte a kezét, és egy csuklómozdulattal a kezébe vette az ezüstnyelű kést. Richard tovább nézte őt, ahogy feldobva maga felé fordította. Kahlán lélegzetvisszafojtva, megigézve figyelte, ahogy a nő készült megölni magát. Mély csend volt. Egy lélegzetvételnyi időre mindenki kővé dermedt.

Mihelyt a kés megmozdult, Richard is. A gyorsasága megdöbbentő volt. Mielőtt Elizabeth Nővér felfogta volna, mi történt, Richard markolta a csuklóját. A férfi felemelte a másik kezét, és elkezdte feszegetni a furcsa kést a nő ujjai közül, miközben az igyekezett fogva tartani. A nő nem volt ellenfél Richard erejének.

- Mondtam a szabályomat. Ma nem szabad megölnöd magad.

A nő arca eltorzult a hiábavaló erőfeszítéstől.

- Kérlek! Engedd...

Az arca megrándult. A feje hátrahanyatlott. Úgy tűnt, fény villant a szeméből. Elizabeth Nővér arccal a földre roskadt, Verna Nővér pedig közben kihúzta a hátából a saját kését.

Verna Nővér a halott nőről Richardra emelte a tekintetét.

- Magadnak kell eltemetned a holttestét. Amennyiben hagyod, hogy más csinálja meg helyetted, rémálmaid lesznek életed hátralevő részében. Mágia okozta rémálmok. Nincs rájuk gyógymód.

- Te ölted meg! Te gyilkoltad meg! Mi ütött beléd? Hogy tudtad megölni?

A nő elhelyezte kését a ruhaujjában, és közben mereven nézte a férfit. Kinyújtotta a kezét, kiragadta Richard kezéből az ezüst kést és a köpenyébe csúsztatta.

- Te ölted meg - suttogta Verna Nővér.

- A te kezéd lett véres!

- Akár a hóhér bárdja. De az sem magától sújt le.

Richard a nő torkának ugrott. Az nem mozdult; csupán tovább bámulta őt. A férfi kezei megmerevedtek, mielőtt elérték. Richard egy láthatatlan falba ütközve megingott, miközben a nő nézte őt.

Kahlán abban a pillanatban tudta, mik is voltak a Nővérek.

Richard csökkentette a falra gyakorolt nyomást. Egy kicsit visszahúzta a kezeit. Szemlátomást pihent. Nyugodt arccal, óvatosan nyújtotta az egyik kezét Verna Nővér felé. Majd az ujjjaival torkon ragadta őt. A nő szemei tágra nyíltak a megdöbbenéstől.

- Richard - suttogta dühösen -, vedd le rólam a kezéd!

- Ahogy mondtad, ez nem játék. Miért ölted meg?

A férfi teste súlytalanná vált. Richard a levegőben lebegett. Szorosabban markolta a nő torkát. Miután nem engedte el, tűz csapott fel körülöttük. Zúgva életre kelt, és a lánggyűrű bezárult körülöttük.

- Mondtam, hogy vedd le rólam a kezéd.

Egy pillanattal később a tűz elemésztette volna Richardot. Kahlán a Nővér felé nyújtotta az öklét, mielőtt felfogta volna, mit csinál. Kék fény sistergett a csuklója és a keze körül. Kis kék villámok szöktek ki oldalt, ahogy a nő igyekezett féken tartani a villámcsapásokat. Kék tűznyalábok sercegettek mindenfelé a Szellemek Házában: fel a falakon, keresztül a mennyezeten és a

padlón. Mindenütt, kivéve ahol ők ketten álltak. A nő remegett az erőfeszítéstől, hogy visszatartsa az energiát.

- Hagyd abba! - A kék villámnyalábok magukba szívták a tüzet. - Nem lesz ma több vérontás. - A kék fény kialudt.

Ismét csend töltötte be a szobát, ahogy Verna Nővér Kahlanra meredt. Metsző düh áradt szét a szemében. Richard a földre ereszkedett, és levette a kezét a nő torkáról.

- Nem bántottam volna. Csak meg akartam ijeszteni, hogy elengedjen. - Richardra pillantott. - Ki tanított meg áttörni a hálót?

- Senki nem tanított. Magamtól tanultam. Miért ölted meg Elizabeth Nővért?

- Magadtól tanultad! - gúnyolódott a nő. - Megmondtam. Ez nem játék. Követni kell a szabályokat. - A hangja elvesztette az élet. - Sok éve ismerem. Ha bármikor is fehér színűre változtattad volna a kardodat, megértenéd, mit jelentett számomra megtenni.

Richard nem mondta meg neki, hogy már fehérré változtatta a kardját.

- Azt várnád tőlem, hogy a kezembe adjam az életem azok után, amit tettél?

- Fogytán az idő, Richard. Azok után, amit ma láttam, meglepődnék, ha a fejfájások hamarosan nem ölnének meg. Nem tudom, miért nem győzött még le a kín. Bármilyen óv is, nem sokáig bírod már. Tudom, nem szereted látni, hogy valaki meghal. Mi sem. De kérlek, hidd el, amit teszünk, érted tesszük, hogy megmentsünk.

A nő Kahlanhoz fordult.

- Legyél nagyon óvatos az erőddel, Inkvizitor Anya! Kétlem, hogy halvány fogalmad van arról, milyen veszélyes. - Verna Nővér felhúzta a csuklyáját, miközben barna szemeit Richardra emelte. - A három lehetőség közül az elsőt és a másodikat felajánlottuk, és te visszautasítottad. Vissza fogok térni. - Egy kicsit közelebb hajolt. - Már csak egy esélyed van. Ha visszautasítod, meg fogsz halni. Jól gondold meg, Richard!

Miután az ajtó becsukódott Verna Nővér mögött, Richard leguggolt a halott Nővér mellé.

- Csinált velem valamit. Mágikus. Ereztem.

- Milyen érzés volt?

Richard egy kicsit rázta a fejét.

- Amikor először itt voltak, azt hiszem, éreztem valami vonzást, hogy elfogadjam az ajánlatukat. Ám annyira féltem a nyakörvtől, hogy nem fordítottam rá figyelmet. Ezúttal sokkal erősebb volt. Mágia volt. A mágia próbált kényszeríteni, hogy igent mondjak, hogy elfogadjam a Nővérek ajánlatát. Csak a nyakörvre gondoltam, és a kényszer elmúlt. Képes voltam nemet mondani.

Felnézett a nőre.

- Van valami fogalmad arról, mi történik? Mit csinált ő, és mit csinált Verna Nővér a tűzzel?

Kahlan keze még mindig bizsergett a kék villámoktól.

- Igen. A Nővérek varázslónők.

Richard könnyedén felkelt.

- Varázslónők. - Egy pillanatig a nő szemeibe nézett. - Miért ölték meg magukat, amikor nemet mondtam?

- Szerintem azért, hogy továbbadják az erejüket a következő Nővérnek. Hogy az erősebb legyen, mire újra próbálkoznak.

A férfi lenézett a holttestre.

- Miért lennék én olyan fontos, hogy a megnyerésemért megölik magukat?

- Talán úgy van, ahogy mondják. Hogy segítsenek.

Richard a szeme sarkából pillantott Kahlanra.

- Nem akarják, hogy egyetlen férfi, egy idegen meghaljon? Mégis, ketten meghaltak már, amikor megpróbáltak rávenni, hogy fogadjam el a segítségüket, hogy ne vesszen el egy élet? Mit jelent ez?

- Nem tudom, Richard, de annyira megrémít, hogy szinte fáj. Attól tartok, lehet, hogy igazat mondtak: hogy nincs sok idő, és a fejfájások megölnék. Attól félek, nem sokáig tudsz majd uralkodni rajtuk. - Kahlan elérzékenyülve kifakadt: - Nem akarlak elveszíteni.

Richard átkarolta őt.

- Minden rendben lesz. Eltemetem őt. Néhány óra múlva lesz a Gyűlés. Holnap Aydingrilben leszünk, akkor pedig biztonságban leszek. Zedd tudni fogja, mi a teendő.

Kahlan csak bólintani tudott a férfi vállán nyugvó fejével.

Nyolc meztelen férfival együtt Kahlan is meztelenül ült a körben. Richard a balján volt, egy kis kör kivételével, amely a mellkasa közepén helyezkedett el, fekete és fehér sárral volt bemázolva, akárcsak Kahlan és az előljárók. A mögötte égő kis tűz gyenge fényében látta a férfi arcán ferdén átcikázó egyenes és körkörös vonalak vad kuszaságát. Mindannyian ugyanazt a maszkot viselték, hogy az ősök szellemei lássák őket. Kahlan azon tűnődött, vajon őt is olyan vadnak látja-e a férfi, mint amilyennek ő látja Richardot. A tűz furcsa, csípős szaga facsarta az orrát. Egyetlen előljáró sem dörzsölte az orrát; csak meredtek a semmibe, és szent szavakat kántáltak a szellemeknek.

Az ajtó magától becsapódott, amitől Kahlan ugrott egyet.

A Madarak Atyja felemelte réveteg tekintetét.

- Mostantól fogva, amíg hajnaltájban be nem fejezzük, senki nem mehet ki, és senki nem jöhet be. Az ajtót a szellemek tartják zárva.

Kahlannak nem tetszett a lehetőség, hogy ez lehet az a csapda, amit Richard említett. Erősebben szorította a férfi kezét. Az vizionozta. Legalább velem van, gondolta. Reménykedett, hogy meg tudja védeni Richardot. Remélte, hogy tud villámot szórni, ha kell. A Madarak Atyja kihalászott egy békát, aztán továbbadta a fonott kosarat a következő előljárónak. Kahlan a koponyákat bámulta, amelyek közepén voltak kör alakban elrendezve. Közben mindegyik előljáró fogott egy békát, és a hátával elkezdte dörzsölni a mellkasán lévő csupasz kört. Miközben ezt tették, mindegyikük hátrahajította a fejét és különféle szavakat kántált. Anélkül, hogy ránézett volna, Savidlin átadta a kosarat Kahlannak.

Kahlan csukott szemmel belenyúlt, majd végül elkapott egy kapálódzó szellembékát. Az állat sima, nyálkás bőre undorító volt. Kahlan nagyot nyelt, és lélekben az Inkvizitor erejébe kapaszkodott, megpróbálta megállni, hogy önkéntelenül elengedje. A béka hátát a mellei között a bőréhez nyomta, miközben átadta a kosarat Richardnak.

Bizsergő feszültség terjedt szét a bőrén. Elengedte a békát, és újra megfogta Richard kezét. Közben a falak remegni kezdtek, mintha a tűz fényén és a füstön keresztül látta volna. A tudata hiába próbált kapaszkodni az őt körülvevő Szellemek Házának látványába. Kahlan úgy érezte, forog a koponyák körül, miközben elúszott körülötte a világ.

Lágy érzések cirógatták a bőrét. Fény táncolt a közepén lévő koponyákról, és elkápráztatta a szemét. Boldák, dobok és kántálás hangjai másztak a fülébe. A tűz orrfacsaró szaga töltötte be a tüdejét. Ahogyan a legutóbbi alkalommal, a középről sugárzó fény felerősödött, a puha ür beszippantotta és pörgette őket. Aztán alakok jelentek meg körülöttük. Kahlan rájuk is emlékezett korábról: az ősök szellemei voltak. Leheletfinom érintést érzett a vállán: egy kezét, egy szellemkezet.

A Madarak Atyjának szája mozgott, de nem az ő hangja hallatszott. Az ősök szellemeinek együttes tompa, kongó, élettelen hangja volt.

- Ki hívta össze ezt a Gyűlést?

Kahlan Richardhoz hajolt és suttogott:

- Azt akarják tudni, ki hívta össze ezt a Gyűlést.

A férfi bólintott.

- Én. Én hívtam össze ezt a Gyűlést.

Megszűnt az érintés a nő vállán, és mögülük a szellemek mind a kör közepébe lebegtek.

- Mondd meg a nevedet! - Visszaverődő hangjuktól fájdalom hullámozott végig Kahlan karjának bőrén. - A teljes és valódi nevedet. Ha biztos vagy abban, hogy a veszély ellenére akarod ezt a Gyűlést, mondd a kérdésed a neved után! Csak ezt az egy figyelmeztetést kapod.

Richard mereven bámult a fordítás hallatán.

- Richard, kérlek...

- Muszáj. - A férfi visszanézett a közepén lévő szellemekre és mély lélegzetet vett. - Richard vagyok... - Nyelt egyet, és egy pillanatra becsukta a szemét. - Richard Rahl vagyok, és én kértem ezt a Gyűlést.

- Hát legyen! - hallatszott a halk suttogás.

A Szellemek Házának ajtaja kivágódott.

Kahlan aprót sikoltva ugrott egyet. Érezte, hogy Richard keze is megrándul. Az ajtó nyitva állt, mint egy sötét száj az őket körülvevő tompa fényben. A vének mind felnéztek, már nem volt üveges a tekintetük a távoli víziótól. Zavarodottnak, döbrentnek látszottak.

Megint hallatszottak a szellemhangok. Ezúttal nem az előljárókon keresztül, hanem középről, maguktól a szellemektől. A hang még fájdalmasabb volt, mint az előbb.

- Mindenki elmehet, annak kivételével, aki az ősök szellemeit hívta. Menjete, amíg még tudtok! Fogadjátok meg a figyelmeztetésünket! Akik hátramaradnak vele, elveszítik a lelküket. - A szellemek egy emberként fordultak Richardhoz. A hangjuk sziszegés volt. - Te nem mehetsz.

A vének rémült szemei egymásra villogtak, miközben Kahlan fordított Richardnak. A nő tudta: ilyen még soha nem történt.

- Mindenki menjen ki! - suttogta Richard. - Küldjél ki mindenkit! Nem akarom, hogy bántódásuk legyen.

Kahlan a Madarak Atyja aggódó szemébe nézett.

- *Kérlek. Most mindannyian távozzatok! Amíg tudtok. Nem akarjuk, hogy bármelyikőtöknek is baja essen.*

Az előljárók mind a Madarak Atyjára néztek. Ő Kahlanra bámult egy pillanatig, majd Richardra tekintett, aztán vissza a nőre.

- *Semmiféle útmutatást nem tudok adni, gyermekem. Ilyen még soha nem történt. Nem tudom, mit jelent.*

Kahlan bólintott.

- *Értem. Most menj, mielőtt túl késő lesz!*

Savidlin megfogta a nő vállát, majd a vének kimentek a sötét ajtónyíláson és eltűntek. Kahlan ült a csöndben Richarddal - és a szellemekkel.

- Kahlan, szeretném, ha te is kimennél. Menj! Most. - A férfi hangja nyugodt volt, szinte rideg. Félelem táncolt a szemeiben. És mágia.

Kahlan nézte Richard arcát, ahogy az a szellemeket bámulta.

- Nem - suttogta. Megint közére fordult. - Nem hagylak itt. Semmiképpen. Bár még nem mondták ki, a szívünkben egyesültünk a mágiám által. Egyek vagyunk. Ami az egyikünkkel történik, mindkettőnkkel történik. Maradok.

Richard nem nézett rá. Továbbra is a szellemeket bámulta, ahogy a koponyák fölött lebegtek a szoba közepén. Kahlan azt hitte, a férfi kiabálni fog vele, hogy menjen. Nem tette. Halk, szelíd hangon szólt.

- Köszönöm. Szeretlek, Kahlan Amnell. Akkor együtt.

Az ajtó becsapódott.

Kahlan ugrott egyet, és apró hang szökött ki a torkán, mielőtt vissza tudta volna tartani. A fülében zakatolt a szíve. Próbált lassabban lélegezni, de nem tudott. Inkább nyelt egyet.

A szellemek képe elmosódott.

- *Amit előidéztél, Richard Rahl, annak nem lehetünk szemtanúi. Sajnáljuk.*

Úgy tűnt, az alakjuk levegővé vált, ahogy Kahlan nézte őket Amint eltűntek, a fény velük tartott, és a két ember teljes sötétségben maradt. A nő messze túl azon a feketeségen, hallotta a tűz lassú pattogását, Richard gyors lélegzését, a saját lélegzését, és semmi mást. Richard keze megtalálta az övét. Ültek ketten a sötétben egyedül, meztelenül.

Ahogy Kahlan elkezdett gondolkodni, reménykedni, hogy nem fog történni semmi, egy kis világosságra lett figyelmes maga előtt. Fény kezdett felragyogni.

Zöld fény.

A zöld fény egy árnyalata, amit eddig csak egy helyről látott.

Az Alvilágból.

A nő szaggatottan lélegzett. A zöld fény erősödött, és vele együtt távoli jajveszékélés hangjai erősödtek.

Körös-körül a levegőben fülsiketítő robaj hallatszott; váratlan, erős, fájdalmas, mint a mennydörgés. A föld beleremegett.

A zöld fény közepéből fehér ragyogás szűrődött át, alakká forrt egybe, és előttük állt. Kahlannak a torkán akadt a lélegzete. A finom hajszálak meredeztek hátul a nyakán.

A fehér alak tett egy lépést közelebb. Kahlan csak halványan érzékelte, hogy fáj neki Richard kezének szorítása. Ismerte a fehér díszruhát, a hosszú szőke haját, a kínosan szép arcot, amely előttük állt azzal a hátborzongató kis mosollyal.

- Drága szellemek, oltalmazzatok minket! - suttogta a nő.

Darken Rahl volt.

Kahlan és Richard egyszerre szökkentek talpra. A ragyogó kék szemek nézték, ahogy felugrottak. Darken Rahl könnyedén, kényelmesen felemelte a kezét, és megnyalta az ujjai hegyét.

- Köszönöm Richard, hogy visszahívtál. - Kegyetlen mosolya kiszélesedett. - Milyen figyelmes vagy!

- Én... nem hívtalak vissza - suttogta Richard.

Darken Rahl halkán nevetett.

- Ismételen hibát követsz el. Te hívtál vissza. Te hívtál össze Gyűlést. Az ősök szellemeinek Gyűlését. Én pedig az ősök vagyok. Csak te hozhattál vissza a Fátylon át. Csak te.

- Megtagadlak.

- Mindannyian meg akartok tagadni. - Kinyújtotta a kezét az őt körülvevő fehér fénybe. - Mégis itt vagyok.

- De én megöltelek.

A ragyogó, vibráló, fehér ruhás alak megint nevetett.

- Megöltél? Azt tetted. És mágiát alkalmaztál, hogy más helyre küldjél. Olyan helyre, ahol ismernek. Olyan helyre, ahol vannak ... barátaim. És most visszahívtál. Ismét mágiával. Nem csupán visszahívtál, Richard, hanem tovább szakítottad a Fátylat azzal, hogy így tettél. - Lassan rázta a fejét. - Nincs határa az ostobaságnak?

Úgy tűnt, Darken Rahl lebeg, és ugyanakkor közeledik Richard felé. Richard elengedte Kahlan kezét, miközben hátrált. A nő nem tudta mozdítani a lábát, hogy vele tartson.

Richard szemei tágra nyíltak.

- Megöltelek. Legyőztelek. Én nyertem. Te veszítettél.

A szőke fej lassan bólintott.

- A Tehetséget és a Varázslók Első Szabályát alkalmazva megnyertél egy kis csatát egy időtlen küzdelemben. De a tudatlanságod miatt áthágtad a Varázslók Második Szabályát, és ezzel elvesztetted az egészet. - Rahl elégedett, gonosz mosolya visszatért. - Micsoda szégyen! Soha senki nem mondta? A mágia veszélyes. Én taníthattalak volna. Megoszthattam volna veled az egészet. - Vállat vont. - De nem számít. Még tanítás nélkül is segítettél győzőm. Büszkébb nem lehetnék rád.

- Mi a Varázslók Második Szabálya? Mit tettem?

Rahl újabb lépést tett közelebb.

- Hogyhogy nem tudod, Richard? Tudnod kellene - suttogta. - Ma sértetted meg másodszor. És ezzel, hogy másodszor is áthágtad, ismételten elszakítottad a Fátylat. Idehoztál, hogy még tovább szakíthassam, és kiszabadíthassam az Őrzőt. - Gúnyos mosolya visszatért. - Mindezt te egyedül. - Csúfondáros nevetést hallatott. - Fiam, soha nem kellett volna olyan dolgokba beleütni az orrodát, amiket nem értesz.

- Mit akarsz?

Rahl közelebb lebegett.

- Téged, fiam. Téged. - A keze kezdett felemelkedni Richard felé. - Egy másik világba küldtél, most viszont én foglak elküldeni, oda téged. Az Őrzőé vagy. Kellisz neki. Az övé vagy.

Anélkül, hogy egyáltalán tudatában lett volna, Kahlan ökle felemelkedett. A Con Dar hevítette a lénye legmélyén. Düh robbant benne, és kék villámlás tört ki az ökléből. A körülöttük lévő sötét űr elszakadt a fény és hang tombolásában, ami megrengette a földet a nő lába alatt. A Szellemek Háza újra látszott, bevilágította a Darken Rahl felé ívelő kék villám.

A férfi keze könnyedén felemelkedett, és eltérítette a csapást. A villám kettévált. Az egyik ága keresztülcsapott a háztetőn a fekete éjszakába, amitől cserépszilánkok zápora hullott lefelé. A másik ág a földre sújtott, és föld csapódott fel mindenfelé.

Darken Rahl tekintete találkozott Kahlanéval. A nézése égette a nő lelkét. Az övé volt a leggonoszabb mosoly, amit Kahlan valaha látott. Úgy érezte, sajog tőle minden porcikája. Próbálta újra előhívni az erőt, de nem történt semmi. A férfi csinált valamit. Kahlan próbálkozott, de egyetlen izmát sem tudta mozdítani. Richard ugyanolyan benuznak tűnt, mint ő.

Kahlan világa rémítő iramban omlott össze. *Richard*, kesergett némán. *Én Richardom. Ó, drága szellemek, ne hagyjátok, hogy ez történjen!*

Miközben düh lángolt a szemeiben, Richardnak sikerült tennie egy lépést előre. Darken Rahl azonban a mellkasa bal oldalára, a férfi szíve fölé tette a kezét, amitől az kővé dermedt.

- Megjelöllek, Richard. Az Őrző számára. Az Őrző jelével. Az övé vagy.

Richard hátravetette a fejét. Úgy tűnt, az üvöltése széthasítja a levegőt, és kétségbeesésével szétszaggatja Kahlan szívét és lelkét. Kahlan úgy érezte, mintha ezerszeresen meghalt volna abban a pillanatban.

Ahogy Darken Rahl megérintette a kezével Richard mellkasát, füstgomolyok kigyóztak tova. Kahlan orrlukai megteltek az égett hús bűzével.

Darken Rahl visszahúzta a kezét.

- A tudatlanság ára, Richard. Meg vagy jelölve. Most már az Őrzőé vagy. Most és mindörökre. Az utazás kezdetét veszi.

Richard összecsuklott, mint egy bábu, amelynek elvágta a zsinórjait. Kahlan nem tudta, vajon eszméletlen-e vagy halott. Valami tartotta őt, de nem a lábai. A zsinórok voltak, amiket Darken Rahl tartott.

A férfi közelebb siklott hozzá. Fölé magasodott, vakító ragyogása szinte letaglózta. Kahlan szeretett volna elhúzódni, becsukni a szemét, de képtelen volt rá.

Végül visszanyerte a hangját.

- Őlj meg engem is! - suttogta. - Küldj el oda, ahová őt küldted! Kérlek.

A férfi fénylő keze nyúlt felé. A Kahlan szívében dülő gyötrelem érzéketlenné marcangolta a lelkét. Darken Rahl ujjai szétnyíltak. Az érintésétől tüzes és jeges hullám futott keresztül a testén.

A kéz visszahúzódott.

- Nem. - Darken Rahl arca újra könyörtelen mosolyra húzódott. - Az túl egyszerű lenne. Inkább hagyom, hogy lássa, mi történik veled. Inkább hagyom, hogy tehetetlenül nézze. - Először látszottak mosolygáskor a fogai. - Inkább hagyom, hogy

szenvedjen tőle. - Metsző tekintete szinte felnyársalta Kahlant. Ugyanaz a rémisztő tekintet volt, amit Richard is örökölt.

- Egyelőre élsz. Hamarosan másféle kintől fogsz vonaglani élve és holtan - suttogetta kimért, könyörtelen hangon. - Ő pedig nézni fogja. Örökké. Én is nézni fogom. Örökké. Az Őrző is nézni fogja. Örökké.

- Kérlek - esedezett Kahlan -, küldj el vele!

Darken Rahl kinyújtotta egy ujját és letörölte vele egy könnycseppet. Az érintés kínjától Kahlan összerándult.

- Mivel annyira szereted, kapsz tőlem egy ajándékot. - Megfordult és finoman Richard irányába húzta a karját a levegőben. Ijesztő kék szemeit visszafordította Kahlanra. - Hagyom, hogy egy kicsivel tovább éljen. Elég ideig ahhoz, hogy nézhesd, ahogy elszivárog belőle az élet az Őrző jelétől. Ahogy elszivárog belőle a lélek. Az idő nem számít. Az Őrző meg fogja kapni. Neked adom ezt a pillanatot az örökkévalóságból, hogy lássad meghalni, akit szeretsz.

A nő felé hajolt. Az igyekezett hátrálni, de nem tudott. A férfi ajka csókot nyomott az arcára. Ennek fájdmától néma sikoly futott végig rajta, és a tudatát a meggyalázás látomásai töltötték be. Világító ujjak emelték ki a haját a nyakából. A férfi szája a fülénél volt.

- Élvezd az ajándékodat! - súgta bizalmasan. - Idővel téged is megkaplak. Örökre. Élet és halál között. Örökre. Szeretném elmondani, mennyire fogsz szenvedni, de attól tartok, képtelen lennél felfogni. Hamarosan meg fogom mutatni. - Halkan nevetett a nő fülébe. - Miután tovább szakítom a Fátylat és kiszabadítom az Őrzőt.

Ahogy Kahlan állt tehetetlenül, Darken Rahl még egy csókot nyomott a nyakára. A látomások borzalmától, amit a lelkébe égetett, minden képzeletét felülmúlóan megbecstelenítve érezte magát.

- Csak egy parányi ízelítő. Most pedig a viszontlátásra, Inkvizítor Anya.

Ahogy a férfi elfordult tőle, Kahlan újra tudott mozogni. Kétségbeesetten kapkodott az erő után. Nem akart jönni. Sírt és rázkódott, miközben nézte, ahogy a férfi átsuhan a Szellemek Házának ajtónyílásán és eltűnik.

Aztán a kintől jajveszékelve a földre omlott. Szaggatott zokogástól rázkódva a földön Richardhoz vonszolta magát.

A férfi tőle távol, az oldalán feküdt. Kahlan a hátára fordította. Richard karja ernyedten az oldalához zuhant. A feje a nő felé fordult. Hamuszürkének, halottnak látszott. Égett kéznyom volt a mellkasán - az Őrző jele. Az elfeketedett bőr berepedezett és vérzett. Szivárgott el az élete, a lelke.

Kahlan ráborult, átölelte, miközben fêkezhetsenlênül sírt és rázkódott.

Belemarkolt az ujjaival Richard hajába, és arcát a férfi hideg orcájához préselte.

- Kérlek, Richard - esdekelt zokogástól elcsukló hangon -, kérlek, ne hagyj itt! Bármít megtennék érted. Meghalnék helyetted. Ne halj meg! Ne hagyj itt! Kérlek, Richard. Ne halj meg! - Odakuporodott hozzá, a világa összeomlott és megszűnőben volt. Nem tudta kitalálni, mi mást tegyen a sírason kívül, bármennyire szereti őt. A férfi haldoklott, és nem tudott tenni semmit, hogy megakadályozza. Érezte, hogy Richard légzése lassul.

Szeretett volna meghalni vele, de a halál nem jött. Teljesen elvesztette az időérzését. Nem tudta, néhány perce vagy néhány órája volt-e ott. Már nem volt képes rá, hogy érzékelje, mi volt valóságos. Az egész olyannak tűnt, mint egy lidércnyomás. Remegő ujjakkal megcirógatta a férfi arcát. A bőre hideg volt, mint egy halotté.

- Te lennél Kahlan?

Kahlan megfordult, és felült a női hangra, amit maga mögöl hallott. A Szellemek Házának ajtaja ismét csukva volt. A sötétben fehér, szellemszerű fény magasodott fölötte. Szellemnek látszott, egy nőnek, aki összekulcsolja az ujjait maga előtt. Megnyerő mosollyal nézett. A haja egyetlen copfba volt fonva, már amennyire Kahlan ki tudta venni.

- Ki vagy te?

Az alak leereszkedett és leült elé. Kahlan úgy látta, nem volt ruha a szellemen, de nem látszott meztelennek sem. A nő Richardra nézett. Vágyakozás és aggodalom érzését tükrözték a vonásai. A szellem Kahlanhoz fordult.

- Denna vagyok.

Kahlan hirtelen felemelte az öklét a név és a nő Richardhoz való közelsége miatti megrázkódtatástól. Csaknem kiszabadult a villám. Mielőtt Kahlan az útjára engedhette volna, Denna ismét megszólalt.

- Haldoklik. Szüksége van ránk. Mindkettőnkre.

Kahlan habozott.

- Tudsz segíteni rajta?

- Ketten talán tudunk. Ha eléggé szereted.

Kahlan számára megcsillant a remény.

- Bármít megtennék. Bármít.

Denna bólintott.

- Remélem.

Denna visszaneézett Richardra, és gyengéden megsimogatta a mellkasát. Kahlan hunyorgott a kiszabaduló energiától. Nem tudta, vajon Denna bántani akarja-e a férfit vagy segíteni próbál rajta. A kilátástalan helyzet ellenére reménykedett. Ez volt az egyetlen lehetősége, hogy megmentse Richardot. A férfi mély lélegzetet vett. Kahlannak megdobbant a szíve.

Denna visszahúzta a kezét és mosolygott.

- Még veled van.

Kahlan egy kicsit lejjebb engedte az öklét, és a másik keze ujjával könnyecskéket törölte le az arcáról. Nem tetszett neki Denna vágyakozó tekintete, amivel Richardot nézte. Egy cseppet sem.

- Hogy kerültél ide? Richard nem hívhatott; nem vagy az őse.

Denna megfordult, és apró, ábrándos mosolya halványabb lett.

- Lehetetlen volna pontosan elmondani neked, de annyira talán el tudom magyarázni, hogy segítsék a megértésében. A sötétség és béke hazájában voltam. Darken Rahl megzavarta, ahogy áthaladt rajta. Ez olyan dolog, aminek nem lenne szabad megtörténnie. Ahogy közeledett, éreztem, hogy valahogyan Richard hívta őt. Lehetővé tette a számára, hogy átjusson onnan, ami el van zárva a Fátyollal, és hogy idejőjjön.

Túlságosan jól ismerem Darken Rahl-t, ezért követtem. Soha nem lettem volna képes átjutni a saját Fátylamon, de hozzá csatlakozva, az ő nyomában én is át tudtam jönni. Azért tettem, mert tudtam, Darken Rahl mit fog tenni Richarddal. Nem tudom jobban elmagyarázni.

Kahlan bólintott. Nem szellemet látott; egy nőt, aki Richardot a párjává fogadta. Dühösen fortyogott benne az erő. Igyekezett elfojtani. Megmagyarázta magának, hogy így mentheti meg Richardot. Nem tudott más megoldást; hagynia kellett, hogy Denna segítsen, ha tud. Kahlan azt mondta, bármit megtenne, és így is gondolta. Még ha ez azzal járt is, hogy igyekezett nem megölni valakit, aki már halott volt. Valakit, akit ezerszer meg ezerszer szeretett volna megölni.

- Tudsz segíteni rajta? Meg tudod menteni?

- Rajta van az Őrző jele. A jel elviszi az Őrzőhöz a viselőjét. Ha valaki ráteszi a kezét, a jel átszáll rá, és helyette inkább őt viszi el. Akkor Richardot nem rántja magához az Őrző. Élni fog.

Kahlan azonnal tudta, mit kell tennie.

Habozás nélkül Richard fölé hajolt és kinyújtotta a kezét.

- Akkor átveszem a jelet. Én megyek helyette, hogy ő éljen. - Széttérpesztette az ujjait, hogy ráillessze a fekete jelre. A keze már majdnem rajta volt.

- Kahlan, ne tedd ezt!

A válla fölött nézett rá.

- Miért? Ha ez megmenti őt, én szívesen megyek helyette.

- Tudom, de ez nem olyan egyszerű. Előbb beszélnünk kell. Nem lesz könnyű egyikünknek sem. Mindkettőnknek fájni fog, hogy tényleg segítsünk neki.

Kahlan vonakodva visszaült és bólintott. Bármibe beleegyezett volna, bármilyen árat megfizetett volna; még azt is, hogy beszélget ezzel a... nővel. Az egyik kezét védelmezően Richardra tette, ahogy szembeült Dennával.

- Honnan tudod, ki vagyok?

Denna szélesen mosolygott, majdnem nevetett.

- Aki Richardot ismeri, tudja, kicsoda Kahlan.

- Beszélt neked rólam?

Denna mosolya halványabb lett.

- Bizonyos értelemben. Számtalanszor hallottam a nevedet. Amikor addig kínoztam, hogy félrebeszél, a te nevedet kiabálta. Másét soha. Se az anyját, se az apját. Csak a tiédet. Addig gyötörtem, hogy a saját nevét nem tudta, de mindig tudta a tiédet. Tudtam, megtalálja a módját, hogy az Inkvizitor erő ellenére veled lehessen. - Ismét mosolygott egy kicsit. - Azt hiszem, Richard képes lenne megoldást találni arra is, hogy éjjélkor feljőjjön a nap.

- Miért mondd ezt el nekem?

- Mert meg foglak kérni, hogy segíts nek. És azt akarom, hogy mielőtt beleegyezel, pontosan tudd, mennyire fogod őt bántani. Meg kell értened, mit kell tenned azért, hogy megmentsd. Nem foglak ravaszul rávenni a megtételére. Mindent tudnod kell. Csak úgy fogod tudni, hogyan sikerülhet. Ha nem érted, kudarcot vallhatsz. De nem csak a jel miatt van veszélyben. Őrület gyötri, örület, amit én váltottam ki. Ugyanolyan bizonyosan meg fogja ölni, mint az Őrző jele.

- Richard alighanem a legjózanabb ember, akit ismerek. Nem örült. A jelet kell eltávolítanunk.

- Más módon van megjelölve: megvan benne a Tehetség. Attól a pillanattól tudtam, amikor eljött, hogy megöljön. Látom benne most is, látom a Tehetség auráját. Tudom, hogy elpusztítja, és tudom, hogy nagyon rövid az ideje. Nem tudom mennyi, csak azt, hogy nincs már sok hátra. Nem menthetjük meg az Őrzőtől csak azért, hogy inkább a Teheségtől haljon meg.

Kahlan bólintott, miközben a kézfejébe törölte az orrát.

- A Fény Nővérei azt mondják, ők meg tudják menteni. Azt mondják, nyakörvet kell felvennie, hogy megmeneküljön. Richard nem fogja felvenni. Elmondta, mit tettél vele, miért nem fog nyakörvet viselni. De Richard nem örült. Végül tudni fogja, mit kell tennie, és megteszi. Ő ilyen. Látni fogja a helyes utat.

Denna a fejét rázta.

- Amit neked elmondott, az korántsem a teljes igazság. El sem tudod képzelni, amit nem mondott el. Ismerem az örületét. A többi nem fogja elmondani neked. Nekem kell.

Kahlanban forrt a düh.

- Nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne elmondanod. Ha ő nem akarja elmondani, akkor nem hiszem, hogy tudnom kellene.

- Muszáj. Meg kell értened őt, ha segíteni akarsz neki. Bizonyos tekintetben én jobban értem őt, mint te. Én vezettem el őt az örület határára és azon túl. Láttam őt a téboly pusztaságában. Én őriztem és tartottam ott őt.

Kahlan mereven nézett. Felismerte a tekintetet Denna szemeiben, amikor Richardot nézte. Nem bízott benne.

- Szereted őt.

Denna mereven nézte őt.

- Szeret téged. Ezt a szerelmet használtam, hogy fájdalmat okozzak neki. A halál határára vittem őt, és ott tartottam a peremén. Mások gyorsabban eljuttattak oda egy férfit, de nem tudták ott tartani. Mindig túl messzire mentek egy lépéssel, túl gyorsan, és megölték őket. Befejezték, mielőtt kiválthatták volna a leghevesebb fájdalmat, és a legkönyörtelenebb tébolyt okozhatták volna. Darken Rahl engem választott, mert tehetségem volt ahhoz, hogy életben tartsam őket, és ilyen szenvedést okoznak nekik, aztán egyre nagyobb és nagyobb. Maga Darken Rahl tanított.

Néha órákig kellett ülnöm és várnom. Tudtam, ha csak még egyszer megérintem az Agiellel, túl sok lenne; megölné őt. Ahogy ültem és vártam, hogy magához térjen, hogy újra kínozhassam, a nevedet suttogta órákon át újra meg újra. Még annak sem volt tudatában, hogy ezt teszi. Te voltál a kapocs, ami életben tartotta. Ez volt az egyetlen szál, ami lehetővé tette számomra, hogy azt a többletfájdalmat okozzam neki. Lehetővé tette, hogy messzebbre vigyem a halál irányába, mélyebbre az örületbe. Az irántad érzett szerelmét használtam arra, hogy jobban büntessem, mint ami egyébként lehetséges.

Ahogy ültem ott és hallgattam, hogy a nevedet suttogja, azt kívántam, bárcsak egyszer, csak egyetlenegyszer az én nevemet mondaná. Sohasem tette. Ezért jobban bántottam, mint bármi másért.

Könnycseppek gördültek végig Kahlan orcáin és peregtek le róla.

- Kérlek, Denna, nem akarok többet hallani. Nem tudom elviselni, hogy többet halljak, hogy tudjam, én tettem lehetővé számodra, hogy megtegyed azokat a dolgokat.

- Muszáj. Azt még el sem kezdtem mondani, amit hallanod kell, amire feltétlenül szükség van, ha segíteni akarsz neki. Meg kell értened, hogyan használtam ellene a mágiát; amiért gyűlöli a benne lévő mágiát. Én értem, mert amit én tettem vele, ugyanazt tette velem Darken Rahl.

Ahogy Kahlan remegve ült, üres tekintettel a semmibe bámulva, szinte önkívületben, Denna elkezdte mesélni neki, mit művelt Richarddal. Hogyan használta az Agielt. Összerándult az érintésének körülírásától, mindentől, amit az tenni tudott. Kahlan túlságosan is jól emlékezett az észveszejtő fájdalomra, hogy milyen érzés volt megérinteni. Megértette, hogy amit ő érzett, az szinte semmiség volt.

Sírt, amikor Denna elmesélte neki, hogy Richard megbilincselve függött, miközben a nő hátrahúzta a fejét a hajánál fogva, és a fülébe nyomta az Agielt. Arra kényszerítette, hogy teljesen mozdulatlan maradjon, mert különben az elméjében okozott sérülést kockáztatta volna. És a férfi képes volt ezt megtenni a Kahlan iránti szerelme miatt. Kahlan remegett, amint hallgatta a borzalmas elbeszélést, hogy mit művelt vele a kínozóeszköz, mit tett vele a mágia; a saját mágiája. Nem tudott Dennára nézni, miközben a szellemalak beszélt. Nem tudott a szemébe nézni. És ez csak a kezdet volt.

Fogta a gyomrát, a másik remegő kezét pedig a szája elé tartotta, hogy visszatartsa a hányást. Eközben Denna az egyik elképesztő cselekedetet mesélte a másik után. Kahlan nem tudta abbahagyni a sírást. Émelygett és összeszorította a szemét.

Miközben hallgatta, a jó szellemekhez imádkozott, hogy Denna ne mesélje el azt az egyetlen dolgot, amiről tudta, képtelen elviselni.

Denna azonban elmondta, mit tesz egy Mord-Sith a párjával, és hogy miért nem élnek soká a párjaik. Minden intim részletet. És amit ő Richarddal tett, egyetlen más párjával sem tette.

Kahlan egy nyögéssel elfordult, egy kicsivel odébb kúszott és hányni kezdett. Az egyik kezével támaszkodott, a másikat pedig a hasára tette. Sírt, öklendezett és émelygett. Denna kezei segítettek: hátrafógták Kahlan haját, miközben ő a gyomra tartalmát a földre ürítette. Addig hányt, amíg ki nem ürült a gyomra.

Érezte Denna meleg, bizsergető érintését a hátán. Szeretett volna villámot szórni, de túl rosszul volt ahhoz, hogy összegyűjtse az erőt. Habozott, mert egyrészt szeretne volna Richardra vetni magát, és enyhíteni a szenvedését, másrészt pedig darabokra szagatni ezt a nőt a Con Dar mágiájával, a Vérdüh segítségével.

Az émelygés, zihálás és sírás közepette sikerült Kahlannak kinyögnie a következő szavakat:

- Vedd le... a kezeidet... rólam! - A haját tartó kéz odébb siklott. A másik felemelkedett a hátáról. Kahlan gyomra ismét száraz görcsben vonaglott. - Hányszor tetted ezt vele?

- Elégszer. Nem számít.

Kahlan dühbe gurult, és ökölbe szorított kézzel ordított.

- Hányszor?!

Denna hangja csendes volt és nyugodt.

- Sajnálom, Kahlan, nem tudom. Nem számoltam. De hosszú ideig volt velem. Tovább, mint bármelyik párom. Szinte minden éjszaka megtettem. Senki mással nem tettem, amiket vele csináltam, mert egyikükben sem volt meg az az erő, ami Richardban: az irántad érzett szerelme ereje. A többiek az első alkalommal meghaltak volna. Ő sokáig harcolt velem. Elégszer megtettem és kész. Elégszer.

- Elégszer! Mihez elégszer?

- Elégszer ahhoz, hogy részben az örületbe kergessem.

- Ő nem örült! Nem! Nem!

Denna nézte, ahogy Kahlan remeg a fájdalomtól és a dühtől.

- Kahlan, hallgass meg! Bárki más beleroppant volna abba, amit lettem. Richard megmenekült azzal, hogy megosztotta a tudatát. Elzárta a legbelső énjét oda, ahol nem tudtam hozzáférni, ahol a mágia nem tudta elérni. A Tehetséget használta, hogy megtegye. Ez megóvta a tébolytól a legbelső énjét. De a tudata legsötétebb zugaiban lappang az örülség. A saját mágiáját használtam ellene, hogy az örületbe kergessem. Nem tudta az egész lényét megvédeni azoktól a dolgoktól, amiket tettem.

Elmondtam neked, mit tettem, hogy lásd az örülsége valóságát. Fel kellett áldoznia azt a részt, hogy megmentse a többit. Hogy a többit megóvja neked. Bárcsak ugyanezt tudtam volna tenni, amikor velem csinálták!

Kahlan felemelte Richard kezét az övéibe. A kézfejét a szívéhez szorította.

- Hogyan tudtad megtenni mindezt? - kiáltotta. - Ó, én szegény Richardom! Hogyan voltál képes? Hogyan tudtad ezt művelni valakivel?

- Mindannyiunkban megvannak a saját örülségünk kis szikrái. Egyesekben több, mint másokban. Az én életem sötét volt emiatt.

- Akkor hogyan voltál képes ilyesmire? Hogyan voltál képes, ha tudtad, hogy milyen?

Denna a szemöldöke alól nézte őt.

- Te is tettél szörnyű dolgokat. A hatalmadat használtad, hogy embereket kínozzál.

- De ők borzalmas bűncselekményekben voltak vétkesek!

- Mindannyian? - kérdezte halkán. - Minden egyes ember?

Kahlannak elakadt a lélegzete, amikor felidézte, ahogy Brophyval szemben használta a hatalmát.

- Nem - suttozta. - De nem azért tettem, mert én akartam. Meg kellett tennem. Ez a feladatom. Annak, aki vagyok. Annak, ami vagyok.

- De megtetted. És Demmin Nass?

A szavak beléhasítottak. Az elméjét elárasztotta az emlék, az édes emlék, ahogyan kasztrálta azt a förtelmes férfit. Jajveszékeltve dőlt előre.

- Ó, drága szellemek, hát nem vagyok jobb nálad?

- Mindannyian azt tesszük, amit kell, bármi is az indok. - A nő fényes, áttetsző ujjai felemelték Kahlan állát. - Nem azért mesélem el ezeket a dolgokat, hogy bántsalak, Kahlan. Az elbeszélésük jobban fáj, mint képzeled. Azért mondom el, mert meg akarom menteni Richardot, hogy ne haljon meg, mielőtt eljön az ő ideje. És hogy az Őrző ne szabaduljon ki.

Kahlan még jobban szorította Richard kezét a melléhez és sírt.

- Sajnálom, Denna... de nem tudok megbocsátani. Tudom, hogy Richard igen... de én nem. Én gyűlöllek.

- Nem várom tőled, hogy megbocsáss. Csak azt kívánom, hogy fogd fel az igazát annak, amit elmondok; Richard örületének a valóságát.

- Miért? Miért kell ezt megértenem?

- Azért, hogy megértsd, mit kell tenned. A nyakörv viselése ennek az örülségnek a lényege. Az szimbolizál mindent, amit tettem vele. A mágia az ő tudatában téboly, gyötrelme. A nyakörv téboly, gyötrelme. Örület.

A nyakörv viselésének gondolata előhívta ezt a tébolyt a lény legsötétebb zugaiból, előhívta a legmélyebb félelmeit. Nem túloz, amikor azt mondja, inkább meghalna, mint hogy nyakörvet vegyen magára. Nem fogja megtenni, hogy megmeneküljön. Ha nem teszi, meg fog halni. Csak egyetlen dolog van a világon, ami felveteti vele a nyakörvet.

Kahlan felkapta a fejét. Tágra nyílt szemekkel nézett.

- Azt akarod, én kérjem, hogy vegye fel a nyakörvet? - Elgyengült a rémülettől. - Azt szeretnéd, hogy ezt tegyem vele? Azok után, amit elmondtál?

Denna bólintott.

- Meg fogja tenni, ha te mondd neki. Semmi másért nem fogja megtenni. Semmiért.

Richard ernyedt karja kicsúszott Kahlan remegő kezeiből. A szájára tapasztotta az ujjait. Dennának igaza van. Azok után, amit most már tudott, amit hallott, tudta, hogy Dennának igaza van.

Most már megértette, mi volt az, amit Richard szemeiben látott, amikor az a nyakörvet nézte, amit a Nővérek nyújtottak felé. Örület volt. Richard önszántából soha nem venne magára nyakörvet. Soha. Most már tudta. Igazán tudta.

Apró kiáltás hagyta el a torkát.

- Ha felvetetem vele a nyakörvet, azt fogja hinni, elárultam. Örültségében azt fogja gondolni, bántani akarom. - Fájdalom tört fel benne, és megint sírni kezdett. - Gyűlölni fog.

Denna hangja halk suttogás volt.

- Sajnálom, Kahlan. Ez igaz lehet. Nem tudhatjuk biztosan, de könnyen meglehet, hogy így fogja látni. Nem tudom, mennyire fog eluralkodni rajta az örület, amikor megtudja, fel kell vennie a nyakörvet. Amikor megmondod neki, hogy muszáj. De jobban szeret téged, mint magát az életet, és semmi más okból nem fogja felvenni.

- Denna, nem tudom, képes lennék-e ezt tenni vele. Azok után nem, amit elmondtál.

- Muszáj, mert máskülönben meghal. Ha eléggé szereted, meg kell tenned. Elég szilárdnak kell lennie az iránta érzett szerelmednek, hogy kényszerítsd a megtételére, hiszen ismered a fájdalmat, amit okozni fog neki. Lehet, hogy úgy kell viselkedned vele, ahogyan én viselkedtem volna. Eléggé meg kell rémisztened ahhoz, hogy úgy tegyen, ahogy mondd. Lehet, hogy teljesen ki kell váltanod az örületet, hogy úgy gondolkodjon, mint akkor, amikor velem volt. Amikor megtett volna bármit, amit mondtam neki.

- Elveszítheted a szerelmét. Talán örökké gyűlölni fog. De ha igazán szereted, megérted, hogy te vagy az egyetlen, aki segíteni tud neki; az egyetlen, aki megmentheti.

Kahlan kétségbeesetten kiutat keresett.

- De reggel el akarunk menni Zeddhez, a varázslóhoz. Ő talán tud segíteni neki, hogy uralja a Tehetségét. Richard úgy gondolja, Zedd tudni fogja, mi a teendő; tud segíteni neki.

- Ez igaz is lehet. Sajnálom, Kahlan, erre nem tudom a választ. Lehet, hogy beválik. De azt tudom, hogy a Fény Nővérei képesek megmenteni. Ha jönnek, és ő harmadszor is elutasítja őket, örökre elveszíti a lehetőségét, hogy a segítségére legyenek. Ha kiderül, hogy ez a varázsló nem tud segíteni Richardnak, akkor meg fog halni. Rövid az ideje, legfeljebb napjai vannak.

Érted, mit jelent ez, Kahlan? Nem csupán meghal; az Őrző ragadja el, elragad mindenkit. Richard az egyetlen, aki képes bezárni a Fátylat.

- Hogyan? Tudod, hogyan zárhatja be?

- Sajnálom, nem. Csak azt tudom, hogy erről az oldalról kell elszakítani a többi részét. Ezért vannak az Őrzőnek megbízottjai ezen az oldalon. Ezért jött ide Darken Rahl. Nem tudom, miért, de Richard az egyetlen, aki meg tudja állítani őket. És az egyetlen, aki képes helyreállítani azt, ami széthasadt.

Ha elutasítja a Nővéreket, és ez a varázsló nem tud segíteni neki, akkor hamarosan meghal. Ez olyan lesz, mintha maga a jel vinné el az Őrzőhöz. Ha eljut ehhez a varázslóhoz, mielőtt harmadszor is elutasítja a Nővéreket, megtudhatja, vajon lehet-e segíteni rajta nélkülük... a nyakörv nélkül. De meg kell ígéred, hogy ha eljönnek, mielőtt ő eljutna Zeddhez, megteszed amit kell.

- Van idő. A Nővérek néhány napig nem fognak visszatérni. Eljuthatunk előbb Zeddhez. Van idő!

- Remélem, igazad van. Tényleg remélem. Biztos vagyok benne, hogy nem fogsz hinni nekem, de nem akarom, hogy Richardnak valaha nyakörvet kelljen viselnie, hogy valaha újra szembesülnie kelljen azzal az örülettel. Viszont meg kell ígéred, hogy ha nem tudtok eljutni Zeddhez, akkor nem engedted elszalasztania az élet lehetőségét, amit a Nővérek ajánlanak neki.

Könnyek patakzottak Kahlan égő szemeiből. Richard gyűlölné, ha felvetné vele a nyakörvet; tudta, hogy gyűlölné. Azt gondolná, elárulta őt.

- De mi van a jellel? Még mindig rajta van a jel.

Denna sokáig nézte őt. Olyan halkán szólalt meg, hogy Kahlan alig hallotta.

- Átvesszem a jelet. Elmegyek helyette az Őrzőhöz. - Egy csillogó könnycsepp gördült le az arcán. - De ezt csak akkor fogom megtenni, csak akkor mondom le a lelkemről, ha tudom, hogy ez esélyt ad neki.

Kahlan hitetlenkedve bámult.

- Megtennéd ezt érte? - suttogta. - Miért?

- Mert mindazok után, amit tettem vele, törődött a fájdalommal. Ő az egyetlen, aki tett valamit, hogy véget vessen a szenvedésemnek. Amikor Darken Rahl megvert, ő sírt és készített egy italt, hogy megszüntesse a fájdalmamat. Pedig én soha nem hagytam abba a kínzását, bármennyire könnyörgött is. Egyetlenegyszer sem.

És mindazok után, amit mondtam, hogy megtettem vele, megbocsátott. Megértette, hogy mennyit szenvedtem. Elfogadta az Agielemet, hogy a nyakában viselje. Megígérte, emlékezni fog rám, hogy több voltam, mint egy Mord-Sith; hogy emlékezni fog rá, valaha csak Denna voltam.

Egy újabb csillogó könnycseppje gördült le.

- És mert szeretem. Még a halálban is szeretem. Bár tudom, a szerelmem soha nem fog viszonzásra találni, mégis szeretem.

Kahlan Richardra nézett, aki eszméletlenül, kiszolgáltatottan feküdt a hátán, mellkasán az Őrző fekete, vérző jelével. A fekete és fehér sártól, amivel be volt mázolva, vadnak és könyörtelennek látszott, de nem volt az; ő volt a legszelídebb ember, akit Kahlan valaha ismert. Ekkor ébredt rá, hogy bármit megtenne a megmentéséért. Bármit.

- Megteszem - suttogta. - Megígérem. Ha nem találjuk meg Zeddét, mielőtt a Nővérek harmadszor visszajönnek, bármi áron, de felvetetem vele a nyakörvet. Még akkor is, ha meggyülöl érte. Még akkor is, ha belehalok.

Denna kinyújtotta felé a kezét.

- Akkor esküt kell tenni az élők és a holtak között, hogy megteesszük, amit a megmentéséért lehet.

Kahlan a kezét bámulta maga előtt.

- Még mindig nem tudok megbocsátani neked. Nem fogok megbocsátani.

A kéz várakozóan ott maradt, ahol volt.

- Az egyetlen megbocsátásban, amire szükségem van, már részesültem.

Kahlan bámulta a kezét, aztán előrenyúlt és megfogta.

- Akkor esküszünk, hogy megmentjük, akit szeretünk.

Kezet fogtak és néma szövetséget kötöttek.

Denna elvette a kezét.

- Rövid az ideje. Most kell megtennem. - Kahlan bólintott. - Amikor megtörtént, szerezz segítséget neki. Bár a jel vonzása meg fog szűnni, a seb azért ott lesz, és az is elég súlyos.

Kahlan bólintott.

- Van itt egy gyógyító. Ő fog segíteni neki.

Denna szemei megteltek szenvedéllyel.

- Köszönöm, Kahlan, hogy eléggé szereted őt ahhoz, hogy segíts neki. A jó szellemek legyenek mindkettőtökkel! - Egy apró, rémült mosoly jelent meg az arcán. - Ahová megyek, ott soha nem fogok látni egyet sem. Különben elküldeném őket, hogy segítsenek nektek.

Kahlan megfogta a másik nő kézfejét, és csendesen erőért imádkozott.

Denna viszonzta az érintést Kahlan arcán, aztán Richard mellé térdelt. Kezét a jelre helyezte, befedte azt, beleolvadt. Richard mellkasa hullámozott.

Denna vonásai eltorzultak a fájdalomtól. Egy velőtrázó sikoly kíséretében, ami keresztülnyilallt Kahlanon, hátravetette a fejét.

Aztán egyszerűen eltűnt.

Richard nyöszörgött. Kahlan föléhajolt és átölelte. Sírt.

- Kahlan? - nyöszörgötte. - Kahlan, mi történt? Fáj. Annyira fáj...

- Feküdj nyugodtan, szerelmem! Minden rendben. Biztonságban vagy, velem vagy. Szerzek segítséget.

Richard bólintott, Kahlan pedig az ajtóhoz szaladt és kitarta. A vének egy kis körben ültek a sötétben, közvetlenül az ajtó másik oldalán. Várakozóan felnéztek.

- *Segítsetek!* - kiáltott a nő. - *Vigyétek Nisselhez! Arra nincs idő, hogy őt hozzuk ide!*

17. FEJEZET

Amikor Richard megmozdult, Kahlan felemelte a fejét.

A férfi szürke szemei hunyorogtak és kutattak körös-körül a kis szobában, amíg meg nem találták a nő arcát.

- Hol vagyunk?

Kahlan finoman megszorította a vállát.

- Nisselnél. Ellátta az égési sebedet.

Richard jobb keze felemelkedett, és megérintette a kenőcsöt borító kötést. Összerázkódott.

- Mióta ... Mennyi az idő?

Kahlan felnézett. Ott kuporgott mellette a földön, megdörzsölte a szemét és a félig nyitott ajtón keresztül hunyorogva kinézett a szürke fénybe.

- Egy vagy két órája van világos. Nissel a hátsó szobában alszik. Az éjszaka nagy részét ébren töltötte, hogy ellássa a sebedet. Az előljárók mind kint vannak, vigyáznak rád. Nem tágtítottak, amióta idehoztunk.

- Mikor? Mikor hoztatok ide?

- Az éjszaka közepén.

Richard megint körülnézett.

- Mi történt? Darken Rahl volt ott. - A férfi nagy keze megragadta Kahlan karját. - Rám tette a kezét. Megjelölt... Hová ment? Mi történt, miután megérintett?

A nő rázta a fejét.

- Nem tudom. Csak elment.

Richard keze fájdalmasan szorította Kahlan karját. A tekintete vad volt.

- Mit értesz azon, hogy elment? Visszament a zöld fénybe? Vissza az Alvilágba?

A férfi Kahlan ujjait rángatta.

- Richard! Ez fáj.

A férfi elengedte.

- Bocsáss meg! - Richard a vállára fektette Kahlan fejét. - Sajnálom. Nem akartam. Bocsáss meg! - Hangosan kifújta a levegőt. - Hihetetlenül ostoba vagyok.

Kahlan megsókolta a férfi nyakát.

- Nem fáj annyira.

- Nem arra mondtam. Úgy értem, hihetetlenül ostoba vagyok, hogy visszahívtam őt az Alvilágból. Nem tudom elhinni, hogy ilyen ostobaságot tettem. Figyelmeztettek. Gondolhattam volna. Rájöhettek volna. Olyan erősen összpontosítottam egy dologra, hogy nem voltam elég körültekintő. Nem láttam, mi közeledik egy másik irányból. Bizonyára örült vagyok, hogy ezt tettem.

- Ne mondj ilyet! - suttogta Kahlan. - Nem vagy örült. - Feltámaszkodott és lenézett a férfira. - Soha ne mondd ezt magadról!

Richard pislogott, azután felnyomta magát, hogy Kahlannal szemben üljön. Összerezcent, amikor ismét a kötéshez ért. Kinyújtotta a kezét, és végigsimította a lány arcát és haját. Mosolya meglágyította Kahlan szívét.

Richard Kahlan szemét kutatta.

- Te vagy a legszebb nő a világon. Mondtam már?

- Szüntelenül.

- Szóval, az vagy. Szeretem a zöld szemeidet, a hajadat. Neked van a legszebb hajad, amit valaha láttam. Kahlan, jobban szeretlek mindennél a világon.

A nő igyekezett visszatartani a könnyeit.

- Én is jobban szeretlek mindennél. Kérlek, Richard, ígérd meg, hogy soha nem fogsz kételkedni a szerelmemben! Ígérd meg, hogy bármi történik is, soha nem fogod kétségbe vonni, milyen nagyon szeretlek!

A férfi a két kezébe fogta Kahlan arcát.

- Megígérem. Megígérem, hogy soha nem fogok kételkedni a szerelmedben. Bármi történik is. Rendben? Mi a baj?

A nő nekidőlt, a fejét a vállára fektette. Óvatosan átkarolta őt, hogy ne okozzon neki fájdalmat.

- Darken Rahl megijesztett; ennyi az egész. Annyira féltem, amikor megégetett a kezével. Azt hittem, meghaltál.

Richard megcirógatta Kahlan vállát.

- Szóval, mi történt? Emlékszem, hogy elmondta, azért került ide, mert hívtam, és ő az ősöm. Aztán mondott valamit az Őrző számára történő megjelölésemről. Aztán nem emlékszem semmire. Mi történt?

Kahlan elméje zakatolt.

- Nos... azt mondta, meg fog jelölni, meg fog ölni, és hogy a jel eljuttat az Őrzőhöz. Azt mondta, azért van itt, hogy tovább

szakítsa a Fátylat. Rád tette a kezét. Megégetett. De mielőtt az egész meg tudta volna tenni, mielőtt meg tudott volna ölni, hívtam a villámot, a Con Dart.

A férfinak elakadt a lélegzete.

- Nem hiszem, hogy olyan szerencsések lehetünk, hogy az megölte vagy elpusztította volna; vagy nem is tudom, hogy mit lehet tenni egy szellemmel.

Kahlan a fejét rázta.

- Nem. Nem pusztítottam el. El tudta hárítani, legalábbis részben. De azt hiszem, megijesztettem. Elment. Nem vissza a zöld fénybe, hanem ki az ajtón. Mielőtt be tudta volna fejezni, amit veled akart tenni. Egyszerűen elment és kész.

Richard szélesen mosolygott és szorosabban ölelte magához.

- Hősnőm. Megmentettél. - Hallgatott egy pillanatig. - Itt van, hogy elszakítsa a Fátylat - suttogta magának. - Elgondolkodva ráncolta a szemöldökét. - Aztán mi történt?

Kahlan megkeményítette magát a hazugságra. A férfi fürkésző tekintetét azonban nem tudta elviselni. Az arcát a vállára hajtotta, és kétségbeesetten próbált kitalálni valamit, hogy elterelje a figyelmét a témáról.

- Aztán az előjárók és én idehoztunk, hogy Nissel el tudja látni az égési sebedet. Azt mondta, súlyos, de a kenőcs rendbe fogja hozni. Néhány napig rajta kell hagynod, amíg nem kezd rendesen begyógyulni.

Mérgesen fenyegette az ujjával a férfit.

- Ismerlek. Majd hamarabb le akarod venni. Mindig azt hiszed, te jobban tudod. Hát nem. Egyszerűen rajta hagyod, ahogy mondom neked, Richard Cypher.

A férfi mosolya egy kicsivel halványabb lett.

- Richard Rahl.

Kahlan rámeredt.

- Sajnálom - suttogta. - Richard Rahl. - Mosolyt erőltetett magára. - Én Richardom. Talán megváltoztathatnád, amikor összeházasodunk. Lehetnél Richard Amnell. Az Inkvizítorok párpai néha felveszik a feleségük családnevét.

A férfi vigyorgott.

- Ez tetszik. Richard Amnell. Az Inkvizítor Anya férje. Odaadó férje. Szerető férje. - A riadalom visszatért a tekintetébe. - Néha attól félek, nem tudom, ki vagy mi vagyok. Néha azt hiszem...

- A részem vagy, és én a részed vagyok. Csak ez a fontos.

Richard szórakozottan bólintott, a szemében könny csillogott.

- Segíteni akartam a Gyűléssel. Megoldást akartam találni, hogy véget vessek ennek az egésznek. Ehelyett, ahogy Darken Rahl mondta, csak rontottam a helyzeten. Igaza volt; ostoba vagyok. Az én hibám lesz...

- Richard, hagyd abba! Megsérültél. Egyszerűen kimerült vagy. Miután pihentél, majd kigondolod. Tudni fogod, mit kell tenni.

A férfi gondolatban megrázta magát. Ledobta a takarót és lenézett.

- Ki mosta le rólam a sarat és öltöztetett fel?

- A vének mosták le a sarat. Nissel és én akartunk felöltöztetni - mondta pirulva -, de túl nagy és nehéz voltál nekünk. Azt is az előjárók csinálták. Elég sok időbe telt nekik. Mindannyian kivették a részüket.

Richard szórakozottan bólintott; már nem figyelt. A mellkasának ahhoz a pontjához nyúlt, ahol általában a síp, Scarlet foga és az Agiel lógott, de nem találta őket.

- Ki kell jutnunk innen. El kell jutnunk Zeddhez. Most azonnal, mielőtt még valami történik. Szükségem van Zedd segítségére. Hol van Scarlet foga? Hívnom kell őt. Hol van a kardom?

- Az összes holmink a Szellemek Házában van.

Richard két kézzel megdörzsölte az arcát, ahogy gondolkodott, aztán az ujjával végigszántotta a haját.

- Rendben. - Komoly tekintettel Kahlan szemébe nézett. - Elmegyek a fogért és hívom Scarletet. Összeszedem a holminkat, elkészítem az induláshoz. - Finoman megszorította a nő felső karját. - Te menj Weselanhoz, és vedd fel a menyasszonyi ruhádat! Amíg várunk, hogy Scarlet megérkezzen, összeházasodhatunk. Amikor Scarlet ideér, indulunk. - Megcsókolta a nő arcát. - Összeházasodunk, és mielőtt besötétedik, Ayndrilben leszünk Zeddrel. Minden rendben lesz, meglátod. Minden rendben lesz. Rá fogok jönni, hol hibáztam, és helyrehozom. Megígérem.

Kahlan átkarolta a férfi nyakát.

- Helyrehozzuk - helyesbített. - Együtt. Mindig együtt.

Richard halkán nevetett a nő fülébe.

- Együtt. Szükségem van rád. Te világítod meg az utamat.

A nő elhúzódott tőle és szigorúan nézte.

- Nos, utasításaim vannak a számodra, és úgy fogsz tenni, ahogy mondom. Itt fogsz várni, amíg Nissel nem mondja, hogy felkelhetsz. Azt mondta, amikor felébredsz, ki kell cserélnie a kenőcsöt és a kötést, valamint gyógyszert kell adnia neked. Addig itt fogsz maradni, amíg nem végez. Érted? Nem akarom, hogy megbetegedj és haldokolj mellettem, ha már ennyit vesződtél veled.

Elmegyek Weselanhoz, hogy be tudja fejezni a ruhám összeállítását. Amikor Nissel ellátta a sebedet, akkor - fenyegette az ujjával -, és csak akkor mehetsz el, hogy hívd Scarletet. Amikor itt végeztél Nissellel, hívtad Scarletet, és összeszedted a holminkat, gyere utánam, és feleségül megyek hozzád. - Megcsókolta a férfi orra hegyét. - Ha te is megígéred, hogy mindig szeretni fogsz.

- Mindig - mondta Richard szélesen mosolyogva.

Kahlan a férfi vállán, erős nyaka két oldalán tartotta a csuklóit, és hátul összekulcsolta az ujjait.

- Felébresztem Nisselt, és megkérem, hogy siessen veled. De kérlek, Richard, utána ne vesztegesd az időt! Hívd gyorsan Scarletet, amilyen gyorsan csak tudod! El akarok menni innen. El akarok menekülni, mielőtt az a Verna Nővér a közelbe ér. Még akkor sem akarok kockáztatni, ha néhány napig nem várható a visszatérte. Azt akarom, hogy távol legyünk innen. Távol a Fény Nővéreitől. El akarlak vinni Zeddhez, hogy tudjon segíteni a fejfájásaidon, mielőtt rosszabbra fordulhatnak.

Richard kisfiúsan, félszegen mosolygott rá.

- És mi van a nagy ágyaddal Aydindrilben? Nem akarsz oda is gyorsan eljutni?

Kahlan egy ujjal finoman benyomta a férfi orrát.

- Még soha senki nem volt a nagy ágyamban. Remélem, nem okozok csalódást.

Richard erős kezeibe fogta a nő derekát, és olyan erővel húzta magához, hogy az felnyögött. Hátratólta a haját a nyakából, és gyengéden megcsókolta - pontosan ott, ahol Darken Rahl ajkai érintették.

- Csalódást nekem? Ez, drágám, az egyetlen dolog a világon, amit lehetetlen volna megtenned. - Még egy bizsergető csókot nyomott a nő nyakára. - Most menj Nisselért! Ne vesztegessük az időt.

* * *

Kahlan belebújt a kelmébe, és próbálta felhúzni, amennyire csak tudta.

- *Még soha semmit nem viseltem, ami ilyen mélyen volt kívágya. Nem gondolod, hogy... túl sokat mutat?*

Weselan felnézett a földről, ahol a kék ruha szegésével piszmogott. Ahogy felkelt, kivette a finom csonttűt a szájából, hogy értékelje ügyfelén a ruha szabását. Tanulmányozta egy pillanatig, mennyi látszik a testéből.

- *Gondolod, hogy nem fog tetszeni neki?*

Kahlan érezte, hogy elvörösödik.

- *Nos, azt hiszem, fog. Remélem, de...*

Weselan egy kicsit közelebb hajolt.

- *Ha aggódsz amiatt, hogy ennyit lát, talán jobban tennéd, ha újra fontolóra vennéd a dolgot.*

Kahlan felhúzta a szemöldökét.

- *Nem ő az egyetlen, aki nézni fog. Soha nem viseltem még ilyet. Én... aggódom, hogy nem vagyok méltó hozzá.*

Weselan mosolygott, és megpaskolta Kahlan karját.

- *Jól áll a ruha. Gyönyörűen néz ki rajtad. Tökéletes.*

Kahlan még mindig nyugtalankodott, ahogy végigpillantott magán.

- *Igazán? Biztos vagy benne? Rendesen kitöltöm?*

Weselan szélesebben mosolygott.

- *Igazán. Szép melleid vannak. Mindenki azt mondja.*

Kahlan érezte, hogy vörösödik az arca. Biztos volt a váratlan állítás igazában. A Sáremberek körében egy nő melleire tett dicséző megjegyzés nem volt szokatlanabb, mint ha másutt egy férfi azt mondja egy nőnek, megnyerő a mosolya. Ez a gátlásoktól mentes viselkedés többször váratlanul érte őt.

Kahlan kitarotta oldalra a szoknyát.

- *Ez a legszebb ruha, amit valaha viseltem, Weselan. Köszönöm a sok-sok fáradozásodat. Mindig gondosan fogom őrizni.*

- *Talán egy napon, ha lányod lesz, ő fogja viselni, amikor férjhez megy.*

Kahlan mosolygott és bólintott. *Kérlek, drága szellemek, gondolta, ha gyermekem lesz, lány legyen, ne fiú.* Felemelte a kezét és megfogta a finom nyakláncot, amit viselt. Az ujjával forgatta a kis kerek csontot, ami néhány piros és sárga

gyöngyszem közé volt felfűzve.

Adie, a csontasszony adta neki a nyakláncot, hogy megóvja őt a szörnyetegektől, amelyek a Nyugatföldet és Középföldet elválasztó Határ átjárójában éltek. Az idős asszony mondta neki, hogy egy napon ez a lánc segíteni fog megvédeni a gyermekét.

Kahlan nagyon szerette a nyakláncot. Éppen olyan volt, amilyet az anyja kapott Adie-től, ő pedig Kahlannak adta. Kahlan azt eltemette a legközelebbi gyermekkori barátjával, Dennee-vel. Dennee halála óta hiányzott neki az anyja nyaklánc.

Ez a lánc viszont még különlegesebb volt, mert az átjárón való átkelésük előtti éjszaka Richard esküt tett a nyakláncra, hogy megvédi Kahlan leendő gyermekét. Sem ő, sem Richard nem sejtette akkor, hogy az a gyermek akár a férfie is lehet.

- Remélem. Weselan, állnál mellettem?

- Állnék-e melletted?

Kahlan a haja egy részét önkéntelenül a félig kilátszó mellére húzta.

- Ahonnan jövök, ott az a szokás, hogy egy barát áll mellettünk, amikor házasságot kötünk. A jó szellemek képviselőjeként áll ott, és figyelemmel kíséri az egybekelést. Richard azt szeretné, ha Savidlin állna mellette. Én azt szeretném, ha te állnál mellettem.

- Ez különös szokásnak látszik. A jó szellemek mindig szemmel tartanak bennünket. Megtiszteltetés lenne a számomra, ha én lehetnék az, aki melletted áll.

Kahlan arca felragyogott.

- Köszönöm.

- Most állj egyenesen! Majdnem készen vagyok.

Weselan újból lehajolt a szegéssel kapcsolatos teendője miatt. Kahlan próbált egyenes háttal állni. Azért fájt neki ennyire, mert az éjszaka második felében Richard mellett ült a földön. Azt kívánta, bárcsak leülhetne vagy lefekhetne, mert annyira álmos volt. De leginkább a háta fájt. Hirtelen azon kezdett morfondírozni, mennyire fájhat most éppen Dennának.

Nem foglalkozik vele, gondolta magában. Bármilyen történik vele, soha nem lesz elég azok után, amit Richarddal tett. Felkavarodott a gyomra, ahogy felidézte, amit Denna elmondott neki.

Kahlan még mindig érezte a nyakán azt a helyet, ahol Darken Rahl ajkai érintették. Az emléktől végigfutott a hátán a hideg.

Eszébe jutottak a gyötrelmes vonásai Denna arcán közvetlenül az eltűnése előtt. Nem számít: megérdemelte.

Akár Richard is lehetett volna az. Ha Denna nem vállalja, lehetett volna Richard is.

- Ne félj, Kahlan!

- Tessék? - A nő összpontosította a tekintetét. Weselan mosolyogva állt előtte. - Ne haragudj. Mit mondtál?

Weselan kinyújtotta a kezét, és letörölt egy könnyecseppet Kahlan arcáról.

- Azt mondtam, ne félj. Richard jó ember. Boldog életed lesz vele. Természetes dolog félni, amikor valaki férjhez megy, de ne aggódj! Nagyszerű lesz, meglátod. Én is sírtam, mielőtt hozzámentem az én Savidlinomhoz. Nem gondoltam, hogy fogok, mivel annyira akartam őt, de azon kaptam magam, hogy sírok, mint te. - Kacsintott. - Soha többé nem volt sírásra okom. Néha találok ürügyet panaszkodásra, de sírásra soha.

Kahlan megtörölte a másik arcát. Mi volt a baja? Nem törődött vele, mi történt Dennával; nem. Egy cseppet sem.

Bólintott Weselannak, és mosolyt erőltetett az arcára.

- Ez lenne a legfőbb vágyam az életben. Nem sírni többé.

Weselan vigasztalóan megölelte.

- Szeretnél enni valamit?

- Nem, nem vagyok...

Savidlin berontott az ajtón. Izzadt volt és zihált. Kahlan ereiben meghűlt a vér a félelemtől a férfi arckifejezése láttán. Remegni kezdett, még mielőtt az megszólalt volna.

- Amikor Nissel végzett Richarddal, elmentem vele a Szellemek Házába, ahogy kérted, hogy tudja hívni a sárkányt. A Fény Nővére eljött érte. Ott van vele. Nem értettem Richard szavait, de tudtam a jelentésüket és értettem a nevedet. Azt akarta, hogy jöjjenek érte. Siess!

- Neeem! - jajveszékelt Kahlan, amint elszáguldott mellette, majd kirobogott az ajtón.

Ahogy szaladt, a markába fogva feltartotta a szoknyája szegélyét, nehogy felbukjon benne. Soha nem futott ilyen gyorsan. Alig kapott levegőt, ahogy száguldott végig a szűk sikátorokon. Ahogy szaladt, a haja lobogott mögötte. A téli levegő fagyos volt a bőrnek. Savidlin futásának hangja elhalkult mögötte.

Nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy Richardhoz kell érnie. Ez nem történhetett meg. Túl hamar volt. A Nővérek nem szabadna itt lennie. Ők ketten már távozóban voltak, majdnem elindultak. Ez egyáltalán nem volt tisztességes. Richard!

Nagy, fehér hópelyhek szállingóztak; ahhoz nem elég sok, hogy a föld fehérré váljon, de ahhoz elég, hogy a közelgő tél

fagyos, kellemetlen előérzetét okozza - a télét, ami itt volt. A nedves pelyhek azonnal elolvadtak, ahogy Kahlan forró bőréhez értek. Néhány fennakadt a szempilláin, amíg le nem pislogta őket. Fehér függönyt kavarva könnyű szél örvénylett egy saroknál. Kahlan átsuhant rajta és végigszaladt egy sikátoron.

Hirtelen megtorpant és körülnézett. Rossz felé indult. Visszaszaladt és elfordult a helyes irányba. Könnyecseppek gördültek le az arcán az olvadt hópelyhekkel. Ez túl sok volt. Ez nem történhetett meg.

Zihálva és kétségbeesetten száguldott ki az épületek közül a Szellemek Háza körüli tisztásra. A Nővér lovai az alacsony fal túlsó oldalán voltak kikötve, amelyen ott tátongott a hasadék, amely akkor keletkezett, amikor Richard megpróbált végezni a fércelénnyel.

Emberek álltak körös-körül, de Kahlan nem látta őket. A Szellemek Házának ajtaját kivéve minden elhomályosodott a látóterében. Kétségbeesetten futott felé.

Egy örökkévalóságig tartott, mintha álmában futna és egy helyben topogna. A lábai fájtak a megerőltetéstől. A keze a kilincs után nyúlt. A fülében zakatolt a szíve.

- Kérlek, drága szellemek - fohászzkodott -, ne engedjétek, hogy túl későn érkezsek!

Fogsikorgatva dübnyögött, ahogy felrántotta az ajtót és bevágódott rajta.

Kahlan hirtelen megtorpant. Levegőért kapkodott. Richard Verna Nővér előtt állt a tetőn lévő lyuk alatt, amit a villámlás szakított. A két ember egy szürke fénynyalábban állt a szelíden szállingózó hópelyhek kavargásában. A szoba többi része sötétségbe borult körülöttük. Richard kardja a csipőjénél megcsillant a fényben. Nem volt nála a fog, sem a síp, sem a nyakában az Agiel. Nem volt még ideje hívni Scarletet.

Verna Nővér az egyik kezében tartotta felé a nyakörvet. Hangtalan figyelmeztetésként egy pillanatra Kahlanra emelte a tekintetét, aztán visszapillantott Richardra.

- Hallottad a Rada'Han viselésének három indokát. Ez az utolsó esélyed a segítségre, Richard. Elfogadod az ajánlatot?

Richard figyelmen kívül hagyta a Nővér szigorú tekintetét, és lassan Kahlan felé fordult; abba az irányba, ahol az zihálva állt. Ragyogó szürke szemei lefelé siklottak a ruháján és vissza a nő arcára. A hangja szelíd volt és tiszteletteljes.

- Kahlan... ez a ruha... gyönyörű. Gyönyörű.

Kahlan nem tudott megszólalni. A szíve zakatolt és meghasadt. Verna Nővér komoly, figyelmeztető színezettel mondta a férfi nevét.

Akkor látta Kahlan, hogy Verna Nővér tart valamit a másik kezében. Az ezüst kés volt. De nem magára irányította; Richard felé tartotta. Kahlan tudta: ha a férfi nem fogadja el, a Nővér képes megölni őt. Richardon nem is látszott, hogy tudomása van a késről, ahogy az megvillant a tompa fényben. Kahlan azon tűnődött, vajon a nő varázslatot alkalmazott-e, hogy kirekessze a férfi látóteréből.

Richard visszafordult a Nővérhez.

- Minden tőled telhetőt megtettél. Minden tőled telhetőt megpróbáltál. Nem elég. Mondtam már neked, nem fogok...

- Richard! - Kahlan még egy lépést tett felé, miközben a férfi odafordult a kiáltására. A nő mélyen a szemébe nézett. - Richard -suttogta, miközben még egy lépést tett. Elcsuklott a hangja. - Fogadd el az ajánlatot! Vedd el a nyakörvet! Kérlek.

Verna Nővér nem mozdult. Nyugodtan figyelt.

Richard kissé ráncolta a homlokát.

- Tessék? Kahlan... te nem érted. Mondtam neked, hogy nem fogok...

- Richard! - A férfi elhallgatott és tanácstalanul nézte őt. Kahlan a mozdulatlanul álló Nővérre pillantott, akinek a kezében még mindig ott volt a kés. Figyelte, ahogy Kahlan közelebb lépett. Találkozott a tekintetük. Kahlan tudta: a másik várni fog, hogy meglássa, mi történik. Keménység volt azokban a szemekben. Arról árulkodtak, mire készül a Nővér, ha Kahlan nem változtatja meg Richard szándékát. - Richard, hallgass rám figyelmesen! Azt akarom, hogy fogadd el az ajánlatot.

A férfi erősebben ráncolta a homlokát.

- Micsoda...?

- Vedd el a nyakörvet!

Richard szemei szikráztak a dühtől.

- Mondtam már neked, nem fogok...

- Azt mondtad, szeretsz!

- Kahlan, mi van veled? Tudod, hogy szeret...

Kahlan félbeszakította.

- Akkor elfogadod az ajánlatot. Ha igazán szeretsz, elveszed a nyakörvet és felteszed. Az én kedvemért.

Richard hitetlenkedve meredt rá.

- A te kedvéért...? Kahlan, nem tudom... nem fogom...

- De fogod! - Túlságosan szelíd volt, és tudta ezt. Ez csak összezavarta a férfit. Még inkább Dennához hasonlóan kell viselkednie, hogyha meg akarja menteni. *Drága szellemek*, könyörgött gondolatban, *kérlek, adjatok erőt, hogy ezt megtegyem, hogy megmentsem.*

- Kahlan, nem tudom, mi ütött beléd. Beszélhetünk róla később. Tudod milyen nagyon szeretlek, de nem fogok...

A nő ökölbe szorította a kezét és ordított vele.

- Ha szeretsz, fogsz! Ne állj ott, és ne mondd, hogy szeretsz, ha nem akarsz bizonyítani! Utálatos vagy!

Richard pislogott a meglepetéstől. Ahogy megszólalt, a hangja fájdalmat okozott a nőnek.

- Kahlan...

- Nem érdemled meg a szerelmemet, ha nem akarsz bizonyítani! Hogy mered azt mondani, hogy szeretsz!

A férfi szemei megteltek könnyel.

Örülettel.

Annak az emlékével, amit Denna tett vele.

Lassan térdre ereszkedett.

- Kahlan... kérlek.

A nő föléhajolt, és kinyújtotta ökölbe szorított kezét.

- Ne merj nekem visszabeszélni! - Richard felkapta a karjait és eltakarta a fejét. Azt hitte, Kahlan meg fogja ütni. Tényleg azt gondolta, meg fogja ütni. Kahlan úgy érezte, megszakad a szíve. Könnyek patakzottak végig az arcán, ahogy szabadjára engedte a dühét. - Azt mondtam, vedd el a nyakörvet! Hogy mersz nekem visszabeszélni! Ha szeretsz, elveszed!

- Kahlan, kérlek - könyörgött Richard. - Ne tedd ezt! Te nem érted. Ne kérd tőlem, hogy...

- Tökéletesen jól értem! - ordította. - Értem, hogy azt mondd, szeretsz! De nem hiszek neked! Nem hiszek neked! Hazudsz! Az irántam érzett szerelmed hazugság, ha nem veszed el a nyakörvet. Hazugság! Mocskos hazugság!

Richard nem tudott felnézni Kahlanra, ahogy az fölötte állt kék ruhában, amiben hozzá akart menni. Erőlködött, hogy meg tudjon szólalni, miközben a földre szegezte a tekintetét.

- Ez nem... ez nem hazugság. Kérlek, Kahlan, szeretlek. Többet jelentesz számomra mindennél a világon. Kérlek, higgy nekem! Bármit megtennék érted. De kérlek...

Belül gyötrődve Kahlan belemarkolt a férfi hajába, és felrántotta a fejét, hogy nézzen rá. Örület táncolt Richard szemeiben. Magánkívül volt. Csak most az egyszer, fohászzkodott Kahlan. Kérlek drága szellemek, csak most.

- Szavak! Csak ennyit kapok tőled! Nem szerelmet! Nem bizonyosságot! Csak szavakat! Értéktelen szavakat.

Ahogy a hajánál fogva tartotta a férfit, hátrahúzta a másik kezét, hogy pofon üsse. Richard szemei becsukódtak. Kahlan képtelen volt megtenni; nem tudta megütni. Mindössze ennyit tudott tenni: megállni a lábán, és nem térdre esni, hogy átkarolja a férfit, és azt mondja neki, mennyire szereti, és minden rendben.

De nem volt rendben. Ha ezt tenné, Richard meghalna. Ő volt az egyetlen, aki megmentheti. Még akkor is, ha belepusztul.

- Ne üss meg többé! - suttogta a férfi. - Kérlek, Denna... Ne!

Kahlan elfojtotta a nyögést, ami elhagyni készült a torkát. Kényszerítette magát, hogy megszólaljon.

- Nézz rám! - A férfi úgy tett, ahogy ő parancsolta. - Nem mondom még egyszer, Richard. Ha szeretsz, elfogadod az ajánlatot és felveszed a nyakörvet. Ha nem, olyat teszek, hogy jobban megbánod az engedetlenségedet, mint bármit, amit valaha megbántál életedben. Tedd meg most, különben vége. Mindennek vége. - Richard tekintetében bizonytalanság volt. Kahlan a fogait csikorgatta. - Nem mondom még egyszer, cicám. Vedd fel a nyakörvet! Most!

Kahlan tudta, hogy Denna úgy szólította, „cicám”. A többivel együtt Denna ezt is elmondta neki. Tudta, mit jelent Richardnak ez a szó. Reménykedett, hogy nem kell majd használnia. Richardból minden maradék józanság elillant. Látta a férfi szemeiben azt, amitől a halálnál is jobban félt.

Azt, hogy elárulták.

Kahlan elengedte a haját, miközben Richard térdén állva Verna Nővér felé fordult. Az felemelte egy kicsit a nyakörvet és felé nyújtotta. Homályosnak, szürkének, fakónak látszott a hideg fényben. Richard mereven bámulta. Hópelyhek szállingóztak a tompa, derengő fényben. Verna Nővér kifejezéstelen arccal nézte őt.

- Rendben - suttogta Richard. Remegő kezével a nyakörvért nyúlt. Az ujjai hozzáérték és átfogták. - Elfogadom az ajánlatot. Elfogadom a nyakörvet.

- Akkor tedd a nyakadra - mondta Verna Nővér csendesen - és zárd össze!

A férfi Kahlanhoz fordult.

- Bármit megtennék érted - suttogta.

Kahlan szeretett volna meghalni.

Richard kezei annyira remegtek, hogy Kahlan azt hitte, elejti a nyakörvet, ahogy elvette Verna Nővértől. Tartotta és bámulta.

De aztán megszűnt a kezének remegése. Mély lélegzetet vett, és feltette a nyakörvet. Egy kattanással összezáródott, és a nyílás eltűnt. Maradt a folytonos fémgűrű.

A fénynyaláb elhalványult, mintha alkonyodna, pedig még nappal volt. Mély, baljóslatú mennydörgés morajlott minden irányban, szerte a füves pusztaságon. Nem olyan volt a hangja, mint bármely mennydörgésnek, amit Kahlan korábban hallott. Érezte a földön a lába alatt. Azt gondolta, talán valami köze van a nyakörv mágijához, köze van a Nővérekhez.

Amikor Verna Nővérré pillantott, és látta, hogy az meglepetten körbehordozza a tekintetét, rájött, hogy nincs.

Richard könnyedén lábra állt a Nővér előtt.

- Lehet, hogy úgy találod majd, Verna Nővér, rosszabb a nyakörvhöz tartozó pórázt fogni, mint viselni azt. - A fogait csikorgatta. - Sokkal rosszabb.

Verna Nővér hangja nyugodt maradt.

- Csak segíteni akarunk neked, Richard.

A férfi alig észrevehetően bólintott.

- Semmit nem hiszek el. Bizonyítanod kell.

Riadalmában hirtelen gondolata támadt Kahlannak.

- Mi a harmadik indok? Mi a nyakörv viselésének harmadik indoka?

Richard olyan tekintettel nézett rá, ami még az apjáéhoz sem volt hasonlítható. Kahlan egy pillanatig elfelejtett lélegzetet venni.

- Az első ok, hogy uralja a fejfájásokat és kinyissa a tudatomat, hogy megtanulhassam használni a Tehetséget. A második ok, hogy irányítson. - A férfi felemelte a kezét és torkon ragadta Kahlant. A pillantása szinte felnyársalta a lányt. - A harmadik ok, hogy fájdalmat okozzon.

Kahlan jajveszékelve behunyta a szemét.

- Nem! Drága szellemek, ne!

Richard elengedte a torkát. Az arc kifejezése erőtlen, elveszett lett.

- Remélem, bizonyítottam az irántad érzett szerelmemet, Kahlan. Remélem, most már hiszel nekem. Mindent odaadtam neked. Remélem, elég; nincs semmi más, amit felajánlhatnék. Semmi.

- De van. Több, mint amit egyáltalán el tudsz képzelni. Jobban szeretlek, mint bármit a világon, Richard.

Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a férfi arcát. Richard ellökte a kezét. A szemei mindent kifejeztek: Kahlan elárulta őt.

- Igazán? - A távolba nézett. - Szeretnék hinni neked.

Kahlan megpróbálta lenyelni a torkában lévő fájdalmas, égető gombócot.

- Megígérted, hogy soha nem fogsz kételkedni a szerelmemben.

A férfi alig észrevehetően bólintott.

- Így igaz.

Ha Kahlan tudott volna villámot szórni saját magára, megtette volna.

- Richard... tudom, hogy most éppen nem érted, de csak azt tettem, amit kellett. Hogy segítek neked életben maradni. Hogy megóvjalak attól, hogy a fejfájások, a Tehetség megöljön. Remélem, egy napon meg fogod érteni. Mindig várni fogok rád; teljes szívemből szeretlek.

A férfi könnyes szemmel bólintott.

- Ha ez igaz, keresd meg Zeddet! Mondd el neki, mit tettél! Mondd el neki!

Verna Nővér közbevágott.

- Richard, fogd a holmidat és menj! Várj a lovaknál!

Az visszanézett a nőre és bólintott. A távoli sarokba ment és felvette a köpenyét, az íját és a csomagját. Belenyúlt és kihúzta a három bőrszíjat a Madarak Atyja sípjával, Scarlet fogával és Denna Agieljével. Miközben Kahlan nézte, ahogy ezt a három dolgot a nyakába akasztja, szerette volna, ha lett volna valamije, amit odaad neki. Kétségbeesetten próbálkozott, hogy eszébe jusson valami.

Amikor a férfi elment mellette, Kahlan hozzáért a karjához és megállította.

- Várj! - Kahlan kihúzta a kést Richard övéből. Megfogta egy hosszú hajtincsét és levágta a késsel. Nem is gondolt arra, mit tesz, mi történik, amikor az Inkvizítorok levágják a saját hajukat.

Egy fájdalmas kiáltással a földön találta magát. A mágia átégette, megperzselt minden idegszálat, ahogyan szerteáradt a testében. Kahlan küzdött, hogy eszméleténél maradjon, miközben levegőért kapkodott. Harcolt a mardosó fájdalom ellen.

Eszméleténél kellett maradnia, különben Richard elmegy, mielőtt odaadhatná neki. Csak erre gondolt, és kényszerítette magát, hogy lábra álljon. Amikor így tett, a fájdalom végre alábbhagyott.

Kahlan még mindig zihált, ahogy kihúzott egy kis kék szalagot a ruhája derekából. Azt is levágta, és miután a hosszú hajtincset két ujjára csavarta, középen összekötötte a szalaggal. A férfi nézte, ahogy visszatette a kést az övében lévő tokba, a hajtincset pedig az inge zsebébe rakta.

- Hogy mindig emlékeztesselek arra, a szívem veled van... és szeretlek.

Richard kifejezéstelen arccal nézte őt egy hosszú pillanatig.

- Keresd meg Zeddet! - csak ennyit mondott, majd megfordult és kiment az ajtón.

Kahlan állt és az ajtóra meredt, miután Richard távozott. Kábultnak, üresnek, elveszettnek érezte magát.

Verna Nővér megállt mellette és nézte vele az ajtót.

- Talán ez volt a legbátrabb tett, aminek valaha szemtanúja voltam - mondta csendesen. - A Középföld népei szerencsések, hogy te vagy náluk az Inkvizítor Anya.

Kahlan továbbra is az ajtót bámulta.

- Azt hiszi, elárultam. - Megfordult és a Nővérré nézett, miközben könny patakzott a szeméből. - Azt hiszi, elárultam.

A Nővér tanulmányozta egy ideig Kahlan arcát.

- Nem azt tetted. Megígérem, idővel segíteni fogok, hogy belássa annak a helyességét, amit ma tettél.

- Kérlek - könyörgött Kahlan -, ne okozz neki fájdalmat!

Verna Nővér összekulcsolta a kezait maga előtt és mély lélegzetet vett.

- Éppen most okoztál fájdalmat neki, hogy megmentsd az életét. Szeretnéd, ha én kevesebbet tennék?

Egy könnycsepp gördült le a nő arcán.

- Azt hiszem, nem. És kétlem, hogy képes lennél olyan kegyetlen dolgot művelni, mint amit most én tettem.

Verna Nővér bólintott.

- Attól félek, igazad van. De megígérem neked, hogy személyesen fogok vigyázni rá és gondoskodni arról, hogy csak olyasmit tegyenek vele, amit szükséges. Megígérem neked, hogy azt nem hagyom egy kicsivel sem túllépni. Egy leheletnyivel sem. Szavamra mondom, mint a Fény Nővére.

- Köszönöm. - Kahlan lenézett a nő kezében lévő késre. A Nővér visszadugta a ruhaujjába. - Megölted volna. Ha nemet mond, megölted volna.

A Nővér bólintott.

- Ha nemet mondott volna, a végén abszurd lett volna a fájdalom és az örület. Megkíméltem volna ettől. De ez most nem számít. Megmentetted az életét. Köszönöm, Inkvizítor Anya... Kahlan.

Verna Nővér az ajtó felé lépett.

- Nővér? Mennyi ideig? Mennyi ideig lesz nálad? Mennyi ideig kell várnom?

A Nővér nem fordult meg.

- Sajnálom, nem tudom megmondani. Tart, ameddig tart. Nagyrészt rajta múlik. Attól függ, milyen gyorsan tanul.

Kahlan első ízben mosolygott.

- Azt hiszem, meg fogsz lepődni, Richard milyen gyorsan tanul.

Verna Nővér bólintott.

- Ettől félek a legjobban. Előbb a tudás, aztán a bölcsesség. Jobban megrémít, mint bármi más.

- Azt hiszem, Richard bölcsessége is meglepetést okozhat.

- Imádkozom, hogy igazad legyen. Vizontlátásra, Kahlan. Meg ne próbálj követni, mert különben Richard meghal!

- Nővér, még egy dolog. - Meglepte őt a saját hangjának rideg fenyegetése. - Ha bármivel kapcsolatban hazudsz, ha megölnöd őt, kézre kerítem az összes Fény Nővérét. Megölöm őket az utolsó szálíg. De csak amikor már mindegyikötök szünet nélkül könyörög a halálért.

A Nővér kővé dermedve állt egy pillanatig, majd bólintott, aztán útnak indult.

Kahlan követte őt ki a házból, aztán megállt kint az emberek között, és nézte, ahogy a Nővér felszáll a lovára. Richard már

fent ült egy nagy pej hátán. Háttal volt a nőnek, miközben várakozott.

Kahlan szíve megvasadt. Szerette volna látni még egyszer az arcát, de a férfi nem fordult meg, amikor elindultak.

Kahlan térdre ereszkedett.

- Richard - zokogta. - Szeretlek.

Úgy tűnt, a férfi nem hallotta. Eltűnt Verna Nővérrel együtt a behavazott füves pusztaságban. Kahlan ült a földön a menyasszonyi ruhájában, lógatta a fejét és sírt. Weselan vigasztalóan átölelte az egyik karjával.

Kahlannak eszébe jutott, mit mondott Richard: Keresd meg Zeddet! Kényszerítette magát, hogy lábra álljon. Az előjárók mind ott voltak. A nő végignézett rajtuk.

- *Azonnal el kell indulnom. Aydindrilbe kell mennem. Szükségem van néhány emberre, aki velem jön, aki segít, hogy biztosan sikerüljön.*

Savidlin odalépett mellé.

- *Én megyek. És annyi vadászom, amennyit akarsz. Ha akarod, mind. Viszünk százat.*

Kahlan a férfi vállára tette a kezét és halványan rámosolygott.

- *Nem. Nem kívánom, hogy te legyél az, barátom, vagy a vadászaid. Csak három embert fogok vinni.* - Mindenki zavarodottan motyogott. - *Többet csak feltűnést keltenének, esetleg zavart. Hárommal könnyebb lesz észrevétlenül osonni. Így rövidebb ideig fog tartani.*

Kahlan elvette a kezét és egy férfira mutatott, aki ott állt és ellenséges tekintettel figyelt.

- *Téged választalak, Chandalen.* - A két testvér állt mellette. - *És titeket, Prindin és Tossidin.*

Chandalen előrerontott.

- *Engem? Miért akarnál engem?*

- *Mert nem veszíthetek. Tudom, ha Savidlint vinném, megpróbálna megtenni minden tőle telhetőt. Ha kudarcot vallana, a Sáremberek tudnák, hogy mindent megtett. Te jobb vadász vagy. Richard mondta nekem egyszer, ha egyetlen férfit kellene választania, aki mellette harcol, az te lennél, még ha gyűlölöd is. Amerre megyünk, az emberek veszélyesek. Ha nem járok sikerrel, ha cserbenhagysz, mindenki azt fogja hinni, ez azért van, mert nem próbáltál megtenni minden tőled telhetőt. Mindig azt fogják gondolni, hagyta meg halni - hagyta meg halni egy másik Sárembert -, mert gyűlölöd engem és Richardot. Hogyha hagyod, hogy megöljenek, soha nem fogadnak vissza a Sáremberek. A néped.*

Prindin előrelépett, a fivére közvetlenül mellette.

- *Én megyek. A fivérem is. Mi segítünk neked.*

Chandalen ellenségesen nézett.

- *Én nem! Én nem megyek!*

Kahlan a Madarak Atyjára nézett. A férfi barna szemei találkoztak a nő tekintetével, majd szigorú pillantást vetett Chandalenre.

- *Kahlan egy Sáremler. Te vagy a legbátrabb, legügyesebb harcos közöttünk, Chandalen. A te feladatod, hogy védelmezz bennünket. Valamennyiünket. Meg fogod tenni. Vele fogsz menni. Követni fogod a parancsait, és biztonságban el fogod juttatni őt oda, ahová menni akar. Vagy most elmész, és soha nem térsz vissza. És Chandalen, ha megölik őt, ne gyere vissza! Ha megteszed, meg fogunk ölni, ahogy megölnénk bármely betolakodót, akinek feketére van festve a szeme.*

Chandalen remegett a dühtől. A földre hajította a dárdáját. Háborogva csípőre tette a kezét.

- *Ha elhagyom a földünket, kell lennie egy szertartásnak, ahol hívjuk a szellemeket, hogy oltalmazzanak bennünket az utunkon. Ez eltart holnapig. Akkor indulunk.*

Minden szem Kahlanra szegeződött.

- *Egy óra múlva indulok. Te velem jössz. Addig el kell készülnöd.*

Kahlan a Szellemek Háza felé fordult, hogy az esküvői ruháját az utazó öltözetére cserélje, és hogy összeszedje a holmiját. Hálásan elfogadta Weselan ajánlközását, hogy segítsen neki.

18. FEJEZET

Kövér, nedves hópelyhek szállingóztak. Néha erősebben, záporozva hullottak, fehér függönyként kavargtak. Richard fásult kábulatban lovagolt Verna Nővér mögött, a harmadik ló az övéhez kötve ügetett hátul. Amikor a hó sűrű függönyként söpört végig, a Nővér csak egy szürke alaknak látszott előtte.

Az soha nem merült fel benne, hogy eltűnjön, hová mennek, vagy hogy összehúzza a köpenyét a hideg, metsző szél ellen. Nem számított; semmi nem számított.

Úgy érezte, a gondolatai sodródhatnak és táncolhatnak a hóval, képtelenek megállapodni. Soha semmit nem szeretett úgy az

életében, ahogy Kahlant. A lány az életévé vált.

És Kahlan elküldte.

Ez túlságosan fájt neki ahhoz, hogy bármi másra gondoljon. Megdöbbenett, hogy Kahlan kételkedett a szerelmében, hogy elküldte. Miért küldte el?

A tudata sötét, kétségbeesett gondolatok között sodródott. Nem értette, Kahlan hogyan kérhette őt a nyakörv feltételére azért, hogy bizonyítsa a szerelmét. Elmondta neki, mit jelent számára a nyakörv viselése. Talán mindent el kellett volna mondania neki. Akkor talán megértette volna.

Fájt a mellkasa, ahol Darken Rahl megégette. Amikor odanyúlt, és hozzáért a kötéshez, végre észrevette, hogy a hóvihar elállt. Az alacsony, száguldó felhők helyenként szétszakadoztak és átengedték a nap sugarait. A füves pusztaság élettelen, fakó barna volt, a felhők pedig gyászos, reménytelen szürkék. A táj szintelen, üres pusztaság volt.

A férfi a nap állásából jött rá, hogy késő délután felé jár az idő. Hosszú ideje lovagoltak csendben; Verna Nővér nem szólt hozzá.

Richard felemelte a kezét, és próbaképpen első alkalommal megérintette a nyakörvet. Sima volt, folytonos, hideg. Azt mondta, soha többé nem fog nyakörvet viselni. Megígérte magának. Most mégis visel. És ami még rosszabb, saját maga vette fel. Azért vette fel, mert Kahlan megkérte rá. Mert kételkedett benne.

Amióta felvette, először kényszerítette magát arra, hogy valami másra gondoljon. Már nem volt képes Kahlanra gondolni, nem tudta elviselni a fájdalmat. Ő volt a Kereső; más dolgokra kellett gondolnia, fontos dolgokra. Az alsó lábszáraival finom nyomást gyakorolt a ló hasára. Sietésre ösztökölte, és közvetlenül a Nővér gesztenyebarna lova mellett visszafogta.

Richard felemelte a kezét, hogy hátratulja a köpenye csuklyáját, de ráébredt, hogy nem is volt rajta. Ezért inkább végigszántotta az ujjával nedves haját. Verna Nővérré nézett.

- Van néhány dolog, amiről beszélnünk kell. Fontos dolgok, amikről nem tudsz.

A nő közönyösen rápillantott. A csuklyája széle eltakarta az arca egy részét.

- És mik lennének azok a dolgok?

- Én vagyok a Kereső.

A nő ismét maga elé tekintett, és a távolba meredt.

- Ez aligha olyasmi, amiről nem tudok.

A Nővér nyugodt, közönyös viselkedése bosszantotta Richardot.

- Feladataim vannak. Már mondtam neked: fontos dolgok történnek, amikről semmit nem tudsz. Veszedelmes dolgok. - A nő nem reagált. Mintha Richard meg sem szólalt volna. A férfi elhatározta, hogy egyenesen a lényegre tér. - Az Őrző megpróbál kitörni az Alvilágból.

- Mi nem mondjuk ki a nevét. Nem mondhatod úgy, ahogyan most tetted. Felfigyel rá. Amikor beszélnünk kell róla, úgy hívjuk, a Névtelen.

Úgy beszélt hozzá, mintha gyerek lenne. Kahlan élete veszélyben van, és ez a nő úgy bánik vele, mint egy gyerekkel.

- Bánom is én, hogyan nevezitek! Próbál kiszabadulni. És biztosítalak, én már felkeltettem a figyelmét.

A nő végre közönyösen ránézett.

- A Névtelen mindig megpróbál kiszabadulni.

Richard mély lélegzetet vett és újra próbálkozott.

- Az Alvilágot elválasztó Fátyol elszakadt. Ki fog szabadulni.

Verna Nővér újra felé fordult. Ez alkalommal hátrahúzta a csuklya szélét, hogy jobban lásson. Göndör barna haj kandikált ki a sötét, nehéz csuklya széle alól. A nő furcsán nézett. A derű arkifejezésével. Halvány mosoly bujkált a szája szegletében.

- Maga a Teremtő tette a Névtelent oda, ahol van. Maga a Teremtő helyezte el a Fátylat a saját kezével, hogy ott tartsa őt. - A nő mosolya szélesedett egy kicsit, miközben a szemöldökei közeledtek egymáshoz, ami ráncot vetett a homlokán. - A Névtelen nem tud kiszabadulni abból a börtönből, ahová a Teremtő helyezte. Ne félj, gyermekem!

Richard a dühtől szinte szétrobbanva a Nővér felé fordította pej lovát. A két ló nyerítve és a fejét rázva összeütközött. Richard erősen megragadta a Nővér meglepett lovának kantárját, hogy visszatartsa az ágaskodástól vagy megbokrosodástól.

Odahajolt a nőhöz, a mellkasa hullámozott a dühtől.

- Nem tűröm, hogy „gyereknek” nevezzenek, csak mert nyakörvet viselek! Richard vagyok! Richard Rahl!

Verna Nővért egy arcizma sem rándult. A hangja nyugodt és nyájas maradt.

- Sajnálom, Richard. Csak a szokás hatalma tette. Hozzá vagyok szokva, hogy nálad jóval fiatalabbakkal foglalkozom. Nem volt semmi lealacsonyító szándékom vele.

Attól, ahogyan nézte őt a nő, Richard hirtelen ostobának, zavartnak érezte magát. Úgy érezte, mintha gyerek lenne. A férfi

elengedte a gyeplőt.

- Elnézést kérek az ordítózásért. Nem vagyok valami jó hangulatban.

A nő megint ráncolta a homlokát.

- Azt hittem, Cypher a neved.

Richard húzogatta a köpenyét a mellkasán, ahol a kötés az égési sebeit fedte.

- Ez hosszú történet. George Cypher a fiaként nevelt. Csak nemrég tudtam meg, hogy valójában Darken Rahl fia vagyok.

A nő erősebben ráncolta a homlokát.

- Darken Rahl. Azt a Tehetiséggel rendelkező embert ölted meg? Megölted az apádat?

- Ne nézz így rám! Te nem ismerted. Neked fogalmad sincs, milyen ember volt ő. Több embert zárt börtönbe, kínozott és ölt meg, mint amennyit te vagy én el tudnánk képzelni. Felfordul a gyomrom a gondolattól, hogy az anyámmal volt. De ez az igazság. Az ő fia vagyok. Ha azt várod tőlem, bánkódjak, hogy megöltem, tovább kell várnod az örökkévalóságnál.

Verna Nővér úgy rázta a fejét, hogy az valódi aggodalomnak látszott.

- Sajnálom, Richard. A Teremtő olykor összekuszálja az életünk fonalát, és hagyja, hogy eltűnjünk, miért teszi. De egy dologban biztos vagyok: oka van annak, amit tesz.

Locsogás. Összevissza beszél neki ez a nő. Körbefuttatta a lovát, és elkezdte újra.

- Mondom, hogy a Fátyol elszakadt, és az Őrző ki fog jutni.

A nő fenyegetően lehalkította a hangját.

- A Névtelen.

Richard bosszúsan pillantott rá.

- Remek. A Névtelen. A legkisebb gondom is nagyobb annál, minek akarod hívni, de ki fog szabadulni. Mindannyian hatalmas veszélyben vagyunk.

Kahlan hatalmas veszélyben van.

Richardot nem érdekelte, ha ez a varázsló Nővér szénné égeti is; az élete semmit nem jelentett számára többé. Az egyetlen gondja Kahlan biztonsága volt.

Verna Nővér kihívó hunyorítása és mosolya visszatért.

- Ki mondott neked ilyesmit?

- Shota, egy boszorkány. Ő mondta, hogy a Fátyol elszakadt. - Richard kihagyta, hogy Shota azt is elmondta neki, ő szakította el. - Azt mondta, elszakadt, és ha nem állítom helyre, az Őr... a Névtelen kiszabadul.

Verna Nővér mosolygott. Szikrázott a szeme.

- Egy boszorkány. - Nevetett egy kicsit. - És te hittél neki? Hittél egy boszorkánynak? Azt hiszed, a boszorkányoknak az a szokása, hogy igazat mondanak?

Richard dülva-fülva a szeme sarkából pillantott rá.

- Nekem úgy tűnt, egészen bizonyos benne. Nem hazudna ilyen fontos dologgal kapcsolatban. Én hiszek neki.

Úgy tűnt, Verna Nővér az egész dolgot szórakoztatónak találta.

- Ha lett volna már alkalmad boszorkánnyal kapcsolatba kerülni Richard, tudnád, hogy furcsa véleményük van az igazságról. Időnként lehetnek jó szándékúak, de a boszorkányok olyan szavakat használnak, amelyek ritkán jelentik azt, aminek hangzanak.

Ennek az igaza kiüzte a feszültség egy részét a férfiből. Úgy tűnt, Verna Nővér bizonyosan tud valamit a boszorkányokról. Valójában úgy tűnt, osztja a férfi saját, boszorkányokról alkotott véleményét.

- Úgy látszott, teljesen bizonyos abban, amit mondott. Félt.

- Ebben biztos vagyok. Egy bölcs ember mindig fél a Névtelentől. De én nem tulajdonítanék túl nagy jelentőséget annak, amit mond.

- Nem csak arról van szó, amit ő mond. Más dolgok is történtek. A nő kíváncsian nézett rá.

- Mint például?

- Egy férclény.

A nő ismét előreszegezte nyugodt, barna szemeit.

- Egy férclény. Láttál egy férclényt, ugye?

- Láttam! Megtámadott! A férclények az Alvilágból jönnek. A Névtelen küldi őket. A Fátylon lévő hasadékon át küldték,

hogy megöljön engem!

A nő mosolya visszatért.

- Élénk a fantáziád, Richard. Túl sok gyerekdalt hallgattál.

A férfi visszafojtotta újra feltámadó dühét.

- Hogy érted?

- A férlények valóban az Alvilágból jönnek, mint a többi szörnyeteg. Például a szívkopók. De nem „küldik” őket. Egyszerűen csak kiszöknek. Olyan világban élünk, amely a jó és a rossz között fekszik; a fény és a sötétség között. A Teremtő nem tökéletes világnak szánta ezt, ami minden bajtól mentes. Nem mindig érthetjük meg az indokait, de vannak Neki, és Ő tökéletes. A férlények talán arra valók, hogy megmutassák nekünk a sötét oldalt. Nem tudom. De azt tudom, hogy ez egyszerűen valami rossz dolog, ami néha bekövetkezik. Láttam már, hogy ez megtörtént olyanokkal, akikben megvan a Tehetség. Lehet, hogy a Tehetség vonzza őket. Talán egy próba. Talán a förtelmes gonosz figyelmeztetése, ami azokra vár, akik elkóborolnak a fényből.

- De... vannak próféciák, amelyek azt mondják, akkor küldik őket, amikor a Fátyol elszakad. Akkor küldi őket a Névtelen.

- Hogyan lehetséges ez, Richard? Volt már valaha elszakadva a Fátyol?

- Honnan tudhatnám? - Gondolkodott egy percig. - De nem értem, hogyan lehetett volna. Ha lett volna, hogyan lehetett volna megjavítani? És az nem történhetett volna észrevétlenül. Hova akarsz kilyukadni?

- Szóval, ha a Fátyol még soha nem volt elszakadva, hogyan küldhettek volna korábban férlényeket? Honnan tudnánk, mik azok? Hogyan lehetne nevük, amit korábban kaptak?

Most Richardon volt a sor, hogy a homlokát ráncolja.

- Talán csak azért ismerjük őket férlényként, mert a próféciában így nevezték őket.

- Te olvastad ezt a próféciát?

- Hát, nem. Kahlan mesélte el.

- És ő maga olvasta a saját szemeivel, igen?

- Nem. Tanulta, amikor gyerek volt. - Richard bosszús ráncai elmélyültek. - Egy dalban. Varázslóktól tanulta.

- Egy dalban. - Verna Nővér nem nézett rá, de a mosolya szélesedett. - Richard, nem áll szándékomban alábecsülni a félelmeidet, de az örökösen ismételt dolgok - különösen egy dalban - meg szoktak változni.

- Ami a próféciákat illeti, nos, azokat nehezebb megérteni, mint egy boszorkányt. Nálunk a Palotában pincék vannak tele velük. A tanulmányaid részeként bizonyára te is dolgozhatsz majd velük. Én mindet olvastam, ami nálunk van. Mondhatom, hogy a legtöbb ember értelmi képességeit meghaladják. Ha nem vagy óvatos, találhatsz olyan próféciát, ami azt fogja mondani, amit csak hallani akarsz. Vagy legalábbis azt fogod gondolni, ez az, amit hallani akarsz. Néhány varázsló a tanulmányozásuknak szenteli az életét, és még ők is csak az igazságuk kis töredékét értik meg.

- Ez olyan veszedelem, amit nem szabad ilyen könnyedén venni.

- Azt hiszed, a Fátyol olyan egyszerűen elszakad? Legyen hited, Richard! A Teremtő helyezte el a Fátylat. Higgy Benne!

Richard egy ideig szótlanul lovagolt. Úgy tűnt, Verna Nővér szavainak van értelme. A férfi úgy érezte, mintha megdőlt volna a világról alkotott elképzelése.

De nehéz volt túl kitartóan töprengenie a témán; Kahlan mindig visszakúszott az elméjébe. A szenvedés mardosta a férfi szívét amiatt, hogy ő akarta felvetni vele a nyakörvet a szerelme bizonyosságául. Pedig tudta, ez el fogja szakítani tőle. Az árulás fájdalmasan égett a mellkasában.

A gyepőlőszárat babrálta hüvelykujja körmével. Végül megint a Nővérhez fordult.

- Ez nem minden. A legrosszabbat nem mondtam el.

A nő anyásan mosolygott.

- Van még? Akkor mondd el! Talán tudom enyhíteni a félelmeidet.

Richard nagyot sóhajtott, megpróbálta kiengedni vele legalább egy kis részét a fájdalomnak.

- A férfi, akit megöltem - Darken Rahl, az apám - szóval, amikor meghalt, az Alvilágba került. Az Őr... a Névtelenhez. Múlt éjszaka kiszabadult. Átjutott a Fátylon lévő hasadékon. Visszatért ebbe a világba, hogy tovább szakítsa a Fátylat.

- És te tudod, hogy a Névtelenhez került. Ott voltál az Alvilágban a Névtelen oldalán, és láttad őt megérkezni, ugye?

A Nővérnek megvolt a módszere, hogy felpiszkálja Richard dühét. A férfi megpróbálta figyelmen kívül hagyni a dőfés okozta fájdalmát.

- Beszéltem vele, amikor visszajött ebbe a világba. Ő mondta. Azt mondta, azért van itt, hogy tovább szakítsa a Fátylat. Azt mondta, mindannyian az Őrzőé leszünk. Egy halott ember visszajött ebbe a világba. Érted? Az egyetlen módja annak, hogy a szelleme itt lehetett, ha ájtott a Fátyolon.

- Te csak ültél ott, ez a halott ember pedig odasétált és beszélt hozzád, ugye?

Richard szigorúan nézett a nőre, de az nem nézett rá, hogy lássa.

- Egy Gyűlésen volt a Sáremberekkel. Próbáltam beszélni az őseik szellemeivel, hogy megkísérlejem kideríteni, miként lehet bezárni a Fátylat, és megjelent ő.

- Áááá. - A nő elégedetten bólintott. - Értem.

- Mit jelent ez?

Verna Nővér arca olyan türelmes kifejezést öltött, ami arra való, hogy gyerekeknek magyarázzon el dolgokat.

- Etettek vagy itattak veled valami szent kotyvalékot a Sáremberek, mielőtt ezt a szellemet láttad?

- Nem!

- Egyszerűen leültél velük, és szellemeket láttál, ugye?

- Hát, nem egészen. Először van egy lakoma. Néhány napig tart. A vének különleges dolgokat esznek és isznak. De én soha nem tettem. Aztán bemázoltuk magunkat sárral, és a hét előljáróval bementem a Szellemek Házába. Leültünk körbe, és ők kántáltak egy ideig. Aztán körbeadtak egy kosarat, kivettünk egy-egy szellembékát és a bőrünkre dörzsöltük a nyálkát a hátáról... - Békák. - Verna Nővér ránézett. - Vörös békák, ugye?

- Igen. Vörös szellembékák.

A nő megint mosolyogva nézett előre.

- Ismerem őket. És ettől bizsergett a bőrötök, ugye? És azután láttatok szellemeket?

- Ez egy eléggé leegyszerűsített változat, de azt hiszem, ezt tudtad leszűrni belőle. Mit akarsz ezzel mondani?

- Gyakran utaztál Középföldön? Sok népét láttad?

- Nem. Én nyugatföldi vagyok. Nem sokat tudok Középföld népeiről.

A nő megint magának bólintott.

- Sok hitetlen nép van Középföldön, akik nem ismerik a Teremtő fényét. Mindenféle dolgot imádnak. Bálványokat, szellemeket, meg ilyeneket. Civilizálatlanok, akik ragaszkodnak az olyan vallásgyakorlat szokásaihoz, ami ezek köré a hamis hiedelmek köré összpontosul. Szent ételeket és italokat fogyasztanak, ami segít „meglátni” nekik a „védő szellemeiket”.

A nő odanézett, hogy meggyőződjön róla, Richard figyel.

- A Sár Népe nyilvánvalóan a vörös békákon lévő anyagot használja, hogy hozzásegítse őket ezekhez a víziókhoz arról, amit látni akarnak.

- Víziók?

- A Teremtő sok növényt és állatot helyezett el a világunkban, hogy használjuk. Ezeknek a dolgoknak az ereje láthatatlan módon működik. A fűzfa kérge például segíthet a láz csillapításában. Nem látjuk a működését, de tudjuk, hogy használ. Sok dolog van, amitől megbetegszünk, még meg is halhatunk, ha megesszük. A Teremtő értelmet adott nekünk, hogy megtanuljunk a különbséget. Van néhány dolog, amitől éppen úgy látunk dolgokat, mint álmunkban, ha megesszük őket. Vagy a vörös békák esetében, ha a bőrünkbe dörzsöljük.

A civilizálatlan emberek, akik nem tudnak jobbat kitalálni, azt hiszik, valós dolgokat látnak. Ez történt veled. Beledörzsölted a bőrödbe egy vörös béka nyálkáját, és vízióid voltak tőle. Ezt még valóságosabbá tette számodra a Névtelentől való jogos félelmed. Ha ezek a „szellemek” valódiak lettek volna, miért kellett volna valami különleges növényt, vagy ételt, vagy italt igénybe vened, hogy lásd őket és beszélj velük? Vagy ez esetben vörös békákat.

Kérlek, ne gondold, hogy gúnyollak, Richard. A víziók tűnhetnek nagyon valóságosnak. Amikor a hatásuk alatt vagy, olyan valódinak tűnhetnek, mint bármi más. De nem azok.

Richard vonakodva hitte el a Nővér magyarázatát, de értette, amiről beszélt. Zedd fiatal kora óta vitte őt az erdőbe, hogy különleges növényeket keressenek, amelyek segítenek az embereknek: aumot, ami megszünteti a fájdalmat és segíti a kisebb sebek gyógyulását, valamint akácfa gyökeret, ami csillapítja a mélyebb sebek okozta fájdalmat. Zedd mutatott neki más növényeket is, amelyek segítenek láz esetén, az emésztésben, a gyermekszülés kínján, szédülés állapotában. Mesélt neki olyan növényekről is, amelyektől tartózkodni kell; növényekről, amelyek veszélyesek, és amelyektől olyan dolgokat lát az ember, amik nincsenek ott: víziókat. De azt nem hitte, hogy Darken Rahl odaképzelte.

- Megégetett. - Megérintette az ingét, ahol a kötés volt. - Nem lehettek vízióim. Darken Rahl ott volt, kinyújtotta a kezét, megérintett és megégette a bőrömet. Azt nem képzelem.

A Nővér alig észrevehetően vállat vont.

- Ez két dologtól is lehet. Miután a bőrödhöz dörzsölted a békát, nem láttad a szobát, ahol voltál, ugye?

- Nem. Egyszerűen úgy látszott, valami sötét űr beszippantja.

- Nos, akár láttad, akár nem, ott volt. És biztos vagyok benne, hogy tűz égett a barbároknál, amikor ez a Gyűlés volt. És

amikor megégtél, nem egy helyben ültél, hanem mozgatl, ugye?

- Igen - ismerte be a férfi vonakodva.

A nő biggyesztette az ajkát.

- A csalóka állapotban, amiben voltál, valószínűleg elestél, megégetted magad egy fahasábbal a tűzben, és azt képzelted, ez a szellem égetett meg.

Richard kezdte határozottan ostobának érezni magát. Lehet, hogy a Nővérnek igaza van? Az egész ilyen egyszerű? Tényleg ilyen könnyen becsapható lenne?

- Azt mondtad, két dologtól is lehet. Mi a másik?

A Nővér egy pillanatig csendben lovagolt. Amikor megszólalt, a hangja halkabb és titokzatosabb volt, mint előtte.

- A Névtelen mindig keresi a kapcsolatot velünk. Noha el van zárva a Fátyol mögé, a csápjai azért elérnek ebbe a világba. Azért tud ártani nekünk. Veszedelmes. A sötét oldal veszedelmes. Amikor tudatlan emberek sötét dolgokba ártják magukat, veszedelemet idézhetnek elő, felkelthetik a Névtelen vagy a kegyencei figyelmét. Lehet, hogy téged valóban megérintett, megégetett egy gonosz lény. - A nő rápillantott. - Vannak veszélyes dolgok, amelyek elkerüléséhez túl ostobák az emberek. Ezek a dolgok olykor ölni tudnak.

A nő hangja egy kicsit felélénkült.

- Ez az egyik feladatunk; megpróbáljuk tanítani azokat, akik még nem látták a Teremtő fényét, hogy a fény irányába haladjanak, és tartsák magukat távol a sötét és veszedelmes dolgoktól.

Richard semmire nem tudott gondolni, ami ellenkezik a Nővér magyarázatával. Van értelme annak, amit mondott. Ha igaza lenne, az azt jelentené, Kahlan valójában nincs veszélyben; Kahlan biztonságban van. Akarta ezt hinni. Kétségbeesetten akarta ezt hinni, De mégis...

- Elismerem, hogy igazad lehet, de nem vagyok benne biztos. Úgy tűnik, többről van szó, mint amit szavakba tudok önteni.

- Értem, Richard. Nehéz belátni azt, hogy tévedtünk. Senki nem akarja elismerni, hogy becsapták vagy bolondot csináltak belőle. Fájdalmas így szemlélni magunkat. De a fejlődés, tanulás része, hogy képesek vagyunk minden más felett kiállni az igazság mellett. Még ha ez azt is jelenti, be kell látnunk, hogy ostoba elképzelésekhez ragaszkodtunk. Kérlek, Richard, higgy nekem! Nem nézlek bolondnak, amiért így hittél. A félelmed érthető. A bölcs ember jellemzője, hogy képes továbblépni az igazság felé, belátja, hogy tud többet tanulni annál, amit már tud.

- De ezek a dolgok mind összefüggnek...

- Igazán? Egy bölcs ember nem fűzi fel nyakláncra az össze nem függő események szemeit csupán azért, mert látni akar valamit. Egy bölcs ember látja az igazságot még akkor is, ha az valami váratlan dolog. Ez a legszebb nyaklánc, amit viselhetünk - az igazság.

- Az igazság - mormolta a férfi magának. Ő volt a Kereső. Az igazság a Keresőhöz tartozott. A kardja markolatába aranyzással volt belekanyarítva: az Igazság Kardja. A megtörtént dolgokban volt valami több annál, hogy meg tudja fogalmazni a nőnek. Úgy lehetett, ahogy ő mondta? Lehet, hogy egyszerűen bolondot csinált magából?

Eszébe jutott az Első Szabály: az emberek bármit képesek elhinni. Vagy azért, mert akarják, hogy igaz legyen, vagy mert attól félnek, hogy igaz lehet. Tapasztalatból tudta, hogy ő ugyanúgy hajlamos volt erre, mint bárki más. Hazugságot is képes volt elhinni.

Elhitte, hogy Kahlan szereti. Elhitte, hogy a nő soha nem fog olyasmit tenni, amivel fájdalmat okoz neki. És mégis elküldte. Richard érezte, hogy megint emelkedik a gombóc a torkában.

- Én igazat mondom neked, Richard. Azért vagyok itt, hogy segítsek. - A férfi nem válaszolt. Nem hitt neki. Mintha a gondolataira válaszolna, a nő megkérdezte:

- Hogy vannak a fejfájásaid?

A kérdés meglepte Richardot. Nem is annyira a kérdés, mint a elismerés.

- Elmúlt... Teljesen megszűnt!

Verna Nővér mosolygott és elégedetten bólintott.

- Ahogy ígértem, a Rada'Han meg fogja szüntetni a fejfájást. Csak segíteni akarunk neked, Richard.

A férfi a Nővér felé fordította a tekintetét.

- Azt is mondtad, a nyakörv azért van, hogy irányítson.

- Hogy taníthassunk, Richard. Szükség van egy ember figyelmére, hogy tanítani lehessen. Ezért van.

- És hogy kínozzon. Azt mondtad, hogy fájdalmat okozzon nekem.

A nő vállat vont és az ujjai közé font gyeplővel együtt az ég felé emelte két tenyerét.

- Éppen most okoztam neked fájdalmat. Megmutattam, hogy hittél valami ostobaságban. Ez nem okoz fájdalmat? Az nem

fáj, hogy megtudta, tévedtél? De nem jobb tudni az igazságot, mint elhinni valami hazugságot? Még ha fáj is?

A férfi a távolba nézett, és annak az igazságnak gondolkodott, hogy Kahlan rávette a nyakörv viselésére és elküldte. Ez az igazság jobban fáj neki, mint bármi: az igazság, hogy nem volt elég jó neki.

- Azt hiszem, igen. De nem szeretek nyakörvet viselni. Egy cseppet sem.

Nem volt kedve beszélni. Fájt a mellkasa. Görcsben volt minden izma. Fáradt volt. Hiányzott neki Kahlan. Ám Kahlan felvette vele a nyakörvet és elküldte. Hagyta, hogy a lova, és amelyik a nyergéhez volt kötve, lemaradjon, és újra beálljon a Nővére mögé. Közben könnycseppek gördültek le az arcán, amelyek jeges érzetet keltettek a bőrén.

Csendben lovagolt. A lova fücsomókat szakított és rácsált, miközben baktatott. Rendes körülmények között nem hagyta volna Richard, hogy egyen a lova, amikor zabla volt a szájában. A zablával nem tudott megfelelően rágni, és kólika végezhetett vele. Kólika miatt el lehet veszíteni egy jó lovat. Ahelyett, hogy megakadályozta volna, Richard megsimogatta és biztatón megpaskolta a ló meleg nyakát.

Jó érzés volt, hogy olyan társasága van, amely nem mondja neki, hogy buta; olyan társasága, amely nem bírál vagy követel. Neki sem volt kedve ugyanezt tenni a lóval. Jobb lónak lenni, mint embernek, gondolta. Menj, fordulj, állj meg! Semmi több. Bárminek jobb lenni, mint ami ő volt.

Annak ellenére, amit Verna Nővér mondott, tudta, nem volt több, mint egy fogoly. Ezen semmi nem változtatható, semmi, amit a nő mondott.

Ha egyszer ki akar szabadulni, meg kell tanulnia szabályozni a Tehetséget. Amint a Nővérek elégedettek lesznek azzal, hogy képes uralni a Tehetséget, talán szabadon engedik. Ha Kahlannak nem is kell, legalább szabad lesz.

Elhatározta, hogy ezt fogja tenni. Megtanulja használni a Tehetséget, amilyen gyorsan csak tudja, hogy levehesse a nyakörvet és kiszabaduljon. Zedd mindig azt mondta neki, hogy gyorsan tanul. Mindent megtanult. Azonfelül mindig szeretett tanulni. Mindig többet akart tudni. Soha nem volt neki elég. A gondolatától egy icipicit jobb kedvre derült. Szeretett új dolgokat tanulni. Talán nem lesz olyan rossz. Meg tudja csinálni. Azonkívül, mi mást is tehetne?

Arra gondolt, ahogy Denna idomította, tanította.

A hangulata elromlott. Csak áltatta magát. Soha nem fogják szabadon engedni. Nem azért fog tanulni, mert akar, vagy azt, amit akar; azt fogja tanulni, amit a Fény Nővérei akarnak. És nem hitte feltétlenül, hogy amit tanítanak, az az igazság. Szenvedést fognak tanítani neki. Az egész kétségbeejtő volt.

Sötét, borongós gondolatokkal lovagolt. Ő volt a Kereső. A Halálhozó.

Amikor megölt valakit az Igazság Kardjával, minden alkalommal tudta, hogy az volt. Ezt csinálta a Kereső, ez volt a Kereső: a Halálhozó.

Ahogy az ég rózsaszínben, sárgában és aranyszínűben kezdett ragyogni, Richard fehér foltokat vett észre a távolban maga előtt. Nem hó volt; a hó nem maradt meg. Azonfelül ezek mozogtak. Verna Nővér nem mondott róluk semmit; csak lovagolt tovább. A hátuk mögött lenyugvó nap hosszú árnyékot vetett eléjük. Richard először ébredt rá, hogy Kelet felé haladtak.

Amikor közelebb értek, felismerte az útjukban szétszóródott fehér alakokat, amelyek rózsaszínné váltak a nap utolsó sugaraiban. Egy kis birkanyáj volt. Amikor közöttük haladtak, Richard látta, hogy Bantakok őrizték az állatokat. Ráismert a ruházatuk stílusára.

Három Bantak férfi közelített Richard oldalához; Verna Nővért figyelmen kívül hagyták. Dűnnyögtek valamit, amit a férfi nem értett, de úgy tűnt, a szavaik és az arcuk valamiféle tiszteletet fejez ki. A három ember térdre vetette magát és meghajolt, a karjukat kinyújtva a földre tenyereltek Richard irányában. A férfi lelassította a lovát és lenézett rájuk. Azok térdén állva felegyenesedtek és karattyoltak neki, de ő nem értette a szavaikat.

Richard üdvözlésképpen felemelte a kezét. Úgy tűnt, ettől elégedettek lettek. A három ember szélesen elmosolyodott és még néhányszor meghajolt, ahogy a férfi ellovagolt mellettük. Lábra álltak és szaporán lépkedtek a lova mellett. Igyekeztek különféle dolgokat nyomni a kezébe: kenyeret, gyümölcsöt, szárított húsdarabokat, egy piszkos drappszínű sálát, fogakból, csontokból és gyöngyökből készült nyakláncokat, még a pásztorbotjukat is.

Richard mosolyt erőltetett magára, és jelekkel, amikről azt gondolta, érteni fogják, próbálta visszaautasítani a felajánlásokat anélkül, hogy megbántaná a férfiakat. Hármuk közül az egyik különösen ragaszkodott ahhoz, hogy elvegyen egy dinnyét. Sorozatosan felkínálta neki. Richard nem akart kellemetlenséget, ezért elvette a dinnyét és néhányszor fejet hajtott. Úgy tűnt, a férfiak megtiszteltetésnek vették, és bólogattak, hajladoztak, miközben ő tovább lovagolt. Richard utoljára meghajolt a nyergében, ahogy ellovagolt mellettük, és becsúszta a dinnyét a nyeregtáskába.

Verna Nővér a férfi felé fordította a lovát, várta, hogy utolérje. Mogorván nézett, és várakozott. Richard nem sürgette a lovát; egyszerűen hagyta, hogy a maga tempójában menjen. Most mi lesz, tűnődött.

Amikor végre odaért, a nő odahajolt hozzá.

- Miért mondják ezeket?

- Miket? Nem értem a nyelvüket.

A nő a fogát csikorgatta.

- Azt hiszik, varázsló vagy. Miért gondolnák ezt? Miért?

Richard vállat vont.

- Azt hiszem, azért, mert ezt mondtam nekik.

- Micsoda! - A nő hátratolta a köpenye csuklyáját. - Nem vagy varázsló! Nincs jogod azt mondani nekik, hogy az vagy! Hazudtál!

Richard összefogta a csuklóit a magas nyeregkápán.

- Igazad van. Nem vagyok varázsló. Igen, hazudtam nekik.

- Hazudni a Teremtő elleni véték!

Richard fáradtan sóhajtott.

- Nem azért tettem, hogy megjátsszam a varázslót. Azért tettem, hogy megelőzzek egy háborút. Ez volt az egyetlen módja, hogy sok embert megóvjak a haláltól. Bevált, és senkinek nem esett bántódása.

Újra megtenném ugyanezt, ha öldöklést előzne meg.

- Hazudni helytelen! A Teremtő gyűlöli a hazugságot!

- Ez a te Teremtőd jobban szereti a vérontást?

Verna Nővér úgy nézett ki, mindjárt tüzet okád felé.

- Ő mindenki Teremtője. Nem csak az én teremtőm. És Ő gyűlöli a hazugságot.

Richard higgadtan fogadta a nő heves megnyilvánulását.

- Maga mondta ezt neked, ugye? Odament hozzád, leült melléd és azt mondta: „Verna Nővér, szeretném, ha tudnád, hogy gyűlölöm a hazugságot?”

A nő fogcsikorgatva morogta a szavakat.

- Természetesen nem. Le van írva. Könyvekben le van írva.

- Ááá - bólogatott Richard. - Hát akkor természetesen ez az igazság. Ha könyvekben le van írva, akkor igaznak kell lennie. Mindenki tudja, ha valamit leírnak, és valakinek tulajdonítják, annak igaznak kell lennie.

A nő szemei szikráztak.

- Könnyedén kezeled a Teremtő szavait.

A férfi feltámadó hévvel a nő felé hajolt.

- És te, Verna Nővér, könnyedén kezeled azoknak az embereknek az életét, akiket pogánynak tartasz.

A nő szünetet tartott, és igyekezett egy kicsit lecsillapítani magát.

- Richard, meg kell tanulnod, hogy hazudni helytelen. Nagyon helytelen. A Teremtő ellenére van. Ellenkezik azzal, amit tanítunk. Annyira vagy varázsló, amennyire egy gyermek öreg ember. Varázslónak nevezni magad, amikor nem vagy az, hazugság. Mocskos hazugság. Szentségtörés. Nem vagy varázsló.

- Verna Nővér, én nagyon jól tudom, hogy hazudni helytelen. Nem szokásom összevissza járkálni és hazudozni, de távlatilag elfogadhatóbbnak tartom, mint emberek legyilkolását. Ez volt az egyetlen megoldás.

A nő mély lélegzetet vett és bólogatott, amitől göndör hajfürtjei fel-le ugráltak egy kicsit.

- Lehet, hogy igazad van. Amennyiben tudod, hogy hazudni helytelen. Ne csinálj belőle szokást! Nem vagy varázsló.

Richard nézte őt, és egyre erősebben szorította a gyeplőt.

- Tudom, hogy nem vagyok varázsló, Verna Nővér. Pontosan tudom, mi vagyok. - A lábaival megszorította a ló oldalát, hogy indulásra ösztönözze. - Halálhozó vagyok.

A nő hirtelen megmarkolta a férfi ingujját. Egy rántással megfordította őt a nyergében. Richard hátrahúzta a gyeplőt, ahogy tágra nyílt szeme felé fordította őt a nő.

A hangja unszoló suttogás volt.

- Mit mondtál? Minek nevezted magad?

A férfi higgadtan nézte őt.

- Halálhozó vagyok.

- Ki nevezett el így?

Richard a nő hamuszürke arcát fürkészte.

- Tudom, mit jelent viselni ezt a kardot. Tudom mit jelent kihúzni. Jobban tudom, mint előttem bármelyik Kereső. Hozzám tartozik, és én hozzá tartozom. Használtam a mágiáját, hogy megöljem az utolsó személyt, aki nyakörvet adott rám. Tudom,

mivé tesz. Hazudtam a Bantakoknak, mert nem akartam vérontást. De van egy másik oka is. A Bantak békés nép. Nem akartam, hogy megismerjék annak a borzalmát, amit a gyilkolás jelent. Én túlságosan jól ismerem ezt a leckét. Megölted Elizabeth Nővért; bizonyára te is tudod.

- Ki nevezett el „Halálhozónak”? - erősködött a nő.

- Senki. Én neveztem el magam, mert ezt csinálom, ez vagyok. Halálhozó vagyok.

A nő elengedte Richard ingét.

- Értem.

Ahogy kezdte megfordítani a lovát, a férfi parancsoló hangon szólította. Ez megállította.

- Miért? Miért akarod tudni, ki nevezett el így? Miért olyan fontos?

Úgy látszott, a nő mérge elpárolgott és egy kis félelmet hagyott maga után.

- Mondtam neked, hogy olvastam az összes próféciaát a Palotában. Van az egyikben egy részlet, ami a következő szavakat tartalmazza:

- „*Ő a Halálhozó, és ő fogja így elnevezni magát.*” Richard összeszűkítette a szemét.

- És mit mond a prófécia többi része? Azt is mondta, hogy meg foglak ölni, és bárki mást is, akit kell, hogy lekerüljön ez a nyakörv?

A nő elfordította róla a tekintetét.

- A próféciaák nem a képzetlenek szemének és fülének valók.

Egy hirtelen rúgással meglepte a lovát, és hagyta, hogy nekilóduljon. Richard ahogy követte, elhatározta, hogy hagyja feledésbe merülni a témát. Nem törődött a próféciaakkal. Számára nem voltak többek talányoknál, és gyűlölte a talányokat. Ha valami elég fontos ahhoz, hogy szükséges elmondani, miért kell talányosan fogalmazni? A talányok ostoba és lényegtelen játékok voltak.

Lovaglás közben azon morfondírozott, vajon hány embert fog megölni, hogy levegyék a nyakörvet. Egyet vagy százat, nem számított. Forrt a dühe a gondolattól, hogy rabként vezetik a Rada'Hannal. A fogait csikorgatta. Az állkapcsa izmai megfeszültek. Az öklei szorították a gyeplőt.

Halálhozó volt. Annyit fog megölni, amennyit kell. Le fog kerülni róla a nyakörv, még ha bele is pusztul a próbálkozásba. A düh, a gyilkolás vágya átjárta minden porcikáját.

Riadtan eszmélt rá, miként hívja elő a mágiát a kadból, bár az a hüvelyében pihent. Már nem kellett kezében fognia a kardot. Érezte, hogy áthatja a kard dühe. Nagy nehezen elfojtotta a haragot, és lecsillapította magát.

A kadból származó gyűlölet dühe mellett elő tudta hívni az ellenkezőjét is, a fehér mágiát. A Nővérek nem tudták, hogy képes erre. Remélte, hogy nem lesz oka a tudomásukra hozni. Ám ha kell, megteszi. Le fog kerülni róla a nyakörv. Alkalmazni fogja a kard mágiájának bármely oldalát, vagy mindkettőt, hogy lekerüljön róla a nyakörv. Ám csak akkor, ha eljön az ideje. Ha eljön az ideje.

Az alkony utolsó lila fényében Verna Nővér éjszakai pihenőt rendelt el. Semmi egyebet nem mondott Richardnak. A férfi nem tudta, még mindig dühös volt-e, de nem is igazán törődött vele.

Richard elvezette a lovakat egy kicsit távolabbra, egy patak partján lévő kis fűzfásorhoz. Levette a nyergüket, és helyette kötőféket lett rájuk. Az ő pej lova rázta a fejét, boldog volt, hogy kivették a zablát a szájából. Richard látta, hogy kegyetlen, széles zabla. Kevés zabla volt könyörtelenebbül durva.

Úgy gondolta, olyan emberek használják, akik úgy vélik, a lovak nem többek olyan állatnál, amelyet leigázni, irányítani kell az embernek. Azt gondolta, talán nekik is zablát kellene tenni a szájukba, hogy meglássák, mennyire tetszik nekik. A megfelelően betanított lónak nem volt szüksége másra, mint csuklós zablára. Ha helyesen tanították, és egy kicsit megértőek voltak hozzá, még zabla sem kellett. Úgy vélte, egyesek többre tartják a büntetést a türelemnél. Próbaképpen felemelte a kezét, hogy megcírógassa a ló feketehegyű fülét. Az határozottan elkapta a fejét a férfi kezétől.

- Lám-lám - mormolta -, a füledet is szeretik rángatni. - Megvakargatta és megveregette a ló nyakát. - Én nem fogom azt tenni veled, barátom. - A ló odahajolt vakartatni magát.

Richard vizet hozott egy ponyva csöbörben, és mindkét lónak csak néhány kortyot engedett inni, mivel még nem hűltek le. Az egyik nyeregtáskában talált keféket, és elidőzött azzal, hogy alaposan lecsutakolja mindkettőt, majd megtisztította a patáikat is. Tovább tartott, mint kellett volna, mert jobban szerette a társaságukat, mint a Nővérét.

Miután végzett, vágott egy szeletet a dinnyéből, amit a Bantakok adtak neki, és mindkét lónak adott egy-egy darabot. A lovak kevés dolgot szerettek az életben annyira, mint a dinnyeszeletet. Mindkettő nagy lelkesedéssel fogadta az ellátást. Ez volt az első lelkesedés, amit bármelyik tanúsított. A széles zablák láttán Richard tudta, miért.

Amikor úgy találta, túlságosan fáj a mellkasa ahhoz, hogy tovább álldogáljon, odament, ahol Verna Nővér üldögélt egy kis pokrócon. Vele szemben letette a földre a sajátját. Behajlította a lábát ahogy ült, és kivette a lapos táva kenyér egy darabját a csomagjából. Inkább azért tette, hogy csináljon valamit, mint azért, mert éhes volt. A nő elfogadott egy felkínált darabot. Richard felvágta a dinnyét, és a megmaradt héjat félretette, meghagyta későbbre. Megkínálta Verna Nővért egy darab

dinnyével.

A nő ridegen nézte, ahogy tartotta felé.

- Csalárd fondorlat hatására adták.

- Köszönatképpen adták egy háború megelőzéséért.

A nő végül elvette, de nem valami lelkesen.

- Lehet.

- Őrt állok elsőként, ha akarod - ajánlotta a férfi.

- Nincs szükség őrködésre.

Richard méregette őt a leszálló sötétségben, miközben egy lédús dinnyedarabot rágott.

- Szívkopók vannak Középföldön. Más dolgok is. Idecsalhatok egy újabb fércleányt. Úgy vélem, bölcs dolog lenne őrködni.

A nő leszakított egy darab táva kenyeret anélkül, hogy felnézett volna.

- Velem biztonságban vagy. Nincs szükség őrségre.

A hangja szintelen volt. Nem volt dühös, de távol sem volt tőle. A férfi csendben evett egy darabig, aztán elhatározta, hogy megpróbálja felvidítani a hangulatot. Megpróbált úgy tenni, hogy vidámnak hallatszon a hangja, bár nem volt jó hangulatban.

- Én itt vagyok, te is itt vagy. Viselem a Rada'Hant. Mi lenne, ha elkezdenél tanítani a Tehetség használatára?

A nő felnézett a szemöldöke alól, miközben rágott.

- Elég idő lesz a tanításodra, amikor elérünk a Próféták Palotájába.

Úgy tűnt, mintha hirtelen megfagyott volna a levegő. A férfiban forrt a méreg. A kard dühe rángatta, hogy elszabaduljon. Richard elfojtotta.

- Ahogy óhajtod.

Verna Nővér lefeküdt a pokrócára és szorosan beburkolózott a kabátjába.

- Hideg van. Rakj tüzet!

A férfi bekapta az utolsó falat táva kenyeret, és megvárta, amíg lenyeli. Aztán csendesen megszólalt. A nő szemei figyelték őt.

- Csodálkozom, hogy nem tudsz többet a mágiáról, Verna Nővér. Van egy szó, ami mágikus. Többet ér, mint gondolnád. Talán hallottad már. Ez a szó a „kérlek”. - A férfi lábra állt. - Én nem fázom. Ha tüzet akarsz, rakd meg magad! Én őrködni fogok. Mondtam már, hogy semmit nem fogok elhinni. Ha megölnek minket az éjszaka, az nem azért lesz, mert nem álltam őrséget.

* * *

Hátat fordított a nőnek anélkül, hogy választ várt volna. Nem akart hallani semmit. A száraz fűvön át jó távolságra elhaladva talált egy földkupacot egy mormotaüreg körül, és leroskadtt a tetejére őrködni. Gondolkodni.

Fent volt a hold. Bámult le a férfira, és sápadt ezüst fényt vetett a környező kihalt vidékre, elegendő fényt ahhoz, hogy Richard gond nélkül lásson. Merengve figyelte a kietlen tájat. Bármennyire próbált más dolgokra koncentrálni, nem sikerült. Csak egyre tudott gondolni: Kahlanra.

Miután letörölt néhány könnycseppet az arcáról, felhúzta a térdét és átkulcsolta a karjával. Azon tűnődött, mit csinálhat a nő, hol lehet, vajon megkeresi-e Zeddét. Azon merengett, vajon törődik-e még annyira vele, hogy elmenjen Zeddhez.

A hold lassan haladt keresztül az égen, miközben bámult le rá. Mit fog tenni? Elveszettnek érezte magát.

Gondolatban felidézte Kahlan arcát. Meghódította volna a világot, hogy lássa, amint a nő rámosolyog. Hogy élvezze a szerelme melegét. Richard gondolatban az arcát tanulmányozta. Felidézte a zöld szemét, a hosszú haját. A gyönyörű haját.

Erre a gondolatra eszébe jutott Kahlan hajtincse, amit a zsebébe tett. Kivette és nézte a holdfényben. Egy kör volt, amit összehúzott és középen összekötött a menyasszonyi ruhájáról származó szalaggal, hogy egy oldalra fordított nyolcasra emlékeztesse a férfit, ahogy az ujjai között tartotta. Így; oldalra fordítva a végtelen szimbóluma is volt.

Richard sodorgatta a hajtincset a mutatóujja és hüvelykujja között és nézte, ahogy forog. Kahlan adta neki, hogy őrá emlékeztesse. Hogy valami emlékeztesse rá. Mert soha többé nem fogja látni őt. Kínzó bánat fojtogatta.

Megmarkolta az Agielt olyan erősen, ahogy csak tudta, amíg nem remegett az ökle az erőfeszítéstől. Az Agiel okozta kín és a férfi szívfájdalma heves gyötrelmévé fonódott össze. Hagyta, hogy eltorzítsa az érzékelését, amíg csak nem bírta tovább. Még akkor is hagyta folytatódni, amikor majdnem elveszítve az eszméletét a földkupac aljához rogyott.

Levegőért kapkodott. A kín kisöpörte az összes gondolatot az elméjéből. Ha csak néhány percre is, a tudata megszabadult a gyötrelemtől. Sokáig feküdt éledezve a földön.

Amikor végre képes volt újra felülni, még mindig a kezében találta a hajtincset. Bámulta a holdvilágban, és eszébe jutott, amit Verna Nővér mondott neki. Hogy hazudott a Bantakoknak. Mocskos hazugságot mondott. Ezek Kahlan szavai voltak. Azt

mondta, hogy a férfi iránta való szerelme „mocskos hazugság”. Ezek a szavak nagyobb fájdalmat okoztak, mint az Agiel.

- Az nem hazugság - suttogta. - Bármit megtennék érted, Kahlan.

De ez nem volt elég jó. A nyakörv felvétele sem volt elég jó. Ő sem volt elég jó. Egy szörnyeteg fia. Tudta, mit akart Kahlan. Mit akart valójában.

Meg akart szabadulni tőle.

Azt akarta, hogy felvegye a nyakörvet, és elvigyék. Ő pedig szabad legyen.

- Bármit megtennék érted, Kahlan - zokogta.

Felállt és a kihalt füves pusztaságba tekintett. A sötét horizont nedves homályban remegett.

- Bármit. Még ezt is. Szabaddá teszek, szerelmem.

Richard olyan messzire hajította Kahlan hajtincsét az éjszakába, amennyire csak tudta.

Térdre rogyott, és zokogva, arccal a földre zuhant. Addig sírt, amíg csak tudott. Feküdt tovább a hideg földön, és nyöszörgött a gyötrelemtől, amíg észre nem vette, hogy megint az Agielt markolja. Elengedte és végre felült, majd kimerülten visszazuhan a földkupacra.

Véget ért, lezárult. Üresnek érezte magát. Halottnak.

Egy idő után felkelt. Állt egy pillanatig, aztán lassan kihúzta az Igazság Kardját.

A csengése lágy dallam volt a hideg levegőben. A düh az acéllal együtt jött elő, és a férfi hagyta, hogy betöltse a benne lévő űrt, és szabadon tomboljon benne. Szívesen fogadta magába a haragot. Hagyta, hogy betöltse, amíg el nem merült a dühében. A mellkasa zihálva hullámozott fel-alá a benne égő gyilkolásvágytól.

A tekintete arra siklott, amerre a Nővér aludt.

Ahogy csendesen közeledett, látta a nő testének sötét domborulatát. Erdei vezető volt, tudott csendben lopakodni. Ügyesen csinálta.

A szemei figyelmesen nézték a földet, miközben könnyedén haladt. Figyelte Verna Nővér alvó alakját, ahogy közeledett. Nem sietett. Nem kellett sietnie. Annyi ideje volt, amennyi kellett. Próbálta lassítani a lélegzését, nehogy zajt csapjon. Csaknem zihált a mindent elemésztő dühtől.

A nyakörv viselésének gondolata újra felszította a benne tomboló szenvedélyt, fűtötte a lelkében izzó poklot.

A kard mágiájának dühe égett benne, mint az olvadt fém. Richard jól ismerte már az érzést, most pedig teljesen átadta magát neki. Túl volt a józanságon, a fékezhetőségen. Vér nélkül most semmi nem elégítené ki a Halálhozót.

Az ujjizületei elfehéredtek a markolaton. Az izmait görcsbe rántotta a szabadulás visszafojtott kínzó vágya. De nem sokáig tartja magát féken. Az Igazság Kardjának mágiája sikoltva várt a férfi parancsára.

Richard hangtalan árnyékként állt Verna Nővér felett, és nézett le a nőre. A düh lüktetett a fejében. Végighúzza a kardot az alkarja belső felén, belemártotta mindkét oldalát a vérbe, hogy megérezze az acél az ízét. A sötét anyag lefolyt a vércsatornán és csöpögött le a hegyéről. Nedvesen és melegen folyt le a férfi karján. Richard mellkasa hullámozott, ahogy újra mindkét kézzel szorította a markolatot.

Érezte magán a nyakörv súlyát; a penge felemelkedett és megcsillant a holdfényben.

Nézte a lábainál alvó Nővért. Az szinte teljesen összegömbölyödött. Fázott, és alvás közben remegett.

A férfi állt a feltartott pengével, és nézte őt fogcsikorgatva és a dühöngő gyilkolásvágytól rázkódva. Kahlan nem akarta őt. Egy szörnyeteg fiát.

Nem. A szörnyeteget nem akarta. Látta magát, amint áll az alvó nő felett, a kardja a levegőben, gyilkolásra készen.

Ő volt a szörnyeteg.

Ezt látta Kahlan. És elküldte őt nyakörvben, hogy megkínózzák. Mert szörnyeteg volt, amire nyakörvet kellett tenni. Vadállat.

Könnyecseppek gördültek le az arcán. A kard lassan leereszkedett, míg a hegye a földre nem ért. A férfi állt és a Nővért bámulta, amint az a hidegtől reszketve aludt. Sokáig állt és nézett.

Végül Richard csendesen visszacsúsztotta a kardot a hüvelyébe. Elhozta a pokrócát és Verna Nővérré terítette. Gondosan beburkolta vele, óvatosan, nehogy felébressze őt. Ült és figyelt, amíg a nő abba nem hagyta a reszketést. Aztán lefeküdt és beburkolózott a köpenyébe.

Kimerült volt és sajgott mindene, de nem tudott aludni. Tudta, hogy fájdalmat fognak okozni neki. Erre való a nyakörv. Amikor a nő eljut vele a Palotába, kínozni fogják. Mit számított?

Emlékek táncoltak és csapongtak az elméjében; annak emlékei, amit Denna művelt vele. Emlékezett a fájdalomra, a tehetetlen kínlódásra, a vérré: a saját vérére.

A látomások folytatódtak. Soha nem lesz képes elfelejteni őket, amíg él. Éppen csak befejeződött, és most kezdődik előlről.

az egész. Soha nem lesz vége.

Csak egy gondolat volt az elméje nagy zűrzavarában, ami vigasztalta. Megtudta Verna Nővértől, hogy nem volt igaza az Őrző kiszabadulását illetően. Ez azt jelentette, Kahlan biztonságban van. Biztonságban van, és valójában csak ez számított. Richard megpróbált minden mást távol tartani, és csak erre gondolni. Ez a gondolat végre engedte, hogy álomba merüljön.

19. FEJEZET

Amikor a nap éppen átlépte a horizontot, a férfi szeme kinyílt. Amikor Richard felült, az égési sebből áradó fájdalomtól elakadt a lélegzete. Az ingére tette a kezét, ahol a kötés volt, és ott tartotta, amíg a fájdalom alábbhagyott. Az Agiel utóhatásától úgy érezte, mintha furkósbottal elverték volna. Sajgott mindene. Emlékezett, hogy abban az időben, amikor Denna „idomította” őt az Agiellel, sokkal rosszabbul érezte magát, amikor felébredt. Denna pedig előről kezdte rajta az Agiel használatát.

Verna Nővér a pokrócán ült, a lábát maga alá húzta. Nézte őt, miközben rágcsált valamit. A köpenyét leengedett csuklyával a vállára terítette. Göndör barna haja frissen fésültnek látszott. Richard pokrócát már gondosan összehajtogatta és visszatette maga mellé, ahol az éjszaka aludt. Nem mondott róla semmit. Richard feltápázkodott, egy pillanat alatt rendbeszedte magát, és kinyújtózta sajgó, zsibbadt izmait. Az ég tiszta volt, hideg, mélykék. A fű édes illatot árasztott és a harmattól nedvesen csillogott. Richard leheletének párája lomhán kavargott a mozdulatlan, csípős levegőben.

- Elmegyek felnyergelni a lovakat, és indulhatunk.

- Nem akarsz enni valamit?

A férfi rázta a fejét.

- Nem vagyok éhes.

- Mi történt a karoddal? - kérdezte a Nővér anélkül, hogy felnézett volna.

Sötét, alvadt vér száradt a férfi karjára és a kezére.

- Tisztítottam a kardomat. Sötét volt, és megvágtam magam. Semmiség.

- Értem. - A nő felpillantott, miközben Richard a borostás arcát vakargatta. - Remélem, elővigyázatosabb vagy, amikor a nyakadat borotválod.

Richard abban a pillanatban jött rá, hogy amióta a nyakörv fogságában tartották, nem borotválkozott. Elhatározta, hogy ily módon fogja kinyilvánítani nekik, hogy a nyakörv méltánytalan, hogy tudják, nem több egy fogolynál, és hogy nem fogja elhinni a hazug ellenérveiket. Nem létezhet mentség a nyakörvre, és soha, semmilyen módon nem lehet ennek igazságát megkérdőjelezni.

Richard mogorván nézett a Nővérré.

- A rabok nem borotválkoznak. - Azzal a lovak felé fordult.

- Richard. - A férfi a vállá fölött nézett vissza. - Ül le! - A nő hangja barátságos volt, Richard mégis mereven nézett a parancs hallatán. A nő helyet mutatott maga előtt. - Ül le! Gondolkodtam azon, amit mondtál. Te itt vagy; én itt vagyok. Ül le, és elkezdelek tanítani a Tehetség irányítására.

A férfit készületlenül érte.

- Most? Itt?

- Igen. Gyere és ül le!

Richardot nem igazán érdekelte a Tehetség használata; gyűlölte a mágiát. Csak azért kérdezett róla korábban, mert a feszültségét próbálta enyhíteni. Szikráztak a szemei, aztán végre leült és behajlította a lábát. Utánozta, ahogy a nő ült.

- Mit kívánsz tőlem?

- Sok mindent meg kell tanulnod a Tehetség alkalmazásával kapcsolatban. Tanulni fogsz az egyensúlyról minden téren, különösen a mágiában. Meg kell fogadnod minden figyelmeztetésünket és követned, amit mondunk. A mágia használata veszélyes. Talán ezt már tudod az Igazság Kardjának használatából, igaz? - Richard nem mozdult. A nő folytatta. - A Tehetség használata nagyobb veszélyt jelent. Váratlan következményei lehetnek. Olyan következmények, amelyek végzetessé is válhatnak.

- Már használtam a Tehetséget. Te mondtad, hogy háromféleképpen alkalmaztam.

A nő egy kicsit előrehajolt.

- És nézd meg, mi történt! Váratlan következményhez vezetett. Azt eredményezte, hogy rajtad van az a nyakörv.

Richard meglepődve meredt rá.

- Ez nem a Tehetség használatának az eredménye. Már kerestetek; te mondtad. Ha nem alkalmaztam volna a Tehetséget, az eredmény ugyanaz lenne.

Verna Nővér lassan rázta a fejét; a férfi szemébe nézett.

- Évekig kerestünk. Valami elrejtett előlünk. Ha nem használtad volna a Tehetséget, kétlem, hogy valaha is megtaláltunk volna. A Tehetség alkalmazása adta rád azt a nyakörvet.

Évek. Évekig keresték őt. Mindvégig, mialatt békésen élt Nyugatföldön. Először a fivérével, az apjával és Zeddel, aztán egyedül, erdei vezetőként. Keresték, és ő mit sem tudott róla. A gondolatától megborzongott. Ő hozta ezt magára a mágia használatával. Gyűlölte a mágiát.

- Egyetérték azzal, hogy ez végzetes a számomra, de miért lenne az neked? Hiszen te akartad, hogy a nyakamba kerüljön a nyakörv?

- Ezt kellett tennünk. De te veszélyeztetted az életemet. Fenyegetted az életét mindenkinek, aki azt a nyakörvet rajtad tartja. Az összes Fény Nővérét. Soha nem veszem félvállról a varázslók figyelmeztetését, még a képzetlen varázslóké sem. A Tehetség használata, ami lehetővé tette, hogy megtaláljunk, mindannyiunk számára katasztrófával végződhet.

Richard nem érzett elégedettséget, hogy a fenyegetései nem múltak el észrevétlenül. Semmit nem érzett.

- Akkor miért csinálod ezt? - suttogta. - Miért kell ezt viselnem?

- Hogy segítsek. Máskülönben meghaltál volna.

- Már segítettél. A fejfájások elmúltak. Köszönöm neked. Miért nem hagyysz most elmenni?

- Ha a nyakörv túl hamar lekerül, mielőtt eleget tanulsz a Tehetség szabályozásáról, a kínok vissza fognak jönni. Meg fogsz halni.

- Akkor taníts, hogy levehessem!

- Óvatosnak kell lennünk a mágia tanításakor. Türelemnek kell lenned a tanulmányaidban. Mi elővigyázatosak vagyunk a képzés során, mert több veszélyét ismerjük a mágiának, mint te. És nem akarjuk, hogy a tudatlanság miatt bántódásod essen. De egyelőre nem ez a probléma. Időbe fog telni, mire elég képzett leszel ahhoz, hogy használd a Tehetséget és vállald ezeknek a veszélyeknek a kockázatát. Természetesen csak akkor, amennyiben betartod amit mondunk. Van türelmed, ugye?

- Nem vágyom a mágia alkalmazására; kétlem, hogy ezt türelemnek lehet nevezni.

- Ebben az esetben elegendő. Akkor kezdjük. - A nő fészkelődött egy kicsit, igazgatta a lábait. - Van bennünk egyfajta erő. Ez az életerő. Hannak nevezzük. - Richard ráncolta a homlokát. - Emeld fel a karodat! - A férfi úgy tett, ahogy kérte. - Ez az életerő, amit a Teremtő adott nekünk. Benned van. Most éppen a Hant használtad. Akik a Tehetséggel rendelkeznek, képesek kiterjeszteni ezt az erőt magukon kívül. Az ilyen külső erőt hálónak hívják. Akikben megvan a Tehetség, mint te, képesek hálót vetni. A hálóval a testeden kívül véghez tudsz vinni dolgokat. Nagyjából úgy, ahogyan az életerő is tud a testeden belül.

- Hogyan lehetséges ez?

Verna Nővér felvett egy kis követ az ujjai közé.

- A tudatom most a Hant használja, hogy a kezem felemelje a követ. A kezem nem magától teszi, hanem a tudatom irányítja az életerőt, hogy a kezemet használva végrehajtsa, amit az elmém tenni akar. - Visszatette a követ a földre és összekulcsolta a kezeit az ölén. A kő felemelkedett a levegőbe és lebegett kettőjük között. -Most éppen ugyanazt hajtottam végre, csak ezúttal úgy csináltam, hogy az életerőt kivetítettem a testemen kívülre. Ez a Tehetség.

- Mindazt meg tudod tenni, amit egy varázsló?

- Nem. Csak egy részét. Így vagyunk képesek tanítani a használatát. Értjük, milyen érzés. A Nővérek valamennyire uralják az életerőt és a Tehetséget. De nem annyira, mint egy varázsló, aki képes irányítani a Hantját.

- Hogyan éred el, hogy ez az életerő a testeden kívülre kerüljön?

- Ezt addig nem lehet elmagyarázni, amíg nem tanulsz meg felismerni magadban az erőt, elérni a Hant.

- Miért?

- Mert minden ember más. Minden ember másképpen használja az erőt. Két ember nem használja egyformán. A szerelem a Hant egy fajtája, amit egy személy kivetít magából egy másikba. Ez azonban nagyon mérsékelt, gyenge változat. Bár a szerelem egyetemes dolog, mindenki másképpen gyakorolja és érzi. Egyesek arra használják, hogy a Hant legjobbját hozzák felszínre egy másik emberben. Mások arra használják, hogy magukból hozzák ki a legjobbat. Vannak, akik arra használják, hogy más irányítsanak, uralkodjanak rajta. Képes gyógyítani és sebezni.

Ha egyszer megértjük, hogyan működik benned a Tehetség, hogyan használsz, formáknak nevezett gyakorlatok segítségével tudunk vezetni. A formák a gyakorlás egy módját képezik, ami segít majd megtanulnod szabályozni az erőt, ha egyszer független lesz a testedtől. De ez most nem fontos. Először meg kell tanulnod érezni a Hant magadban, mielőtt ki tudod vetíteni bárhová a testeden kívülre.

- Amikor képes leszel elérni a Hant, akkor ki kell derítenünk, mihez tudsz kezdeni vele. Minden varázsló más, és másképpen használja a Hant. Egyesek csak a tudatuk alkalmazása révén tudják használni, mint azok a varázslók, akik a próféciaikat tanulmányozzák. A legfőbb módja annak, ahogyan a Tehetség megnyilvánul bennük, a Hantjuk használata a próféciaik megértéséhez. Ez az ő különleges adottságuk. Egyesek csak arra tudják használni a Hantjukat, hogy gyönyörű,

lelkesítő tárgyakat alkotnak. Mások arra használják a Hanjukat, hogy mágiával felruházott dolgokat hoznak létre. Az ő különleges adottságuk az, ahogyan a Hant kinyilvánítani képesek. Egyesek képesek arra használni a gondolataikat, hogy befolyást gyakoroljanak a körülöttük lévő világra. Megmutattam, amikor felemeltem a követ. Mások más dolgokat tudnak csinálni a Hannal. Olyanok is akadnak, akik mindenből egy kicsit birtokolnak.

A férfi homlokára visszatértek a redők.

- Ebben mindennél fontosabb az igazság, Richard. Teljesen megbízhatóan kell elmondanod, hogyan érzed magadban a Hant. A hazugság komoly nehézséget fog okozni. - A nő megenyhült egy kicsit. - De először képesnek kell lenned a Hanodhoz fordulni, mielőtt kideríthetjük, miféle varázsló vagy.

- Megmondtam: nem akarok varázsló lenni. Csak meg akarom tanulni a Tehetség irányítását, hogy véget tudjak vetni a fejfájásoknak és levehessem ezt a nyakörvet. Te mondtad, hogy nem kell varázslónak lennem.

- A Hannak a Tehetséggel történő irányítása jelenti azt, hogy varázsló vagy. Amikor megtanulod uralni, varázsló leszel. Ez a varázsló lényege. De a *varázsló* csak egy szó. Nem kell félned egy szótól. Ha úgy döntesz, nem használod a Tehetséget, az a te dolgod. Mi nem kényszeríthetünk. De varázsló leszel.

- Taníts meg arra, amit tudnom kell, de nem leszek varázsló.

- Ez nem valami gonosz dolog, Richard. Csak megtanulod ismerni magad: mire vagy képes, mik az adottságaid.

Richard sóhajtott.

- Remek. Szóval, hogyan irányítom?

- Megtanítani a Tehetség irányítását egy több lépésből álló folyamat. Nem tudom elmagyarázni neked egyszerre az egészet, mert nem leszel képes megérteni a távolabbi lépéseket. Minden lépést el kell sajátítanod, mielőtt továbbhaladhatsz a következőre.

- Mielőtt meg tudjuk mutatni, hogyan vetítsd ki a Hant magadon kívülre, először fel kell ismerned. Aztán képesnek kell lenned megérezni, kapcsolatba kerülni vele magadban. Tudnod kell, mi az. Képesnek kell lenned rá, hogy érezd. Tudnod kell érte nyúlni, akarattal megérezni. Érted mit mondok, ugye?

Richard bólintott.

- Egy kicsit, azt hiszem. Szóval, mi ez? Hogyan fogom megismerni? Milyen megismerni, megérezni?

Verna Nővér tekintete a távolba meredt, úgy tűnt elkalandozott.

- Tudni fogod - suttogta. - Olyan, mint látni a fényt, amit a Teremtő áraszt. Majdnem olyan, mint egyesülni Vele.

Richard figyelte a nő üveges tekintetét. Úgy tűnt, megigézte őt, amit magában belül látott.

- Szóval, hogyan találom meg? - kérdezte végül.

A nő ráirányította a tekintetét.

- Keresned kell magadban.

- Hogyan?

- Egyszerűen ülsz és kutatsz belül. Minden más gondolatot félretesz és keresed magadban a csendet, a nyugalmat. Eleinte segít, ha becsukod a szemed, lassan, egyenletesen lélegzel, és hagyod magadnak megtalálni a semmi békéjét. Kezdetben segít, ha egyetlen dologra összpontosítasz, hogy kirekessz minden kintző gondolatot.

- Egyetlen dologra? Mint például?

A nő vállat vont.

- Amire akarsz. Ez csak eszköz, hogy segítsen neked elérni a célt, nem a végcélt. Mindenki más. Vannak, akik egyetlen szót használnak, ismétlik újra és újra, amíg ki nem zárnak minden mást. Mások egy egyszerű tárgy gondolati képét használják, hogy a tudatukat hozzák a középpontba. Végül nem lesz szükséged arra, hogy először egy eszközre összpontosíts, miután megtanulod felismerni az erőt, érzed és eggyé válsz vele. Ismerni fogod a Han természetét, és képes leszel közvetlenül hozzáférni. A második természeteddé válik majd. Richard, tudom, hogy ez most furcsán és bonyolultan hangzik, de idővel olyan egyszerűnek fogod találni, mint amilyen számodra a kardod mágiájának előhívása.

Richardnak az a kellemetlen érzése támadt, hogy már ismerte, amiről a nő beszélt. Majdnem értette, amit mondott. A szavak különösnek tündek, de olyan dolgot mondtak el, ami valahogyan ismerős volt és mégis más.

- Tehát csak azt kívánod tőlem, hogy üljek, csukjam be a szemem és keressem belül a csendet.

A nő bólintott.

- Igen. - Verna Nővér szorosabbra húzta vállán a nehéz barna köpenyt. - Kezdheted.

Richard kifújta a levegőt.

- Rendben.

Becsukta a szemét. Úgy tűnt, a gondolatai egyszerre minden irányban áramlottak. Próbálta elterelni őket. Egy szóra vagy

képre próbált gondolni, amire összpontosít. Mindenekelőtt Kahlan nevére gondolt. Hagyta, hogy szétáradjon a tudatában. Kahlan. Elvetette az ötletet. Gyűlölte a mágiáját, és nem akarta őt kapcsolatba hozni semmivel, amit gyűlölt. Azonfelül az ő gondolata csak fájdalmat okozott, gyötrelmet; eléggé szerette ahhoz, hogy megadja neki, amit akart. Szabadon engedte.

Gondolt egyszerű szavakra, egyszerű tárgyakra, de egyiknek sem volt jelentősége számára. Lecsendesítette a tudatát, mérsékelte a lélegzését. Kutatta magában a békét, egy nyugodt központot, a módszert. Mindig így tett, amikor egy probléma megoldásán kellett gondolkodnia. A csendben megpróbált olyan képre gondolni, amit használni tudott. Szinte magától beugrott a tudatába.

Az Igazság Kardja.

Az már mágia volt, így hát nem fogja beszennyezni. Egyszerű kép volt. Úgy tűnt, megfelel a követelményeknek. Eldöntötte. Az Igazság Kardja lesz az.

Richard úgy képzelte el, hogy magában lebeg egy fekete térben. Tanulmányozta a részeit, amiket oly jól ismert. A fényes pengét a teljes hosszában végighúzódo vércsatornával, az agresszív, lefelé hajló keresztvasakkal. A finom, csavart ezüstszállal borított markolatot, amibe csavart aranysszállal szőtték bele az *Igazság* szó kidomborodó betűit. Amint elképzelte, rögzítette a tudatában, ahogy fekete háttérben lebeg, valami küzdött vele. A fekete háttér volt, nem a kard. A fekete szélét fehér keretezte, négyzetté formálta a feketeséget. Richard korábról emlékezett rá.

Az egyik utasítás volt a Megszámlált Árnyékok Könyvében, amit kívülről megtanult gyerekkorában. *Tisztítsd meg az elmédet minden gondolatától, és semmit ne tegyél a helyére, csak a fehér képét fekete négyzettel a közepén!* Ez része volt azoknak az utasításoknak, amelyek Orden szelencéi fedelének eltávolítására és a könyv mágiájának használatára vonatkoztak. Richard ezt a mágiát használta, hogy megmutassa Darken Rahlnek, hogyan lehet eltávolítani a szelence fedelét. Hogy bizonyítsa, valóban ismeri a könyvet. De miért lenne ez most a tudatában? Úgy döntött, csak egy véletlen emlék tört a felszínre.

Ez éppen olyan jó háttér volt, hogy ráhelyezze a kardot, mint bármi más. Végül is a mágiát próbálta használni. Ha az elméje ezt akarta használni, nem ellenkezett; elhatározta, hogy hagyni fogja. Erre a gondolatra a kard és a fehérrel szegélyezett fekete négyzet alakú háttér képe megszilárdult és mozdulatlaná vált.

Richard a fehér szélű fekete négyzettel szemben a kard képére koncentrált. Olyan erősen összpontosított, amennyire csak tudott. Valami történt.

A kard, a fekete négyzet és a fehér keret együtt vibrálni kezdett, mintha hőhullámokon keresztül látszott volna. A kard szilárd alakja ellágyult. Átlátszóvá vált, aztán eltűnt. A háttér szertefoszlott. Richard olyan helyet látott, amit ismert.

Az Élet Kertjét a Népek Palotájában.

Richard különösnek és valahogy bosszantónak találta, hogy nem volt képes elég kitartóan összpontosítani, hogy a tudatában tartsa a kard képét. Bizonyára olyan erős volt annak a helynek az emléke, ahol megölte Darken Rahl, hogy előtört a tudatában, miközben lazított.

Éppen próbálta erőltetni, hogy visszatérjen a kard képe, amikor megérezte valaminek a szagát. Égett hús. A büztől kitágultak az orrlyukai. Csaknem émelygett. A gyomra kavargott.

Kereste az Élet Kertjének képét. Olyan volt, mintha piszkos ablaküvegen nézett volna keresztül. Testek feküdtek az alacsony falakon: leesve, részben eltakarva, bokrokban és a fűvön elterülve. Mind irtózatosan megégett. Egyesek fegyvereket tartottak elszenesedett markukban: kardokat vagy harci szekercéket. Mások nyitott kézzel feküdtek, a fegyvereik ott heverték, ahol lepottyantak, amikor a tulajdonosaik holtan estek el. Fojtó nyugtalanság feszítette Richard mellkasát.

Richard látta egy fehér, ragyogó alaknak a hátát, aki a köoltár előtt állt, Orden három szelencéje előtt. Az egyik szelence nyitva volt Richard emlékezete szerint. A hosszú szőke hajú, fehér alak felemelte tekintetét a szelencékről.

Darken Rahl megfordult, és egyenesen Richard szemébe nézett. Kék szemei ragyogtak. Ajkai lassan mosolyra húzódtak. Úgy tűnt, mintha Richardot tehetetlenül közelebb húzta volna. Közelebb a vigyorgó arcához.

Darken Rahl a szájához emelte egyik kezét, és megnyalta az ujjai hegyét.

- Richard - sziszegte. - Várlak. Gyere és nézd, ahogy elszakítom a Fátylat!

Richard visszafojtott lélegzettel rántotta vissza a kard képét a tudatába, ahogy egy ajtót becsapnak. Szilárdan ott tartotta a háttér nélkül, miközben lélegezni próbált.

Csak egy kósza emlék és a félelme miatt látta ezt a képet, mondta magának. A kardra összpontosított, miközben végül úgy döntött, amit látott, nem volt valóságos. Talán a Kahlan miatti szívfájdalmának és az alváshiányának megnyilvánulása volt.

Annak kellett lennie. Nem lehetett valóságos. Teljességgel lehetetlen volna. Elmebetegnek kellene lennie, hogy elhiggye, igaz volt.

Kinyitotta a szemét. Verna Nővér nyugodtan ült és nézte őt. A nő nagyot sóhajtott - a férfi azt gondolta, talán elégedetlenségében.

Richard nyelt egyet.

- Sajnálom. Nem történt semmi.

- Ne csüggedj, Richard! Nem számítottam arra, hogy valami történni fog. Sok időbe telik megtanulni a Han elérését.

Megtörténik, amikor megtörténik. Nincs értelme sürgetni. Nem jó túlságosan erőltetni; a belső béke megtalálásából származik, nem erőltetéssel. Ez mára elég.

- Néhány perc? Azt akarod, hogy mindössze ennyit próbáljam?

A nő felhúzta a szemöldökét.

- Több, mint egy óra hosszat volt csukva a szemed.

Richard a nőre bámult, aztán a napra pillantott. Úgy tűnt, felugrott az égre. Egy jó óra. Hogyan lehetséges ez? Nyugtalanító remegés járta át.

A nő felkapta a fejét.

- Neked csak néhány percnak tűnt?

Richard nem mozdult. Nem tetszett neki a nő szigorú arc kifejezése.

- Nem tudom. Nem figyeltem. Azt hiszem, tényleg egy órának tűnt.

* * *

A férfi elkezdte összecsomagolni azt a néhány holmit, amit elővett. Minél többet gondolt arra, amit látott, annál valóságosabbnak tűnt. Lassanként úgy érezte, mintha álomból ébredt volna. A félelem, az éles kontúrok, a valóságosság elenyészett. Kezdte ostobán érezni magát, amiért úgy megrémült egy álmotól.

Álom? Nem is aludt. Hogyan álmodhatott, amikor ébren volt?

Talán nem volt ébren? Holtfáradtnak érezte magát. Talán amíg ott ült a kardra összpontosítva, egyszer csak álomba merült. Olykor így aludt el: koncentrált valamire, amíg az álom el nem ragadta. Ez volt az egyetlen magyarázat arra, hogy olyan gyorsan telt az idő. Elaludt, és a többi álom volt.

Mélyet sóhajtott. Ostobának érezte magát, amiért úgy megrémült, de megkönnyebbülést is érzett. Amikor megfordult, Verna Nővér még mindig őt figyelte.

- Most már szeretnél borotválkozni? Most, hogy megmutattam, csak segíteni szeretnék.

Richard kiegyenesedett.

- Mondtam: a foglyok nem borotválkoznak.

- Te nem vagy fogoly, Richard.

A férfi begyömészölte a pokrócát a batyujába, a sarkait begyűrte, hogy elférjen.

- Leveszed a nyakörvet?

A nő lassan, de határozottan válaszolt.

- Nem. Csak amikor itt lesz az ideje.

- Távozhatok, és mehetek, amerre akarok?

A nő türelmetlenül sóhajtott.

- Nem, velem kell jönnöd.

- És ha nem, ha megpróbállak otthagyni?

A nő szeme egy kicsit összeszűkült.

- Akkor kénytelen leszek megakadályozni. Rájönnél, hogy azt nem akarod. - Richard komoly arccal bólintott.

- Ez megfelel a foglyról alkotott elképzeléseimnek. Amíg fogoly leszek, nem fogok borotválkozni.

A lovak topogtak a férfi közeledtére, hegyezték felé a fülüket. Verna Nővér gyanakvóan figyelte őket. A férfi kedves szavakkal viszonzta az üdvözlést, és erősen megvakarta mindkét ló nyakát. A keféket előszedve gyors ápolásban részesítette mindkettőt, különös figyelmet szentelt a hátuknak.

Verna Nővér keresztbefonta a karjait.

- Miért csinálod ezt? Tegnap rendbe hoztad őket.

- Mert a lovak szeretnek hemperegni a földön. Lehet nekik valami kellemetlen ott, ahova a nyereg kerül. Ez olyasféle érzés, mint neked kavicsal a csizmádban járkálni, csak rosszabb; gyulladást okozhat, és akkor nem fogunk tudni lovagolni rajtuk. Szóval, szeretem átvizsgálni őket, mielőtt felteszem a nyergüket.

Amikor végzett, egymáshoz dörzsölve kitisztította a keféket.

- Mi a nevük?

Verna Nővér mogorván ráncolta a homlokát.

- Nincs nevük. Csak lovak. Nem adunk nevet buta állatoknak.

A férfi a gesztenyebarna állatra mutatott a lóvakaró kefével.

- Még a sajátodnak sem adsz nevet?

- Nem a sajátom. Mind a Fény Nővéreinek tulajdona. Azon lovagolok, amelyik rendelkezésre áll. Mielőtt velem jöttél, azon a pejen lovagoltam, amin tegnap te. De ez nem számít. Egyszerűen azon lovagolok, amelyik rendelkezésre áll.

- Nos, mostantól kezdve lesz nevük. Ez elkerüli a félreértést. A tiéd, a gesztenyebarna lesz Jessup, az én pejem lesz Bonnie, a másik pej pedig Geraldine.

- Jessup, Bonnie és Geraldine - fortyant fel a nő. - Kétségkívül a *Bonnie Day kalandjaiból*.

- Örömmel hallom, hogy mást is olvastál, mint próféciákat, Verna Nővér.

- Amint már mondtam, a Tehetséggel rendelkezőket, akik a Palotába jönnek, még fiatal korukban hozzák. Egy fiú magával hozta a *Bonnie Day kalandjait*. Elolvastam, hogy lássam, megfelelő-e fiatal elméknek. És hogy lássam, helyes erkölcsi tanításokat tartalmaz-e. Úgy találtam, három ember okatlan története, akiknek semmi baja nem lenne, ha egy is meg lenne áldva ésszel.

Richard halványan mosolygott.

- Akkor pontosan „buta állatoknak” való nevek.

A nő haragosan nézte őt.

- Szellemi értéket nélkülöző könyv volt. Mindenféle értéket. Megsemmisítettem.

Richard mosolya fakulni kezdett, de a férfi nem hagyta annyiban.

- Az apám... szóval a férfi, aki saját fiaként nevelt fel, és akire apámként gondolok, George Cypher, nos, gyakran utazott. Egy alkalommal, amikor hazajött, ő hozta nekem ajándékba a *Bonnie Day kalandjait*, hogy olvasni tanuljak. Az volt az első könyvem. Sokszor elolvastam. Élvezetet nyújtott, és minden alkalommal elgondolkodtatott, amikor olvastam. Én is úgy véltem, hogy a három hős meggondolatlan dolgokat tesz, és mindig megfogadtam, hogy nem követem el én is ugyanazokat a hibákat, amiket ők. Lehet, hogy te nem láttál benne értéket, de én tanultam belőle. Értékes dolgokat. Gondolkodásra késztetett. Talán Verna Nővér, nem szereted, ha a tanítványaid ezt teszik.

A férfi elfordult tőle és kezdte szétszedni a kantárokat.

- A valódi apám, Darken Rahl, eljött a házamba most éjjel, és engem keresett. Fel akarta vágni a hasamat, és feltárni a beleimet - meg akart ölni. Éppen, ahogyan George Cyphert megölte. - Lopva hátrapillantott a válla fölött. - Mindenesetre nem voltam otthon, és amíg várt rám, szétszaggatta azt a könyvet és szerteszét hajigálta a lapokat. Talán nem akarta, hogy elsajátítsam bármiféle tanítását, vagy hogy a saját fejemmel gondolkodjak.

Verna Nővér nem mondott semmit, de a férfi érezte, hogy rajta tartotta a szemeit. Közben leszedte a kantárokat, lekapcsolta a zablákról a kantárfejeket és a gyeplőszárazakat. Miután külön-külön voltak, a kantárfejeket elpakolta, a gyeplőszárazakat pedig a vállára dobta.

Hallotta, hogy a nő röviden, dühösen kifújja a levegőt.

- Nem fogok lovakat néven szólítani.

Richard egymásra rakta a három széles zablát a földön, ahol a lovak csupaszra kapálták a talajt.

- Talán újra fontolóra vehetné ezt a bölcsességet, Verna Nővér.

A nő odalépett Richard mellé, ahol a férfi látta őt, és a földre mutatott.

- Mit csinálsz? Miért szedted szét a kantárokat? Mit akarsz azokkal a zablákkal?

Richard kihúzta a kardot. Jellegzetes csengése betöltötte a hideg, tiszta levegőt. A mágia dühe azonnal szétáradt benne.

- Megsemmisítem őket, Nővér.

Dühödt ordítással és mielőtt a nő mozdulni tudott volna, erőteljes csapással lesújtott a karddal. A hegye süvített a levegőben. A penge forró, repülő fémszilánkokká zúzta a három zablát.

A nő elébe ugrott, közben libegett a köpenye.

- Mi van veled? Elment az eszed? Szükségünk van azokra a zablákra, hogy irányítsuk a lovakat.

- A széles zablák kegyetlenek lehetnek. Nem fogom hagyni, hogy használd őket.

- Kegyetlenek! Ezek csak buta állatok! Állatok, amelyeket irányítani kell!

- Állatok - dühögte a férfi a fejét rázva, és visszacsúsztatta a kardot a hüvelyébe. Ráillesztette Bonnie-ra a kötőféket, és elkezdte az oldalgyűrűkhöz erősíteni a gyeplőszárazakat. - Egy ló irányításához nincs szükség zablára. Megtanítalak, hogyan kell csinálni. Ha nincs zabra a szájukban, akkor tudnak enni, miközben utazunk. Úgy vidámabbak lesznek.

- Ez veszélyes! A széles zablák lehetővé teszik a makacs állatok irányítását.

A férfi felhúzta a szemöldökét.

- A lovakkal, mint sok más dologgal, Nővér, gyakran eléred, amit el akarsz érni.
- Zabla nélkül nincs hatalmad.
- Badarság. Ha helyesen lovagolsz, a lábaiddal és a testeddel irányítasz. Csak meg kell tanítanod a lovat, hogy figyeljen és bízson benned.

A nő közelebb lépett, hogy magára vonja Richard figyelmét.

- Ez ostobaság! És veszélyes! Rengeteg veszély leselkedhet ránk. Ha veszélyes szituációba kerülsz, és a ló megijed, megbokrosodhat. Széles zabla nélkül képtelen leszel megállítani egy megvadult lovat.

A férfi abbahagyta amit csinált, és a nő fürkésző barna szemébe nézett.

- Nővér, néha az ellenkezőjét érjük el annak, amit szándékozunk. Ha veszélyes helyzetbe kerülünk, és túlságosan nyugtalan leszel, túl erőset ránthatsz a széles zablán, és felszakíthatod a ló száját. Ha ezt teszed, a fájdalom, a rémület és a düh olyan erős lehet, hogy semmire nem reagál, amit teszel. Nem fogja megérteni. Csak azt fogja tudni, hogy bántod, és minden gyeplőrántással jobban bántod. Te leszel a veszedelem. Egy szempillantás alatt le fog dobni.

Ha egyszerűen csak rémült, elinal. Ám dühös is lehet. A dühös lovak veszélyesek. Hogyha széles zablával próbálsz meg elkerülni a veszélyt, saját magadra hárítod. - Pillantását a nő riadt tekintetén tartotta. - Ha egy városba, vagy ilyen helyre érünk, és találunk csuklós zablát, azt megengedem, hogy használd. De azt nem hagyom, hogy széles zablát tegyél bármelyik ló szájába, amíg veled vagyok.

A nő mély lélegzetet vett, és óvatosan kiengedte a levegőt, miközben megint összefonta a karjait.

- Richard, zabla nélkül nem tudjuk irányítani őket. Ez annyira nyilvánvaló.

A férfi féloldalasan rámosolygott.

- Dehogynem. Megtanítalak rá. A legrosszabb dolog, ami zabla nélkül történhet, hogy a ló elfut veled, és időbe fog telni, amíg meg állítod. De előbb vagy utóbb képes leszel rá. A módszereddel te és a ló is megsérülhetnek vagy meghalhattok.

Richard megfordult és Bonnie nyakát vakargatta.

- Az első dolog, amit tenned kell, hogy összebarátkozol velük. Bízniuk kell benned, tudniuk kell, hogy nem bántod őket, és nem hagyod, hogy bármi történjen velük, noha te irányítasz. Ha te vagy a legjobb barátjuk, nem hagyják, hogy bármi történjen veled. Azt fogják tenni, amit kívánsz. Meglepően egyszerű; csupán annyit kell tenned, hogy a határozottság mellett egy kis tiszteletet és kedvességet tanúsítasz irántuk. Ha a barátaid lesznek, szükségük lesz névre hogy odafigyeljenek rád és tudják, mikor beszélsz hozzájuk.

A férfi egy kicsit erősebben vakarta a lovat, és az tartotta felé az oldalát.

- Nem igaz, Bonnie? Jó kislány vagy, ugye? Persze, hogy az vagy. - Richard a válla fölött a Nővérré nézett. - Jessup azt szereti, amikor az álla alatt vakarják. Próbáld meg, mutasd meg neki, hogy barátok akartok lenni! - A férfi kelletlenül rámosolygott. - Akár tetszik, akár nem, Nővér, már nincsenek meg a zabláink. Új módszert kell tanulnod.

Verna Nővér fagyos tekintettel meredt rá. Végül leengedte a karját, és odament a gesztenyebarna állathoz. Előtte állt egy pillanatig, aztán kinyújtotta a kezét és megsimogatta oldalt a ló fejét. Végül a ló álla alá vándorolt a keze, hogy megvakarja.

- Na, légy jó kisfiú! - mondta színtelen hangon.

- Azt gondolhatod, a lovak buták, mert nem értik a szavaid nagy részét. De a hanghordozásból értenek. Ha azt akarod, hogy higgyen neked, jobban tennéd, ha legalább színlelnéd az őszinteséget.

A nő feljebb haladt a kezével, és megdörzsölte a ló nyakát.

- Ostoba állat vagy - mondta negédes hangon. - Boldog vagy? - vágta oda a válla fölött.

- Ameddig kedves vagy hozzá. El kell nyerned a bizalmát. A lovak nem olyan buták, mint gondolod. Nézd, ahogy áll; nem bízik benned. Mostantól kezdve beosztalak Jessuphoz. Te fogsz gondoskodni a szükségleteiről. Függnie kell tőled, hogy bízson benned. Bonnie-nak és Geraldine-nak én fogom gondját viselni. Jessupot csak te fogod ápolni, és gondoskodsz róla lovaglás után és holnap reggel lovaglás előtt.

- Én! Semmi esetre sem! Én irányítok. Te tökéletesen alkalmas vagy arra, hogy ellásd mind a hármat, és úgy is fogsz tenni.

- Ennek semmi köze ahhoz, ki irányít. Többek között a gondozás segít kapcsolatot kiépíteni közted és a ló között. Már mondtam: nincsenek meg a zablák, új módszert kell tanulnod. Nekem kell megtanítanom, hogyan. A saját biztonságod érdekében. - Átadott a nőnek egy pár gyeplőt. - Húzd szorosabbra a kötőféket és erősítsd itt ehhez a gyűrűhöz!

Miközben a nő tette amit mondott, Richard kis darabokra felvágta a maradék dinnyehéjat.

- Beszélj hozzá! Szóljtsd a nevén és hozd a tudomására, hogy szereted! Mindegy, mit mondasz. Ha akarod, elmondhatod, amit éppen csinálsz. De úgy hangozzon, mintha ő fontos lenne számodra. Ha kell, színlelj; bánj vele úgy, mintha az egyik kicsi fiad lenne!

A nő mereven nézte a válla fölött, aztán visszafordult, hogy beakassza a gyeplőt. Elkezdett beszélni halkán, hogy Richard nem hallotta, de meg tudta állapítani, hogy kedves volt. Amikor végzett, a férfi adott neki néhány dinnyehéjdarabot.

- A lovak szeretik ezt. Adj neki egy darabot és mondd neki, milyen jó fiú! A lényeg az, hogy megváltozzanak az érzései a

befogással kapcsolatban. Hozd a tudomására, hogy kellemes lesz a gyűlölt zabra helyett.

- Kellemes - ismételte a nő színtelen hangon.

- Biztosan. Nem kell megmutatnod neki, mennyire tudod bántani, hogy azt csinálja, amit akarsz. Ez kölcsönösen eredményes. Csak legyél határozott, de barátságos. A lényeg az, hogy kedvességgel és megértéssel próbáld megnyerni, ne pedig erőszak alkalmazásával. Még akkor is, ha ez nem szívből jön.

Richard mosolya szertefoszlott, és a vonásai metsző tekintetté változtak. Közelebb hajolt a nőhöz, aki állt és felfelé nézett rá.

- Képesnek kell lenned rá, Verna Nővér; úgy látszik, elég ügyes vagy hozzá. Csak bánj vele úgy, mint velem!

A nő elképedt arckifejezése megkeményedett.

- Megesküdtem az életemre, hogy elviszlek a Próféták Palotájába. Amikor végre meglátnak téged, attól félek, hogy engem pedig felakasztanak, amiért elvégeztem a feladatomat.

A nő megfordult és odaadta a dinnyehéjat a türelmetlen lónak. Megsimogatta a nyakát, és anyáskodó paskolással bátorította.

- Na, légy jó pajtás! Jó fiú. Ízlik, Jessup? Jó fiú.

A hangja tele volt együttérzéssel és gyengédséggel. A lónak tetszett. Richard tudta, hogy hiányzott belőle az őszinteség. Nem bízott a nőben, és azt akarta, hogy meg is tudja. Nem sokra becsülte azokat az embereket, akik azt gondolták, olyan könnyen bolondot csinálnak majd belőle. Azon tűnődött, vajon most megváltozik-e vele a nő viselkedése, hogy a tudomására hozta, nem hitte el az alakítását.

Kahlan mondta neki, hogy Verna Nővér varázslónő. Fogalma sem volt, mire képes, de érezte a hálót, amit a Szellemek Házában kivetett rá. Láta a tüzet, amit egy gondolattal gyújtott. Könnyen gyújthatott volna tüzet múlt éjszaka anélkül, hogy szólt volna neki róla. Meggyőződése volt, ha úgy döntene, széthasíthatná őt a Hanjával.

A nő csak próbálta betanítani; hozzászoktatni, hogy gondolkodás nélkül azt csinálja, amit ő mond. Pont úgy, ahogyan egy lovat idomítanak. Vagy egy „állatot”, ahogyan ő nevezte. Richard kétségbe vonta, hogy a nő többre becsüli őt, mint a lovait.

Ám ahelyett, hogy széles zablát használt volna az irányítására, a nyakára tette a Rada'Hant. És ez sokkal rosszabb volt. De le fogja venni, amikor eljön az ideje. Még akkor is le fogja venni, ha Kahlannak nem kell, és elküldte magától.

Mialatt Verna Nővér Jessuppal barátkozott, Richard elkezdte felnyergelni a lovakat.

- Milyen messze van a Próféták Palotája?

- Hosszú út délkelet felé. Hosszú és nehéz út.

- Nos, akkor sok időnk lesz, hogy megtanítsalak, hogyan kezeld Jessupot zabra nélkül. Nem lesz olyan nehéz, mint gondolod. Alkalmazkodni fog és követi Bonnie-t. Bonnie a vezérlő.

- A hím a vezér.

Richard Bonnie-ra emelte a nyeret.

- Egy kanca mindig a rangsor tetején van. Az anyaállatok tanítják és óvják a csikókat; az ő befolyásuk egy életen át tart. Nincs az a csödör, amelyet ne tudna megijeszteni és elűzni egy kanca. A kancák minden nem kíváncsú csödört el tudnak kergetni. Egy csödör elzavarja a ragadozókat a ménestől, egy kanca azonban üldözőbe veszi és megpróbálja megölni őket. Egy hím ló mindig aláveti magát a vezérkanca hatalmának. Bonnie a vezérkanca. Jessup és Geraldine követni fogják, és azt teszik, amit ő. Úgyhogy én veszem át a vezetésket. Csak kövess engem, és nem lesz semmi gondod.

A nő nyeregbe pattant.

- A központi csarnokban lévő gerendáról. Az a legmagasabb. Mindenki számára látható.

- Miről beszélsz?

A nő ünnepélyes arckifejezéssel nézett rá.

- A gerenda a központi csarnokban. Valószínűleg onnan fognak lelógatni.

Richard felkapott a lóra.

- Te döntesz. Nem kell odavinned.

A nő sóhajtott.

- De igen. - A lehető legszelidebb és leginkább megértő pillantásával nézett a férfira. Az elég meggyőzőnek, bár egy kicsit erőltetettnek vélte.

- Richard, csak segíteni szeretnék. A barátod akarok lenni. Azt hiszem, most éppen barátira van szükséged. Még hozzá nagyon.

Richard megmakacsolta magát.

- Ez kedves ajánlat, Verna Nővér. De nem fogadom el. Úgy tűnik, meglehetősen gyorsan a barátaid hátába döföd azt a kést, amit a ruhád ujjában tartasz. Verna Nővér, bántott egyáltalán, hogy elvette Elizabeth Nővér, a barátod és társad életét? Nem

úgy látszott. Visszaautasítom a barátságod felajánlását Nővér. Ha őszintén a barátom szeretnél lenni, akkor azt tanácsolnám, hogy igazán kötelezd el magad, mielőtt felkérnélek, hogy bizonyítsd. Amikor eljön az ideje, csak egy lehetőséget fogsz kapni. Ebben a kérdésben nincsenek árnyalatok. Csak barátok és ellenségek. A barátok nem tartják nyakörvben és fogolyként a barátot. Szándékomban áll levetni ezt a nyakörvet. Amikor úgy döntök, itt az ideje, bármelyik barát segíteni fog. Akik megpróbálnak megakadályozni, nem lesznek a barátaim; halálos ellenségek lesznek.

Verna Nővér a fejét rázta, és Jessupot a férfi mögé ösztökélte, aki megindult előre.

- A gerenda a központi csarnokban. Most már egészen biztos vagyok benne.

20. FEJEZET

A fülében zakatolt a szíve. Igyekezett uralkodni ideges légzésén; egy vén fenyő vastag törzse mögé bújtt és a durva kérgéhez lapult. Ha a Nővérek felfedezik, hogy követi őket...

A sötét, nedves levegő egyenetlenül töltötte meg a tüdejét. Ajkai hangtalanul mozogtak a Teremtőhöz oltalomért esdeklő imáktól. Aranypénz nagyságú szemekkel meredt a sötétségbe, és nyeléssel próbálta megnedvesíteni a torkát.

A sötét alak hangtalanul közelebb suhant. A nő csak úgy látta, ha kikukucsált a fatörzs széle mellett. Elfojtotta a készletét, hogy sikoltson, hogy fusson; felkészült a harcra. Kinyúlt a bensejében lévő éltető fény után: átölelte a Hanját.

Az árny habozva, kutatva siklott közelebb. Még egy lépést tesz, aztán még egyet, és aztán támadni fog. Jól kell csinálnia - biztosra kell mennie, hogy támadójának ne legyen lehetősége kiáltani. Gyorsnak kell lennie. Többféle hálót fog igénybe venni, kivetí mindet egyszerre. Ha pedig pontos és gyors, ellenfelének nem lesz lehetősége sikítani, megrémülni, ő pedig biztosan meg fogja tudni, ki az. Visszatartotta a lélegzetét.

Végül a sötét alak tett még egy lépést. A nő kiperdült a fa mögül, és kivetette a hálókat. Hajókötéli erősségű levegőfonalak csavarodtak az alak köré. Ahogy kinyílt a szája, a nő belepréste egy szilárd levegőcsomót, hogy elnémítsa, mielőtt esélye lett volna felkiáltani.

Megkönnyebbülés hulláma futott végig rajta, amikor egyetlen hang sem hallatszott. Ám még mindig szaporán vert a szíve, szinte fékezhetetlenül, s közben levegőért kapkodott. Nem kevés erőfeszítéssel sikerült lecsillapítania háborgó elméjét, bár továbbra is erősen tartotta a Hanját. Félt, hogy ébersége lanyhul; lehetnek mások is a közelben. Mély lélegzetet vett, és közelebb lépett a megbénított alakhoz. Amikor elég közel volt ahhoz, hogy az arcán érezze a lélegzetét, felemelte a tenyerét. A közepén fényszálát bocsátott ki, hogy egy parányi lángot gyújtson. Csak akkorát, hogy lássa az arcot.

- Jedidiah! - suttogta. Kezét a férfi tarkójához nyomta, ujjai érezték a Rada'Han sima, hűvös fémjét. Szemét behunyva homlokát a férfi homlokához érintette. Könnyecseppek gördültek le az orcáin.

- Ó, Jedidiah! Annyira megijesztettél!

Kinyitotta a szemét, és felnézett a férfi apró, villódzó fénnel megvilágított, rémült arcára.

- Ki foglak szabadítani - suttogta halkán -, de nagyon csendesnek kell lenned. Megígéred?

A férfi bólintott, amennyire tudott, figyelembe véve, milyen erősen meg volt kötözve. A nő visszavonta a hálókat, és megszüntette a száját eltömő levegővarázslatot. Jedidiah megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Margaret Nővér - suttogta remegő hangon -, kis híján összezsínáltam magam miattad.

A nő hangtalanul nevetett.

- Sajnálom, Jedidiah, de te is majdnem ezt tetted velem.

A nő elnyisszantotta a Han vékony fonálát, ami a kis lángot táplálta. Egymásnak dőlve, a rémületből felocsúdva mindketten a földre rogytak. Jedidiah néhány évvel fiatalabb volt, a nőnél nagyobb termetű, jóképű fiatalember. Fájdalmasan jóképű, gondolta a nő.

Hozzá osztották be, amikor az először a Palotába jött, ő pedig novícia volt. A férfi lelkesen tanult és nagyon igyekezett. Élvezetet jelentett az első naptól fogva. A nő tudta, hogy mások nehéz esetek voltak, de Jedidiah nem. Mindent megtett, amit kért tőle. Csak kérnie kellett, és a férfi belevetette magát a feladatba.

Bár mások úgy vélték, hogy lelkesedése inkább csak annak köszönhető, hogy oktatójának örömet szerezzen, mégsem tagadhatta senki, hogy különb diák és jobb varázsló vált belőle bárki másnál. És csak ez számított. Az eredmények számítottak, nem pedig a módszer. A nő pedig hamarosan teljes jogú Nővérré vált, köszönhetően annak, hogy milyen kiváló eredményeket ért el tanítványával.

Jedidiah büszkébb volt rá, mint saját magára, amikor kinevezték a Fény Nővérenek. A nő is büszke volt Jedidiahra; az utóbbi ezer évben talán ő volt a leghatalmasabb varázsló a Palotában.

- Margaret - suttogta -, mit csinálsz itt?

- Margaret Nővér - helyesbített a nő.

- Senki nincs a közelben. - A férfi megcsókolta a nő fülét.

- Hagyd ezt abba! - korholta a nő. A csóktól bizsergés futott végig a hátgerincén; a férfi ugyanis adott egy kis mágiát is a

csókhoz. A nő néha azt kívánta, bár csak ne tanította volna meg erre. Máskor viszont égett a vágytól, hogy ezt csinálja. - Jedidiah, mit csinálsz itt? Nincs jogod követni engem. Tilos követni egy Nővért a Palotából kifelé menet.

- Készülsz valamire, tudom, és ne próbáld azt mondani nekem, hogy nem. Valami veszedelmes dologra. Először csak egy kicsit nyugtalankodtam, de amikor rájöttem, hogy a Hagen erdőbe mész, elkezdtem aggódni miattad. Nem fogom hagyni, hogy ilyen veszélyes helyen kószálj. Legalábbis nem egyedül. Anélkül, hogy elkísérnélek és megvédenélek.

- Megvédenél? - suttogta a nő keményen. - Hadd emlékeztesselek arra, ami az imént történt? Egy szempillantás alatt tehetetlenné váltál. Képtelen voltál leküzdeni egyetlen hálomat is. Egyet sem tudtál elszakítani. Aligha vagy képes elérni a Hanodat, még kevésbé eredményesen használni. Sok mindent meg kell tanulnod, mielőtt elég jó varázsló leszel ahhoz, hogy nekiláss megvédeni valakit. Ezen a téren még mindig nem vagy többre képes, mint hogy nem lépsz folyton a saját lábadra.

A szemrehányás elhallgattatta a férfit. A nő nem szívesen utasította rendre ilyen szigorúan, de ez túlságosan is veszélyes volt ahhoz, hogy Jedidiah is belebonyolódjon. Feltéve, ha igaz volt, amit gyanított. Féltette a férfit, és nem akarta, hogy baja essen.

Nem is volt teljesen igaz, amit mondott. Amikor mindent megfelelően össze tudott hozni, a férfi már hatalmasabb volt, bármelyik Nővérnél. Bár ez nem volt gyakori. Ám volt már két Nővér, akik attól féltek, hogy túlságosan is erős lesz. Érezte, hogy a férfi elfordította a tekintetét.

- Sajnálom, Margaret - suttogta. - Aggódtam érted.

A férfi hangjában lévő sértettség miatt fájta a szíve. A fejét közel hajtotta az övéhez, hogy halkán suttogva tudjanak beszélgetni.

- Tudom, Jedidiah, és igazán méltányolom az aggodalmadat. De ez a Nővérek dolga.

- Margaret, a Hagen erdő veszélyes hely. Olyan dolgok vannak itt, amelyek megölhetnek. Nem akarom, hogy itt legyél.

A Hagen erdő tényleg veszélyes volt. Több ezer éve annak számított, és a Palota rendelkezése alapján érintetlenül hagyták. Nem mintha képesek lettek volna bármit is csinálni vele.

Azt mondták, a Hagen erdő gyakorlólé hely volt egy különleges fajta varázsló számára. Az ilyen varázslót nem küldték oda, hanem önként ment. Mert menni akart. Vágyott rá... sóvárgott utána.

De ez csak szóbeszéd volt. A nő nem tudott olyan varázslóról, aki nekiindult volna, hogy elidőzzön a Hagen erdőben. Legalábbis az utóbbi néhány ezer évben nem. És az is kétséges volt, hogy valaha volt-e valaki, aki így tett. A mesék szerint az ősi időkben voltak olyan varázslók, akiknek volt ekkora hatalma, és ők valóban bemerészkedtek a Hagen erdőbe. Ám azt is hozzátették, hogy még közülük is kevesen jöttek ki. De még ezen a helyen is voltak szabályok.

- Nem ment le a nap, amíg itt voltam. Sötétedés után jöttem. Ha nem hagyod, hogy rád sötétedjen a Hagen erdőben, akkor eltávozhatsz. És én nem szándékozom olyan sokáig maradni, hogy a következő napnyugta itt érjen. Ez eléggé veszélytelen. Legalábbis számomra. Azt akarom viszont, hogy te hazamenj. Most azonnal!

- Mi olyan fontos, amiért idejöttél? Mit csinálsz? Választ várok, Margaret. Őszinte választ. Nem fogsz elutasítani. Veszélyes itt neked, és nem fogsz lerázni.

A nő a finoman kidolgozott arany virágot babrálta, amit láncon hordott a nyakában. Jedidiah maga készítette neki; nem mágiával, hanem a két kezével. Egy hajnalka volt, ami azt szándékozott kifejezni, hogy a férfi a Tehetség tudatára ébredt. Olyan tudatosságra, amit a nő segített kifejleszteni. Az a kis arany virág többet jelentett neki, mint bármi más, amije volt.

Felemelte a férfi kezét, és nekidőlt.

- Rendben van Jedidiah, elmondom. De az egészet nem mondhatom el. Túlságosan veszélyes, ha mindent tudsz.

- Mi túl veszélyes? Mit nem mondatsz el?

- Maradj csendben, és figyelj, mert különben most rögtön visszaküldelek. És tudod, hogy képes vagyok rá.

A férfi megérintette a nyakörvet a másik kezével.

- Margaret, azt nem tennéd meg. Mondd, hogy nem tennéd meg, azóta, hogy mi...

- Pszt! - Jedidiah elhallgatott. Mielőtt a nő folytatta volna, várt egy pillanatig, hogy biztos legyen benne, a másik csendben fog maradni. - Egy ideje arra gyanakszom, hogy néhányan, akik a Tehetséggel rendelkezők közül eltávoztak vagy meghaltak, nem a szokásos módon tették azt. Azt hiszem, meggyilkolták őket.

- Micsoda?

- Fogd vissza a hangodat! - suttogta mérgesen a Nővér. - Azt akarod, hogy minket is megöljenek? - A férfi ismét elhallgatott. - Azt hiszem, valami borzalmas dolog történik a Próféták Palotájában. Azt hiszem, néhány Nővér gyilkolta meg őket.

A férfi mereven bámult rá a sötétben.

- Meggyilkolták? Nővérek? Margaret, te bizonyára megőrültél, hogy ilyesmi egyáltalán az eszedbe jut.

- Egyáltalán nem. De mindenki ezt gondolná, ha ilyesmit hangosan kimondanék a Palota falai között. Bizonyítékot kell szereznem.

A férfi egy pillanatig gondolkodott.

- Nos, én mindenkinél jobban ismerlek, és ha azt mondod, ez igaz, akkor hiszek neked. Segíteni fogok. Talán kiáshatnánk a tetemeiket. Lehet, hogy találnánk valamit, ami ellenkezik a halálukról mondottakkal, vagy találnánk valakit, aki látott valamit. Óvatosan kifágyathatnánk a személyzetet. Ismerek olyanokat, akik...

- Jedidiah, ez még nem a legrosszabb.

- Mi lehet ennél rosszabb?

A nő az egyik behajlított ujján tartotta az arany virágot, és dörzsölgette a hüvelykujjával. Még halkabban szólalt meg, mint eddig.

- A Sötétség Nővérei vannak a Palotában.

Tudta, hogy libabőrös lett a férfit karja. Anélkül, hogy a sötétben látta volna. Az éjszakai bogarak ciripeltek körülöttük, s közben figyelte a férfi arcának sötét körvonalát.

- Margaret... a... Sötétség... ez lehetetlen. Nincs ilyesmi. Ez csak mese... legenda.

- Ez nem mese. A Palotában élő nők közül jó néhányan a Sötétség Nővérei.

- Margaret, kérlek, ne hajtogasd ezt! Kivégezhetnek ilyen vádért. Ha ezzel vádolsz egy Nővért, és nem tudod bizonyítani, kivégezhetnek. És nem tudod bizonyítani, mert lehetetlen. Nincs ilyen... Nővér.

A férfi még a szavakat sem tudta kimondani. Annyira megrémítette a gondolat, hogy hangosan ki sem tudta mondani. A nő tisztában volt a félelmével. Ő maga is érezte, amíg véletlenül rá nem bukkant olyan dolgokra, amiket nem tudott tovább figyelmen kívül hagyni. Azt kívánta, bárcsak ne látogatta volna meg a Prófétát akkor éjjel. Vagy legalább ne hallgatott volna rá.

A Próféta mérges volt, hogy Margaret nem adta át egyik segítőjének az üzenetet. A Prelátus pedig, amikor végül engedélyezte a meghallgatást, csak üres tekintettel meredt rá, és azt kérdezte, mi az a '*tóba vetett kavics*'. Margaret nem tudta. A Prelátus zordan rendreutasította, amiért Nathan ostobaságaival háborgatta őt. Margaret dühös volt Nathanra, amikor az letagadta, hogy emlékszik a Prelátusnak küldött ilyesféle üzenetre.

- Bárcsak úgy lenne, ahogy mondod, de nem úgy van. A Sötétség Nővérei valóságosak. Közöttünk vannak. A Palotában vannak. - Nézte egy pillanatig a férfi sötét árnyékát. - Ezért vagyok itt kint. Hogy megszerezem a bizonyítékot.

- És hogyan fogod csinálni?

- Itt vannak kint. Követtem őket. Kijöttek a Hagen erdőbe, hogy csináljanak valamit. Ki fogom deríteni, mit.

A férfi elfordította a fejét és a sötétséget fürkészte.

- Kik? Melyik Nővérek? Tudod, kik?

- Tudom. Legalábbis néhányukról.

- Kik ők?

- Jedidiah, nem mondhatom meg. Ha tudnád, és elkövetnéd akár a legapróbb hibát... képtelen lennél megvédeni magad. Ha igazam van, és ők valóban a Sötétség Nővérei, megölnének, amiért tudod. Nem tudnám elviselni a gondolatát, hogy bántsanak téged. Nem mondom meg, amíg el nem megyek a Prelátus dolgozószobájába a bizonyítékkal.

- Honnan tudod, hogy ők a Sötétség...? És milyen bizonyítékod van erre? Milyen bizonyítékot tudsz szerezni?

A nő veszélyre utaló jelek után fürkészve kutatta a sötétséget.

- Az egyik Nővérnek van valamije. Egy varázsszer. Fekete mágia hatja át. Láttam a dolgozószobájában. Egy kicsi szobor. Egyik alkalommal figyeltem csak fel rá, mivel számos különös dolgot tart a szobájában. Csupa réges-régi tárgy, amelyekről mindenki azt hiszi, hogy nem többek régi csecsebecsénél. Láttam már korábban is. Por fedte, mint az összes többi dolgot.

- De egy alkalommal, miután az egyik fiú meghalt, elmentem a dolgozószobájába, hogy beszélgessek vele a jelentésről, amit írt. Ez a kis szobor viszont a sarokba volt dugva, és egy könyvet támasztottak neki, hogy takarja. És nem volt poros. Tiszta volt.

- Hát ez az! Ez a Nővér leporolt egy szobrot, te pedig azt hiszed...

- Nem. Senki nem tudja, mi az a szobor. Miután láttam, hogy leporolta, volt okom megkérdezni, mi az. Óvatosnak kellett lennem, hogy senki ne jöjjön rá, mire készülök. Ám végül kiderítettem, mi az.

- Hogyan? Hogy jöttél rá?

A nő emlékezett az első Nathannál tett látogatására és az esküjére, hogy soha nem fedi fel, miként tudta meg, mi az a szobor.

- Ne törődj vele! Nem tartozik rád.

- Margaret, hogyan tudtad...

- Mondtam, hogy nem mondom el - szakította félbe a nő. -Egyébként sem fontos. Az a fontos, hogy mi az a szobor, és nem az, hogyan derítettem ki. Egy kristályt magasba tartó férfi. A kristály pedig quillion.

- Mi az a quillion?

- Egy rendkívül ritka mágikus kristály. Képes kiszívni a mágiát egy varázslóból.

A férfi egy pillanatig nem tudott megszólalni a meglepetéstől.

- Honnan tudod, hogy quillion, és hogy olyan kivételes? Hogyan lennél képes felismerni? Talán csak egy közönséges kristály, ami hasonlóan néz ki.

- Ez igaz lehetne, ha nem használták volna. Amikor arra használják a quilliont, hogy kiszívják a mágiát egy varázslóból, az a Tehetsége, a Hanja erejétől narancsszínben ragyog. Amikor elhagytam a dolgozószobát, csak egy röpke másodpercig láttam azt a szobrot teljesen tisztán, a könyv mögött megbújva. A quillion narancsszínben ragyogott. De ez azelőtt volt, hogy megtudtam, mi az. Miután kiderítettem, visszamentem, hogy mint bizonyítékot elvigyem a Prelátushoz, de már nem ragyogott.

- Mit jelenthet ez? - suttogta a férfi rémült hangon.

- Azt jelenti, hogy a varázsló ereje átkerült a kristályból valakibe. Egy befogadóba. A quillion csak edény a Tehetség számára, amíg azt valaki másba nem lehet tölteni. Jedidiah, azt hiszem, a Nővérek megölik azokat, akikben megvan a Tehetség, és ellopják azt saját maguknak. Úgy gondolom, magukba szívják a mágiát.

A férfi hangja remegett.

- Annak tetejébe, hogy az Örzővel cimborálnak? Most az övék egy varázsló Tehetségének az ereje?

A nő bólintott.

- Igen. Ez még veszélyesebbé teszi őket, mint hinnénk, erősebbé, mint képzeljük. Ez rémít meg leginkább. Nem az, hogy kivégeznek a vádért, hanem hogy ezek a Nővérek rajtakapnak. Ha valóban magukba fogadják a varázslók erejét, nem tudom, hogyan állíthatjuk meg őket. Egyikünk sem vetélkedhet velük. Bizonyítékra van szükségem, hogy a Prelátus higgyen nekem. Talán ő tudni fogja, mi a teendő. Nekem fogalmam sincs.

- Nem tudom megérteni, hogy a Nővérek miként szívják magukba a Tehetséget a quillionból. Egy varázsló Tehetsége, Hanja, hímnemű. A Nővérek nőneműek. Egy nő nem tudja csak úgy magába szívni a férfi Hant. A dolog nem olyan egyszerű; máskülönben egyszerűen magukba folynának a Hant, miután végeztek áldozatukkal. Persze ha valóban magukba fogadják a férfi Hant. Nem tudom, hogyan csinálják... Szóval, mit csinálsz itt kint?

A nő összefonta a karjait, hogy védje magát valami belső borzongás ellen, hiszen a levegő meleg volt.

- Emlékszel arra a napra, amikor Sam Weber és Neville Ranson teljesített minden próbát? Úgy volt, hogy lekerül róluk a nyakörv, és elhagyják a Palotát.

- Igen - bólintott a férfi a sötétben. - Igazán csalódott voltam, mert Sam megígérte, hogy eljön elbúcsúzni és megmutatja a levett Rada'Hanját. Minden jót akartam kívánni neki, miután igazi varázsló lett. Nem jött. Azt mondták, éjszaka távozott, mert nem akart könnyes búcsúzkodást; de Sam a barátom volt, finom ember, gyógyító. Egyszerűen nem rá vallott, hogy ilyen módon távozzon, anélkül, hogy elköszönjön tőlem. Egyszerűen nem. Bántott, hogy nem jött el. Igazán ki akartam fejezni a jókívánságaimat.

- Megölték.

- Micsoda? - A férfi egy kicsit megroskadt. - Ó, drága Teremtő, nem! - A hangja elcsuklott a feltörő sírástól. - Biztos vagy benne? Honnan tudod?

A nő vigasztalóan a vállára tette a kezét.

- A következő napon, hogy állítólag ilyen különös módon távozott, gyanítottam, hogy valami szörnyűség történt. Elmentem megnézni, vajon ismét ragyog-e a quillion. Ám az ajtót mágikus pajzzsal védték.

- Ez nem bizonyít semmit. A nővérek gyakran vonnak pajzsot a szobájuk vagy az irodájuk köré. Te magad is így teszel, amikor nem akarod, hogy zavarjanak. Például amikor együtt vagyunk.

- Tudom. De látni akartam a quilliont, ezért egy sarok mögött vártam, amíg a Nővér belép a dolgozószobájába. Úgy jöttem ki onnan, ahol vártam, hogy ő pontosan akkor lépjen be, amikor elhaladok mellette. Amint elhaladtam, éppen mielőtt becsukta maga mögött az ajtót, benéztem a sötét dolgozószobájába. Láttam a szobrot a polcon a könyv mögött. Narancsszínben ragyogott. Sajnálom, Jedidiah.

A férfi hangja elhalkult a dühtől.

- Ki volt az? Melyik Nővér?

- Nem mondom meg, Jedidiah. Amíg nem tudok bizonyítékot vinni a Prelátusnak. Túl veszélyes.

A férfi gondolkodott egy pillanatig.

- Ha ez a kristály valóban quillion, és bizonyítja, hogy kicsoda ő, miért nem rejti el jobban?

- Talán mert nem gondolta, hogy valaki megtudja, mi az. Talán, mert nem fél, és nem törődik azzal, hogy óvatosabb legyen, mint amennyire szükségesnek tartja.

- Akkor menjünk vissza, törjünk be hozzá, fogjuk meg azt az átkozott dolgot, és vigyük el a Prelátusnak! Én be tudok törni, tudom.

- Ezt akartam csinálni magam is. Ma éjjel akartam megtenni, de már nem volt levédve a szoba. Belopóztam, hogy elvegyem

a szobrot, de eltűnt. Akkor láttam, hogy a Nővér távozik a Palotából, és láttam, hogy mások is vele tartanak. Követtem őket, ide ki a szabadba.

- Ha el tudom csenni a quilliont, amikor ragyog, bizonyítani tudom, hogy ők a Sötétség Nővérei. Meg kell állítanom őket, mielőtt még kiszívják valakiből az életet. Jedidiah, ezek a Nővérek embereket gyilkolnak. A cél, amiért ezt teszik, pedig még borzalmasabb lehet.

- Rendben van - sóhajtott Jedidiah. - De veled megyek.

- Nem, te visszamész - csikorgatta fogát a nő.

- Margaret, szeretlek. Ha visszaküldesz, hogy egyedül gyöttrődjek, soha nem fogok megbocsátani. Magam megyek el a Prelátushoz, és teszem meg a feljelentést, hogy segíts nekem. Bár kivégezhetnek a vádért. Tudom, hogy gyanakvást fog kelteni és talán riadalmat. Ez az egyetlen másik mód, ahogyan meg tudlak védeni. Vagy veled megyek, vagy én megyek el a Prelátushoz; megígérem, hogy elmegyek.

A nő tudta, hogy igazat mond. Jedidiah mindig betartotta az ígéreteit. Az erős varázslók mindig így tettek. A nő térdre emelkedett, fölé hajolt, és a férfi nyaka köré fonta a karjait.

- Én is szeretlek, Jedidiah.

Szenvedélyesen megcsókolta a férfit, miközben az térdre emelkedett, hogy hozzásimuljon. Jedidiah becsúsztatta a kezét hátul a nő ruhája alá, és az ülepét megmarkolva magához húzta. Forró ajkai csókolgatták a nyakát, aztán a fülét, a mágia erejének bizsergését árasztva szét testében. Jedidiah a térdével készítette, hogy szétterpessze a lábait, és ő a kezeivel hozzáférhessen. Margaret lélegzete elakadt az érintéstől.

- Gyere most velem! - suttogta a fülébe a férfi. - Menjünk vissza! Pajzsot vonok a szobád köré, és folytatom, amíg sikoltozni nem kezdesz. Kiabálhatsz kedvedre, senki nem fogja hallani.

A nő eltolta őt magától, és kihúzta a kezét a ruhája alól. A férfi igyekezett megtörni az ellenállását. Margaret megállapította, erőt kell vennie magán, hogy megakadályozza. Jedidiah a mágiáját használta, hogy eltérítse őt a veszélytől, hogy a figyelme elterelésével megpróbálja megmenteni őt. A nő tudta, hogy ha még egy másodpercig hagyja, sikerülni fog.

- Jedidiah! - lihegte rekedt suttogással - Kérlek, ne kényszeríts, hogy a nyakörvvel fűkezzek meg! Ez az ügy túlságosan fontos. Életek forognak kockán. - A férfi megpróbálta még egyszer felé nyújtani a kezét, ám ő egy energiasugarat küldött karján át a férfi csuklójába, hogy megállítsa. Határozott mozdulattal távoltartotta a férfi kezét.

- Tudom, Margaret. A te életed az egyik. Nem akarom, hogy bármi bajod essen. Jobban szeretlek, mint bármit a világon.

- Jedidiah, ez fontosabb, mint az életem. Ez mindenkinek az életével kapcsolatos. Azt hiszem, a Névtelennel van kapcsolatban.

- Nem mondhatod komolyan - dermedt meg a férfi.

- Mit gondolsz, miért akarják ezt az erőt a Nővérek? Mire kell nekik? Miért lennének hajlandók ölni érte? Mi célból? Mit gondolsz, kit szolgálnak a Sötétség Nővérei?

- Drága Teremtő - suttogta lassan a férfi -, ne hagyd, hogy igaza legyen! - Felemelte a kezét és megfogta a nő vállát. - Margaret, ki tud még ezekről a dolgokról? Kinek mondtad el?

- Csak neked, Jedidiah. Négyről, talán ötről tudom, hogy ők a Sötétség Nővérei. De vannak mások, és azt nem tudom, kik. Nem tudom, kiben bízhatok. Tizenegyen voltak, akiket ma éjjel követtem ide ki, de könnyen lehetnek többen is.

- És a Prelátus? Talán nem kellene elmenned hozzá. Lehet, hogy velük van.

Margaret sóhajtva rázta a fejét.

- Igazad lehet, de ez az egyetlen esélyünk. Senki másra nem tudok gondolni, aki segíteni tud. El kell mennem hozzá. - Az ujjai hegyével megérintette a férfi arcát. - Jedidiah, kérlek, menj vissza! Ha történne velem valami, akkor te tudsz tenni valamit. Lesz valaki, aki tudja.

- Nem. Nem hagylak itt. Ha visszaküldesz, elmondom a Prelátusnak, hogy szeretlek. Inkább meghalnék, mint hogy nélküled éljek.

- De gondolni kell másokra. Kockán forog mások élete.

- Senki más nem érdekel. Kérlek, Margaret, ne kívánd, hogy itt hagyjalak ebben a veszedelemben!

- Olykor bosszantó tudsz lenni, szerelmem. - Kezébe fogta a férfi kezét. - Jedidiah, ha elkapnak...

- Ha együtt vagyunk, vállalom a kockázatot.

Margaret a férfi ujjai közé fonta az ujjait.

- Akkor a férjem leszel? Ahogy megbeszéltük? Ha ma éjjel meghalok, azt akarom, hogy a feleséged legyek.

Jedidiah az egyik kezével Margaret feje mögé nyúlt, és magához húzta. Elsimította a nő haját a füléről és halkán suttogott bele.

- Akkor én lennék a legboldogabb férfi a világon. Annyira szeretlek, Margaret. De miként tudunk itt és most

összeházasodni?

- Elmondhatjuk a szöveget. Csak a szerelmünk számít, nem egy másik ember, aki a szöveget mondja nekünk. A szívünkben jövő szavak jobban összekötnék.

A férfi erősen szorította őt.

- Ez életem legboldogabb pillanata. - A férfi hátrahúzódott, és megint felemelte Margaret kezeit. Egymást nézték a sötétben.

- Én, Jedidiah, fogadom, hogy a férjed leszek életben és halálban. Felajánlom neked az életemet, a szerelmemet és örök hűségemet. Legyünk összekötve a Teremtő és a magunk szemében és szívében.

Margaret is elsuttogta neki e szavakat, miközben könny patakzott le az orcáin. Soha életében nem félt ennyire és nem volt ilyen boldog. Remegett, annyira kívánta a férfit. Amikor elmondták a szöveget, megcsókolták egymást. Ez volt a leggyengédebb szerelmes csók, amit a férfi adott neki. Továbbra is könny patakzott le az arcán, ahogy préselte magát hozzá, az ajkaihoz. A kezeivel átkulcsolta Jedidiah széles vállát, és húzta őt magához. A férfi karjaiban nagyobb biztonságban és szeretetben érezte magát, mint valaha. Végül szétváltak.

Margaret igyekezett visszatartani a lélegzetét.

- Szeretlek, férjem.

- Szeretlek, feleségem, mindig és mindörökké.

A nő mosolygott. Bár nem látott a sötétben, tudta, hogy a férfi is mosolyog.

- Menjünk és lássuk, tudunk-e valami bizonyítékot szerezni! Lássuk, meg tudjuk-e állítani a Sötétség Nővéreit! Hadd legyen büszke a Teremtő a Fény Nővéreire és egy leendő varázslóra!

A férfi megszorította a kezét.

- Ígérd meg, hogy nem csinálsz semmi ostobaságot! Ígérd meg, hogy nem próbálsz olyasmit tenni, ami miatt megölnek! Az ilyenben szeretnék együtt lenni veled, nem a koporsóban.

- Látnom kell, mire készülnek. Látnom kell, találom-e módot arra, hogy bizonyítsam a Prelátusnak ezt az egészet. Ők azonban erősebbek, mint én. Arról nem is beszélve, hogy legalább tizenegyen vannak. Ráadásul, ha valóban a Sötétség Nővérei, tudják használni a Pusztító Mágiát. Az ellen nem tudunk védekezni.

- Nem tudom, hogyan szerezzük meg tőlük a quilliont. Talán látunk valamit, ami segíteni fog. Ha egyszerűen nyitva tartjuk a szemünket, és hagyjuk, hogy a Teremtő vezessen, talán Ő megmutatja, mit tudunk tenni. De nem akarom, hogy bármelyikünk többet kockáztasson, mint amennyit kell. Nem szabad felfedezniük.

A férfi bólintott.

- Jó. Én is így akarom.

- De Jedidiah, én a Fény Nővére vagyok. Ez azt jelenti, hogy kötelezettségeim vannak. Felelősséggel tartozom a Teremtőnek és minden gyermekének. Bár most már férj és feleség vagyunk, mégis az én feladatom, hogy vezesselek. Ebben nem vagyunk egyenrangúak. Én irányítok, és csak akkor engedem, hogy velem tarts, ha megígéred, hogy ezt tiszteletben tartod. Még nem vagy teljes értékű varázsló. Ha mondok valamit, engedelmeskedned kell. Még mindig ügyesebb vagyok a Hanommal, mint te a tiéddel.

- Tudom, Margaret. Az egyik oka, hogy a férjed akartam lenni, hogy tisztellek. Nem szeretnék gyenge feleséget. Mindig is irányítótól, és ez most sem lesz másként. Te adtál nekem mindent, amim van. Mindig követni foglak.

A nő mosolygva csóválta a fejét.

- Csodálatos vagy, férjem. A legnagyszerűbb csoda. Kiváló varázsló lesz belőled. Igazán kiváló. Soha nem mondtam, mert mindig attól féltem, felfuvalkodottá tesz. Ám néhány Nővér szerint az utóbbi évezred leghatalmasabb varázslója lehetsz.

A férfi nem szólt, Margaret pedig nem látta az arcát, de biztos volt benne, hogy elvörösödött.

- Margaret, csak a szemedet kell néznem, hogy büszkeség töltsön el.

A nő megcsókolta az arcát, aztán megfogta a kezét.

- Menjünk, és lássuk, hogyan tudunk véget vetni ennek!

- Honnan tudod, merre mentek? Hogyan tudjuk követni őket? Koromsötét van ebben az erdőben. A fák eltakarják a holdat.

A nő belecsípett a férfi arcába.

- Az anyám tanított nekem egy trükköt. Még soha senkinek nem mutattam. Amikor láttam, hogy a Nővérek távoznak a Palotából, egy tócsát vettem a lábukhoz a Hanomból. Átlépkedtek rajta. Ez viszont mágikus nyomokat hagy az úton. Csak én látom őket. A lábnyomaik úgy ragyognak nekem - de senki másnak -, mint a napfény egy tapon.

- Meg kell tanítanod nekem ezt a trükköt!

- Majd egyszer. Megígérem. Gyerünk!

Margaret kézen fogva vezette a férfit, ahogy a sűrű erdőn ál követte a Nővérek fénylő lábnyomait. A távolban éjszakai

madarak szóltak kísérteties hangon; baglyok huhogtak, más lények pedig mély hangon rikoltoztak és csattogtak. A talaj egyenetlen volt, gyökerek és gallyak szőtték át, de a ragyogó lábnyomok segítettek a nőnek, hogy lássa az utat.

Izzadt a nyirkos melegben, amitől a ruhája nedves bőréhez tapadt. Amikor hazaér, pajzsot von a szobája köré és vesz egy fürdőt. Egy jó hosszú fürdőt. Jedidiah társaságában. Aztán megengedi neki, hogy használja rajta a mágiáját. Ő pedig rajta fogja használni a magáét.

Mélyebbre mentek a Hagen erdőbe, mélyebbre, mint Margaret valaha merészkedett. A tözezes területről felszálló pára a rothadó növényzet átható bűzét hordozta. Sötét vízmosásokon haladtak át, amelyeket moha és lógó gyökerek fátyoloztak el. Arcát és karját súroló váratlan érintésüktől Margaret összerándult. A lábnyomok ritkás növényzettel borított, sziklás gerinceken vezettek át.

Az egyiknek a tetején a nő megállt a nyugodt, párás levegőben, és visszatekintett, keresztül a kietlen vidéken. A messzi távolban látta Tanimura pislákoló fényeit, a fények között az ezüstös holdfényben pedig a Próféták Palotája magasodott, amelynek sötét alakja eltakarta a mögötte lévő város fényeit.

Margaret arra vágyott, hogy visszatérjen, hogy otthon legyen. De ezt meg kellett csinálni. Nem volt senki más, aki megtegye. Tőle függött mindenkinek az élete. A Teremtő függött tőle. Mégis arra vágyott, hogy otthon és biztonságban legyen.

De az otthon nem volt többé biztonságos. Ha ellenfelei valóban a Sötétség Nővérei, akkor a Palota is ugyanolyan veszedelmes, mint a Hagen erdő. Még azzal együtt is nehéz volt elfogadnia ezt az elképzelést, amit tudott. A Prelátusnak hinnie kell neki, egyszerűen muszáj, hogy így legyen. Senki máshoz nem fordulhatott segítségért. Azt kívánta, bár csak lett volna legalább egy Nővér, akinek hihet; akiben megbízhat. De nem mert bízni senkiben sem. Nathan figyelmeztette, hogy ne bízson senkiben.

Bár szeretne volna, ha Jedidiah otthon van, biztonságban, örült, hogy mellette maradt. Tudta, semmiben sem segíthet. Mégis jó érzés volt, hogy vele van az, akiben megbízik. A férje. A gondolatra elmosolyodott. Soha nem bocsátaná meg magának, ha valami történne vele. Ha kellene, az élete árán is megvédené.

A talaj lejtőssé vált. Margaret látta a fák közötti réseken át, hogy egy mély medencébe ereszkednek le. A széle meredek volt, és lassan kellett haladniuk, hogy ne gördítsenek le köveket a fák között. Egy megcsúszott, ahogy a nő hozzáért a lábával, de egy maréknyi levegő segítségével gyorsan megállította, aztán erősen benyomta a földbe. Megkönnyebbülten sóhajtott.

Jedidiah csendes, megnyugtató árnyékként követte. Margaret feszültsége egy kicsit alábbhagyott, amikor a meglazult szikláról leereszkedtek vissza a sűrűbb erdőbe, ahol csendesebben lehetett lépkedni a mohás talajon.

A nehéz, bűzös levegőben kántálás alig hallható hangja sodródott feléjük a sűrű fák között. A mély, ritmikus, torokhangú varázsszavak szinte mellbe vágták. Margaret nem értette őket, ám még e nélkül is undort keltettek benne. Mintha tőlük lett volna bűzös a levegő.

Jedidiah a felkarjánál fogva megrántotta, hogy álljon meg.

- Margaret, kérlek - suttogta a nő fülébe -, menjünk vissza most, mielőtt túl késő lenne. Félek.

- Jedidiah! - zsörtölődött a nő, miközben felnyúlt, és megragadta a varázslójelölt gallérját. - Ez fontos! Én a Fény Nővére vagyok. Te pedig varázsló. Szerinted miért tanítottalak? Hogy állj a piacon és mutatóvonalakat adj elő? Hogy az emberek pénzürméket dobáljanak neked? A Teremtőt szolgáljuk. Ő adott nekünk mindent, amink van, hogy azt mások segítségére használhassuk. Segítenünk kell! Varázsló vagy. Cselekedj úgy!

A gyenge fényben csak a férfi tágra nyílt szemét látta.

- Sajnálom. Igazad van. Bocsáss meg! Azt teszem, amit tennem kell. Megígérem.

- Én is félek - enyhült meg a nő haragja. - Érintsd meg a Hanodat, és szorítsd erősen, de ne túlságosan! Tartsd úgy, hogy hirtelen el tudd engedni, ahogy tanítottalak. Ha történik valami, ne tartsd vissza! Ne félj attól, mennyit árhatsz nekik! Ha igazán szükséged lesz az erődre, az egésznél valamennyivel is kevesebb nem lesz elég. Ha nem veszíted el a fejed, elég erős leszel, hogy megvédd magad. Meg tudod csinálni, Jedidiah. Higgy abban, amit tanítottam neked, amit minden Nővér tanított. Higgy a Teremtőben, abban, amit Ő adott neked. Okkal adatott meg neked a Tehetség, ahogy mindannyiunknak. Talán éppen ez az ok. Ma éjjel megtörténhet az, amire hivatott vagy.

A férfi megint bólintott, Margaret pedig visszafordult a fénylő lábnyomokhoz, és követte őket a sűrű erdőbe. A fák között lopakodtak a medence közepe felé, abba az irányba, amerről a kántálás jött. Minél közelebb kerültek, annál jobban bizsergett a hangoktól a nő bőre. Nővérek hangjai voltak. Margaret úgy vélte, felismert néhányat.

Drága Teremtő, imádkozott, adj erőt, hogy meg tudjam csinálni, amit kell, hogy segíthessek neked! Adj erőt Jedidiahnak is! Segíts, hogy szolgálhassunk, hogy segíthessünk másoknak!

Halvány vibráló fény szűrődött át a levelek között. Mindketten közelebb lopóztak. A fák hatalmasak voltak körülöttük. A két ember az egyik fatörzstől a másikig surrant, már nem a lábnyomokat követték. Az aljnövényzet nyílásain át most már látták valaminek az elmosódott képét. Lassan, lábujjhegyen haladtak tovább a csupasz erdei talajon, felettük hatalmas fenyőfák terpeszkedtek. A puha tűleveleken csendesek voltak a lépteik. Az erdő széli alacsony, sűrű bozót mögött osontak egymás mellett. Nem tudtak közelebb menni. Távolság már egy lapos, kerek tisztás terület el.

Legalább száz gyertyát helyeztek kör alakban a földre, mint valami kerítést vagy határt, ami visszatartja a sötét erdőt. A gyertyákon belül egy kör volt a földre rajzolva. Úgy látszott, mintha fehér homokból lenne, melyben apró fénypontok

sziporkáztak a szivárvány minden színében. Olyan volt, mint amilyennek a mágushomokot leírják. Margaret már hallott róla, de látni, még soha nem látta. A kör élesen kirajzolódott a gyertyák és a felettük ragyogó hold fényében.

Szimbólumokat is rajzoltak ugyanazzal a fehér homokkal. Azok a körön belül voltak, és a végük szabálytalan közönként a kör külső határát érintette. Margaret korábban soha nem látta ezeket a szimbólumokat, de néhány alkotóelemüket ismerte egy régi könyvből. Az Alvilághoz szóltak.

A külső fehér vonaltól és a gyertyáktól körülbelül félúton befelé tizenegy nővér ült körben. Margaret meresztette a szemét, hogy lásson a gyenge, villódzó fényben. Úgy tűnt, mintha mindegyikük csuklyát viselt volna, amelyeken lyukakat vágtak a szemüknek. Együtt kántáltak valami. Árnyékuk benyúlt a középpontba.

Középen egy nő feküdt meztelenül, csak egy csuklya volt a fején, olyan, mint a többieké. A hátán feküdt, kezeit a mellén keresztelte, lábait összeszorította.

Tizenkettő. A középsővel együtt tizenketten voltak. Margaret megint a körben ülő Nővéreket vette szemügyre. Még a gyertyák ellenére is sötét volt, a gyertyák pedig a Nővérek háta mögött voltak.

Margaret tekintete megállapodott egy alakon a kör szemközti oldalán. A torkán akadt a lélegzete. Az alak mindannyiuknál nagyobb volt. Összehúzta magát, lehajtotta a fejét, és nem viselt csuklyát. A vonalak találkozásánál ült, a szimbólumok között.

Nem Nővér volt. Margaret riadtan nézte a halvány narancsos ragyogást. Az alak ölében nyugodott a quilliont tartó szobor.

A nő és Jedidiah dermedten lekuporodtak, és nézték a kántáló Nővérek körét. Egy idő után az egyikük felállt az összegörnyedt alak mellett. A kántálás elhallgatott. A nő rövid, kemény szavakat mondott olyan nyelven, amit Margaret nem ismert. A beszéde bizonyos pontjain a keze a magasba lendült, és sziporkázó port szórt a középen fekvő meztelen nőre. A por lángra lobbant, és rövid, éles fényben fűrésztötte a csuklyás Nővért. A villanásra mindannyian furcsa, rímelő szavakkal válaszoltak. Margaret és Jedidiah egymásra pillantott; a nő zavarodott, rémült érzései tükröződtek a férfi szemében.

Az álló Nővér a magasba lendítette mindkét kezét, és egy sor különös szót kiáltott. Odament a meztelen nőhöz, megállt a fejénél, és megint a magasba lendítette a karjait. A sziporkázó por ismét lángra lobbant. Ezúttal felragyogott a quillionból áradó narancsos fény.

Az összekuporodott alak feje lassan felemelkedett. Margaret hangtalanul levegő után kapkodott, amikor meglátta a szörnyeteg pofáját. Éles fogakkal teli szája halk morgással kinyílt. A Nővér előhúzott a köpenyéből egy finoman megmunkált ezüst jogart és erősen rázta. Közben ismét kántált, és vizet spriccelt a fekvő nőre.

Valami történt a quillionnal. Felragyogott, aztán elhalványult. A szörnyeteg sötét szemei a meztelen nőt figyelték. Margaret nagy szemeket meresztett. Olyan erősen zakatolt a szíve, hogy úgy érezte, mintha ki akarná lyukasztani a mellkasát.

Ahogy a quillion elvesztette a színét, úgy kezdtek narancsszínben ragyogni a szörnyeteg szemei - ugyanolyan narancs színben, mint a quillion. Ahogy a quillion elhalványult, úgy erősödött a ragyogás a szörnyeteg szemeiben. Végül a kis szobor sötét lett, a lény szemei pedig fényesen ragyogtak.

Újabb két Nővér állt fel. Az előbbi Nővér oldalához léptek.

Az első letérdelt. Csuklyás fejét lehajtotta, és lenézett a meztelen nőre.

- Itt az idő, ha biztos vagy benne. Tudod, mit kell tenni; ugyanazt, ami velünk történt. Te vagy az utolsó, akinek felkínáljuk a Tehetséget. El akarod fogadni?

- Igen! Jogom van hozzá! Az enyém! Akarom!

Margaret úgy vélte, mindkét hangot ismeri, de nem volt biztos benne, mert a csuklyák elnyelték a szavakat.

- Akkor a tiéd lesz, Nővér. - A másik kettő letérdelt mellé, miközben ő kihúzott a köpenyéből egy rongyot és a két kezével összecsavarta. - Ki kell állnod ezt a fájdalmas próbát, hogy elnyerd a Tehetséget. Közben nem érinthetünk meg a mágiankkal, de amennyire tudunk, segíteni fogunk.

- Bármit megteszek. Az enyém! Történjék meg!

A meztelen nő széttárta karjait. A nővérek mindkét oldalon teljes súlyukkal a csuklóira támaszkodtak.

A fejénél térdelő Nővér a csuklyás fej fölé tartotta az összecsavart rongyot.

- Nyisd ki a szádat, és erre harapj rá! - A rongyot a nő fogai közé helyezte. - Most nyisd szét a lábaidat! Nyitva kell tartanod őket. Ha megpróbálsz összezárni, azzal elutasítod az ajánlatunkat, és elveszíted a lehetőséget. Örökre.

A meztelen nő mereven bámult felfelé a semmibe. Zihált a félelemtől, hullámozott a melle. Lassan szétterpesztette a lábait.

A szörnyeteg halk morgással megmozdult.

Margaret az ujjait belevájva markolta Jedidiah alkarját.

A szörnyeteg beleszimatolt a levegőbe. Ahogy lassan felemelkedett, Margaret látta, hogy nagyobb, mint amekkorának összekuporodva látszott. Erőteljes testalkata volt, nagyjából úgy nézett ki, mint egy férfi. Vibráló gyertyafény verődött vissza a karjai és a mellkasa verejtéktől síkos, dagadó izmairól. Keskeny csípőjénél bolyhos szőrzet kezdődött, és egyre durvább lett a lábán a bokája felé haladva. Ott volt a leghosszabb és legsűrűbb. De a feje valahogy más volt, mint egy férfié. Rémséges indulat és hegyes fogak torzították el.

Hosszú, keskeny nyelve kicsapódott, belekóstolt a levegőbe. A szemei narancsszínben ragyogtak a tompa fényben; narancsszínben a Tehetség erejétől, amit a quillionból szívott magába.

Amint a kezein és térdein támaszkodva kinyújtózott a meztelen nő felé, Margaret majdnem hangosan kapkodta a levegőt; felismerte a szörnyeteget. Egy ősi könyvben látta lerajzolva. Ugyanabban a könyvben, amelyben a szeme előtt zajló varázslat néhány részletének rajzát látta. Ordítani szeretett volna.

Egy namble volt. A Névtelen egyik kegyence.

Ó, drága Teremtő, imádkozott buzgón, kérlek, oltalmaz bennünket!

A namble mély hangú morgással, erőteljes izmait megfeszítve, kísérteties szemei narancsos izzásával a földön fekvő nő felé somfordált, mint egy hatalmas macska. A fejét leszegve bekúszott a nő lábai közé. A hullámzó félelemtől a nő még mindig felfelé bámult a semmibe.

A namble megszaglászta a lába közét. Hosszú nyelve kicsapódott és végigsiklott rajta. A nő összerándult és a fogai között lévő rongy ellenére önkéntelenül apró hangot hallatott. A lábait azonban szétnyitva tartotta. A szeme nem mozdult. Nem nézett a namble-re. A körben ülő Nővérek halk kántálásba kezdtek. A namble ismét megnyalogatta a nőt - ezúttal lassabban - és közben rőfögő hangot hallatott. A nő a rongy ellenére visított, a testén verejtékcseppek csillogtak. A lábait azonban szélesen széttárva tartotta.

A szörnyeteg térdre emelkedett, és mélyről jövő üvöltést hallatott a sötét ég felé. Hegyes, szálkás, merev fallosza kiállt, körvonala élesen kirajzolódott a mögötte lévő gyertyák fényében. Ahogy a namble előrehajolt, és az ökleire támaszkodott a nő két oldalán, izomkötegek dagadtak ki a karjain és a vállain. A nyelvét kinyújtva körbenyalogatta a nő nyakát, közben remegő morgást hallatott. Aztán leereszkedett és erőteljes alakjával a nőre borult.

A csípőjét előretolta. A nő szeme becsukódott, ahogy a fogai közé szorított rongy ellenére üvöltött. A namble gyors, erőteljes lökésére a fájdalom okozta rémülettől kipattant a szeme. Még a fogai közé szorított ruha ellenére is hallatszottak az ordításai, valahányszor a szörnyeteg kipréselte belőle a levegőt, és erősebb sikoltozásra készlette.

Margaretnek erőltetnie kellett, hogy levegőt vegyen, ahogy nézte. Gyűlölte ezeket a nőket; valami kimondhatatlanul gonosz dolognak engedték át magukat. Mindazonáltal az ő Nővérei voltak, és alig tudta elviselni, hogy nézi, amint az egyik társukat bántják. Rádöbrent, hogy remeg. Egyik markával a nyakában lévő arany virágot szorította, a másikkal Jedidiah karját. Könny patakzott végig az arcán.

A szörnyeteg a földön fekvő Nővérhez verdeste magát, akit három Nővér tartott lefogva. A nő elfojtott, gyötrelmes sikoltásai Margaret szívét szaggatták.

A rongyot tartó Nővér végül megszólalt.

- Ha akarod a Tehetséget, ösztönöznöd kell, hogy átadja neked. Nem fogja átadni, ha nem veszed át az irányítást - ha nem veszed el tőle. El kell nyerned tőle. Érted?

A nő szorosan becsukta a szemeit és sírva bólintott.

A Nővér elvette a rongyot.

- Akkor ő most a tiéd. Vedd el a Tehetséget, ha akarod!

A másik kettő elengedte a karjait, és azok hárman újra elfoglalták helyüket a körben. Bekapcsolódtak a többiek kántálásába. A nő olyan fájdalmas kiáltást hallatott, hogy Margaret ereiben meghűlt a vér. A fülét szaggatta a kiáltás.

A karjaival és a lábaival átölelte a namble-t, magához szorította, együtt mozgott vele a kántálás ütemére. A sikoltozása elcsitult, ahogy zihált az erőlködéstől.

Margaret nem tudta tovább nézni. Becsukta a szemét, és visszanyelt egy nyögést, ami fel akart törni a torkából. De csukott szemmel sem volt jobb. Úgy is hallotta. *Kérlek, drága Teremtő, könyörgött gondolatban, hadd érjen véget. Kérlek, hadd érjen véget!*

Aztán egy fojtott sóhajjal Margaret kinyitotta a szemét, és látta, hogy a namble mozdulatlan, a háta meggörbült. Remegett, aztán lassan elernyedtt. A nő erőlködött, hogy a súlya alatt kapjon levegőt.

Végül hihetetlennek tűnő erővel lelökte magáról a namble-t. Az hullámzó mellkassal négykézlábra gördült, visszaoldalgott a helyére a körben, és sötét gombolyaggá kuporodott. A kántálás megszűnt. A nő egy ideig zihálva, erőt gyűjtve feküdt a földön. Izzadság csillogó fénye borította, ami visszatükrözte a gyertyaláng sárga fényét.

Egy utolsó, mély lélegzetet vett, és könnyedén lábra állt. Sötét vércsik patakzott le a lábain. Nyugodt tudatossággal szembefordult Margarettel, és lehúzta a csuklyáját. Annak a hátán végigfutott a hideg, és elállt a lélegzete.

A fenyegető narancsos fény elhalványult a nő szemében, és visszatért a halványkék szín, sötét viola pettyekkel, amit Margaret olyan jól ismert.

- Margaret Nővér! - A hangszíne olyan csúfondáros volt, mint keskeny ajkain a mosoly. - Élvezted a látványt? Úgy véltem, igen.

Margaret tágra nyílt szemmel lassan lábra állt. A Nővér, aki a rongyot tartotta a körben, szintén felállt, és lehúzta a csuklyáját.

- Drága Margaret, milyen kedves tőled, hogy ilyen érdeklődést tanúsítasz a mi kis csoportunk iránt! Nem tudtam, hogy ilyen ostoba vagy! Azt hitted, véletlenül hagytam, hogy lássad a quilliont a dolgozószobámban? Hogy nem voltam tudatában, hogy valaki érdeklődik? Tudnom kellett, ki ólálkodik, hogy kifürkésszen olyan dolgokat, amikhez nincs köze. Hagytam, hogy lássad. Bár nem voltam biztos benne, amíg nem követtél bennünket. - A nő mosolyától elállt Margaret lélegzete. - Azt hiszed, ostobák vagyunk? Láttam a Han tócsát, amit vetettél, hogy belelépjünk. Túljártam az eszedem! Micsoda szégyen! Éspedig neked.

Margaret olyan erősen szorította a nyakában függő arany virágot, hogy a körmei a tenyerébe mélyedtek. Miként láthatták a Hanja tócsáját? A válasz siralmasan egyszerű volt: alábecsülte őket. Alábecsülte, mire voltak képesek a Tehetséggel. A tévedése az életébe fog kerülni.

De csak az övébe. Csak az övébe. Kérlek, drága Teremtő, csak az övébe. Érezte, hogy Jedidiah szorosan mellette áll.

- Jedidiah - suttogta -, fuss! Megpróbálom feltartóztatni őket, amíg elmenekülsz. Fuss, szerelmem! Fuss az életedért!

A férfi erős keze felemelkedett, és megragadta a nő karját.

- Én nem úgy vélem, „szerelmem”. - A nő tekintetét rabul ejtette a férfi kegyetlenül üres arc kifejezése. - Megpróbáltalak megmenteni, Margaret. Megpróbáltalak rávenni, hogy fordulj vissza. De nem hallgattál rám. - A tisztáson álló Nővére pillantott. - Ha megesküszik nekem, nem tudnánk egyszerűen... - A Nővér visszapillantott. A férfi sóhajtott. - Nem, azt hiszem, nem.

A férfi erőteljesen a tisztásra lódította Margaretet. Az botladozva állt meg a gyertyák szélénél. Kábulttá vált. Képtelen volt gondolkodni. Képtelen volt megszólalni.

A körben álló Nővér összekulcsolta a kezeit, és Jedidiahra nézett.

- Elmondta még valakinek?

- Nem. Csak nekem. Bizonyítékot kerestem, mielőtt máshoz fordult volna segítségért. - Visszatekintett a nőre. - Így van, szerelmem? - A férfi megint a fejét csóválta, és önelégült mosoly bujkált az ajkain. Az ajkain, amiket Margaret csókolt. A nő hányingert érzett. Úgy érezte, ő a legnagyobb bolond, akit a Teremtő valaha látott. - Micsoda szégyen!

- Szép munka volt, Jedidiah. Jutalomban részesülsz majd. Ami pedig téged illet, Margaret... nos, Jedidiah holnap bejelenti, hogy miután megpróbált kitérni egy idősebb nő kitartó ragaszkodása elől, végül szilárdan elutasította egyszer s mindenkorra. Te pedig a szégyen és megaláztatás miatt elszöktél. Ha idejönnek és megtalálják a csontjaidat, az csak igazolni fogja félelmeiket, hogy a halált választottad, mert méltatlannak érezted, hogy a Fény Nővéreként tovább élj.

A sötét pettyes szemek visszasiklottak Margaretre.

- Hadd legyen az enyém! Hadd próbáljam ki az új Tehetségemet! Hadd ízleljem meg a hatalmát!

Margaret megdermedt azoktól a szemektől. A keze még mindig a nyakában lévő arany virágra kulcsolódott. Alig tudott lélegezni a zsibbasztóan kínzó tudattól, hogy Jedidiah elárulta őt.

Azelőtt imádkozott a Teremtőhöz, hogy adjon erőt Jedidiahnak, hogy tudjon segíteni másokon. Fogalma sem volt róla, kik lesznek azok a mások. A Teremtő olyan ostobán válaszolt az imádságaira, amilyenek azok voltak.

Amikor a Nővérek beleegyeztek, a keskeny ajkak mohó mosolyra húzódtak. Margaret meztelennek, tehetetlennek érezte magát azoknak a pettyes szemeknek az átható merev tekintetétől.

Végül ismét gondolkodásra készítette magát. Rémtől kereste a menekülés lehetőségét. Egyetlen dologra tudott gondolni, mielőtt még túl késő. Kétségbeesett elhagyatottságában hagyta, hogy minden porcikájában robbanjon a Hanja, és védőpajzsot hozott létre; a legerősebb védelmet, amire képes volt - levegőpajzsot. Olyan keményre készítette, mint az acél. Áthatolhatatlanra. Beleadta a fájdalmát és gyűlöletét.

A keskeny mosoly nem tűnt el. A pettyes szemek nem mozdultak.

- Akkor levegő? A Tehetséggel már ezt is látom. Megmutassam, hogy *én* mit tudok csinálni levegővel? Hogy mit tud a Tehetség csinálni vele?

- A Teremtő hatalma oltalmaz engem - nyögte ki Margaret.

- Úgy véled? - A keskeny mosoly csúfondárossá vált. - Hadd mutassam meg a Teremtő gyengeségét!

A nő keze felemelkedett. Margaret mágustüze számított. Nem az volt; sűrű levegőlabdát látott közeledni. Olyan sűrű volt, hogy minden eltorzult, ami rajta keresztül látszott. Margaret hallotta zúgó közeledését, ereje bőmbőlését. Úgy hatolt át a védőpajzsán, mint lángoló szurok a papíron.

Erre nem lehetett volna képes! Margaret védőpajzsa levegőből volt. A levegő nem törhetett volna át a levegőpajzsra; olyan erős védelmen, amelyet ő csinált. De ezt a levegőt nem csupán egy Nővér hozta létre, hanem egy Tehetséggel - egy varázsló tehetségével - bíró valaki.

Margaret zavarodottan döbrent rá, hogy a földön fekszik. Nézte a csillagokat, a gyönyörű csillagokat: a Teremtő csillagait. Nem tudott levegőt venni. Egyszerűen nem tudott.

Különösnek találta; nem is emlékezett, hogy eltálatla a levegőlabda. Csak a lélegzet szorult ki hevesen a tüdejéből. Fázott, de az arcán volt valami meleg. Meleg és nedves. Kellemes volt.

A lábai nem működtek. Akárhogyan próbálkozott is, nem tudta mozdítani őket. Óriási erőfeszítéssel sikerült egy kicsit

felemelnie a fejét. A Nővérek nem mozdultak, de most valahogyan távolabb voltak. Mindannyian őt nézték. Margaret végignézett magán.

Valami borzalmas dolog történt.

Szinte semmi nem volt belőle a bordáitól lejjebb. Csak a belső szerveinek cafatokká szaggatott, nedves maradványai, aztán semmi. Hol lehet a többi része? Ott semmi nem volt. Hová tűntek a lábai? Valahol muszáj lenniük. Valahol lenniük kell.

Megvoltak. Egy kicsit távolabb heverték.

Ezért nem tudott hát lélegzetet venni. Levegő nem lehetett volna képes erre. Lehetetlen volt. Legalábbis egy Nővér által irányított levegő nem lehetett volna képes erre. Csoda volt.

Drága Teremtő, miért nem segítettél? A Te munkádat végeztem. Miért hagytad, hogy ez történjen?

Ugye fájni kellene? Nem kellene fájni, hogy kettészakítottak? De nem fájt. Egy cseppet sem fájt.

Margaret fázott. Csak a hideget érezte. Jó érzést nyújtott beleinek az arcán fekvő meleg fonala. Meleg. Vigaszt talált a melegben.

Talán azért nem fájt, mert a Teremtő segített neki. Úgy kellett lennie. A Teremtő elvette a fájdalmát. *Drága Teremtő, köszönöm. Megtettem a tőlem telhetőt. Sajnálom, hogy cserbenhagytalak. Küldj egy másikat helyettem!*

Csizmák voltak a közelben: Jedidiah. Jedidiah, a férj; Jedidiah, a szörnyeteg.

- Próbáltalak figyelmeztetni, Margaret. Próbáltalak távol tartani. Nem mondhatod, hogy nem próbáltalak.

A nő karjai széttárva heverték az oldalánál. A jobb kezében érezte a kis arany virágot. Nem engedte el. Még amikor a teste kettészakadt, akkor sem engedte el. Most próbálta, de nem tudta kinyitni a kezét. Azt kívánta, bárcsak lenne ereje kinyitni a markát. Nem akart azzal a kezében meghalni. De egyszerűen nem tudta kinyitni az ujjait.

Drága Teremtő, ebben is kudarcot vallottam.

Mivel elengedni nem tudta, az egyetlen dolgot tette, ami eszébe jutott. Továbbította bele a maradék erejét. Talán valaki meglátja, és felteszi a megfelelő kérdést.

Fáradt volt. Olyan nagyon fáradt volt.

Megpróbálta becsukni a szemeit, de nem csukódtak be. Hogyan halhat meg valaki, ha nem tudja becsukni a szemét?

Sok csillag volt. Gyönyörű csillagok. De úgy tűnt, kevesebben vannak, mint amennyire emlékezett. Alig néhány. Arra gondolt, hogy egyszer az anyja megmondta, mennyi van. De nem emlékezett rá.

Akkor most meg kell számolnia őket.

Egy... kettő...

Folytatása következik!